

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS
OF *DISHONESTLY YOURS*

KRISTA & BECCA
RITCHIE

Their chemistry
is criminal.

DESTRUCTIVELY
MINE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

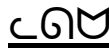
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Övgü

DISHONESTLY YOURS

“Krista ve Becca, sadece izleyici olarak kalmakla yetinemeyeceğim, aynı zamanda bir parçası olmak isteyeceğim bir dünya yaratmışlar. Karakterler, sürprizler, dolandırıcılıklar... Hiç doyamadım!”

—Elle Kennedy, *New York Times* en çok satan kitabı *The Score*'un yazarı

“Krista ve Becca Ritchie, *Dishonestly Yours* ile kendilerini aştılar! Kitap, ilk sayfadan itibaren taze, yenilikçi ve ustaca kaleme alınmış. Gerilim çok lezzetli ve sürprizler beni gece geç saatlere kadar sayfaları çevirmeye devam ettirdi. Bu karakterler ve hikayeleri beni tamamen içine çekti. Bu, kesinlikle önümüzdeki yıllarda da aklıma gelmeye devam edecek kitaplardan biri.”

—Elsie Silver, *New York Times* en çok satan Chestnut Springs serisinin yazarı

“Taze, lezzetli bir şekilde gerilimli ve beni sayfalara yapıştıran, yavaş yavaş tırmanan bir gerilimle dolu. *Dishonestly Yours* mutlaka okunması gereken bir kitap!”

—Samantha Young, *The Love Plot* serisinin *New York Times* en çok satan yazarı

“Bu hikaye bağımlılık yapıcıydı! Benzersiz bir öncül. Merak uyandıran bir olay örgüsü. Daha fazlasını istemenize neden olacak.”

—Devney Perry, *USA Today* en çok satan *Indigo Ridge* serisinin yazarı

“Bolca sürprizle dolu, adeta bir roller coaster gibi bir okuma deneyimi. Krista ve Becca Ritchie, suç dolu hayatlarına girip çıkan, desteklemek isteyeceğiniz karakterler sunuyor. *Dishonestly Yours* bize aşkın hem karmaşık hem de tatlı olabileceğini gösteriyor—tıpkı mükemmel bir çilek gibi.”

—Jen DeLuca, *USA Today*'in en çok satan *Haunted Ever After* kitabının yazarı

“Karanlık ve seksi *Dishonestly Yours*, büyüleyici sürprizler ve lezzetli bir şekilde gergin bir aşkı ustaca işliyor. Ritchie'ler her sayfada kalbimizi çaldı.”

—Emily Wibberley ve Austin Siegemund-Broka, *The Breakup Tour*'un yazarları

Krista ve Becca Ritchie'nin diğerk kitapları

WEBS WE WEAVE SERİSİ

DISHONESTLY YOURS

ADDICTED SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASI

SANA BAĞIMLI RICOCHET

ŞİMDİLİK BAĞIMLI

GÖKYÜZÜNE ÖPÜCÜK

SERADA BÜYÜYEN ÇİÇEK

GELİŞ

SONUÇTA BAĞIMLI ATEŞİ

KÖRÜKLEMEK

UZUN YOL

BİR TÜR MÜKEMMELLİK

MINI

IRISTA RITCHII ãN0 BICCA
RITCHII

BERKLEY ROMA\CE
NEW YORK

BERKLEY ROMANCE

Yayıncı: Berkley

Penguin Random House LLC'nin bir markasıdır

1745 Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2025 Krista & Becca Ritchie

Dangerously Ours kitabından alıntı, telif hakkı © 2025 Krista & Becca Ritchie

Penguin Random House, telif hakkını önemser ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uydunuz için teşekkür ederiz

. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını lütfen unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi: Katt Phatt, Tadashi Okabe'nin bir görüntüsünden
uyarlanmıştır Kapak tasarımı: Katie Anderson

Kitap tasarımı: George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır İç
resim: Örümcek Ağı © Sveta Aho/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Ritchie, Krista, yazar. | Ritchie, Becca, yazar. Başlık:
Destructively mine / Krista ve Becca Ritchie.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024042049 (basılı) | LCCN 2024042050 (e-kitap) | ISBN 9780593549575 (ticari ciltli kitap) | ISBN
9780593549582 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.I7675 D47 2025 (basılı) | LCC PS3618.I7675 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23/eng/20240906 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2024042049> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024042050> adresinde mevcuttur.

E-kitap ISBN 9780593549582

AB'de ürün güvenliği ve uygunluktan sorumlu yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32
Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dur.

ep_prh_7.1a_150943324_c0_r0

İçindekiler

Önsöz

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On Üçüncü

Bölüm

On Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On Altıncı

Bölüm On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi İkinci

Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci

Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedinci

Bölüm Yirmi Sekizinci

Bölüm Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu Bölüm

— — — —

— — — —

— — — — .

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm](#) .

[Tesekkürler](#)
[Dangerously Ours'tan Alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)

150943324

Duyduğunuz hiçbir şeye inanmayın, grdklerinizin ise sadece yarısına inanın.

—EDGAR ALLAN POE

ÖNSÖZ

Phoebe

SEKİZ YIL ÖNCE RİP

ANLAŞMASI

Malibu, Kaliforniya

Kral boy yatakta yayılmış pembe, siyah ve parlak neon yeşili bikinilere gözlerimi kocaman açarak bakıyorum — tam dört gün boyunca benim olarak adlandırdığım bir yatak. “Bu senin için neden bu kadar zor?” diye kendi kendime mırıldanıyorum. “Bu bir kıyafet, matematik problemi değil. Kendine gel artık.”

Kendi kendine yüksek sesle konuşma, böcek. Bu kötü bir işaret. Bunu burada tut. Annemin tavsiyesini duyuyorum ve göz kırparak şakağını okşadığını hayal ediyorum. Bu dört duvarın, benim endişeli, gergin bir enkaz olduğumu bilmesine gerek yok. Önemli olan şeylerin önünde hata yapmamak için.

Dört direkli yatak!

Şaka kafamda sönük kalıyor ve sesli bir hırıltılı kahkaha atıyorum. Gerçekten bu kadar acınası mıyım?

Hayır.

Ben ustayım. Bilgiliyim. *Kendime güveniyorum.*

Hiçbir kurbanın önünde hata yapmayacağım. Bu iş için olmaz.

Malibu'dan gelen, bencil, kendini "zengin çocuk" ilan eden birini baştan çıkarmak. Dünyanın zengin ve elini kolunu sallayan pisliklerini dolandırmakla geçen hareketli kariyerimde, bana yeni bir proje verildi. Hailey'nin annesi ve benim annem, onlar daha büyük Rip Deal'in daha karmaşık işlerini hallederken, benim Kellan Fields'ı baştan çıkarabileceğime güveniyorlar. Bu iş, gizli bir nakit anlaşması ve el çabukluğu ile babasından yarım milyon doları dolandırmayı içeriyor. Benim rolümün daha kolay olanlardan biri olduğunu biliyorum.

O kadar da zor olmamalı.

On altı yaşındayım.

Bu benim ilk denemem değil. Yatılı okuldaki erkeklere göz kırptım ve onlar da baştan çıkarıcı el kitabındaki her numaraya kanmışlardı. Lambo'sunda benden büyük bir adamla da öpüştüm, gerçi onunla dudaklarımın birbirine değdiği anın kendisi kafamda biraz bulanık. Ne yaptığımı hatırlayamıyorum.

Malibu'daki kısa zamanım... fena geçmedi. İlk gün, iskelede "tesadüfen" Kellan'a rastladım. İkinci gün, en sıkıcı kahve randevusuna çıktım; o, ünlü isimlerin adlarını sayıp durdu ve tam bir saat boyunca Ferrari'sinin özelliklerini sıralayıp babasının yatı hakkında gevezelik etti.

Her şey yolundaydı.

Ta ki randevunun sonunda öpüştüğümüzde, o... *tuhaf bir tepki verene kadar*. Bu beni hazırlıksız yakaladı. O benim de kendisi gibi on sekiz yaşında olduğumu sanıyor ve korkarım ki bir an için tavırlarım "*gençlik*" diye bağırdı! Bu aldatmaca benim yüzümden açığa çıkmamalı.

Şimdi beni arkadaşlarıyla birlikte plajda yapılacak bir şenlik ateşine davet etti ve ben yeni yatak odamın sürgülü cam kapılarını açıp, verandaya çıkıp, üç bikinimi de milyon dolarlık okyanus manzarasına fırlatıp, rüzgârın onları Pasifik'e sürüklemesini ummak istiyorum.

O zaman karar benim yerime verilmiş olurdu.

Çıplak gidebilirdim.

Sorun çözülür. Bunun çıplaklar plajı olup olmadığını Google'da aramaya bir saniye kalmış olmam, gerçekten kafayı yediğimi gösteriyor.

Kapım gıcırdayarak açılmadan önce bir kapı çalma sesi duyulur. İkinci bir görüş. Tanrıya şükür. Nefes veririm. "Hailey," dönmeden derim. "Yardıma ihtiyacım var. Lütfen, *lütfe* bunları şık sürtükten ucuz sürtüğe doğru sırala. Bu gece ne giymem gerektiğini bir türlü çözemiyorum." Dekolteli üstü ve tanga altlığı olan siyah bikiniyi alırım ve dönüp...

Yüzüm kızarır. "Hailey olmasın." İçimden geçenleri kendime saklama planım suya düştü.

Rocky kaşlarını kaldırır. "Hailey olmasın."

En iyi arkadaşımın *ağabeyinin* önünde kıyafetler gibi saçma sapan bir şey yüzünden perişan bir halde yakalandığım için tüm vücudum şiş üzerinde kızarıyor.

Kapıyı kapattıktan sonra, odama doğru ilerliyor. Aramızdaki mesafe azaldıkça kalbim deli gibi atıyor.

Bakışları elimde tuttuğum bikiniye düşüyor. "O şey çok ucuz duruyor."

"Henüz görmedin bile," diye karşı çıkıyorum. Bikini yumruğumun içinde.

Elini uzatır. "O zaman ver şunu."

Yüzüm on kat daha fazla kızarıyor, ama Rocky ile dolandırıcılık yapmadığımdan değil. *Çoğu* dolandırıcılığı onunla birlikte yaptım, ama şu anda kız kardeşinin tavsiyesine uymayı çok isterim çünkü A) Hailey güzel bir dahi ve B) ona aşık olan ben değilim!

Ancak, ona bikiniyi vermemek, onu kendime çekmemek ve sonra ne olacağını öğrenmemek... bu çok sıkıcı geliyor. Bikiniyi Rocky'nin eline verirken nabzım hızlanıyor ve adrenalin patlamasının tadını çıkarıyorum.

Kaderimi, bir sonraki hamlemi belirleyen benim.

O, gözlerini uzun bir süre benimkilere diyor. Sanki vücudumun hatlarını görmeden önce kim olduğumu görüyor gibi.

Geri çekilirken parmaklarımız birbirine değiyor ve içimde tuhaf bir his dalgalanıyor, tenimi gıdıklıyor. Onun yakınlığına ya da bu gece bacaklarımın arasına girebilecek o ipi nasıl dokunduğuna karşı sarsılmamaya çalışıyorum. *Ondan hoşlanmıyorsun. O sinir bozucu. Çirkin.*

Evet. Doğru.

Şu anda son derece sinir bozucu bir şey yapması gerekiyor ki, ona karşı duyduğum Jüpiter büyüklüğündeki aşkı görmezden gelebileyim.

Tek parmağıyla, neredeyse imalı bir şekilde, daracık alt kısmı kaldırıyor. *Bu benim işim*, demek istiyorum. Çekici ve seksi olması gereken benim, ama rol değişimi ilgimi o kadar çekiyor ki sessiz kalıyorum.

Yataktaki bikinilere bir göz atıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Evet, fikrim değişmedi. Bu en ucuz olanı." Sesi kaba.

"Değerlendirme için teşekkürler." Pembe ve neon yeşili bikinilerin yanına, yatağa çöküyorum. "Biliyorsun, bazı erkekler bunu sever." Ne kadar çekici bulduğumu gizlemeye çalışıyorum, ama o insanları okumakta o kadar

insanları okumakta o kadar iyi ki, elimden gelen tek şey pembe askılı üstün kopçasını kurcalamak. "Kellan hoşlanabilir."

Rocky siyah tangayı bana fırlatır. "Kız arkadaşı, arkadaşlarının olduğu bir partiye yarı çıplak giderse kızacak ya da rezil olacak türden bir adam olabilir."

"Ben aslında *onun* kızı değilim," diye karşılık veriyorum.

"Tabii ki." Sözleri keskin, ama bana yönelik değil. Çene kasları seğiriyor. Çelik grisi gözlerini duvara çeviriyor. Başka birinin kızı olabileceğim düşüncesinin onu rahatsız ettiğini düşünmek istiyorum. Onu tiksindiriyor. Aslında ben *onunum*. Ama bu daha büyük bir hayal gibi geliyor.

Bu benim aptal fantezim.

Çünkü Rocky ne zaman bana gerçekten bir hamle yaptı *ki*?

Yüzüm daha fazla hayal kırıklığıyla yanıyor ve nefesimi vererek şöyle diyorum: "Kellan beni bir ödül gibi görebilir. Beni gösteriş yapmak isteyebilir."

En uzak göz devirme mesafesi ödülü Brayden Tinrock'a gidiyor. Duygusal ama aynı zamanda hayvani bir ses çıkaran düşük bir inilti çıkarıyor. Tüm varlığı sikişmekle *kavga etmek* arasında gidip geliyor. Sanki bana ikisini de yapmak üzereymiş gibi.

Bu son derece seksi, ama ona açıkça süzmekten kaçınıyorum. Çekici olduğunu biliyor. Benim onayımı almaya ihtiyacı *yok*. Bikiniyi top haline getirip, "Anladığım kadarıyla sen kızgın ya da utanç duyan türden bir adamsın," diyorum.

"Hayır, ben hoşlandığım kızı Kellan gibi çekilmez pisliklerin ve onun o salak arkadaşının kim olduğu umurumda bile değil, yanına götürmeyen türden bir adamım." Rocky isimleri asla unutmaz.

"Jackson."

"Doğru."

Onun alaycı ses tonuna gülümserim.

O da bunu fark eder ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılır, sonra cam çift kapıya doğru bakar. Gökyüzü fırtınalı bir gri renktedir. Biriken dalgaların agresif sesleri sessizliği doldurur.

Rocky benden sadece birkaç adım uzakta dururken, tavırlarını kıskanıyorum. Lacivert takım elbisesinin ona hiç yakışmamasını. Melankolik mizacının gerçek özgüvenini gölgeleyememesini. Kendini, on yedi yaşında Roma konsülü seçilecek kadar güçlüymüş gibi gösteriyor. Bu yapmacık değil. Sahte değil.

Bu onun bir parçası.

Zengin olmanın bir maskeymiş gibi davranmıyor. O zengin, peki ben neden farklı hissetmeliyim? Ben de onunla aynı zenginlik güvencesine sahibim. Ben de aynı varlıklı sosyal çevrelerde büyüdüm. Kendi yarattığımız uydurmalar, *evet*. Ama bu bizim gerçekliğimizse, bir illüzyon mu?

O zaman neden kendimi sahte bir zengin kız gibi hissediyorum? Bunun nedeni, kendimi daha çok... aşağılanmış hissettiğim konumlarda olmam mı?

Hayır, *hayır*.

Annem, egoist, kibirli erkekleri alt etmenin bir gücü olduğunu söyler. Sanki biz, pahalı arabalarının ve aşırı pahalı oyuncaklarının aksesuarlarıymışız gibi davranan erkekleri. Bir dolandırıcılığın sonunda kendimi aşağılanmış hissetmiyorum. Birkaç kez zafer kazanmış gibi hissettiğim oldu.

Şu anda, Rocky yatağıma otururken, kendimi... *kafası karışmış hissediyorum*.

"Neden buraya geldin?" diye soruyorum ona.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya."

"Ciddi misin?"

Bana sert bir bakış atıyor. "Hayır, köpük banyosu yapmak ve saçını örmek istedim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sanki saçlarıma dokunmana izin verecekmişim gibi."

Rocky ellerini yatağa dayadı. Rahatına bakıyordu. Bana odaklanmıştı ama ben onun avı değildim. Beni zırva dolu biri olarak görmesi de umurumda değildi. Bana ondan hoşlandığımı düşünebilirdi; yanılmayacaktı. Ama kavurucu bir yaz gününde dondurma gibi onun üzerinde erimeyecektim.

"Martini bardağın nerede?" diye soruyor. "Çilekli olan mı?"

"Neden? Benim küvetimde oturup saçımı berbat bir şekilde örerken ondan içmeyi mi planlıyorsun?"

"Örmemine izin vermediğin saçlar," diye belirtiyor.

"Aynen öyle." Ayağa kalkmak istiyorum ama Rocky bileğimi tutuyor. Artık oturmuş durumda ve beni yatağın üzerinde yanında oturmaya zorluyor.

Avucunun sıcaklığıyla kalp atışlarım hızlanıyor. Bırakıyor ve tenim soğuyor. Konuşmasına izin vermiyorum. Bunun yerine hızlıca, "Martini bardağıma dokunamazsın. Onu almak için çok uğraştım," diyorum.

"Onu brownstone'daki 'tuhaf' yaşlı bir bayandan mı çaldın?"

"Çalmadım."

"Çaldıysan da umurumda değil."

Dudaklarımda yine bir gülümseme belirdi. "Bunu yapmazsın," diye mırıldandım.

Biz kanunsuz, sert insanlarız. Ahlak anlayışımız çarpık ve Rocky'yi seviyorum çünkü gerektiğinde ahlaksız yolları seçecek biri. Karanlık gölgeler kaçınılması gereken şeyler değil, onun içine gireceği şeyler.

Sessizliğin içinde gerilim artar, ama bu garip bir durum değildir. Beni canlı canlı yakan, nabız gibi atan bir sıcaklık vardır. Bu sıcaklığa, ona yaklaşmam için beni cezbeder.

Bunu görmezden gelerek, sonunda açıklıyorum: "Martini bardağı internetten satın alınmıştı. Ve *yoldaydık*. Karmaşıktı. Motel 6'nın resepsiyonuna gönderilmesini sağlamam gerekti ve ayrılmadan önce neredeyse gelmeyecekti."

"Onunla hiç içmedin bile." Göz teması kurmaya devam ederken elini saçlarının arasından geçiriyor. Yoğun. Rahatsız edici. Sanki ruhumun parçalarını oyup oraya kendini kazıyormuş gibi, bana çok derin bir şekilde bakıyor. İnatçı olmasaydım, belki utandım. Belki kızardım.

Ama ben de onun ruhuna müdahale etmek istiyorum.

Onu dik dik bakıyorum. "Dekorasyon amaçlı, ayrıca martini iğrençtir. Erkeklerin benim için martini sipariş etmesinden nefret ederim."

"Evet, belki de önce *sormalılar*." "Ne içmek

istediğimi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu yeni bir kavram değil, Phoebe."

Omuz silkerim. "Benim kim olduğumu umursamadıkları zaman öyle. Onlar sadece benimle yatmak istiyorlar, Rocky."

O daha da ateşli bir şekilde parlıyor. "Hedeflerden mi bahsediyoruz, yoksa gerçekten çıktığın erkeklerden mi?"

Ben kimseyle çıkmıyorum. Gerçek anlamda değil. Bu kadar sık sık toparlanıp gittiğimiz için hiçbirimizin *biriyle* ilişki sürdürme lüksü yok. Biz temelde göçebeleriz.

"Hedefler, sanırım," diye cevap veriyorum.

Elini ağzına sürüyor. Bu, öfkesini silip süpürmüyor. O tüm hedefleri nefret ediyor. Aldattığımız ve dolandırdığımız insanları. Onlar *iyi* insanlar değil. Çoğu

cennetin kapılarına tek yön bilet alamazlar.

Ben de onlardan nefret ediyorum, ama öfkem Rocky'ninki gibi sürekli içimde dolaşan karanlık bir yolcu değil. Öfkem ortaya çıkıyor, sonra sönüyor. Yeniden doğuşun kısır döngüsü içinde.

Rocky yaşımdan bahsetmez. Henüz on altı yaşında olduğumu söylemez. Erkeklerin bana alkol sipariş etmemesi gerektiğini söylemez. O daha da gençken benzer durumlar yaşamıştır. Oğullar ve babaların bulunduğu erkek kulüplerinde, zengin elit kültüre uyum sağlamak için puro içmek ve viski yudumlamak zorunda kalmıştır.

Genç yaşta iç. Zengin olduğunda yaş sınırlaması yoktur. Yaşlar sadece sarı uyarı bandıdır ve onu kesebilecek pahalı makasın olsa iyi olur. Yoksa, belki de oraya ait değildir.

Ait olmak, bize öğretilen şeydir.

Pembe bikinimin etiketine bakıyorum. O kadar yakın ki, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Daha da yaklaşacak mı?

Beni inceliyor, gözleri beni baştan aşağı süzüyor. "Phoebe..." "Yardım etmek ister misin?" diye soruyorum hızlıca.

"Evet. Bu yüzden buradayım." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Hailey vaftiz annelerle gitmek zorunda kaldı." *Annelerimizi* kastediyor.

Onlara ne zaman vaftiz anneler demeye başladığımızı bile hatırlamıyorum. Babasına vaftiz baba lakabını takmadan önce miydi, sonra mıydı?

"Doğru." Başımı sallıyorum.

Rocky'nin yanında oksijen daha seyrek gibi geliyor, ama boğulma hissini seviyor olmalıyım. *Bu biraz rahatsız edici, Phoebe.*

"Mayo seçmene yardım edebilirim, ama bu adam hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var," diyor Rocky. "O dayanılmaz pislik."

"Kellan."

"Her neyse."

Gülümsemek istiyorum, ama Kellan'ın yüzü gözümün önüne geliyor ve içim burkuluyor. "O bir gösteriş meraklısı. Ailesinin parasını sergilemeyi seviyor ve bu konuda hiç de ihtiyatlı davranmıyor. Çok ucuz bir davranış. Sanırım iki arkadaşı miras kalan servete sahipken, babası sadece bir hedge fon yöneticisi olduğu için bunu telafi etmeye çalışıyor."

"Çok ilgi çekici birine benziyor."

Neon yeşili bikiniyi tekrar inceliyorum. "Öyle düşündüğüne sevindim, belki benim için onu öpebilirsin." Bu samimi plaj kamp ateşini hiç de dört gözle beklemiyorum. Hem de hiç.

"Erkeklerden hoşlanıyor mu?" Rocky, sanki onu benden devralmayı düşünüyor gibi, rahat bir tavırla soruyor. "Heteroseksüel." Kellan'la ilk ve tek öpücüğümü yeniden hayal ederken kendime gülümsüyorum.

"Phebs?"

Kızaran yüzümü ellerimle kapatıyorum. "Ah, o öpücük. Çok kötüydü, Rocky." Bunu Hailey'e itiraf etmeyi tercih ederdim, kardeşine değil, ama görünüşe göre bunu onunla paylaşacağım. Şu ana kadar, bundan nefret etmiyorum.

"Nasıl kötü?" Bileğimi kavrayıp kolumu indiriyor.

Avucum yanan yanaklarımdan kayıyor. Bakışlarında karanlık bir endişe belirliyor ve acaba yüzümü tutup popomu ellediğimi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Öyle değildi. "Kahve randevusundan sonra, vedalaşmak için kalktık ve öpüştük.

Sonra Kellan, sanki kafasına çocukça bir şaplak atmışım gibi bana baktı."

Kafası karışmış. "Bu, öpüşmeyi açıklamıyor." Bana doğru daha fazla dönüyor, uyluk ve dizleri artık yatakta.

"Çünkü bu... açıklaması zor," diyorum açıkça. Şu anda burada olmak için beni yeterince önemsemesi dikkatimi biraz dağıtır. Beni ve bu garip durumu anlamaya çalışıyor.

"Yani veda etmek için kalktın ve o anda kim kimi öptü?"

"Öpüşmek için yanına gittim. O dudaklarıma baktı. Eli elimdeydi." Bunu neredeyse hiç duygu göstermeden anlatıyorum. Olay, ekmek kızartmak kadar sıradan bir şeydi. Aslında, Starbucks baristalarının tost makinesine pastırmalı ve gouda peynirli sandviçleri atmasını izlemek, Kellan'ı öpmekten daha fazla heyecan uyandırırdı *bende*.

"Ve?" diye soruyor Rocky.

"Sonra şunu yaptım..." Düşünmeden ona doğru eğildim ve Rocky'yi öptüm. Dudaklarım onun dudaklarına değdi ve nabzım hızlandı.

Ciğerlerime yeterince nefes alamıyorum. Hızla geri çekiliyorum — en fazla iki saniye süren bir hareket.

Kaşları kalkıyor.

Aman Tanrım. "*Çok* üzgünüm, bu..." Rızasız mıydı? Ani miydi? "Bir öpücük," diyor.

"Ne?" Şaşkınlık, nefesim kesilmiş.

"Onun dudaklarına öpücük kondurdun," diyor Rocky, ama beni bu kadar telaşlandıran bu değil. "Az önce seni öptüm," diyorum, bunu hemen şimdi kabul etmesini istiyorum. Bana daralmış bir bakış atıyor. "Binlerce kez öpüştük, Phebs."

Bunu garip hale mi getiriyorum? "İşlerde, *Rocky*." Kendimi bir yastık kapıp saklanmamak ya da ona fırlatmamak için zorluyorum.

"Bu bir iş meselesi." Göğsü biraz daha ağır nefes alıp veriyor ve bir saniye boyunca gergin bir şekilde bakışlarımdan kaçınıyor. Ben sadece suç ortağıyım. Benimle gerçek bir ilişki kurmayacak. Bu çok açık.

Umutlanmayı bırak, Phoebe.

"Evet, haklısın," diyorum ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bu temelde dolandırıcılığa yakın bir şey." Hayal kırıklığı midemi burkuyor, ama bu berbat hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Özellikle de gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde.

Aralarında hafif bir onay geçiyor. Bakışlarımız birbirimizin üzerinde biraz daha dikkatsizce dolaşıyor.

Bir çekim var. Bu gerçek.

Ama bunu *gerçekten* hayata geçirmem *mümkün değil*. Rocky tarafından reddedilmek tam bir cehennem gibi geliyor ve eğer o beni istiyorsa, belki de ben peşime düşülmesini istiyorum. Belki de onu reddetmeyi tercih ederim. Buna ne dersin?

Kollarımı öfkeyle kavuşturuyorum. "Zaten onu nasıl öpmeliydim ki? Öğleden sonra, herkesin içinde bir *veda* öpücüğüydü, farkında mısın? Dilimi sokamazdım."

Gri gözleri tekrar benimkilere dönüyor. "Ben senim," diyor ve bana göstereceğini fark edince kalp atışlarım altmıştan iki yüze çıkıyor.

Yanağımı, benim başka bir erkeğe yapacağım kadar hafif ve yumuşak bir şekilde avuçlar ve bakışlarını benimkilere sabitleyerek mesafeyi yavaşça, kademeli olarak kapatır ve içimde dayanılmaz, kaçınılmaz bir gerilim oluşur. Beni öperken dudakları benimkilere yaklaşır, öpücüğü daha derin hissettirir, sonra daha güçlü, şehvetli bir öpücüğe doğru ilerler. Elini çeneme dayayarak beni kendine çeker.

Vay *canına*. Dokunuşu boynumdan, kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru bir şok dalgası gönderiyor, amımı titretiyor. İçimi aydınlatıyor.

Geri çekiliyor, ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz. "Böyle mi?"

Nefes almak istemiyorum, bunun bitmesini istemiyorum. "Böyle mi?" Yüzünü aynı yumuşaklıkla kavıyorum ve kendimi ona doğru çekerken bakışlarımız birbirine dalıyor. Dudaklarım onun dudaklarının üzerinde geziniyor ve kaslarının kasıldığını, vücudunun bana doğru yaklaştığını hissediyorum. Sonra onu aynı şehvetli tonlarla öpüyorum ve kalp atışlarım hızla yükseliyor.

Onun yaptığı gibi, dil kullanmadan daha derin bir öpücüğe geçiyorum.

Eli yüzümün yan tarafını kavrar ve parmaklarının başımın arkasına kayduğunu hissedirim. *Evet*. Sanırım saçımı kavrayacak. Sanırım dilini ağzımın içine daldıracak. Sanırım beni yatağa itecek ve bana müstehcen şeyler yapacak. *Lütfen*.

Öpüşmeyi yarıda kesiyor.

İçimden inliyorum. *Neden, neden, neden?* Hayır, hayır, *bu iyi*. Birlikte olmamalıyız. Annem buna tahammül edemez. O, bizim birlikte olmamız fikrine *takıntılı*, benden bile daha fazla.

Bu sadece bir dolandırıcılık. Tam da olması gerektiği gibi.

Rocky derin bir nefes verir ve beni baştan aşağı süzer. "İyi misin?"

"Sadece değerlendirmemi bekliyorum." Daha da geriye yaslanıp sıkı omzumdan saçlarımı çekiyorum. Zorla gülümsüyor. "Yeterli."

"Benim öpücüğüm seninkinden daha iyiydi." "Doğru."

Bu ani iltifat beni rahatlatır, belki de o da bunun olacağını biliyordu. Eklemlerim gevşer, omuzlarım gevşer.

Kapıyı kontrol eder. "Pratik yapmaya devam edebiliriz."

En büyük aşkı ile öpüşme seansını kim reddedebilir ki? *Ben değil*. İşte böylece Rocky ile cennette on beş dakika geçiriyorum. Dudaklarımda onun tadını alıyorum. Göğsü göğüslerime yapışıyor, ama dik oturuyoruz. Asla uzanmıyoruz.

Kendimizi yok etmenin eşliğinde sallanıyoruz, Fransız öpücüğü ve saç çekme fikriyle oynuyoruz, ama koyduğumuz sınırların altında eziliyoruz.

Halka açık bir veda öpücüğü prova ediyoruz.

Nedense, özdenetimimizden kaynaklanan gerilim yeni zirvelere ulaşıyor ve bunlar hayatımdaki en ateşli veda öpücükleri oluyor. Dudaklarım onunkilere değince yanıyor ve tenim titriyor, sanki dirseğime hafifçe dokunulsa bile aniden inleyebilmişim gibi.

"Brayden!" diye bağırıyor babası odamın dışından ve biz ayrılıyoruz. Rocky ayağa fırlıyor, dudakları kızarmış, iki eliyle saçlarını tarıyor. Babasını tekrar duyuyoruz. "Brayden!!"

"Hemen geliyorum!" Bana bakmak üzereyken kapı *birdenbire* açılır. Kapı çalınmaz. Gerçek bir uyarı yoktur.

Everett Tinrock, jüt halı, modern yatak ve kayın ağacından şifonyer sanki kendisine aitmiş gibi yatak odamı süslüyor. Yani, bunlar sadece *geçici olarak* bana ait. Malibu'daki bu ev tamamen mobilyalı olarak geldi ve burayı bulmamda o da yardım etti. Yani belki de kısmen ona da aittir?

Rocky sinirleniyor. "Ne istersen, odasının dışında yapabiliriz." "Hayır. Kal." Sert bir şekilde elini kaldırıyor.

"Ben lanet olası bir köpek değilim."

"O zaman belki de *Rocky*'ye cevap vermemelisin."

Ona sertçe bakıyorum.

Everett bu takma adı sevmez ve oğlunu bunu seçmemesi için defalarca ikna etmeye çalışmıştır. Rocky Balboa'dan bahsettiği sayısız kez —ve sevgiyle değil— beni bir daha asla *Rocky* filmi izlemek istememeye itti.

Yine de Rocky... benim Rocky'm... bu ismi bir kenara atmadı. Bazen babası bu ismi sevmediği için onun daha çok sevdiğini merak ediyorum.

Everett ve Addison ona Brayden demeyi tercih ediyor. Bebekken ona böyle seslenirlerdi ve Rocky de bu ismi kullanmaya devam etmelerine izin verdi.

Rocky zoraki bir gülümseme takındı. "Ve belki de Phoebe'nin odasına kapıyı çalmadan dalmamalısın."

"*Sen* buradaydın. Siz ikiniz tam olarak ne yapıyordunuz ki, sanki ben onun mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi davranma." Şimdi bana, cilalı mokasenleri ve sekiz bin dolarlık parfümün yoğun kokusuyla, sert bir kıdemli dedektifmiş gibi bakıyor.

Aslında onu bir buçuk metre uzaktan bile koklayabiliyorum.

Rocky ile az önce öpüşmemişiz gibi davranıyorum. Ortalamanın üstündeki oyunculuk yeteneğim ve bu bikinilere olan ilgilim sayesinde, bence oldukça iyi bir iş çıkarıyorum, ama bir dolandırıcıyı kandırmak, henüz sahip olmadığım ileri düzeyde bir beceri gerektiriyor.

"İş için ona yardım ediyordum," diye karşılık veriyor Rocky. "*Hepsi* bu."

Everett ağzıma bakıyor. Tanrım, umarım dudaklarım öpülmüş gibi görünmüyordur. Onları yalamamak, çiğnememek ya da üzerlerine daha fazla istenmeyen dikkat çekmemek için büyük çaba sarf ediyorum.

Neon yeşili bikiniyi kaldırıyorum. "Bu geceki şenlik ateşi için kıyafet seçmekte zorlanıyordum," diyorum ona.

Yavaşça başını sallıyor. "Kellan'la birlikteyken öyle somurtmamalısın. Güzel bir kızsın, ama bu hiç çekici değil."

Bu profesyonel tavsiyeyi nezaketle kabul etmeye çalışıyorum. O sadece benim işleri batırmamamı sağlamak istiyor, ama Everett tam olarak en sevdiğim kişi sayılmaz. "İş başında somurtmayacağım."

Rocky çenesini gıcırdatıyor. Kapıya doğru ilerliyor. "Gidiyorum baba, bana söylemek istediğin ne varsa koridorda söyleyebilirsin..."

Everett onun dirseğini tutarak onu durdurur, ama Rocky kolayca kurtulur. Babası, "Önemli bir şey değil. Burada kalabilirsin," der.

"Önemli değil mi?" Şüpheyle bakıyor. "Sanki ev yanıyormuş gibi beni çağırdın."

"Sonra," diyor Everett. "Phoebe'ye yardım etmelisin. O daha önemli." Demek Rocky'nin bana yardım etmesi onun için en önemli şey. Babası bizim birlikte olduğumuzu düşünüyorsa, devam etmemizi mi öneriyor? Başım zonkluyor ve bu konuyu fazla kafama takmamaya çalışıyorum.

Özellikle de annem onu aradığında ve o da hoparlörü açtığında. Bu geceki lojistik detayları konuşuyorlar ve her şey oldukça rutin. Daha önce de yaşadığımız şeyler. Everett'in Rocky'yi odamda yakaladığını herkese duyurmaması beni şaşırtmaz. Birincisi, rollerimiz sık sık iç içe geçtiği için ikimizin baş başa kalması o kadar da sıra dışı bir durum değil.

İkincisi, Everett tamamen işine odaklanmış biri ve bu durum pembe dizi seviyesinde bir dramaya yol açar.

Annem iç geçiriyor. "...ikisinden biri biraz daha küçük olsaydı bu iş daha kolay olurdu. Senin bebek olduğun günleri özledim, böceğim." Bana söylüyor.

"Ben özlemiyorum," diyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Büyümüş olmayı seviyorum." Çocukken bize çok az sorumluluk verirdi, ama ben ipi tutup çeken kişi olacak kadar değer verilmeyi seviyorum.

"Ama o zamanlar çok tatlıydın." Sözlerinde gizli bir gülümseme duyuyorum ve bu benim gülümsememi daha da büyütüyor. "Ve bebekler en *iyi* sosyal kanıttır. Kucağında sevimli, yumuşacık bir bebek varken kimse tek bir yalanına bile şüphe duymaz."

Haksız değil ve sesini duymak, Everett'in yerine onun burada olmasını dilememe neden oluyor. Rocky'nin telefona yoğun bakışını gördüğümde, acaba küçük kardeşini mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Zavallı Trevor. O, sevimli, masum, ceylan gözlü aşamayı geçip büyüdü, ama el çabukluğu dışında kendine özel bir rol bulamadı — ki bunu hepimiz yapabiliriz. Ne zaman bir işte Rocky ile eşleştirilmek istese, *hayır* diyorlar ve Rocky'yi benimle eşleştiriyorlar.

Trevor'ın bu yüzden benden nefret ettiğinden eminim ve onu suçlayamam. Ama bu kararları ben vermiyorum.

Annem telefonu kapattıktan ve Everett de kısa süre sonra gittikten sonra, Rocky kapalı kapiya sanki gözleriyle bıçak atıyormuş gibi bakıyor.

"Yardıma için teşekkürler. Yani, az önce. Antrenman yaptığımız için," diyorum ona, ve içtenlikle söylüyorum. Kellan'ı öptüğümde, belki de Rocky'yi öptüğümü hayal edebilirim. Bu kötü bir şey mi olur? Kim takar, bu gece başarılı olduğum sürece. Asıl önemli olan tek şey bu.

Takımı yüzüstü bırakmayacağım.

O başını sallar ama "Kalamam" der.

"Senden kalmanı istemedim," diye hatırlatıyorum. "Baban istedi."

Rocky biraz rahatlar. Elini kapı koluna koyar ve yataktaki bikiinilere bir göz atar. "Pembe olan."

"Ne?"

"Benim tercihim bu."

Halter yaka üstü ve yüksek bel altını incelerim. Muhtemelen en iyi seçenek budur. "Bu güvenli bir seçim," derim yüksek sesle.

"Pembe." Ne demek istediğini sormadan odamdan çok çabuk çıkıyor. Sonra anlıyorum.

En sevdiğim rengin pembe olduğunu biliyor. Aldatma ve takma adların dünyasında, Rocky gerçek beni gerçekten tanıyan birkaç kişiden biri.

BİR

Phoebe

şimdi

Normalden o kadar uzağım ki, bu kelimenin gerçek anlamını anlamaya çalışmaktan vazgeçsem iyi olur. Ama şu anda, üyelik ücreti yüz bin dolar olan snob bir ülke kulübünün yemek salonunda olanlar... bu *benim* normalim bile değil. Bir dolandırıcıya ait sözde "kızının" normalliği; bencil pislikleri dolandırmak, lüks yatlarla binmek ve para bitene kadar lüks içinde yaşamak için yetiştirilmiş. Sonra hepsini yeniden yapmak.

Hayır, buradaki durum benim normalim değil.

Tuhaf.

Hatta korkutucu.

Annem, en yakın arkadaşı Addison ile birlikte Connecticut'ın Victoria kasabasında. Ve lanet olası *çöpçatanlarmış* gibi davranıyorlar. Muhtemelen para karşılığında beni Rocky ile eşleştirmek için. Hiç haber vermeden geldiler. Ne bir mesaj, ne de bir duman işareti.

Üstüne üstlük, annem benim annem olmayabilir.

Akraba olmayabileceğimizi öğrendiğimden bu yana tam bir *gün* geçti. Beni ve kardeşlerimi kaçırmış olabilir.

Addison kesinlikle Trevor'ın biyolojik annesi değil. Peki o zaman Trevor nereden geldi?

Yaptığımız işin temel bir kuralı var. Başkalarını aldatırız. *Asla*

birbirimizi kandırmayız. Oysa, ebeveynlerimiz altı kardeşin hepsine yalan söyledi.

Bizi kandırdılar.

Ne kadar kızgın olduğumu, bu ana kadar fark etmemiştim. Onları burada görmek. Onlarla yüzleşmek. Ciğerlerimde bir cehennem oluşuyor ve aşırı derecede tedirginlikle birleşiyor. Derimden çıkacak gibiyim, ama kimse tüm vücudumda çalan alarmları göremez; bu berbat durumdan kaçmamı söylüyorlar. Rocky'yi bulmak için. Hailey'i bulmak için. Kardeşlerimi bulmak için.

Elizabeth Graves ve Addison Tinrock'a dik dik bakarken, country kulübü sessizliğe bürünmüyor. Victoria Country Club'daki mavi saçlı, dram dolu garson olan benim üzerime hiçbir spot ışığı parlamıyor.

Öğleden sonra öğle yemeği kalabalığı yemek salonunu doldurmuş ve herkes kendi sosyal çevresine dalmış durumda. Pickleball kıyafetleri giymiş hanımlar, çatallarını karidesli Louie salatalarına saplarken civil civil konuşuyorlar. Zengin adamlar, ton balığı tartarlarının başında karnı doyana kadar gülüyorlar. Tabaklarda çatal bıçakların çıkardığı sesler rahatsız edici derecede yüksek ve annemin arkasındaki şöminede alevler gürlüyor.

Bu kasabanın çatlak temellerine iki dolandırıcı sızdığını ve zehirli dişlerini birine geçireceklerini bilen tek kişi benim

birine
Bana değil.

Beni kandıramayacaklar mı?

Nabzım yavaşlamayacak. Çünkü bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Şimdi onlara yönelteceğim öfkeli sorularım var. En acil olanı: *Neden buradasınız?*

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Phoebe," diyor annem karizmatik bir gülümsemeyle. Sarı saçlarını omzundan çekip bana elini uzatıyor. "Ben Isla Rivers." Namı diğer Elizabeth Graves. Ona anne demeli miyim?

İstiyor muyum?

Pek sayılmaz. Bunu hak etmiyor, değil mi? Biyolojik olarak *onun* kızı olsam bile. Nova ve Oliver ile üzüz olsam bile. Bütün bunlar doğru olsa bile — o, Trevor ile birlikte kötü bir şeyin suç ortağı. Bu da bizi kandırdığı için onu en az Trevor kadar suçlu yapar.

Başka ne saklıyor olabilir? Gerçeği itiraf eder mi acaba? söylediği hiçbir şeye güvenebilir miyim?

Başım dönüyor ve keşke şu anda bir servis tepsisi tutuyor olsaydım—bana bir şeyden kurtulmamı sağlayacak bir şey... şeytanla el sıkışmaktan? *Onun ne olduğunu bilmiyorum.*

Her zaman, annem bir şeytansa ben de öyleyim diye düşünmüştümdür. Graves'ler ve Tinrock'lar — hepimiz cehennemde birlikte yaşayan neşeli, küçük bir kafir çetesiydik.

O halini seviyordum.

Her şey altüst oldu. Dünyam ekseninden kayıyor.

Elini sıkıyorum ve bu sıcak sersemlikten kendimi kurtarmaya çalışıyorum. "Pardon, Stella'nın sizin... profesyonel olduğunuzu söylediğini kaçırdım?"

Gözümün ucuyla, Chanel kıyafetiyle diken diken olan Stella'yı görüyorum. "Bayan Fitzpatrick, tatlım." Sıkı, alaycı gülümsemesine karşılık bir gülümseme hak ediyor ve ben de zorla bir gülümseme takinebilirdim — ama bu işi seviyorum.

Bu işi kaybetmek istemiyorum. Ve "Benim Bokum Kokmaz" Hanım'la ilk isimle hitap edecek kadar samimi değilim. Hâlâ kasabanın aristokrasisiyle "çıkıyor" gibi görünen sıradan bir garsonum, ve Stella, Claudia Waterford'un zengin en iyi arkadaşı.

Ve Claudia... O, sahte erkek arkadaşım Jake Waterford'un annesi. Oh, ve hepsi Phoebe ile Jake'in birleşmesi fikrinden nefret ediyor. Bu sorun olmamalı. *Hiç sorun* olmamalı. Çünkü bugün, bu sahte flört planını sonlandırmam gerekiyordu, böylece gerçekten (ve nihayet) gerçekten sevdiğim adamla çıkabilecektim.

Zorlu.

Şimdi, bindiğim tekne alabora oluyor ve ben buna alışkınım. Ayrıca bir yedeğim olmasına da alışkınım; insanların cankurtaran botunda bekleyip beni çalkantılı okyanustan çekip çıkarmasına. Sonra birlikte kimseye görünmeden kaçırız.

Hiçbiri burada değil. Yalnızım.

Boğuluyorum.

Git, Phoebe.

"Biraz yavaş olabilir," diyor Stella, mimosa'sından bir yudum alırken Elizabeth'e. Hepsini beni sanki özel bir projeymişim gibi değerlendiriyorlar. Harika, sıkılmış elitlerin ilgi odağı oldum.

"Bu Wendy St. James." Elizabeth, yanındaki Addison'ı işaret ediyor. "Kuzeydoğunun en önde gelen ve seçkin çöpçatanlık hizmetinin sahibiyiz. *Eros*. Kendi yaşam tarzlarına benzer bir yaşam tarzı arayan kişiler için tasarlanmıştır."

Benzer yaşam tarzı, zenginlerin sadece zenginlerle çıkmak istediklerinin şifresidir. Duygularımı bastırarak, dünyanın en sahte gülümsemesini takınıp soruyorum, “Ve sizce ben o kategoriye giriyor muyum?”

“Kesinlikle hayır,” diye ilk cevap veren Stella’dır. “Onları asla karşılayamazsın, hatta şartları bile tutturamazsın, ama bu sevimli kadınlar Claudia’nın ricası üzerine sana hizmetlerini sunmayı *nezaketle* kabul ettiler.”

Düzeltilme: Claudia, oğluyla çıktığım için benden nefret ettiği için bu kadınlara *para ödüyor*. Eros gerçek değil ve Elizabeth ile Addison bu dolandırıcılıktan şimdiden kâr ediyorlar. Bunu ne zamandır planlıyorlar acaba?

Elizabeth sarı buklelerinden birini düzeltir ve sanki toprağın altından kemikleri çıkarıyormuş gibi yavaş, derinlemesine bir bakışla beni süzer. “Hmmm,” diye düşünür. “Seni daha... yapmak için bazı şeyler üzerinde çalışmamız gerekebilir.” Gözleri benimkilere takılır. “Sadece *daha*.”

Yanaklarım kızarır ve bir anı zihnime dolup taşar. On üç yaşındaydım.

Annem Charleston'daki yüksek sosyete çevrelerine girmiş ve kotilyon yönetim kuruluna girmişti. Yaklaşan debutante balosunda beni sosyeteye tanıtacak zengin teyzemmiş gibi davranmıştı. On üç yaşındaki vücudumun uzunluğunu aynı müdahaleci bakışla incelemiş ve “Seni *daha*... sadece *daha iyi hale* getirmek için bazı şeyler üzerinde çalışmamız gerekebilir,” demişti.

Bu, bana ipucu vermek için kullandığı bir yöntem. Bunun Charleston'daki gibi bir oyun olduğunu anlamamı sağlamak için. Bir rol. Bana göz kırpyor da olabilir.

Bu, içimi ani bir keder dalgası kaplıyor ve gözlerim yanıyor. Sanki onunla uzun ve köklü bir geçmişim varmış gibi ona sert bakmamaya çalışıyorum.

Stella, gözyaşı damlası şeklindeki elmas küpesini parmaklarıyla okşuyor. “Sana söylediğim gibi”—Elizabeth ve Addison’a sesleniyor—“Phoebe henüz gelişme aşamasında, ama eski kocasının ne kadar kaba olduğunu görseydiniz, birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını anlardınız.”

Stella'nın bilmediği şey, annemin her zaman benim ve Rocky'nin etrafına kalpler çizip, bizi iki dilim fıstık ezmeli ve reçelli sandviç gibi birbirine yapıştırmaya çalıştığı.

Midem bulanıyor. *Rocky*. Rocky'yi bulmam lazım.

Bu dürtü on katına çıkıyor. En azından Hailey annelerimizden güvende. Bugün benimle birlikte iş yerinde olsaydı, Addison'ı görünce yüzü bembeyaz olurdu. Dün geceki korkunç Halloween olayından sonra onun loft'ta Trevor'a baktığını düşünerek rahatlıyorum.

Bıçaklanmıştı.

Ben de mecazi olarak bıçaklanmış gibi hissediyorum, durum *bu*.

Stella şöyle ekliyor: “Grey, onu Jake Waterford'la eşleştirmekten çok daha mantıklı.”

“İskeleti iyi,” diyor Addison, kaplumbağa kabuğu desenli gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru iterek. “Bununla çalışabiliriz.”

Onların bana ait hiçbir şeyle uğraşmasını istemiyorum. Ne bedenimle, ne zihnimle, ne de kalbimle. Zaten bir ihanet yüzünden kalbim paramparça olmuş durumda. Kimse beni durduramadan, hızlıca “İlgilenmiyorum” diyerek çıkışa doğru yöneliyorum.

Misafir ilişkileri müdürü ve *patronum* Katherine Rhodes yolumu keser. “Nereye gidiyorsun?” Kırmızı kaşları hem panik hem de onaylamama duygusuyla yukarı kalkar. “İşler çok yoğun ve bayanlar barda bekliyor.”

"Kendimi iyi hissetmiyorum..."

"Hayır, *hayır*. Şimdi gidersen, seni işten çıkarmak zorunda kalırım."

Elimdeki tek kozu kullanıyorum. "Jake bundan hoşlanmayacak." Sözlerim, niyetimden daha keskin ve tehditkar çıkıyor.

O sinirlenir.

Jake Koning Waterford bir Koning çocuğu. Bu, Claudia'nın kızlık soyadı ve *Koning*, servetlerinin gerçek kaynağı olduğu için *Waterford*'dan daha sık öne çıkarılır. Jake, Amerika'nın en eski bira şirketlerinden birinin varisi ve ailesi bu ülke kulübünün sahibi.

Onunla ayrılmama iki saniye kalmış olabilir, ama Katherine bunu bilmiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, tereddüt ediyor. Bunun nakavt vuruşu olacağını düşünmüştüm. Gizli bir koz. Ne oluyor lan? "O zaman uzaklaştırma alırsın," diye tersliyor. "Bu konuda benimle uzlaşacaktır."

"Öyle mi? Ben onun kız

arkadaşıyım." "Ben onun vaftiz annesiyim."

Biraz geri adım attım. Onların o kadar yakın olduğunu düşünmemiştim. "Jake hiç söylemedi ki..."

"Şey, şaşırmadım. Çıkmaya başlayalı çok olmadı." *Tamamen yanlış sayılmaz*. Barda huzursuz bayanları keskin gözlerle süzüyor. "Gidersen, iki hafta uzaklaştırma alırsın. Maaşsız."

Paraya ihtiyacım var.

Hailey ile birlikte Connecticut'ta dürüst bir hayat sürmeye çalışıyorum ve bu da kirayı ödemek için maaşıma güvenmek anlamına geliyor. O bugün izin aldı ve ikimizin de işe gitmemesini karşılayabileceğimizi sanmıyorum.

Para, duygusal durumuma galip geliyor ve ben de hemen bara gidiyorum. Neyse ki Stella ve onun yeni çöpçatanı... pardon, *dolandırıcı* arkadaşları bana yaklaşıyor.

Pickleball etekli dört kadına yardım ederken, mimosa istediklerinde *sabırlı* olmaya çalışıyorum. Personel eksikliği gerçekten berbat bir durum. Yerime bakacak başka bir barmen yok, bu yüzden parlak şampanya kadehlerine hızla şampanya dolduruyorum.

"Sana söylüyorum Jem, bu sabah geldi. *Erken saatte*. Burada sadece biz vardık."

"O haklı," diye çilli yanaklı, erken kalkan Laura onaylıyor. "Öğleden sonraki yoğunluğa katılmak istemediği için onu suçlayamazsın. O çok tatlı ve yufka yürekli, ve olanlardan sonra..." Hep birlikte acıma dolu bir iç çekişi duyuluyor.

Ben... çok kafam karıştı.

Bu ilginç dedikodulara kulak vermek isterdim, ama kafam zaten tıka basa dolu.

"Onu gördün mü, Phoebe?" diye sorar Jem. Bu işin dışında kalma planım suya düştü.

"Kimi?" Bardaklara portakal suyu dökerim.

"Trent Koning Waterford," diyor Laura, sanki Angelina Jolie'yi tanıtıyormuş gibi. Tam adı.

Trent, Jake'in en büyük ağabeyi. *Hiç* tanışmadığım bir ağabey.

"Hı," diyorum, ilgim uyanıyor. "Bu hayalet gibi adamı görmedim." Hailey, Trent'in var olmadığını düşünüyor. O, Koning kardeşlerin Bigfoot'u gibi, kasaba toplantılarında nadiren görülüyor. Her zaman fısıltıyla konuşuluyor.

İşte bir örnek.

"Aslında buradaydı," diye savunuyor Laura. "Anika'ya bile merhaba dedi."

"Evet, selam verdi." Anika gururla gülümserken, ben ona bir mimosa uzatıyorum. "Keşke kendini topluluğun bir parçası gibi hissedebilseydi. Hepimiz onun için buradayız, o olaydan sonra..." Cümlesini yarım bırakıyor.

Sormamı bekliyorlar. Ben sorana kadar gitmeyecekler.

Peki.

İtiraf etmeliyim ki, ben de biraz merak ediyorum. “Ne olduktan sonra?” “Karısının vefatından sonra,” diyor Laura ciddiyle.

Kaşları havaya kalkar. “Evli miydi?”

“O otuz iki yaşında, canım,” diyor Jem, mimosa’sını yudumlarken. Artık hepsinin elinde içkileri var.

Laura bana sormak için eğiliyor, “Buradaki personel ona 'gayri resmi dördüncü dul' demiyor mu?”

“Şey, öyle diyorlarsa duymadım, ama ben hâlâ yeniyim sayılır.” Belki de diğer garsonlar Jake’in “kız arkadaşı”nın önünde onun kardeşinden bahsetmek istemiyorlardır; bu yüzden ben de personelin dedikodularından mahrum kaldım. Belki Hailey de benimle birlikte olduğu için aynı durumdadır.

Hem elitler hem de servis ekibi tarafından dışlanmak pek hoş bir his değil. Tezgâhı siliyorum. “Neden sadece resmi değil de gayri resmi dul?”

Jem, “Sanırım Trent kulübe nadiren uğrasaydı, bu daha resmi olurdu.” diyor.

“Doğru.” Dolabın altına bir havlu atıyorum.

“Mezuniyetten hemen sonra lise aşkıyla evlendi,” diye bilgilendiriyor beni Anika. “Karısı aniden vefat etti.”

“Agresif dördüncü evre melanom. Dört yıl önceydi,” diye Laura da söze karışıyor. “O zamandan beri kimseyle çıkmayacağına yemin etti. Kasabanın en gözde bekarı o olurdu, ama Scarlett onun gerçek aşkıydı.”

Hepsi merhum eşine olan bağlılığını takdir ediyor ve kafam bu kadar karışık olmasaydı bu hikaye beni daha çok etkilerdi.

Jake’in Trent’ten *nefret ettiği* izlenimini edindim. Trent’in zil sesini pek de sevgi dolu olmayan bir şekilde AC/DC’nin “Highway to Hell” şarkısı olarak ayarlamış. Trent’in adını fısıldayarak homurdanıyor. Trent’in aramalarına cevap vermek zorunda kaldığında inliyor.

Küçük kız kardeşinin sıkıntılarına empati duyan Jake’in, yas tutan ağabeyine karşı da bir yumuşaklığı olması gerekmez mi?

Jake’in asıl pislik olduğu hissi uyanmaya başladı. Ama Koning kardeşleri için endişelenemem. Aşmam gereken daha büyük bir karmaşa var.

Bayanları birkaç dakika daha eğlendirdikten sonra, mimosa kokteyllerini güneş odasına götürüyorlar ve ben de patronumun durumuna bakıyorum. Resepsiyon masasında telefonda konuşuyor ve not defterine bir şeyler yazıyor.

Her şey yolunda.

Yemek salonundan aceleyle çıkıyorum ve rotundadaki mermer zeminde ayakkabılarımın tabanları gıcırıyor. Salatalık suyunu görüyorum. *Sadece misafirler için.* Siktir et, eğer uzaklaştırma cezası alacaksam, en azından susuz kalmayan bir uzaklaştırma cezası almış kaltak olacağım. Bir bardak doldurup, Jake’in muhtemelen gittiğini düşündüğüm yere giderken suyu bir dikişte içiyorum.

Hailey ve Rocky’ye haber vermeden sahte erkek arkadaşımı aramaya çıktığıma inanamıyorum. Bu çok yanlış geliyor.

Ama Jake’i bulmak şart gibi görünüyor. Üstelik sadece Katherine’i ikna edip ücretli izin almama yardım etmesi için de değil.

Rocky’yi arayacağını söylemişti ve muhtemelen ona bu sahte flört planının uzatılmasını *teklif* ediyordur — ve işler bir anda kökünden değişti.

iki

Rocky

Victoria'dan 60 mil uzakta, bir eczanede, bıçak yarısından iyileşmesi için ergen kardeşim için gerekli olabilecek bandajlar ve diğer malzemeleri alıyorum. Bir Tinrock için sıradan bir Cuma öğleden sonrası.

Jake beni aradığında, ayaklarımın yanındaki sepete antiseptik krem atıyordum.

Phoebe. Aklıma gelen ilk kişi o. *Phoebe* bugün country kulübünde.

Phoebe, Jake ile birlikte.

Phoebe'nin Jake'ten ayrılması gerekiyor.

Onun için duyduğum içten endişe adrenalin patlaması gibi ve ilk çaldığında telefonu açıyorum. "Merhaba Jake." Takviye şişelerine sert bir bakış atıyorum. *Magnezyum. 250 mg. Melatonin*. Sesimin sert çıkmaması için sakinleşiyorum. "Umarım bu, yeni aldığım atla ilgili bir şeydir."

Umarım bunun *Phoebe* ile hiçbir ilgisi yoktur. Ama Jake'e iki şeyi hatırlatmanın zararı olmaz. Birincisi, kısa süre önce ölen kız kardeşinin atını satın alarak ona büyük bir iyilik yaptım. İkincisi, kız kardeşinin ölümünün sahte olduğunu bilmesine yardım ettiğini biliyorum.

Yani *Phoebe*'ye bulaşırsa, onu *yerin dibine gömerim*.

"Konu o değil." Jake, benimle konuşmak günlük isteklerinin ilk on listesinde bile yokmuş gibi iç geçiriyor. O benim ilk yüz listeme bile giremez, o halde neden beni arıyor ki? "Dinle, Grey..." Sesi giderek azalıyor.

Daha fazlasını bekliyorum, bekliyorum. Hiçbir şey yok. "Benimle konuşmaktan mı korkuyorsun, Jake?"

"Sadece tepki vermek yerine, söyleyeceklerimi düşünmeni istiyorum," diye açıklıyor Jake. "Lütfen." Sesi fısıltıya dönüşüyor.

Sağlık ürünleri reyonuna göz gezdiriyorum ve yanımdan geçen yaşlı bir kadına nazikçe gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve ben de ona, güzellik ürünleri reyonuna doğru ilerlemeden önce "İyi günler" diyorum.

"Neredesin?" diye soruyorum telefona.

"Country kulübünde."

"Ama tam olarak nerede?"

"Salonda... misafir soyunma odalarının dışında."

İlginç. Benden bir şey istiyor, ama kimsenin duymasını istemiyorsa, tuvalete gitmeli ya da bir dolaba girmeliydi. *Melatonin* etiketini okurken, "Dinliyorum," diyorum.

"*Phoebe*'nin benden ayrılmasını istediğini biliyorum."

"O da senden ayrılmak istiyor."

"O da bunu söyledi," diyor. "Ama bunun devam etmesi gerekiyor, en azından aile yemeğimize kadar."

Hayatta olmaz. "Biz *birlikteyiz*," diyorum zorla. "Ben. Phoebe. Tekrar bir araya geldik." O *yüzden siktir git*.

Bunu ilk bilen o olması umurumda bile değil. Onun benim olduğu ve asla ona ait olmayacağı *çok* net olsun istiyorum.

"Evet, Phoebe bana söyledi," diye fısıldıyor Jake.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Ona zaten birlikte olduğumuzu söylemiş.*

Sonra Jake'in Phoebe'nin "Şu anda ayrılıyorz" demesini kabul edemeyeceğini ve bu yüzden onu başından savmak için gerçeği söylemek zorunda kaldığını anlıyorum. Ya da yarı gerçeği - bunun iki boşanmış kişinin ilişkisini düzeltmesi olmadığını düşünürsek.

Bütün kasaba ve Jake, Phoebe'nin benim eski karım olduğuna inanıyor. Oysa gerçekte, bir dolandırıcılık dışında hiç birlikte olmadık. Şimdiye kadar.

Onun bu saçmalığı sürdürmesi için Phoebe'ye baskı yapmasından nefret ediyorum.

Jake ekliyor: "Hatta benimle kalma fikrine bile ısındı, bu yüzden seni arıyorum. Bana, senin evet demen gerektiğini söyledi, kısacası."

Phoebe neden bunun devam etmesini istesin ki? Ona ne teklif etti?

Melatonin şişesini rafa geri koyuyorum. "*Hayır* diyorum."

"Lütfen beni dinle." Çaresiz durumda. Sonra Phoebe'ye muhtemelen yaptığı konuşmayı dinliyorum. O, onu Julia Kelsey ile eşleştiren otoriter annesi hakkında uzun bir konuşma yapıyor. Julia, manipülasyona açık ve sosyal elitin acımasız doğasında hayatta kalamayacak utangaç, yirmi iki yaşında bir kız. O, Julia'yı koruyor — kasabada kısaca tanıştığım bir kız.

Ve evet, o sessiz bir kız. Evet, parçalanıp bir kenara atılacak. "Peki ya Phoebe?" diye soruyorum ona.

"Phoebe farklı. O bu aile yemeğini kaldırabilir."

Göğsümde bir ateş yanıyor, ciğerlerimi yakıyor. "Annen ondan nefret ediyor."

"Phoebe kendi başının çaresine bakabilir. Yetenekli ve biraz da ateşli bir kız."

Onun Phoebe'yi sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi tarif etmesini dinlemek, birçok açıdan sinir bozucu. "O yetenekli," diyorum tekrar. "Sen yumuşak başlı küçük Julia'yı korurken, onun annenin pisliklerine katlanmasını istiyorsun. Sırf Phoebe buna dayanabilir diye." Siktir et onu.

"Phoebe yardım etmek istiyor," diye karşılık veriyor. "O da Julia'yı önemsiyor."

"Cevap *hayır*." O burada Julia'yı korurken, benim tek umursadığım şey—tek düşünebildiğim şey—Phoebe'yi korumak. O onun bir aracı değil ve onun ahlaki bir bahaneyle onu kullanmaya çalışması beni sinirlendiriyor.

"Lütfen bunu bir düşünür müsün?" diye fısıldıyor. "*Lütfen*. Phoebe sorun etmiyor. Sen neden ediyorsun?"

"Çünkü o lanet olası küçük Julia umurumda değil," diye soğuk bir sesle telefona fısıldıyorum, sonra koridora giren orta yaşlı bir adama bakıyorum. Sepetimle dışarı çıkıp, prezervatif ve kayganlaştırıcıların bulunduğu sessiz bir bölüme geçiyorum.

Jake'e beş kişiyi önemsedığimi söylemiyorum. Sadece beş. O listenin uzaması, manipülasyona daha açık olmam anlamına gelir. Bu yüzden Jake'in sosyal çevresinden çıkarmakta bu kadar ısrarcı olduğu bu "kızlara" karşı hiçbir zaafım yok. Ve açıkça, onları sıkıntıya düşmekten kurtarmayı umuyor.

"Julia, bu arada," diye ekliyorum öfkeyle, "Phoebe'den çok da genç değil."

"Phoebe davranışıyla..."

"Yemin ederim, eğer daha *yaşlı* dersen, telefonu kapatırım."

"Daha olgun diyecektim," diye karşılık veriyor Jake. "Phoebe, hayatında yaşlıtlarının çoğundan daha fazla şey yaşamış."

Çenemi sıkıyorum. "Yani benimle uğraşmak zorunda kalmış demek istiyorsun."

"Evlilik ve boşanma önemsiz şeyler değildir," diyor Jake, sanki bu kişisel bir hakaret değilmiş gibi. "Ayrıca sen de anlaşması kolay biri değilsin. Yine de o, her ne sebeple olursa olsun seni seçiyor ve ben sizden ayrılmanızı istemiyorum."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye telefona tısıyorum. "Karımı öpüyormuş gibi yapmana izin mi vereyim? Onunla sevişiyormuş gibi de yapmak mı istiyorsun?"

"Ben..." İç çekişi, sinirli bir sese dönüşüyor. "Bak, bu ayrıntıları halledebiliriz."

Gözlerimi ovma için sepeti yere bırakıyorum. Keşke burada olsaydı da suratına bir yumruk atabilseydim. "Bunun, Phoebe'yi seninle olmasının daha iyi olduğuna ikna etmek için bir taktiğin olmadığını nereden bileceğim?"

"Öyle değil, Grey. Yemin ederim, onunla gerçekten birlikte olmak ya da onu kazanmak istemiyorum. Sadece yardımına ihtiyacım var."

Birkaç kez başımı sallıyorum. Bu olamaz. Phoebe'yi gerçekten istemediğine kısmen inanıyorum—sadece Jake hakkında onu *Titanic'ten* daha derine batıracak kadar kirli bilgiye sahip olduğum için. Yani şu anda bana yalan söyleme riskini göze alabilmesi için ona sırlıslıkam, delicesine aşık olması gerekir.

Ve onun Phoebe'ye aşık olduğunu sanmıyorum; aksi takdirde onu ailesinden korumaya çalışan kişi o olurdu. "Seni duydum," diyorum. "Seni dinledim. Ve cevabım hâlâ *kesinlikle hayır*."

Hattın diğer ucunda sessizlik olur ve ben bir kutu Trojan prezervatifine kaşlarımı çatarım. Kulaklarım telefondan gelen boğuk sesleri yakalar. *Yanında biri var*.

"Bu konuşma bitti," diyorum ona, telefonu kapatmak üzereyim.

"Hayır, bekle. Hâlâ buradayım," diyor Jake, nefes nefese. "Eski karın az önce beni kendisiyle birlikte bir dolaba sürükledi."

Kaslarım gergin bir şekilde kasılır.

En azından Phoebe mahremiyetin önemini anlıyor, ama onunla birlikte country kulübünün depo dolabına sıkışıp kaldığımızı hatırlıyorum. Saçını çektim ve sıcak nefesinin tenime değdiğini hatırlıyorum. Onu içime sokmak için can attığımı hatırlıyorum, sonuçları olmadan onu sikebilmek için her yıldızdan dilek tutabilirdim.

Arka planda Phoebe'nin sesini duyuyorum. "Onu hoparlöre alabilir misin lütfen?" Sonra daha net bir şekilde, "Rocky?" diyor.

"O seninle çıkmıyor..."

"Mesele o değil," diye nefes nefese sözümü kesiyor.

Alarm sesi beni irkiltir ve hemen kasaya gidip ödemeyi yaparım. Jake'in yanında olmasaydı ona *şehirde olmadığımı* söylerdim.

"Ne oldu?" diye sordu Jake.

"Büyük bir sorunuz var," diyor Phoebe. "Claudia Waterford, beni Rocky ile eşleştirmek için iki çöpçatan tuttu. Bizi tekrar bir araya getirmeye kararlı... ve şimdi de sanki ben onların Sindirella'sıymışım gibi bu... iyilik perilerinin yardımını istedi."

Donakalıyorum.

"*İyi periler*", Elizabeth ve Addison'ın kod adı.

Annelerimiz kasabada. Hepimiz onların er ya da geç geleceğini tahmin etmiştik. Waterford ailesine bu kadar çabuk yerleşeceklerini düşünmemiştim, ama hızlı bir kazanç için beni ve Phoebe'yi bir araya getirecek bir rol seçmeleri şaşırtıcı değil.

Annelerimizin gelmeden önce şehre sızacaklarını bilmeliydim, ama onlar hakkında hiçbir şey duymadım. Ne fısıltılar, ne dedikodular. Bu da demek oluyor ki, Victoria'da tam olarak iç çemberde değilim.

Aslında olmaya da çalışmadım. Öyle bir gereklilik yoktu.

Ama şimdi, kesinlikle var.

Nerede olduğumu unutuyorum, ama kasiyer kız kardeşimin istediği bir kutu tamponu taradığında her şey netleşiyor. Ödemeyi yapıp eczaneden çıkıyorum ve hızlı adımlarımı yavaşlatıyorum. "Bekle," diyorum Phoebe'ye.

Atletik yapılı, atlet şortu ve Nike tişörtü giymiş bir adam, park etmiş siyah McLaren'imin fotoğraflarını çekiyor. Araba, ikinci el eşyaların arasında parlak yeni bir oyuncak gibi göze çarpıyor.

Adam arabayı hayranlıkla seyrediyor.

Acele ediyormuş gibi davranarak sürücü tarafına koşuyorum ve adamlarla çarpışıyorum. "Pardon, pardon," diyorum aceleyle.

"Benim hatam." Adam telaşlanıyor ve plastik poşetlerimle uğraşıyoruz.

"Önemli değil." Ondan kurtulup ön koltuğa geçiyorum. Kapıyı kapatıp, az önce ondan çaldığım telefonu cebimden çıkarıyorum ve arabanın çektiği tüm fotoğrafları siliyorum. iCloud ayarlarını kontrol ediyorum ve devre dışı bıraktığını görüyorum.

Temkinliyim. Paranoyak. Hiçbir riske girmiyorum ve onun bu saçmalığı sosyal medyada paylaşmasını ve kimsenin beni şehir dışındaki bir eczaneye kadar izlemesini istemiyorum. *McLaren'i almamalıydım.* Şimdiye kadar önemsiz bir risk gibi görünüyordu.

Elizabeth ve Addison'ın birkaç adım gerisinde olduğumuzu bilmeden önce.

Adam mağazanın içine girip kaybolunca, camımı indirip telefonunu çarpıştığımız yere, kaldırıma atıyorum. Telefonunu düşürdüğünü sanacak.

Yola çıkıp, tek kullanımlık telefonumla kardeşlerime, Phoebe'ye ve onun kardeşlerine mesaj atıyorum.

Vaftiz anneler şehirde

Babamın nerede olduğunu bilmiyorum, ama onlar buradaysa, muhtemelen o da çok uzakta değildir. "Arabadayım," diyorum Phoebe ve Jake'e. *Victoria'ya gidiyorum.* "Bu çöpçatanlar?"

"Isla Rivers ve Wendy St. James," diyor Phoebe.

Demek annelerimiz takma ad kullanıyor. Phoebe'nin sesi gergin geliyor ve bir tenis topu ya da raketin *çarpma* sesini duyuyorum.

Dolabı paylaştıklarını unutmuşum. "Hadi görüntülü konuşalım." "Sen araba kullanıyorsun," diyor Jake, sanki bu tehlikeliymiş gibi.

Tanrım. "Sırf senin için kenara çekeceğim tatlım."

Rocky

Eski, tarihi bir mezarlığa giriyorum ve yosunlu mezar taşlarının üzerinde sisin asılı olduğu arka tarafa park ediyorum. Burası sessiz ve sadece ölülerle dolu. Sonra görüntülü görüşmeye geçiyorum.

Jake kadrja giriyor. Sadece çok kabarık, açık kahverengi saçları ve gergin yüzü görünüyor. Sanırım başının yanındaki rafta bir kova golf topu var.

Telefonumu ayarlıyorum ve küçültülmüş çerçevede kendi somurtkan yüzümü görüyorum. "Phoebe nerede?" diye soruyorum.

"Dolapta kalıyoruz," diyor Jake, sanki bu onu göremememin nedenini açıklıyormuş gibi. Ona ters ters bakıyorum. "Telefonunu ona ver."

"Ben buradayım. Sorun yok," diyor Phoebe, sorunu çözmeye çalışarak. Ancak onun sorun çözme yöntemi, Jake'in vücudunun önüne kaymayı içeriyor. Uzun kolları onu sarmış olmalı. Başka türlü nasıl hem telefonu tutabilir hem de Phoebe'yi kadrja alabilir ki? Sırtı onun göğsüne yapışmış durumda.

Beni öldüren şey, onun ifadesi. Düz. Ateş yok. Alev yok. *Hiçbir* şey yok. Vücudundan kopuyor ve ben telefonun içine uzanıp, gözleri boş bir boşluktan ibaret olmaktan çıkana kadar yüzünü avuçlamak istiyorum.

"Phebs," diyorum yavaşça.

"Ne?" diye tersliyor, birkaç kez gözlerini kırıyor. "Biz iyiyiz. Bunu halledeceğiz. Değil mi?"

"Tamam." Siyah boyalı saçlarımı elimle taradım ve ona tekrar göz gezdirdim. Koyu mavi saçları at kuyruğundan sarkmış, bazı tutamlar güzel kalp şeklindeki yüzüne değişiyordu. Kaşları çatıldı ve ben ona baktıkça yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. *Durumu iyi.*

"Çöpçatanlardan haberim yoktu," diyor Jake, sesinde ağır ve sinirli bir tonla. "*Bu* annemin yapacağı bir şey. Phoebe ile olan ilişkimden kendini tehdit altında hissediyor olmalı."

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü onu kontrol edemiyor. Bu da, benim üzerimdeki kontrolünü kaybettiği anlamına geliyor." Bu, Jake için bir motivasyon.

Bir arzu. Annesinin altın kaplı hapishanesinden kurtulmak.

Phoebe gerçekten anahtar mı? Öyle olsa da benim için fark etmez. Bunlar Jake'in çıkarları. Jake'in umutları ve hayalleri. Peki ya onunki? Ya bizimkiler? Bunun bizimle *hiçbir* ilgisi yok.

"Bu kasabadaki insanlar aşk hayatımıza fazla karışıyor," diyorum ona. "Eşyalarını toplamak istemediğinden emin misin, Phebs? Başka bir yere tek yön bilet alıp gitmek istemiyor musun?"

Gidebiliriz. Kaçabiliriz. Yeniden başlayabiliriz. Ama o, Victoria'da kalmak istediğini defalarca dile getirdi. Kök salmak için. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Bu yüzden, "Burada kalacağım. Sadece bu sahte flört meselesinde bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dediğinde hiç şaşırmadım.

Jake, Phoebe'nin arkasında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Phoebe kaskatı kesiliyor.

"Kenara çekilebilir miyim?"

"Hayır, sorun yok," diyor Jake. "Sadece kollarımı biraz kaydırmam lazım. Sana dokunabilir miyim?" Mezar taşlarına öfkeyle bakıyorum ve ciğerlerimden ateş püskürüyorum.

"Evet... tabii."

Telefonuma geri dönüp Jake'e karanlık bir bakış atarım. "Kıçına dokunursan ölürsün, Koning."

"Peki ya köprücük kemiği?" diye sorar Jake. "O yasak mı, *Phoebe*?" Sanki beni kızdıracağını biliyormuş gibi özellikle ona soruyor ve muhtemelen vücuduna izin verebilecek tek kişinin o olduğunu teyit ediyor. Jake Waterford'un ahlak anlayışı *oldukça katıdır*.

Keşke o kemik boğazında kalıp onu boğsa.

Ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Yine de, içimde *daha iyi* olabilmeyi dileyen bir parça hala var. Bir tür ahlaki pusulaya sahip olmayı. Ama onun bu kadar sinir bozucu olduğu böyle zamanlarda, Jake'in erdemli el kitabından tek bir not bile almak istemiyorum.

"Bu kurtarıcı kompleksi artık sıkıcı oldu," diye ona tersliyorum. "Yeni bir numara bul." "Bu bir *numara* değil. Ama senin rızayı anlamamı beklemiyorum."

Kuru bir kahkaha atıyorum. Bu adam. Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyor. "Sen tam bir küçük..."

"Çocuklar," diye araya girer Phoebe, gözlerini kocaman açarak. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sanki nazik davranma gücüm varmış gibi bana dik dik bakıyor, ve var. Olmalı. Olmak zorundayım.

İşler değişti, diye kendime hatırlatıyorum.

Jake sakinleşti ve bir an için at ahırındaki konuşmamızı hatırladım; orada o çökmüştü. *Ben* onu çökmüştüm. Ona yardım etmeyi kabul etmiştim.

Yine de ona tam olarak güvenmiyorum. Çok alaycıyım. Çok paranoyakım. Yapamıyorum işte.

"Biz bir şeyiz," diye mırıldanıyorum, Jake bir kolunu onun köprücük kemiğine dolarken, diğer dirseğini rafa dayıyor. Uzun uzuvlu ve sıkışık duruyor, yeni pozisyonunda rahat bir nefes alıyor.

Phoebe rahatlıyor, ama bence bunun sebebi çoğunlukla onu görememesi ve gözlerinin sadece benimkilere odaklanmış olması.

Jake konuşurken birbirimize bakıyoruz. "Şahsen, annemin istediğini elde etmesini istemiyorum, ama ikinizin birlikte olabilmesi için çöpçatanların başarılı olması gerekecek, değil mi?"

"Bizi eşleştirmeye çalışmıyorlar," diye Phoebe benden önce konuşur. "Ben buna razı değilim, yani annen onları kovabilir."

Bu, onların dolandırıcılığını sona erdirecek ve ebeveynlerimizin gözünde şüphe uyandıracaktır. Tüm zamanların en iyi takım oyuncusu olan Phoebe'nin neden kolay kazançları sabote ettiğini merak edeceklerdir.

Onların etkisinden kurtulmak her zaman bir karmaşaya yol açacaktı. Onların yalanları içinde yaşamaya devam etmektense, bunu onunla birlikte yaratmayı tercih ederim.

Jake daha umutlu görünüyor. "O zaman birkaç ay daha sahte bir ilişki yaşamaya razı olur musun?"

O yüzünü buruşturdu. "Sanmıyorum Jake."

"O kadar uzun sürmez."

Ona sertçe bakıyorum. "Ben Phoebe'yle birlikteyken sen onunla sahte bir ilişki yaşamayacaksın. Bir hafta içinde ondan ayrıl." İki dakika içinde demediğim için şanslı.

Phoebe'nin dudaklarının kıvrılmaya başladığını görüyorum.

Jake onun gülümsemesini fark etmiyor. "Phoebe?" diye soruyor ona.

O ise kararlı bir şekilde bana bakıyor. "Ben Rocky'yle birlikteyim. Bitti, Jake. Üzgünüm." "Ben üzgün değilim," diyorum.

Jake gözlerini ovuşturur, bu da kameranin titremesine neden olur. Sonra Phoebe'nin telefonunun çaldığını duyarım. "Hailey arıyor," der ve kısa süre sonra, kız kardeşimin aramasını cevaplamak için kapıdan çıkar.

Ben Jake ile baş başa kalırım.

Elini yüzünden indirir ve gözlerinin kederden kızardığı açıkça görülür. Sanki sahte bir romantizmden çok daha fazlasını kaybetmiş gibidir.

"O senin geçim kaynağın değil," diyorum ona.

"Anlamıyorsun," diyor Jake acı dolu bir kahkaha atarak. "Anlayamazsın." Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman anlamama yardım et."

Düşünür, ama sonra yavaşça başını sallar.

"Burada pek arkadaşım yok," diye hatırlatıyorum ona. "Sırlarını kardeşlerine, annene ya da kulüpteki kimseye ifşa edeceğimden değil."

"Çok arkadaşın olmayabilir, ama yeterince insanla tanıştın. Ve buradaki insanlar, senin hakkında konuşmayı çok seviyorlar." Telefonun diğer ucundan beni süzüyor. "Grey Thornhall. Eski karısını geri kazanmak umuduyla peşine düşen adam. Bazıları için bu romantik bir şey."

"Sana göre ürkütücü," diye ekliyorum.

Bunu inkar etmiyor. İnkâr etseydi, onun palavra attığını düşünürdüm. "Buradaki herhangi birine *bir şey* versen, hepsi sana kapılırdı, Grey. Seni tanımak istiyorlar. Sana yakın olmak istiyorlar. Her şeyi paylaştığın kişi olmak istiyorlar. Sen Victoria'nın sosyal ortamının bir parçasısın. Ve bu da..."

Güç.

Benden korkuyor. Çünkü bana, benim ona güvendiğim kadar güveniyor. Yine, güven dengesi üzerinde gidip geliyoruz ve ben hiç bu kadar kırılgan bir durumla başa çıkmamıştım. O bir işin parçası değil. Manipüle etmem gereken biri değil. O sadece Phoebe'nin sahte erkek arkadaşı ve kız kardeşimin ev sahibi.

"Bana tekrar güvenmen gerekecek," diyorum ona. Jake'in

kaşları çatılmış. "Bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum."

"Kız kardeşinle ilgili sırrını saklıyorum. Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Uzun boynu gerilir. Kare çenesi belirgin bir şekilde sıkılır. Onu koruyor ve savunmaya geçen Jake, Kral Arthur'un yuvarlak masasındaki bir şövalyenin kılıcını kapması gibidir. Boğazımı kesmek ister gibi görünüyor. "Ve sürekli Kate'den bahsediyorsun."

"Bu bir koz. Benim elimde böyle bir koz olsaydı, sen de bunu kullanmaz mıydın?"

"Belki," diye itiraf ediyor ve dürüstlüğü karşısında sakinleşiyor. "Kız kardeşin nasıl?" Gözlerimi kısıyorum. Göze göz, diş diş, ha? "Neden umurunda?"

"Bugün işe gelmedi." "O iyi, Jake."

O başını salladı.

Ben de başımı sallıyorum.

İstedğim yere varamıyoruz. "Bana güven ya da güvenme. Kaybedecek bir şeyi olan sensin. Ben değil." Ona birkaç saniye veriyorum. Kararsızlığı beni delirtiyor, bu yüzden

telefonu kapatıyorum. Eğer ciddiye beni geri arayacaktır, ama benim halletmem gereken daha önemli işlerim var.

Vaftiz annelerim şehre gelmiş.

Vitesleri arabaya geçiriyorum. Hayatım, ailemin planlarına, işlerine ve kararlarına bağlıydı. Phoebe, ben ve kardeşlerimiz her zaman *evet* dedik ve sonunda kontrolü ele almaya çalıştığımızda ne olacağını öğrenmek üzereyiz.

DÖRT

Phoebe

"Nasıl bir duygu?" Rocky gece geç saatlerde bana soruyor.

Baubles & Bookends'in üst katındaki sevimli ve şirin loftumun minik mutfağındayız. Geçen hafta Hailey ile kızlar gecesi için aldığım ucuz bir şişe Pinot Noir'ı paylaşıyoruz. O uyurken abisiyle bunu içmek muhtemelen bir tür günah. Özellikle de Hailey'nin Rocky ile benim aramızdaki ilişkiden haberi olmadığını bildiğim için.

Onu sevdiğimi bile bilmiyor, *hoşlandığımı* söylemeye gerek yok.

Yarın daha iyi bir arkadaş olacağım.

Bu gece şarap gecesi. Ya da randevu gecesi mi? Rocky ile olan bu ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum — tam bir kaosun ardından kalanlar dışında. Saat sabahın biri. Son kırk sekiz saatte başımıza gelen bitmek bilmeyen sürprizlerden dolayı yorgun olmak normal olurdu. Ama ben coşku içindeyim.

Hayatımızın inişli çıkışlı yolculuğu hiç durmuyor. Hiç gerçek bir sükunet yaşamadım ve garip bir şekilde, Victoria'da aradığım şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum... erkek arkadaşına mı? O gerçekten erkek arkadaşım mı ki? Şişeden büyük bir yudum alıyorum. Gergin ya da rahatsız değilim. Sadece *her şeyi içime çekiyorum*. Benî. Onu. Gerçekten birlikte olmamızın getirdiği yeniliği.

Benim tezgahın üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturmam.

Nasıl ayakta durup, sırf bana bakmak için dolaplara yaslanıyor. Sırf birkaç santim uzaklıkta olmak için. Sırf yakın olmak için.

"Bir kez olsun annene *hayır* demek," diye açıklıyor. "Nasıl bir his?"

Anneme kısa bir sesli mesaj attım. Ona, beni Rocky ile eşleştirmeyeceğini söyledim. Doğrudan konuya girdim. Suçlayıcı hiçbir şey yoktu. Silmek isterse silebilir.

"Sanki telefonumu patlatıyor gibi," diyorum, ekran diz kapağımın yanındaki tezgahın üzerinde yanarken.

Onun paniğini gerçek zamanlı olarak görünce midem

düğümleniyor. "Hâlâ onu seviyor musun?" diye soruyor

Rocky.

"Eskisi gibi değil," diyorum ekşi bir sesle ve ona Pinot'u uzatıyorum. "Acı veriyor. Beni *incitti* ve sanırım tanıdığım kadın öldü gibi hissediyorum. Artık bu kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum." Bu yüzden telefona uzanıp cevap vermiyorum.

Bekleyebilir.

Rocky anlayışlı görünüyor. Hepimiz yavaş yavaş ebeveynlerimizin ihanetini kabulleniyoruz ve iki ağabeyimin de benimle aynı tepkiyi vereceğini beklemiyorum. Hepimizin annemizle farklı ilişkileri varken bu mümkün değil.

"Peki ya sen?" diye soruyorum Rocky'ye. "Onlardan birkaç yüz adım uzaklaşmak nasıl bir duygu?"

Şişeyi ağzına götürüyor. "Sanki birkaç yüz adım daha uzaklaşabilirmişiz gibi." Bir yudum alıyor. Onu neyin tatmin edeceğini merak ediyorum. Tabii gerçekten bir şey tatmin edebilirse. "Onlardan farklı kıtalarda olsak bile, eminim bu senin için yeterince uzak olmaz." Dudaklarındaki şarabı yalıyor. "Mesafe, kalbimi onlara daha da bağlamıyor." "Peki ne bağlar?" diye soruyorum. "Ölüm mü?" Gözlerini genişletir. "İşte bu iyi bir fikir." Zoraki bir gülümseme takınır. "Beni de öldürmeyi mi planlıyorsun?" Ben de zoraki bir gülümsemeyle karşılık veririm. Pinot'yu tezgaha koyar. "Kalbim, ya da ondan geriye kalan ne varsa, sana zaten çok fazla bağlanmış durumda."

Ciğerlerim nefes nefese kalır ve onun yakıcı bakışları yüz hatlarımı tararken gülümsemem titrer. Sadece bir kez seks yaptık. Ama o da, gerçekten birlikte olacağımız ve o tek seferin ikiye, sonra üçe, sonra yüz bin kez olacağına dair bir iddiayla gerçekleşmişti.

Eğer bu gerçekten bir randevuysa, ki ben *artık öyle olduğuna* inanmaya başlıyorum, *Phoebe*, o zaman seksin de ardından geleceğini... ya da *onunla* başlayacağını hayal ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Rocky ile gerçek bir randevunun nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Ama bundan sonra ne olursa olsun, mutfakta baş başa vakit geçirmek kulağa gayet uygun geliyor.

Şık giyinmedim. Sadece arka cebinde çilek nakışlı beyaz bir eşofman altı giyiyorum. Islak saç tellerim göğsüme yapışmış ve az önce aldığım duşun etkisiyle kısa mavi tişörtümü ıslatmış.

Yüzümde makyaj yok. Dudaklarım çatlamaması için sadece Aquaphor sürülmüş.

Oysa Rocky hâlâ pahalı lacivert pantolon ve siyah Calvin Klein tişört giyiyor. Pamuklu kumaş pazılarına yapışıyor ve o güçlü kolların beni sarmasını arzuluyorum. Beni sıkıca sarıp, sadece onunla hissettiğim duyguları boğmasını istiyorum.

Düşünmeden, avuç içlerimi arkamda düz bir şekilde yere koyup bacaklarımı açıyorum. Dizlerimi birbirinden ayırıyorum. "Beni sikmek mi istiyorsun, Eski Kocam?" diye soruyorum ona sessizce.

"*Sahte* Eski Kocam," diye düzeltiyor, gözleri benimkilere yapışmış. Nedense, bu daha samimi geliyor —Rocky'nin amım yerine yüzüme sabitlenmiş olması. Onun kontrolü içimi ısıtıyor. "Sahte Eski Kocam," diye tekrarlıyorum. "Peki Gerçek...?"

"Erkek arkadaş," diye ilan ediyor. "Bu senin için uygun mu, Sahte Eski Karım?" *Evet, evet, evet!*

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, yüzümde çok geniş bir gülümseme oluşmaya çalışıyor. "Bayağı berbat." Omuz silkiyorum.

"Yalancı," diyor bana, sevgiyle, rahat bir tavırla.

Bu sözü gülümsememi yumuşatıyor ve iki kitaplığın tuğla şöminenin iki yanını süslediği rahat oturma odasının ötesine bakıyorum. Küçük bir koridor iki yatak odasına çıkıyor ve şu anda o kapılar kapalı. Trevor onun odasında kalıyor olduğu için Hailey'e benim yatağımı almasını söyledim.

Bu gece kanepesi benim.

İkisinin de uyanma ihtimali çok düşük, ama uyanma riski garip bir şekilde heyecan verici geliyor.

Görünüşe göre hâlâ büyük D ile başlayan Tehlike'yi seviyorum.

Bu yüzden, tişörtümün eteğini köprücük kemiğime kadar kaldırarak Rocky'yi biraz daha kışkırtıyorum. Sütyen giymedim.

Göğüslerimi ve sertleşmiş meme uçlarımı görmesine izin veriyorum. Sol göğsümde barbell piercing var.

Yine bakmıyor. Ne halt

yiyor bu adam?

İkimizin bilinmeyen gidişatı yüzünden nabzım aniden hızlanıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Birinin içeri girmesinden mi korkuyorsun?"

"Korkulacak onca şey varken mi?" Kaslarını kaldırıyor. "O benim lanet listemde yok."

"Kazlardan korkman daha mı önemli?"

"Kazları *sevmem*. Onlardan korkmuyorum."

Parmağımı ona doğrultuyorum. "Kaldırımda *bir tane* görürsen, ondan kaçmak için yolunu değiştirip karşıya geçersin. Bu korku, nefret değil."

Şimdi göğüslerime bakmamak için çaballıyor ve boğazından gırtlaksı, seksi bir ses çıkıyor.

Daha da memnun bir

şekilde gülümsüyorum.

"Gömleğini aşağı çek."

"Gömleğini çıkar," diye karşılık veriyorum.

Rocky tişörtünün arka yakasını kavrar, sonra başından çıkarır. Göğsü çıplaktır. Karın kaslarının çıkıntıları ve şekillendirilmiş kasları bir anlığına dikkatimi çeker ve penisine doğru uzanan V çizgisi beni neredeyse kendine doğru çekiyor.

Bakışlarımı ona sabitleyerek, soğukkanlı ve sakın kalıyorum, tahrik edici duyguların zehirli etkisinde boğulmuyorum. Hayır.

Ciğerlerim yanıyor. "Güzel karın kasları."

"Güzel göğüsler." Kemerini çıkarıyor.

Nabzım hızlanıyor. *Bu iş nereye gidiyor?* Heyecan saf bir sarhoşluk ve ben bu coşkuya canım pahasına sarılıyorum.

Yine de, çok kolay bir kadın olma fikri beni rahatsız ediyor. Gerçekte olduğumu hissettiğim gibi olmak istiyorum: sert, düşmanca, onun kılıcına karşı bir kılıç. Onun ateşine karşı bir ateş.

Ellerimin üzerine yaslanarak, ayağımı onun göğsüne dokunduruyorum. Onu uzak tutuyorum. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, onun duymamasına şaşırıyorum. "Belki de seni istemiyorum," diyorum hafif bir kısık sesle.

Beni her şeyi yutan bir bakışla yutuyor. "Belki de bunun beni durdurmayacağını biliyorsundur." Ayaklarımı sanki çelik değil de macunmuşum gibi itiyor.

Karşı saldırı olarak, kasap tezgahından atlıyorum. "Belki de bunların hepsi sadece gösteriş içindi." Gömleğimi aşağı çekip göğüslerimi saklıyorum.

Geçmemi engelliyor ve yüz yüze geldiğimizde hava gerginleşiyor. Biz en üst düzey avcılarız, erimiş bir çatışmanın içindekileriz, açıkça çiftleşmek isteyenleriz.

Kemerini sıkıca tutuyor.

O başını yanağıma yaklaştırmak nefesimin sığılığını duyuyorum ve derin, boğuk bir fısıltıyla şöyle diyor: "Belki de doğuştan yapman gereken şeyi yapıyorsun."

Ona dik dik bakıyorum. "Başkalarını tahrik etmek mi?"

"Lanet olası yalanlar söylemek." O ilerliyor. Ben geri çekiliyorum.

Vay canına.

Göğüslerimiz çarpışıyor ve dizlerim, mantıksız özlemler ve daha acımasız arzularla çökmek üzere. Beni kovalamasını istiyorum. Titreyen her santimimi sertçe ele almasını istiyorum. Neyin yukarı neyin aşağı olduğunu bilemeyecek hale gelene kadar. Bayılana kadar.

Beni dolaplara sıkıştırıyor. Sol eliyle yüzümü kavırıyor. Sahiplenici, zorlayıcı bir saldırganlık. Patlamak üzere. Kaslı vücuduna karşı neredeyse gevşeyip, tam burada teslim oluyorum. Bir iniltiyi yutuyorum. "Rocky," diye uyarıyorum, ona dik dik bakarak.

Bunu yutuyor. "Lanet yalanları sayalım mı?" Bacağını bacaklarımın arasına sokuyor ve vücudumun üzerinde ağırlığını hissediyorum. Benden uzaklaşamayayım diye üzerime baskı yapıyor. Sıcak fısıltısı beni ateşlerken dudakları

ve sıcak fısıltısı beni ateşliyor. "Bir: beni istemiyorsun."

"İki," diyorum ateşli bir sesle. "Bana sahip olamazsın." Onunla boğuşuyorum.

"Üç." Beni vücuduyla daha sert bir şekilde sabitliyor. "Sen. *Bundan*. Nefret ediyorsun," diye içinden gelen bir sesle homurdanıyor ve ben titriyorum çünkü ben. *Bundan*. Hoşlanıyorum. "Dört: Ne kadar itiraz edersen et, seni asla bırakmayacağımdan nefret ediyorsun."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralıyorum, ama bunun yerine acı dolu bir ses çıkmak üzere.

Parmakları saçlarıma kayıyor. Mavi, ıslak telleri kavriyor. "Beş: Bu gece o küçük amını mahvedeceğimden nefret ediyorsun." Siktir. "Altı: Durmayacağımdan nefret ediyorsun. Asla durmayacağım. Seni sikip duracağım. İçeri, dışarı. Seni seveceğim. İçeri... ve dışarı."

Ona karşı titriyorum ve içimden daha önce hiç duymadığım bir ses çıkıyor. Başım dönüyor ve beni tezgahın üzerine kaldırdığında onu itme fırsatını kaçıyorum.

"Rocky." Bu sefer sesim kavgacıdan çok arzuluymuştu. Dudakları dudaklarıma değdi ve neredeyse gerçekleşecek olan öpücük beni içe... ve dışa silip süpürüyor.

"Phoebe." Kendini tutmaya çalışırken boynundaki damarlar şişiyor. Bizi sınırın eşiğine getiriyor ve bunun benim için olduğu kadar onun için de büyük bir tahrik kaynağı olduğuna dair içimde çok iyi bir his var.

Sonra aniden, bileklerimi yakaladı.

Kemerle, başımın üstündeki deniz köpüğü yeşili dolapların rattan kulplarına bunları bağlamaya başlar. "Güvenlik kelimesi. Hatırlıyor musun?" diye fısıldayarak sorar.

Nefesimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Söyle," diyor.

Sonra ne olacak? Daha başlamadan bitti. "Aslında, biliyor musun..." Kafamı yana eğip, bağları çekerken şaşkınmış gibi davranıyorum. "Aklıma bir şey gelmiyor."

Gözlerini kısıyor. "Seni bütün gece bağlı bırakmamı gerçekten istiyorsun, değil mi?" Ona sertçe bakıyorum. "Bunu yapmazsın."

"Güvenlik kelimesi."

"Aşağılık herif." Somurtuyorum.

O kuru bir gülümseme atar. "Yanlış kelime." İleri doğru eğilir ve uyluklarımın yanındaki ahşap tezgâhı kavrar, bacaklarımı onun etrafında açılmaya zorlar. Beni değerlendiriyor, deri kemere karşı nasıl zar zor direndiğimi, nasıl oyalanmaya çalıştığımı... ama bu, onun tarafından bağlanmaktan hoşlanmadığım için değil. Sonra sorar, "Bunun yakında biteceğinden mi korkuyorsun? Öyle mi?"

Evet. Derin bir nefes alıyorum.

Bu çekici—Rocky, sanki ben her zaman dokunulmamış ve tozlu bir rafta kaybolmuş gibi hissederken, benim hareketlerimden bir açık kitap gibi ne kadar çok şey okuyabiliyor. Ne zamandır benim kim olduğumun sayfalarını elinde tutuyor? Ne zamandır her dağınık satırı seviyor?

Ben onun kim olduğunun sayfalarını ne zamandır seviyorum? "Yakında biteceğinden mi korkuyorsun?" diye fısıldıyorum.

O, eriyip gidebileceğim bir şefkatle kafamın arkasını kavriyor. "Hayır. Çünkü seninle geçireceğim bu dayanılmaz... uzun... zorlu zamanı sonuna kadar yaşayacağım."

"Miami," diye güvenli kelimeyi fısıldıyorum. Sonunda ona teslim oluyorum.

Gözlerinde sadece açlık ve ihtiyaç var, ben de dudaklarımız içimde şiddetli bir ritimle çarpışmadan önce gözlerimdeki duyguları ona geri veriyorum. *Tanrım... lanet olsun*. Pençeleyen, güçlü öpücükleri beni dolaba daha sert bir şekilde itiyor. *Evet, Tanrım*. Onu dokunmak için içgüdüsel olarak kemere doğru sarsılıyorum.

Yapamıyorum...

Ama elleri... üzerimde. Eşofmanımı ayak bileklerime kadar yırtıyor. "Sessiz ol lan."

"Sen sessiz ol," diye kısık, ateşli bir nefesle tıslıyorum.

Eşofman altı çıkmış. Pembe dantelli külot giyilmiş. Beni tamamen çıplak bırakacağını sanıyorum, ama Rocky pantolonunun düğmesini arıyor. Lacivert pantolonundan çıkıyor, sonra lanet bir tanrı gibi kendinden emin bir şekilde boxerını çıkarıyor.

İyi donanımlı, son derece sert ve ortak mutfağında *tamamen* çıplak. Bunu seviyorum —hayır, buna *takıntılıyım*. İlk soyunan o ve belki de ilk birlikte olduğumuz andan itibaren, onun soyunmasını izlemekten gerçekten hoşlandığımı biliyordum.

Göğüslerime bakmak için tişörtümü kaldırmıyorum. Onu neyin tahrik ettiğini merak ediyorum. Keşif aşamasındayız ve Rocky ile cinsel yakınlık o kadar büyüleyici ki.

Külotumu bacaklarımdan sertçe sıyrıyor, sonra diz kapaklarımı kavrayıp bacaklarımı tekrar açıyor. Çıplak amımı ilkel bir ifadeyle izliyor. Onun yanında kendimi savunmasız hissetmek kalbimin atışını hızlandırıyor. Belden aşağısı çıplak olduğum için, bunu her yerde yapabilir ve kendimi iyi hissedebilirim. Tabii "*iyi*" kelimesi boş bir anlamsa.

Şu anda kendimi iyi hissetmiyorum.

Patlamaya hazır hissediyorum kendimi. Volkanik bir patlamanın eşiğinde. "Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Evet," diyor gözlerimin derinliklerine bakarak. "Seni canlı canlı yiyeceğim, küçük kabus." *Siktir*. O benim kıcımlı ellerine almadan önce düşünemiyordum bile. Beni yukarı kaldırırken, ben içgüdüsel olarak bacaklarımı omuzlarına doluyordum. Bileklerim dolaplara tutunuyor ama Rocky beni sabit tutuyor.

Yüzü amımla yüz yüze ve ben onun için solmuş, ıslak bir pislik gibiyim. Bu sırada gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

Hiç gözünü ayırmıyor.

Ağız hassas tomurcuğumu kapattığında bile. Uyluklarım omuzlarına karşı titrediğinde bile. Yalayıp emdiği bile.

Ohh Tanrım... Her iniltiyi boğazımda hapsediyordum, tiz, zevk dolu sesleri bastırıyordum. Nefes nefeseyim ve terim artarken zaman kavramını kaybediyordum, Rocky'nin sahiplenici eli kalçamın kıvrımına doğru yükseliyor.

Dokunuşu, dili, varlığı beni her santimimden heyecanlandırıyor.

Ama asıl ciddi hasarı veren gözleri. O fırtınalı kasırgaların gri girdaplarının içinde yakalandım. Beni içine çektiği bir girdap bu ve ben de onu benimkine çekiyordum. Sanki çarpık geçmişimize fırlatılmış gibi kilitlendik — yıllarca süren *özlem* ve *ihtiyaç duymanın* kederi.

Bu yoğunluk... hiçbir şeye benzemiyor.

Bu olağanüstü anın içinde kayboldum, benim uyarılmamı ve duygularımı sıkı bir sarmal haline getirmesiyle paramparça oldum. Ne kadar süredir yükselişteyim bilmiyorum.

Nefesim ağırlaşıyor ve sessiz kalmak için mücadele ediyordum. "Rocky." Uyarılarım sessiz, *çok sessiz* bir iniltiye dönüşüyor. "*Lütfen*." Boşalmam lazım. Sözümü geri alıyorum—bunun sonsuza kadar sürmesini istemiyordum. Bu çılgın zevki uzatmaya devam ederse, gerçekten çok gürültü çıkaracağım.

"Seninle işim bitmedi." Boğuk sesi arzuyla daha da kısılmış, ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama *Rocky* beni yalıyor. Hayatım boyunca beni koruyan adam. Her zaman yanımda olan adam. Yeni, heyecan verici, inanılmaz şekillerde yanımda olacak adam. *Artık gerçekten birlikteyiz*.

O tamamen benim.

"*Lütfen*," diye sızlanıyorum. Tanrım, beni boşaltması için *sızlandığıma* inanamıyorum.

"Çok mu sabırsızsın?" O boğuk, pislik sesi bu kadar tahrik edici olmamalı.

İnliyorum ve bileklerim dolaba bağlı olmasına rağmen ona orta parmağımı gösteriyorum. O bunu görüyor ve yemin ederim ki dili içime girmeden önce gülümsüyor.

Bu işkence.

En harika türden.

Bir dahaki sefere klitorisimi emdiğinde, beni ayak parmaklarımı kıvırtan bir orgazma ulaştırıyor. Nefesim kesiliyor, ağlamaya başlıyorum; o da hemen elini ağzıma kapatıyor ve bacaklarımı ve kıkırımı tezgaha indiriyor.

Tüm vücudumu saran bir orgazmdan titriyorum. *Oral* seksten tahrik oldum. Ben bittim. Bitti. Öldüm.

Bu gerçek olamaz. Şok dalgalarının ardından nefesim kesiliyor ve Rocky bir kez daha göz hizamda. Yüzüme düşen nemli saçlarımı geriye doğru tarıyor.

Onun yıkıcı hareketlerinin ardından, bu yumuşak jest vücudumun içinde tuhaf bir kelebek kanat çırpma hissi yaratıyor.

"Devam edebilir misin?" diye ciddiyetle soruyor.

Derin nefesler alıyorum. "Devam edemeyecek gibi mi görünüyorum?"

Kaşları havaya kalkıyor. "Cidden buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çatıp, ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışıyorum. "*Seninle* işim bitmedi," diye karşılık verip kemeri tekrar çekiyorum. Ona dokunamadığım için sinirleniyorum.

O gülmek üzere.

Sinirim daha da artıyor. "Bu komik değil."

Sırıltısı daha da genişliyor. "Aslında gerçekten çok komik." Bacaklarımın arasına geçiyor ve erkeksi avuç içleri uyluklarımdan kalçalarımın doğru kayıyor. Vay canına. Nabzım hızlanıyor ve kendinden emin hareketlerine ve beni nasıl yudumladığını izlemeye kilitleniyorum. "Sen benimle sevişmek istemiyorsun, Phebs. Benim seninle sevişmemi istiyorsun."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldıyorum, yanaklarım kızarıyor. Beni bu kadar iyi görmesinden hoşlanıyorum ama aynı zamanda bu durumun beni çaresiz hissettirmesinden nefret ediyorum. "Sadece bir haftadır birlikteyiz, Rocky."

"O zaman kanepeye gidelim. Ben ellerimi başımın arkasına koyup uzanırken sen beni becerirsin."

Midemdeki kıpırdanmayı inatla görmezden geliyorum. "Peki. Gidelim." Beni çözmesini bekliyorum.

BEŞ

Phoebe

Rocky *tek bir* kasını *bile* kıpırdatmıyor. Gözlerimin içini delip geçiyor. Acaba bir tazı gibi gerçeğin kokusunu almak için yeterince derine mi indi? “Öyle mi? Benim dünyamı alt üst etmek mi istiyorsun, Phoebe Graves? Ben seni gördüğüm anda boşalırken, sen bütün gece üstümde atlamak mı istiyorsun?” Bir an duruyor. “Tedirgin oldun.”

Öyle. “Bunu daha önce de yaptım ve hoşuma gitti. Yatakta bencil değilim.” Ve *biz* sevişirken geçmişteki tek gecelik ilişkilerimi gündeme getirmekten nefret ediyorum. Bu, büyük bir ilişki gafı gibi geliyor. *İlk gerçek ilişkimdeki başarısızlığın* iyi ismime leke sürmesini istemedim.

Kaşlarını çatıyor. “Şu anda yaptığımız şeyin bencilce olduğunu da nereden çıkardın?”

“Sana dokunmuyorum bile,” diye ateşli bir şekilde fısıldıyorum. Bir yandan bileklerimi geri istiyorum, ama bir yandan da istemiyorum. Rocky’ye karşı muhtaç bir kaltak mıyım? *Öyle* bir kız olmak mı istiyorum?

Evet.

Ve

hayır.

Evet-

hayır

mı?

Seçimler zordur ve sanki Victoria’ya geldiğimden beri daha büyük seçimler yapmak zorunda kalmışım gibi geliyor. Ki bunu nasıl yapacağımı bilmem gerekirdi. Yirmi dört yaşındayım lan, ama bir takipçi olarak yetiştirildiğim için — nadiren lider, nadiren yaşadığım yerin ya da işimde ne yaptığımın diktatörü — kendi kararlarımı vermek doğuştan gelen bir şey olmadı.

Takımla görüşmeye alışkınım. Oylama yapmaya. Başkalarıyla mantıklı bir şekilde konuşmaya— en iyi arkadaşım olduğu gibi. Ama Hailey’den, kanepede onun ağabeyiyle sevişmeli miyim yoksa dolapların önünde onunla sevişmeli miyim diye karar vermeme yardım etmesini istemekten daha garip bir şey düşünemiyorum.

Hayır, teşekkürler.

Rocky uzaklaşmadı. Hâlâ çok yakınımda. “Sana bunu yaparken zevk alıyorum. Yani sen gerçekten bencil misin, Phebs? Ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilirim.”

Bunu düşünürüm. “Kontrolün sende olmasını mı tercih edersin?”

“Her zaman.” Gözleri yine üzerimde dolaşıyor. “Ama sana bu kadar yakın olmak beni çok, çok kontrolsüz hissettiriyor.” Beni delip geçen bakışlarının derinliğinden anlaşıldığı kadarıyla, o da bu kontrolsüz hissi seviyor.

Nefes alıyorum. “Tamam.”

“Tamam,” diye mırıldanıyor, “ve bil ki”—geri çekiliyor ve yerde duran pantolonunu buluyor—“bu gece seni siktiğimde, sadece *iyi hissetmekten* çok daha fazlasını hissedeceksin.”

Tahrik beni santim santim sarmalıyor. Onun için kıvranıyorum.

Rocky'nin pantolon cebinden prezervatif çıkardığını izliyorum ve iki yatak odasına hızlıca bir göz atıyorum.

Kardeşi hâlâ içeri girebilir, ama bu onu durdurmuyor. Ereksiyonunu prezervatifle kaplayıp bacaklarımın arasına geri dönerken bile.

Bu riski seviyorum.

Tehlikeyi.

Ama aslında, Rocky ile birlikte olmayı seviyorum. Bu, düşüşün dibinde yumuşak, yastıklı bir minder bulunan bir tehlike. Zehirli esintiye karşı panzehiri olan bir tehlike. Onun verdiği güvenlik ve emniyetin olduğu bir tehlike.

Tezgahtarın kenarına doğru kayıyorum. O mükemmel bir yükseklikte ve ben bacaklarımı beline doladığımda, kalçalarımız aynı hizaya geliyor.

Şimdi kısa tişörtümü köprücük kemiklerime kadar kaldırıyor. Soğuk hava meme uçlarıma çarpıyor, ama o hassas göğüslerimi yoğurup dudaklarıma acı verici öpücükler kondururken, tek hissettiğim şey sıcaklık.

Ağzı kulağıma doğru yöneliyor. "Birlikteyken bilmen gereken bir şey var." "Hmm-mm, tabii." Çok sakınım ve onun için duygusal bir aptal değilim.

"Bu." Parmağını şişmiş klitorisime kaydırıyor. *Aman Tanrım*. Fısıltısı yine kulağımı gıdıkliyor. "Bu." Parmağını içime sokuyor. "Benim."

Titriyorum ve boşazımdan bir ses çıkıyor.

Sonra eli bacaklarımın arasındaki sıcaklıktan ayrılıyor. Aniden kalın, sert sikini içimdeki sıcaklığa itiyor. Bu dolgunluk karşısında kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Rocky ne kadar derine girdiğini, sıkı, ıslak amımın ona ait olduğunu, beni durmaksızın ve sınır tanımadan alacağını fısıldıyor—ve her şehvetli kelime beni *ıslatıyor*.

Sert, hipnotik bir tempoda içime girip çıkıyor. Zaten bir kez boşaldığım için, sürtünme ve hassasiyet beni çok çabuk doruğa ulaştırıyor.

Gözlerim geriye dönmek üzere.

"Bana bak." Saçımdan iki tutam tutuyor. Başımı tutarak, bakışlarımı aşağıya yönlendiriyor. "Amına ne yaptığımı görüyor musun?"

İçeri ve dışarı hareket ediyor ve damarlı aletin içimde kayboluşunu izliyorum. Parçalanmadığım için şaşırıyorum. Sanki tüm benliğimi ele geçirmiş, benimle ne isterse yapabirmiş gibi hissediyorum ve kendimi Rocky'nin ellerine teslim etmekten fazlasıyla mutluym ve ona güveniyorum.

Dudakları başımın üstüne bastırıyor ve saçlarımın arasına bir "siktir" ve homurdanan bir inilti bastırdığını hissediyorum. Sonra şakaklarımı öpüyor ve saçlarımı çekiyor, bu da kafa derimde bir karıncalanmaya neden oluyor. *Ah evet, evet!* Bunu sadece sevmiyorum.

Onu seviyorum.

Daha derine giriyor. "Sikimi almaya devam edebilir misin, Phebs? Küçük amcığın beni kaldırabilir mi sence? Çünkü ben pek emin değilim."

"Evet, ve siktir git," diye *fısıldayarak inliyorum*.

İçimde sertçe hareket ederken yüzümü avuçlıyor. "Hayır, *siktir git*." Bakışlarımız acımasızca sevişiyor ve o o kadar hızlı hareket ediyor ki gözüm karmaya başlıyor. Vücudum ona doğru sarsılırken eli ağzımı kapatıyor; gergin ve zevk dolu havada tek ses, onun ağır nefes alıp veriş. Hızla, içime girip çıkarken kemerini çözüyor. Milisaniyeler içinde kollarımı serbest bırakıyor, ama ben başka bir doruğa doğru yükselirken güçsüzüm—sadece boynunu gevşekçe tutabiliyorum. Beni tezgahtan indiriyor. Beni güçlü kollarının arasına alıyor ve beni kaslı göğsüne yapıştırıyor. Beni penisi üzerinde zıplatıyor ve sonra içime doğru kasılıyor.

Bu çok fazla, ama yine de daha fazlasını istiyorum. Her şeyin sona ereceğinden korkuyorum.

Alnı alnıma değiyor. Gözlerimdeki sarhoş edici bakışı takip ediyor. Neredeyse adını haykırıyordum, ama bir şekilde, ona sıkıca sarıldığımda sesim sisin içinde kayboldu. Güçlü, elektriksel dalgalar halinde boşalıyorum.

Kaslı omzuna nefes nefese nefes alıyorum.

Sikinin içimde seğırdiğini hissediyorum ve o, içime doğru kıvrılarak orgazmın tadını sonuna kadar çıkarıyor. İşimiz bittiğinde, beni üzerinden kaldırıyor ve dikkatlice ayaklarımın üzerine indiriyor.

Buzdolabına doğru sendeliyorum. Vay canına. Bu... vay be. Sanırım sonunda "*beyinlerini sikkemek*" terimini anladım, çünkü şu anda düzgün düşünemiyorum.

Dolu prezervatifi bir kağıt havluya sarıp çöp kutusuna atıyor. Lavaboda ellerini yıkayıp kuruluyor. Neyse ki, dilim tutulmuş tek kişi ben değilim. O da nefesini toparlıyor ve mutfakta gözlerimiz buluştuğunda ikimiz de gülümsemeye başlıyoruz.

İlişkimizin veya seks hayatımızın nasıl olacağını düşünmek için pek vaktim olmamıştı. Muhtemelen bu kadar tatmin edici olmasını ummuştum, ama en çılgın hayallerimde bile bu kadar eğlenceli olacağını düşünmemiştim.

"Açıkçası, ilk seferimizi geçebilecek bir şey olup olmayacağından emin değildim," diye fısıldamayı başardım. *Dört kez boşaldığım o ilk seferi.*

"Bu onu geçti mi?"

Omuz silktim. "Yaklaştı." Tişörtümü aşağı çektim. "Bir dahaki sefere daha çok çabalamalısın."

"Sesin bu kadar alaycı olmasaydı, benimle flört ettiğine inanırdım." Seksi bir gülümseme takınıyor ve parmaklarını terli saçlarının arasından geçiriyor.

Neden kızardığımı bilmiyorum.

Bana ne oluyor?

Rocky ayaklarımın dibine çömelir ve külotumu alır. Onu bana giydirmek üzeredir ve kalbim hızla atmaya başlar.

"Ben *yapabilirim*..." diye söylemeye başlıyorum.

Evet, külotumu kendim giyebilecek kadar yetkinim, ama tereddüt ediyorum. Çünkü belki de sert bir sevişmenin ardından Rocky'nin bana tatlı davranması fikrinden hoşlanmıyorum.

Cevabımı bekliyor. Seçimim, ilişkimizin bundan sonraki gidişatını belirleyebilir. Ya yanlış seçersem? Ya yedi yıl sonra, onu geri çevirdiğim için pişman olursam ve Rocky'nin beni soyduktan sonra giydirmesini dilersem, çünkü bir daha asla denemeyecekse?

Ayağa kalkmak üzere. "Bekle."

Onu durduruyorum.

Durumu değerlendiriyor. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

"Şey, öyle söyleyince..." diye karşılık veriyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Burada dünya açlığını çözmüyoruz, Phebs. O kadar da ciddi bir durum değil."

Buzdolabına yaslanıyorum ve başımı sallıyorum, bunun aramızdaki durumu değiştirmeyeceğini anlıyorum. *Ondan ne istiyorsun, Phoebe?* "Evet. Yapabilirsin," diye mırıldanıyorum.

Külotumu bacaklarımdan yukarı, sonra kalçalarımdan yukarı çekmeme yardım ediyor. Külotu yukarıda bırakıyor. Karşımda duruyor, eli belimde, aramızda gerilim dolaşüyor, havayı yoğunlaştırıyor. Nefes almak zorlaşıyor.

"Beni öldürüyorsun," diye hırlayarak fısıldadı, sonra giysilerini toplamak için uzaklaştı. Ben de eşofmanımı buldum.

"Geceyi senin evinde geçirebilirim." Tekrar birlikte olmak istersek diye, kiraladığı kayak evini öneriyorum. Kimsenin bizi keşfetme ihtimali daha az.

"Kardeşlerin hâlâ benimle yaşıyor."

Ona tuhaf bir bakış atıyorum. "Kız kardeşin ve erkek kardeşin benimle yaşıyor." Yatak odalarının bulunduğu kısa koridoru işaret ediyorum. "Hemen oradalar."

O da fısıldayarak cevap veriyor, "İkisi de seninle birlikte olduğumu görürlerse yüzüme yumruk atmazlar."

"Nova'dan mı korkuyorsun?" En büyük ağabeyim Rocky ile hiç anlaşılamamıştı ama Cadılar Bayramı'nda aralarındaki husumeti bir kenara bıraktılar. Artık ikisi de 'anne babamıza güvenemeyiz' tarafındalar.

Şaşırtıcı bir şekilde, hepimiz öyleyiz.

Rocky kemerini kemer deliklerinden geçiriyor. "Korkmuyorum. Sadece gözümün morarmasını istemiyorum."

"Anlaşılabilir."

Nova ve Rocky daha önemsiz şeyler için bile kavga etmişlerdi.

Sanki hiç uygunsuz bir şey olmamış gibi giyinip süslenince, ağrıyan kollarımı ovuşturduğumu görünce yanıma yaklaştı. Rocky, pazılarımı ve ön kollarımı dikkatli bir basınçla masaj yaptı ve kalbim yeni ritimlerle çarpmaya başladı.

Daha önce de birçok işten sonra bana karşı nazik davranmıştı. Kollarını bana çok sıkı sarıp, dakikalarca beni kucaklamıştı. Onunla birlikte o ölümcül saniyelere derinlemesine dalmıştım. Onun da bu kucaklaşmaya ihtiyacı olduğuna inanıyordum.

Benim tek parça olduğumu hissettiğini hissettim. Bizi bir arada tutmaya çalıştığını hissettim.

O şehri, o anı, o dolandırıcılığı atlattığımızı fiziksel olarak hissetmek için.

Ama bu gece farklı. Bu bir işin sonu değil.

Gerçek bir ilişki. Ben ve Rocky. Evet, bunun gerçekten olduğu hala kafama tam olarak yerleşmedi. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Sessizce sordu, "Bugün bir şey yedin mi?" "Fazla değil.

Sen?"

"Yiyebilirim."

Ben de dönüp buzdolabını açıyorum. Arkamda, Rocky kollarını belime doluyor ve ben, tamamen içgüdüsel olarak, beni daha sıkı saracağını bilerek ağırlığımı onun vücuduna veriyorum. Öyle de yapıyor. Saçıma bir öpücük kondurduğunda, yüzümde aptalca bir gülümseme yayılıyor.

"Senin ve kız kardeşimin... turşu ve dil peyniriyle beslendiğinizi fark etmemiştim." Birkaç atıştırmalık dışında raflar neredeyse boştur.

"Peynir dilimlerini ifşa ettiğin için kırıldım. Besleyici ve *eğlencelidir*." "Dört yaşındaki bir çocuk için."

Gülümsemem *kayboldu*. "Yirmi dört yaşındaki biri için. Seni kim tel peynir polisi yaptı ki?" Ona doğru döndüm, ama neredeyse dönmemiş olmayı diledim çünkü kolları benden ayrıldı.

"Görünüşe göre sen." Bana, kalbimi hızlandıran karanlık ama şefkatli bir bakış attı, sonra kaşlarını çatarak buzdolabımın boşluğuna endişeyle baktı.

"Market alışverişi pahalı," diye hatırlatıyorum ona.

"Hâlâ cimri misin?" Sanki insanları kandırıp para vermelerini sağlayacak araçlara sahip olduğum için aptalca bir şey gibi söylüyor. Ama Rocky de beni aktif olarak aldatma hayatına geri dönmeye zorlamıyor. Teknik olarak, Jake ile sahte bir ilişki yaşadığımdan beri aslında hiç ayrılmadım.

Hayatımda ne yapmak istediğime karar vermek, ebeveynlerimizin bizden ne sakladığını bulmaktan çok daha az önemli geliyor. Hails, dolandırıcılığı bırakmam için bu Victoria taşınmasını ayarlamış olsa bile, bir anda bırakmak için acele etmiyorum.

Her şeyi günbegün yaşıyorum.

"Bunun sana hiç mantıklı gelmediğini biliyorum Rocky, ama garsonluktan nefret etmedim." "Bunun nesini seviyorsun? Para için yapmadığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Orada, hiç olmadığım kadar kendim olabiliyorum... ve işler kötü gittiğinde Hailey ile dertleşebiliyorum. Ayrıca eğlenceli de olabiliyor. Kasabanın dedikodularının merkezinde oluyorum."

"Sen tam da meselenin özündesin, Phebs." Arkamdan uzanıp buzdolabının çekmecesini açıyor. Boş. "Bu gerçekten parasızlık yüzünden mi, yoksa yemek yapmayı bilmediğin için mi?"

"Yemek yapabiliyorum."

"Mikroalgada ısıtılmış makarna ve peynir sayılmaz."

"O zaman sen de yemek yapamazsın," diyorum, sesim düşmanca çıkıyor.

Hepimize beş yıldızlı restoranlarda yemek sipariş etmemiz öğretildi, kendimiz yapmak için tariflere bakmamız değil. Oliver, deniz tarağını doğru şekilde sote etmeyi ve hollandaise sosu yapmayı öğrenmek için çaba sarf eden tek kişi.

Bunun nedeni, üç hafta boyunca sous şef olarak çalışmış olması.

"Evet, yemek yapamıyorum," diyor Rocky sert bir sesle, "ama James Beard Ödülü kazanmış şeflerin hazırladığı rib eye bifteklerini yiyen benim. Sen ne yapıyorsun?"

"Harika

gidiyorum."

Gülümsüyo

r.

Ona sertçe bakıyorum. "Bu arada, umarım o hokey diskleriyle boğulursun." Tamam, evet, ödüllü şef kömürleşmiş et servis etmiyor. Sarımsaklı patates püresinin üzerine konmuş o mükemmel pişirilmiş bifteklerin kokusunu aldım ve country kulübünde Margaret adındaki yaşlı kadına servis ederken ağzım sulandı.

"Hokey diski değil. Asla fazla pişirilmezler. Her zaman az pişmiş. *Kanlı*." Başını yana eğiyor. "Tam da senin sevdiğin gibi—sen kaç yaşındandın, on dört mü?"

Yüzüm kızardı. "Belki."

"Belki." Beni baştan aşağı süzüyor. "Beni taklit ettin." "Ne?" İtiraz ediyorum.

"Dallas'taki Spear & Knife'da o kadar kanlı bir prime rib sipariş ettim ki, neredeyse çiğdi, ve ondan sonra sen de bifteğini hep aynı şekilde sipariş etmeye başladın." Biz gençtik. O, çok eski bir olayı ortaya çıkarıyor.

Alaycı bir şekilde

gülüyorum. "Tasadüf."

"Kırmızı gibi kızardın."

"*Öfkeden*." Gerçek: Utanıyorum çünkü belki de, Rocky gibi biftek sipariş etmeyi öğrenmiş olabilirim ve bu utanç verici bir şey bile olmamalı. Ne olmuş yani? Ama onun, benim etkilenebilir bir genç olduğumu ve onun bende çok *büyük* bir etki bıraktığını düşünmesini istemiyorum.

Belki de küçük, mikroskobik, *neredeyse hiç fark edilmeyecek* kadar küçük bir etki bırakmıştır.

Ama fark ediyorum ki... "O anı hatırlıyor musun? O kadar uzun zaman öncesinden?" "Hafızam bok gibi değil."

"Hayır, bana dikkat ediyordun," diye mantık yürütüyorum. "Bana *takıntılıydın*."

Hiçbir şey söylemiyor. Tahmin ettiğim gibi inkar etmiyor ve sessizlikte, nabzım mutfağın bir ucundan diğer ucuna gidip bana geri dönüyor. Sesi derin, kaba ve alçak. "On beş yaşımdan beri seni seviyorum; elbette sana odaklandım."

Nefesimi keserek nefes alıyorum, sanki buzlu suya dalmışım gibi başımı döndüren bir his beni sarıyor.

Aşkımızı bu kadar açıkça dile getirmesi garip. Bunu duyunca bu kadar sarsılmam ise o kadar da garip değil. Cevap verecek kelimeleri bulmak için ağzımı açıyorum ama o yine buzdolabını inceliyor.

Bulanık suyun içinde bir turşu yüzen bir kavanozu eline aldı. "Kahvaltıda dereotu turşusu mu yiyorsun?"

"Acılı dereotu turşusu, efendim."

Gözlerini devirdi ama gülümsemeye başladı. "Her neyse, *hanımefendi*. Bu kahvaltı değil."

"Bu bir atıştırma," diye onaylıyorum. "Hailey ve ben çoğunlukla dışarıda yiyoruz."

"Tahmin etmiştim." Kavanozu yerine koyup, cebinden telefonunu çıkarır. "Seaside Griddle hâlâ açık. Bize paket sipariş verebilirim." Yerel kahvaltı mekanı 24 saat açık ve caddenin biraz aşağısında.

Yine de burada yemeye değer bir şeyler olmalı. Henüz pes etmeye niyetim yok. "Sütümüz var." Yarım galonluk yüzde bir yağlı sütü çıkarıyorum. "Ve kilerde mısır gevreği olduğunu da biliyorum."

İşte böylece, saat birden sonra Rocky ile birlikte Froot Loops ve Fruity Pebbles yiyerek kendimi buldum. Işıklar hâlâ açık, kanepede rahatça oturuyoruz; yastığın üzerine çarşaf serdim ve yatak yastığımı da getirdim.

O, Netflix'te film arıyor ve bana hangi türü istediğimi bile sormuyor. Benim için zaten *korku* filmlerine tıklamış.

Heyecan, ilişkimizin en önemli bileşeni. Bu heyecan beni neredeyse uçuruyor.

Ve milyonlarca doları olan bir pisliği dolandırmıyoruz bile. Kimse bizim ikiyüzlü ellerimiz tarafından aldatılmıyor.

Bu sadece... normal.

Biraz Froot Loops alıp ona bakıyorum. Somurtkan yüzüne bakılırsa, sanki televizyon onu dolandırmış da cinayet planı yapıyormuş gibi görünüyor. Rocky işte böyle biridir. Alaycılık ve nefretle dolu, ama benimle burada olmaktan keyif aldığını düşünmek istiyorum. Yoksa şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu, ama o beni hiç terk etmedi.

"Bunu bir randevu olarak kabul eder misin?" diye soruyorum ona.

Başını hafifçe şaşkınlıkla sallıyor, ama ben kendimden *eminim*. Bu acil sorunun arkasında duruyorum. O da bunu anlıyor ve dürüstçe cevap veriyor. "Seks, akşam yemeği ve sinema. Bana randevu gibi geliyor."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bir konuda anlaşabildiğimize sevindim."

"Bak, dünya ikiye ayrılmadı," diye şaka yapıyorum.

"Bunun için hâlâ zaman var."

Kısa bir süre birbirimize gülümsüyoruz. *Kısa diyorum* çünkü aniden ön kapı açılıyor. Donup kalıyorum.

Rocky bir av tüfeği gibidir. Hızla ayağa kalkar, elindeki Fruity Pebbles kasesi bir fırlatma silahı gibidir ve önümde durur. İlk aklıma gelen, *ailelerimizdir*. Adresimi bulmuşlardır.

İstenmeyen bir ziyaret yapıyorlar.

İçeri giren kişiyi görünce korku, endişe dağlarına dönüşüyor.

ALT

Phoebe

Kaşlarımı çatıyorum. "Hails?"

Şu anda benim yatağımda derin uykuda olması gerekirdi. Hem tamamen uyanık hem de küçük bedenine bir yığın yıpranmış deri ciltli kitap sıkıştırmış durumda. Cevap vermediğine göre beni duyduğundan bile emin değilim.

Ciltli kitapları tutmakta zorlanan kız, çatlamış dudaklarından platin sarısı bir saç telini üfleyerek uzaklaştırıyor ve kapıyı kapatmaya çalışırken kitap yığınına neredeyse düşürüyor.

Rocky yetişmeden ona doğru koşuyorum ve kollarımla birkaç kitabı alıyorum.

"Teşekkürler, Phoebe." Bir görevi var, kitap yığınına iki kişilik bistro masamıza bırakırken neredeyse hiç durmuyor.

Aklımdan bir anda çok fazla endişeli soru geçiyor ve en gereksiz olanını soruyorum (bana kızma). "Bu kitaplar kime ait? Bir mezar bekçisine mi?" Kitaplarımı onun yığınının üstüne koyuyorum.

"Jake."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Anlamadım? Jake mi, yani ev sahibimiz mi?" *Ve yakında sahte eski erkek arkadaşım olacak olan kişi*, ama bunu dile getirmek ve herkese şu anki sahte ilişkimizi hatırlatmak istemiyorum. Çoğunlukla Rocky için.

Hailey cevap vermiyor. Bir kitabı açıyor.

Gözlerimi tekrar Rocky'ye çeviriyorum ve onun karanlık endişesi açıkça hissediliyor. Çenesi sıkılmış, kasları gerilmiş, gözleri kısılmış... Hailey, kardeşinin koruyucu fırtına bulutunu hiç görmüyor. Hayır, o bu sararmış, kurumuş sayfaları dakikada bir mil hızla okuyor.

"Hailey," diye sesleniyor Rocky.

"Ha?" Başını kaldırmıyor.

Tamam, bu durum sandığımdan çok daha ciddi. Erik rengi rujunun bazı yerleri solmuş. Dudaklarını mı ısıyor? Gözlerinin çevresinde mavimsi bir renk var ve makyaj gibi görünüyor, ama şimdi bunun göz farı paletinden kaynaklanmadığını anlıyorum. Uykusuzluktan kaynaklanıyor.

İkinci sandalyeyi onun yanına çekiyorum. Otururken, elimi uzatıp zihinsel konsantrasyonunu çok fazla bozmak istemiyorum. "Uyudun mu, Hails?"

Bir sayfa çeviriyor.

"Hailey?" diye tekrar soruyorum. "Evet."

"Neye cevap verdiğini bilmiyor," diyor Rocky, yanımıza gelerek. Hailey'nin beni yüzde on, Rocky'yi ise yüzde sıfır dinlediği çok açık. Bu tozlu metinlere konsantre olmak için çevresini tamamen dışlıyor.

Rocky soluk gri bir kitabı eline alır.

"D-dur," diye kekeliyor Hailey. "Geri koy onu, Rocky. *Lütfen*."

"Geri koy," diyorum ona. Onun sıkıntısı karnıma saplanan bir bıçak gibi ve ben o bıçağı hemen şimdi çekip çıkarmak istiyorum.

Rocky bana keskin bir bakış atıyor. "Ona zarar vermiyorum." Kitabın sırtındaki başlığı inceliyor. "Jake sana neden Victoria'nın limanlarının tarihi hakkında bir kitap ödünç versin ki?"

"Y-yapamam... Kitabı geri koy. Geri koy." Titremeye başlamak üzere. "Phoebe." Ayağa kalkıyorum. "Rocky." Romanı elinden kapmak için bir saniye bekliyorum.

Bakışları kararır. Beni geçip romanı yığına koyar. Hailey rahatlar, ama Rocky kulağıma fısıldayarak alaycı bir şekilde, "Ona yardım etmiyorsun," der.

"Sen de," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. İkimiz de ona en iyi şekilde nasıl bakacağımız konusunda ateşliyiz. Hailey'in bu şekilde çığırından çıktığını birkaç kez gördüm, ama Rocky ile ona yardım etmek için iyi planlanmış bir eylem planımız yok. Ve o benden yardım isterken, nasıl yardım etmem? Nasıl istediğini yapmam?

Eli belimin üzerinde kalıyor ve ikimiz de öfkemizi dindirmek için sessizce birkaç nefes alıyoruz. Öfkemizi içimizde tutmak da ona yardımcı olmayacak.

Hailey ellerini kulaklarına kapatıyor. Artık bizi duymak bile istemiyor. Kitapları çok hızlı bir şekilde gözden geçiriyor.

Koltuğa geri yaslanıyorum.

"Kitapları elinden almalıyız," diyor Rocky.

"Çıldırarak."

"Okumayı bırakmayacak."

"Bilirsin, gidip bilgisayarını alıp araştırma yapmaya başlayacak." "O zaman o lanet bilgisayarını da alalım."

"Onu yastıklı bir odaya kilitlemeyeceğim!" diye bağıryorum ve boğazım acı verici bir şekilde şişiyor.

Rocky, boyalı siyah saçlarını iki eliyle tarar. Parçalanmış gibidir. "Gözlerini kırpmıyor."

Biliyorum.

Biliyorum.

"Biz doktor değiliz, Rocky. Neyin doğru olduğunu bilmiyoruz," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Bir uyuşturucu bağımlısını şırınga ve şişeyle baş başa bırakamazsın."

Kitap bağımlısı olduğunu söylemiyor, ama şu anda kitaplara takıntılı olduğu açık. Onun aşırı takıntısının kaynağını ortadan kaldırma fikri yüzümü buruşturuyor. "Ya işleri daha da kötüleştirirse? Ya bu durumda yapılması gereken şey bu değilse?"

"Eh, sanki gidip bir psikoloğa danışıp bunu çözebilecekmiş gibi değil ya." Sözlerinden acı bir ton sızıyor. Aslında bu da bizim suçlu geçmişimizin bir başka ürünü. Kendimizi hapse attırmadan geçmişimizi bir doktora anlatamayız.

Sanki altı kişi, doktorların modern bir teşhis koyamayacağı Westeros gibi bir Orta Çağ fantezi dünyasında yaşıyoruz. Muhtemelen Hailey'in aklını kaçırdığını düşünürlerdi.

"Phoebe," diyor Rocky, nazik konuşmaya çalışarak (ama bu konuda berbat). "Denemeden bunun doğru mu yanlış mı olduğunu asla bilemeyiz."

"Tamam, tamam," diyorum, ama kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor. Rocky ve ben birlikte atılıp ciltli kitapları alıyoruz.

"H-hayır, *hayır*, lütfen. Phoebe." Nefes alışığı boğuk ve *korkunç* geliyor. Sanki bir plastik torbayı içine çekiyormuş gibi.

"Rocky, yapamam." Acıyor. Bütün vücudum eziliyor ve kitapları hemen kız kardeşinin ulaşabileceği bir yere koyuyorum. "Üzgünüm." Ona bakamıyorum bile. Yenilmiş bir halde, Hailey'nin yanına sert bir şekilde oturuyorum ve onu daha fazla paniğe sevk etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Rocky derin bir nefes veriyor. Eli aniden enseme ısıttığında, bu beklenmedik rahatlama beni rahatlatıyor. Ona bakıyorum ama gözleri kız kardeşine sabitlenmiş durumda.

"Haklı olabilirsin," diyor.

Bunu daha da kötüleştiriyormuşum gibi hissederek başımı sallıyorum. "Sadece onunla konuşmayı dene, Phebs."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve arkadaşşıma yaklaşıyorum. "Hailey? Ne zamandır uyanıksın?"

Kendi kendine mırıldanıyor. Sanırım yüksek sesle okuyor.

"Jake'i ne zaman görmeye gittin?" diye soruyorum.

Cevap yok.

Rocky yanımda dik duruyor.

Yine kulaklarını kapatmıyor, bunu bir ilerleme işareti olarak alıyorum.

Küçük adımlar. "Hey, ne okuduğunu söyleyebilir misin?"

"Connecticut hakkında bir şeyler. Tarihi..." Masaya daha da yaklaşır, yüzünü neredeyse kitaba yapıştırır. Bacağı sallanırken siyah kargo pantolonundaki zincir tıkırdar. "Anlamaya çalışıyorum." Sulu gözünü ovuşturur ve bir sayfa daha çevirir. "Anlayacağım."

"Neyi çözeceksin?" diye

soruyorum. "Kim olduğumuzu."

Midem bir anda düğümlenir.

Rocky ağırlığını değiştirir. "Connecticut'un bununla ne ilgisi var?"

"Henüz bilmiyorum." Birkaç kez gözlerini kırıyor. Güzel. Evet! *Kırmaya devam et, seni güzel dahi.* "Güvenemeyiz... Hiçbir şeye inanamayız. Kan grubu hakkında bile yalan söylemiş olabilir, o zaman kim bilir başka neler? Hiçbir şey bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz." Gözleri donuklaşmış, odanın ortasına bakıyor.

O, annesi olmalı. Addison.

"Uykuya ihtiyacın var," diyorum Hailey'e çok yumuşak bir sesle ve bu, bir şekilde onun gri gözlerini benimkilere çekiyor. "Gerçek bir uykuya, Hails. Yatağa gidebilir misin? Lütfen? Benim için?"

Kirpikleri titriyor ve zombi gibi ayağa kalkıp 360 derece dönüyor. Rocky onu tutmak için elini uzatıyor ama düşme tehlikesi yok. Sadece kaybolmuş. Sanki bir şey arıyormuş gibi.

"Olly nerede?" diye fısıldıyor.

"Saat geç oldu. Oliver ve Nova tekne evine döndüler," diyorum ona. "Trevor senin yatağında uyuyor. Sen benim yatağımda yatacaksın, tamam mı?"

Hailey yavaşça başını sallar. "Evet... evet." Onu yatak odama götürürüm ve Rocky kız kardeşine su doldururken, ben de onun Converse spor ayakkabılarını çıkarmasına ve kabarık marshmallow yorganın altına girmesine yardım ederim.

Rocky suyu komodinin üzerine koydu. "Bir şeyler içmelisin."

Birkaç yudum alır ve kardeşine baktığında, yuvarlak gözleri su dolu kar küreleri gibi camsı bir hal alır. "Biz... biz belki de..."

"Sen *her zaman* benim kız kardeşim olacaksın," der Rocky. "Hayatım boyunca bunu değiştirebilecek hiçbir şey yok, Hailey. Hiçbir şey."

Bu sözler onu yeterince rahatlatır ve geriye yaslanır.

Onu yorganla örterim. "Gözlerini kapat ve zihnini boşalt. Vücudunun yatağa gömülmesinden başka hiçbir şey düşünme."

Gözlerini kapatır ve ben başparmağımla gözlerinin köşelerinden akan gözyaşlarını silirim. Kalbim acıyor, özellikle de o boğuk bir sesle "Teşekkürler, Phoebe" dediğinde. "Teşekkür etme. Sadece uyu."

Gitmeden önce bir şey mırıldanır. "O... o bir keresinde bana ailesinin kütüphanesinden bahsetmişti. Kitapları ödünç alabilir miyim diye sormuştum..."

Jake'i kastediyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Uyu."

Işıkları kapatıp sessizce odadan çıkınca, Rocky Trevor'a bakıp "Uyuyor" der. En azından küçük kardeşi gizlice kaçmamış.

Hayatımın en gergin nefesini veriyorum ve Rocky'nin endişesi bana yöneliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. *Evet*. Kelime boğazımın arkasında takılıyor. Sadece Hailey'nin iyi olmasını istiyorum.

Rocky parmaklarını sertleşmiş boynunun arkasına geçirir. Bakışları öldürücüdür ve bana yöneltmemek için her şeyi yapmaktadır.

"Onu öldüreceğim," diye öfkeyle söylüyor. "Onu *öldüreceğim* lan."

"Jake mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

Sanki K2'ye tırmanmamız gerekirken o Everest'e tırmanıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Jake sadece ona yardım etmeye çalışıyordu. İkisi de kitapları seviyor. Buraya taşındığımızdan beri aralarında ortak bir nokta bu, Rocky. Hailey'nin Jake'e ulaşip bir iyilik istediğini ve Jake'in *iyi biri* olduğu için memnuniyetle kabul ettiğini hayal edemiyor musun? Çünkü ben edebiliyorum."

"Bu yüz yüze bir buluşmaydı. *Yüz yüze*." Sesini alçaltmayı başardı. "Kitapları ona bizzat elinden verdi ve bu konuda sana ya da bana bir mesaj atmayı akıl etmedi mi? Hailey'nin biraz berbat görüldüğünü bize söylemeyi *akıl etmedi* mi? Onu görüp, *'Vay be, belki de bu kız uykusuzluk çekiyordur'* diye düşünmedi mi? O gerçekten o kadar kalın kafalı mı, Phoebe, yoksa bizimle oyun mu oynuyor?"

Kaşlarımı çattım. "Hailey muhtemelen önemsemedi ya da onu bize haber vermemesini söyledi. Çünkü Jake'in onu umursamadığı bir durum hayal edemiyorum. Tanımadığı insanları bile umursuyor, Hailey'i de tanıyor. Bu çok acımasızca olurdu ve o böyle birinden çok uzak."

"Bildiğimiz kadarıyla."

"O zaman sosyopat olurdu."

Rocky kollarını açar. "Belki de öyledir."

"Eğer buna gerçekten inansaydın, o zaman valizlerimiz çoktan toplanmış olurdu ve Victoria arka aynamızda kalmış olurdu." Jake, Rocky için hiçbir zaman gerçek bir tehdit olmamıştı.

Yüzünü eliyle ovuşturdu, sonra boğazındaki sert kum tanelerini dışarı üfledi. "Peki."

"Peki..." Bugün Jake hakkında öğrendiğim bir şey var. Bunu paylaşmam gerekiyor, ama Rocky kanepedeki yerine geri dönüyor.

Onu takip edip mısır gevreği kasesini alıyorum. Froot Loops lapa lapa olmuş, ama yine de bir kaşık yutuyorum. Toucan Sam cesareti diye bir şey var mı? Çünkü şu anda biraz ihtiyacım var. Rocky'nin, Jake'in müttefiki olduğu halde ondan şüphe duyması için başka bir neden istemiyorum, ama tohum çoktan ekildi. Fasulye sırgına dönüştü ve ben onu kesip atacak durumda değilim.

Uzanıp film için lambayı kapatıyor. Televizyonun ışığı karanlık oturma odasını aydınlatıyor ve 2003 yapımı *The Texas Chainsaw Massacre*'ı izlemeye karar veriyoruz. Ben sadece slasher filmini izlemeyi tercih ederdim, ama o beden dilini okumakta çok iyi.

"Jake'i unutabiliriz. Bir hafta içinde senden ayrılacak ve ona karşı hissettiklerim zaten önemli değil. Değil mi?"

"Evet." Gergin bir şekilde başımı sallıyorum.

O da anlar gibi başını sallar. "Ne oldu?"

Ona doğru biraz daha dönerek bacaklarımı kaldırıyorum ve onları popomun altına sıkıştırıramadan o bacaklarımı yakalıyor ve kucağına uzanmama izin veriyor. Eli koruyucu, rahatlatıcı ve sahiplenici bir şekilde baldırlarımın üzerinde kalıyor.

Bu çok samimi bir hareket. Bana gerçek hayatta değil, işte nasıl olduğumuzu hatırlatıyor ve bunun artık benim her günüm olduğunu bilince, neredeyse kanepenin minderine eriyip gidiyorum.

Soğukkanlılığını koru.

Bunu yapabilirim. Ben lanet olası bir profesyonelim.

"Bugün pek yemek yemediğimi hatırlıyor musun?" diye başlıyorum. "Evet?"

"Bu yüzden Hailey'i... şu ana kadar görmedim. İşler çok yoğundu ve Jake, Katherine'i beni erken bırakması için ikna ettiğinde, vardiyanın bitmesine sadece otuz dakika kalmıştı."

"Tanrım." Gözlerini devirip öfkeli bir bakış attı. "Onun elinde ne var ki?" "Hiçbir şey. Sanırım ona saygı duyuyor ve görünüşe göre o, onun vaftiz annesi."

Kaşları havaya kalktı. "Bir daha söyler misin?"

"Önce onun dadısıymış. En azından Jake bana öyle söyledi. Ailesi onu o kadar seviyormuş ki, en küçük çocukları büyüdükten sonra da yanlarında kalmasını istemişler, bu yüzden onu country kulübünü yönetmesi için işe almışlar."

Jake'in Katherine'e ürkütücü derecede benzeyen tavırları olduğunu fark ettiğimi daha ayrıntılı olarak anlattım. Keskin yan bakışlar, hayal kırıklığına uğramış ebeveyn ifadeleri. Onun Jake'i yetiştirmesine yardım ettiğine inanıyorum.

Rocky gözlerini kısar, sonra kolunu kanepenin arkasına dayar. "O çok fazla şey saklıyor."

"Biz daha çok saklıyoruz."

"Eğer bize benziyorsa, burada kalmak hiç de güvenli değil."

Onun, duraklatılmış *Chainsaw Massacre* girişine odaklandığını izliyorum ve ona, "Büyük bir hamle için hazırlandığını görmüyorum," diyorum.

"Çünkü kız arkadaşımın randevum var."

Dudaklarım yukarı kıvrılır. "Bunu söylerken o alaycı gülümseme olmasaydı, benimle flört ettiğini düşünürdüm." Gecenin çok daha erken saatlerinde kullandığı bazı kelimeleri kullanıyorum ve o da hatırlıyor olmalı.

Çünkü gerçekten gülüyör.

Mısır gevreğini sehpa bırakıp, son kahkahalarının yankısını hissederek göğsüne yaslanıyorum ve kolunu bana dolayan o, uzaktan kumandadaki oynat düğmesine basıyor. Üç dakika bile geçmeden telefonu çalıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanır ve cebinden telefonu çıkarır. Bu saatte bizi arayacak sadece bir avuç insan vardır. Bana rastgele bir numarayı gösterir. "Gizli numaradan arayan biri olabilir."

Kardeşlerim için endişeleniyorum. Ta ki Rocky hoparlörü açıp babasının sert sesi odayı doldurana kadar.

"Brayden? Yalnız mısın?"

Hepimiz ebeveynlerimizin aralıksız aramalarını ve mesajlarını görmezden geliyorduk, ama yakında onlarla yüzleşmemiz gerekeceğini biliyorduk. Sadece bunun *bu gece* olacağını düşünmemiştim.

Omzumdan kolunu çekip öne doğru eğildi. "Evet, yalnızım," diye yalan söyledi. "Saat geç oldu baba."

"Neler olduğunu konuşmamız lazım." Sesindeki aciliyet, kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Neler oluyor?" diye sorar Rocky. "Annem ve Elizabeth *habersizce* buraya geldiler

—"

"Olur böyle şeyler," diye sözünü keser Everett. "Bir dolandırıcılığa yavaş yavaş girmen öğretildi, değil mi?"

"Lanet olası Malibu dalgalarında sörf yapmıyoruz ki..."

"Bu yeni bir şey değil," diye tekrar araya girer ve Rocky'nin siniri havayı keser. O bu duyguyu uutar ve Everett'in devam etmesini dinler. "Annenizin ve Elizabeth'in ansızın ortaya çıkması, *hepinizin* hazırlıklı olması gereken bir şey. Artık küçük çocuklar değilsiniz. Elinizden tutulmanıza gerek yok."

Normalde ona katılırdım. Evet, haklı. Şok ve hayranlık bizi şaşırtmamalı, ama bu, bize aktif olarak *yalan* söylediklerini bilmeden önceydi. Öfke, onun küçümseyici nutkunu dinlerken içimi kaplıyor, üstelik o Rocky'nin babası bile olmayabilir! Onu bir yetimhaneden, bir beşikten çalmış olabilir—umarım bir rahimden değil, yoksa onu kendi ellerimle *öldürürüm*.

"Profesyonel tavsiye için teşekkürler," diyor Rocky kaba bir sesle. "Neden aradın ki?"

"Yağmur yağdırma işi." Bu, teknik olarak çöpçatanlık dolandırıcılığının adı.

Yağmur yağdırma.

Bu, kurbanımıza nüfuzumuzu kullanarak onun için "yağmur yağdıracağımıza" söz verdiğimiz bir iş. Bu durumda, annelerimiz muhtemelen Claudia Waterford'a, beni Rocky ile eşleştirecek Jake ile aramızı bozabileceklerine söz veriyorlar.

"Bu olmayacak," diyor Rocky. "Phoebe zaten Elizabeth'e söyledi."

"Kısa süreli bir dolandırıcılık. En fazla bir hafta sürer. Onu ikna edebilirsin." Ağzım açık kalır. *Ne?* Rocky'ye dudaklarımınla sorarım.

Burnu genişler. "Bu kesinlikle olmayacak," diye telefona fısıldayarak alaycı bir şekilde söyler. "Claudia'nın sana ödediği parayı cebe indir ve işi iptal et."

Everett sinirli görünüyor. "Başladığın iş ne olursa olsun, onu bitirmelisin."

Biz kimseyi dolandırmak için burada değiliz.

Rocky bu kartı saklıyor. "Neden?" diye soruyor.

"Kız kardeşin, erkek kardeşin ya da Graves ailesi için orada kalmak güvenli değil. Anladın mı? Ya annenle kısa süreli yağmur yağdırma işini yaparsın ya da yaptığın işi bitirip oradan çıkarsın. Connecticut'ta iş yapmıyoruz."

Geri çekiliyorum ve başım şiddetli bir kafa karışıklığı içinde dönüyor. "Ne zamandan beri?" diye bağılıyor Rocky.

"Her zaman."

Hayır, bu şimdiye kadar bize hiç söylenmemiş bir kural. Ben unutmuş olsam bile Nova hatırlardı ve kardeşim Connecticut'ın tehlikeli bir bölge olduğunu hiç söylememişti.

Everett'in zorlu nefes alıp verişleri dışında hatta tam bir sessizlik hakim. Ayak seslerini duyabilseydim, pistte koşuyor olduğunu düşünürdüm. "Tek bir işin var evlat. Hayatının en önemli işi..."

"Onları korumak, biliyorum," der Rocky, bana kısa, neredeyse acı verici bir bakış attıktan sonra sert bakışlarını kahve masasına ve ıslak mısır gevreği kaselerimize kaydırır. "Hepimizin bir araya gelmesi gerekecek. Güvenli bir yer. Yeri altı kişi olarak seçeceğiz. Zamanı sen belirleyebilirsin. O zaman daha fazla konuşuruz."

"Tamam. Annen ve Elizabeth'le görüşeceğim." Bunun üzerine telefonu kapatırlar ve bu sefer ikimiz de nefesimizi tutarız.

Rahatlama yok. Sadece belirsizlik ve şüpheden oluşan bir tsunami var ve dalga başlarımızın üzerinde yükseliyor, bizi tamamen yutmakla tehdit ediyor.

Düşünürken avucunda telefonu hafifçe vuruyor. "Buraya ilk geldiğimizde, Connecticut'un bana ne kadar yabancı geldiğini düşünmüştüm, ama emin olamıyordum. Şimdi... neredeyse eminim. Bu eyalette daha önce hiç dolandırıcılık yapmadık."

"Ama belki ailelerimiz yapmıştır," diye fark ediyorum.

Bütün bir eyaleti veba gibi kaçınmak için çok az neden vardır ve en büyük nedenlerden biri, ters giden bir dolandırıcılık ya da bir daha asla geri dönemeyeceğiniz kadar büyük bir iştir.

Ancak Elizabeth ve Addison, ülke kulübünde yüzlerini gösterdiler. *Yağmur yağdırma işi için oraya yağmur yağdırma işi için oraya gitmişlerdi.*

Kısa bir dolandırıcılık.

Bizi Connecticut'tan daha çabuk ayrılmaya ikna etmek umuduyla mı? Eğer onlar olmadan burada uzun soluklu, sürüncemeli bir dolandırıcılık yaptığımızı düşünüyorlarsa, o zaman evet, bizi geri çekip valizlerimizi toplatmak için iyi bir taktik olurdu.

Rocky omzunun üzerinden yatak odama, sonra da bistro masasındaki terk edilmiş ciltli kitaplara bakıyor. "Hailey her zaman bizden beş adım önde, Phebs. Eğer Connecticut'ı, Victoria'yı araştırıyorsa, o zaman hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyor olmalı. Kim olduğumuzu ve neden burada hiç dolandırıcılık yapmadığımızı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok tesadüfi gelmiyor mu? Onca yer varken, tam da doğumlarımızla ilgili bilgi verebilecek tek yere rastlamış olmamız?"

Rocky yanıma yaslandı. "Öyle olsun ya da olmasın umurumda değil. Eğer bu eyalet, ailelerimizin hakkımızda sakladıkları şeylere dair tek bir cevap bile verebiliyorsa, o gerçeği öğrenmek istiyorum."

Netlik.

Bu bana gerçek bir rahatlama gibi geliyor. Birkaç kez başımı sallıyorum. "Evet, ben de istiyorum."

YEDİ

Rocky

Buradan nefret ediyordum, ama Victoria özel bir yer değil. Son yirmi küsur yıldır gittiğim *her yerden* nefret ettim. Ama göğsümde mavi saçlı bir kız uyurken, televizyon Leatherface filminde durmuşken ve yağmur sisli pencerenin camlarına vururken, bu pütürlü kanepede uyandığımda, başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Kucaklamak istediğim başka kimse yok. Phoebe'mden başka sevmek istediğim kimse yok.

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. Çocukluğumuzu hatırlıyorum. Sanki sonunda birbirimize aşık olacağımızı biliyormuş gibi birbirimizi sahiplendiğimiz günleri. *Benim Phoebe'm*.

Duygusal olmak lanet olası aptalların işidir ve kendimi ona karşı aşırı duygusal hissettiğimi fark ediyorum. Bunu durduramıyorum. Aslında durdurmak da istemiyorum.

Bunu korumak, onu korumak... uyanık olduğum her an düşüncelerimi bu kaplıyor. Onu korumak için kayaları parçalayıp, onu benden almaya çalışan her pisliği parçalamaya hazır olduğum bir noktaya geldim.

"Mmmhmm," diyor Phoebe, gözleri sabah ışığıyla mücadele ederken.

Vücudumdan kayıp gitmesini istemediğim için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Tekrar tekrar. Kafatasına karşı bu melodik hareketi sürdürdükçe, uzuvları gevşiyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Ona doğru eğilip, başına bir öpücük konduruyorum. *O benim*. Kollarımda. Hayatımızdaki onca saçmalık ve ıstırap arasında, bu *tek* güven verici duygu.

Phoebe benim.

Şimdilik.

Bu bir korku. Herhangi bir yanlış adımda onu kaybedebileceğim korkusu. Her an.

Korku, başka bir canavarın yarattığı bir canavardan ibarettir. Babam. Peki bunun ne kadarı gerçek, ne kadarı onun beni *manipüle etmesinden* ibaret?

O, beynimdeki bu sessiz, sıcak anı mahvetmesine izin vermeden önce, bunu başkası yapıyor. Kapı çalınıyor ve ben otururken Phoebe de aynı anda irkiliyor.

Alınlarımız çarpışıyor.

"Siktir," diye küfrediyorum, o ise "Ah, lanet olsun," diyor.

Onu korumak için başını tutuyorum, kızaran yere öpücük konduruyorum ve lanet kapının diğer tarafında kim varsa ona cevap vermek için ayağa kalkıyorum. Saat daha sabah sekiz bile değil.

"Kardeşlerinin anahtarı yok mu?" diye soruyorum ona.

O da hemen arkamdan geliyor. "Evet, var. Nova kopya yaptırmış." "Ev sahibinin anlamsız kurallarından birini çiğniyorsun," diyorum.

"Bunu Jake'e söyleme," diye uyarıyor Phoebe. "Benimle olan sahte ilişkimizi bitirdiği için zaten üzgün..."

"Henüz yapmadı ki," diye sözünü kesiyorum, tam o sırada üç kez daha kapı çalınıyor. Sesler daha az agresif. Daha kibar.

Umarım sadece Oliver'dır ve anahtarını kaybetmiştir.

"Benden ayrılması için ona bir hafta süre verdik," diyor Phoebe. "Ya o yapar, ya da biz yaparız. Ve Jake'in kira sözleşmemizi feshetmesi için herhangi bir nedeni olmasını istemiyorum."

Sinirlilik, yanan öfkeye dönüştü; işte beni yiyip bitiren şey bu. "Eğer anahtarlarının kopyasını yaptırdığın için ya da sahte kız arkadaşını iki ay daha göremeyeceği için kira sözleşmenizi feshederse, onu yerde kanlar içinde bırakırım."

Gülümsememeye çalışıyor. "Yapma."

"Bir dahaki sefere biraz daha ikna edici olursan belki düşünürüm." Sanki ben korkunç biriyimmişim gibi inliyor, ama aynı zamanda gülümsememek için de mücadele ediyor.

Sonra kapıyı açıyorum. Loft'taki tüm karanlık şakalar bir anda yok oluyor. Çünkü karşımda, lanet olasıca uzun boylu Jake *Koning* Waterford duruyor.

"Hey, üzgünüm." Nefesi kesilmiş ve sırlıklam bir golden retriever gibi görünüyor.

Açık kahverengi saçlarından su damlıyor ve sırlıklam mavi gömleği, karın kaslarına ve göğsüne yapışmış durumda. Bakın kim şemsiyesini unutmuş ve muhtemelen yağmurda koşarak gelmiş.

Umarım fırtınada boğulur, kanalizasyona düşer ve bok yutar. "İyi misin?" diye soruyor Phoebe.

İyi *mi*? "O iyi, Phebs."

"Ben iyiyim," diye araya girer Jake, nihayet ciğerlerini oksijenle doldurur. Bir eliyle yüzündeki ıslak yağmur izlerini siler. "Sadece yağmura yakalandım ve Hailey'i kontrol etmek istedim. Benden ailemin kütüphanesinden birkaç kitap istedi ve dün gece Seaside Griddle'da buluşup ona verdim... ama biraz tuhaf görünüyordu. Onu eve bırakmama izin vermedi ve bu yüzden bütün gece uyuyamadım. O burada, değil mi?"

Phoebe bana "*sana demiştim*" der gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle bakar. "*Gördün mü, Jake onu önemsiyor*" demek üzere.

Phoebe araya girip bu konuşmayı yumuşatmasın diye kapı çerçevesinin iki yanını sıkıca kavradım. "İnsanları aramak için kullanılan şu modern aletten hiç duydun mu?" Elimle bir telefon taklidi yaptım. "*Selam Grey, kız kardeşin nasıl? İyi mi? Harika. Hoşça kal.*" Telefonu kapattım ve zoraki bir gülümseme takındım. "O kadar mı zor?"

"Seninle, evet." O, kuvvetle başını sallıyor. "Evet, olabilir, Grey. Sen gerçekten baş belasısın ve Hailey gibi hoş bir kız kardeşin ve Phoebe gibi bir karın olabildiğine *akıl* erdiremiyorum—gerçi, *karının eski eş* kısmı, onu kesinlikle anlıyorum."

Kızgınım. "Burada olman hoş değil." Jake sert bir ifadeyle kaşlarını çatıyor.

"Bu seni rahatsız ediyor," diyorum. "Bu kasabanın sahibi olan beyefendiye, buraya ait olmadığı söyleniyor." "Sen benim dairemdesin."

"Evet." Ona doğrudan bakıyorum. "Orada sahte kız arkadaşını siktim."

Jake öfkenin eşliğinde.

"Mutfak tezgahında. Dolapların önünde. Ve onu sikmeye devam edeceğim. Tekrar *tekrar*."

Öfkesini yeterince kontrol edip arkamda duran Phoebe'yi fark ediyor. Onu koruyor — bu artık son derece açık.

Ama Phoebe'yi görür görmez yüzünde bir değişiklik oluyor.

Belirsizlik mi?

İşte o anda ona bakıyorum.

Nefesi sığ. Her nefes alışında dikleşmiş meme uçları, kısa mavi tişörtüne baskı yapıyor. Jake, benim yüzümden tahrik olduğunu anlıyor ve onun göğüslerine bakmasından nefret ediyorum.

Onu girişten geri itip kapıyı kavradım, kapıyı çarpıp merdiven sahanlığında onunla baş başa kalmak üzereydim.

Ama Phoebe kapı kolunu tutar. "Rocky, cidden, *yapma*."

Kapıyı açık tutabilir. Bu, Jake'i lanet duvara itmeme engellemez. Merdiven boşluğunun tepesinde, hafifçe teslim olur gibi kollarını uzatır, ama ben dişlerimi sıkarak, "Yanlış çimlere işiyorsun. Ona ya da kız kardeşime ait olmayan yeni bir arazi bul." derim.

Jake yavaşça, zorlanarak nefes verir ve sanki bu kavgadan vazgeçiyormuş gibi kasları gevşer. "Tamam, *tamam*." Onu bıraktığımda, Phoebe'ye hızlıca veda edip buradan defolup gitmesini beklerim, ama o *oyalanır*.

Dilimi azı dişlerime sürtüyorum.

Derin bir nefes alarak, "Sadece Hailey'i kontrol etmek istiyorum. Sonra gideceğim."

Tanrım, pes etmiyor. Onu daha çok sevseydim, buna daha fazla saygı duyardım.

"Rocky, sorun yok," diyor Phoebe. "Yağmur yağıyor. Bırak içeri girsin. Hailey'e onu görmek isteyip istemediğini sorabiliriz."

"Biz arkadaşız," diyor Jake bana. "Salı günleri aynı kitap kulübüne gidiyoruz.

Bak, sadece onun iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"İyi olduğunu söylediğimde bana inanmıyor musun?"

"Alınma ama kendi gözlerimle görürsem daha rahat ederim."

Komik olan, o duyguyu anlayabiliyorum. Yalanlarla kandırılmamak için sözlerden fazlasına ihtiyaç duyulduğunu anlıyorum ve Jake'i ilk kez bu kadar yakın bulmuyorum. Bunun beni etkilemesinden nefret ediyorum, ama işte buradayız.

Sağduyuma aykırı olarak, onu içeri aldım.

Mutfğa iki adım bile atmadan, anında pişman oldum. Çünkü on dokuz yaşındaki kardeşim, sanki üç Michelin yıldızlı bir restoranda yemek yiyecekmiş gibi, her parmağında çeşitli beyaz altın yüzükler olan dar, siyah bir Brioni takım elbisesiyle Hailey'in yatak odasından zayıf adımlarla çıktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, Jake'ten yayılan o kafa karışıklığını görmezden gelmeye çalışarak. "Dışarı."

Elimi göğsüne koyuyorum. "Hayatta olmaz." Yüzünü buruşturmadan ayakta durmakta bile zorlanıyor. Kolunu karnının üzerine koymuş. Tasarımcı takım elbisesinin altında ise bir bandaj, dikişler ve taze bir bıçak yarası var.

"Buzdolabına baktın mı? Açlıktan ölüyorum, Rock." Sonra başını yana çevirip Jake ve Phoebe'yi görüyor. "Üzerine bir şeyler giy, PG. Kimse piercingli meme ucunu görmek istemiyor."

"Kes şunu," diye homurdandım.

Phoebe ona karşılık veriyor, "Kimse senin yüzünü görmek istemiyor. Gözlerin ölü gibi."

Trevor, ölmek üzereyken hırıltılı bir kahkaha atar. "Gözlerim ölü olabilir, ama en azından ev sahibimle sahte seks yapmıyorum."

Siktir. Trevor.

Jake şoktan ağzı açık kalır, benden Phoebe'ye döner. "Sahte bir ilişki yaşadığımızı biliyor mu?" Jake, bunu *kimseye* anlattığımızın farkında değildir. Oysa gerçekte, kardeşlerimle ve Phoebe'nin kardeşleriyle gerçeği paylaşmıştık. Trevor'a doğru işaret eder. "O kim ki?"

Trevor henüz bir takma ad seçmemişti ve ben de onun cevap vermek zorunda kalmaması için araya girip bir kaçış yolu açmaya hazırdım.

Ama sonra o, "Trevor Thornhall. Grey ve Hailey'in küçük kardeşi," diye kendini tanıtır. Hala acıdan biraz kambur dururken, sert ama rahat bir selamlama hareketiyle üç parmağını kaldırır. Ona kolumu dolayacaktım ama beni itip atardı.

Kısa bir an paylaşıyoruz, bakışlarımız aşkın yakınında bir duyguyla buluşur. Bu kasabada benim kardeşim olmayı seçmesi —aynı DNA'yı paylaşmadığımızı bilmesine rağmen— benim için bir anlam ifade ediyor. Bu aynı zamanda Victoria'daki hayatlarımıza dikilmiş bir başka gerçekçilik ipliği.

"Hailey, kardeşinin burada kalmasını istiyor," diye açıklıyor Phoebe hızlıca. "İki kiracı kuralın olduğunu biliyorum, ama bu geçici bir durum."

Jake sırlıslıkla olmuş gömleğini çeker, yüzü hâlâ buruşuktur. "Hailey başka bir kardeşi olduğunu hiç söylememişti. Sen de hiçbir şey söylemedin." Şimdi beni suçluyor.

Butcher-block tezgâhına sıkıca tutunuyorum. "Çok da pembe bir çocukluk geçirmedik ve birbirimizi koruyoruz. Yani hayır, aile ağacımızı seninle paylaşmayacaktık. Tıpkı senin bana Katherine Rhodes'un *dadın* olduğunu hiç söylemediğin gibi."

Anladığını gösteren keskin bir nefes alır. "Haklısın." Mutfak, oturma odasını inceler ve dikkati kanepe ile sehpa kayınca, Nova'nın bir Türk halısı getirmiş olmasına sevinirim. Kan lekeli döşeme tahtalarını gizliyor. Trevor'ın Cadılar Bayramı'nda neredeyse kan kaybından öleceği yer.

"Önce Hailey'e bir bakayım," diyor Phoebe. "Eğer uyuyorsa, onu uyandırmamalıyız."

"Katılıyorum," diye araya giriyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Jake de başını sallıyor. Phoebe kısa koridordan geçip gidiyor.

Trevor'a, "Sana kahvaltı alayım. Ne istersin?" diyorum.

"Pannek." Jake'e gözlerini kısarak bakıyor. Zaten söylememesi gereken bir şeyi açığa vurdu ve yüz yüze manipülasyon sanatında pek de yetkin değil.

Buraya iş için gelmedi. Jake'i alt etmemesi gerekiyordu.

Ama hepimizi gömebilecek kadar yeterince yükümüz var. Ailelerimiz onu sıkı bir kontrol altında tutuyordu çünkü onun dürtüsel ve öngörülemez olduğunu biliyorlardı. Yine de, onun *tek* istediği, gölgelerde gizlenmekten daha fazlasını yapmak için onların onayındı. Benim tek istediğim ise, onun benim gibi acımasız, öfkeli bir alaycı olmamasıydı.

"Biliyor musun, Phoebe ile bu iş yürümezse" —Trevor bir sepet dolusu güneş gözlüğünü karıştırıyor— "her zaman benimle sahte bir ilişki yaşayabilirsin."

Eğer nefesimi tutmasaydım, bu daha komik olurdu. "Hatta sevişirim bile," diye teklif ediyor Trevor.

"Hayır, yapmaz," diye araya girdim.

"Evet, yaparım." Trevor değerlendirme yapmak için bir gözünü kapatır ve tek parmağıyla havada Jake'in uzun, atletik vücudunun hatlarını çizer. "Bununla idare edebilirim. On üzerinden dokuz alır."

Jake'in kaşları sürekli çatık. İki elini kaldırarak gösteriyi durdurur. "Teklifin için teşekkürler, sanırım, ama annem bunu pek onaylamaz. Yatılı okuldayken bir erkekle çıktığımda beni vasiyetinden neredeyse çıkacaktı."

Gerçekten şok olmuşumdur, ama bu duyguyu derinlerde saklarım. "Eşcinsel misin?" diye merak eder Trevor.

"Biseksüel. Kadınlardan da hoşlanırım. Peki sen...?"

“Etiketlerle pek ilgilenmem.” Muhtemelen şiddetli bir acıdan yüzünü buruşturduğunu gizlemek için bir çift Prada güneş gözlüğü takıyor. “Ağabeyim de öyle.”

“Kapa çeneni,” dişlerimin arasından fısıldıyorum. “Ve otur.”

En azından bir bistro sandalyesine oturuyor ve ağrı azalmış gibi yutkununca rahatlıyorum. Jake'i ağabeyimden bir futbol sahası kadar uzağa göndermek istediğimden ona, “Hailey'e bir bakalım,” diyorum. Phoebe bu kadar uzun sürmemeli.

Kısa koridora girdiğimizde, aralık kapıyı biraz daha iterek açtım ve Hailey'i dizüstü bilgisayarın başında, aydınlık ekrana gözlerini dikmiş bir şekilde kambur otururken görünce kaslarım yanmaya başladı. Phoebe yatağın yanında durmuş, bir bardak suyla kız kardeşimi ikna etmeye çalışıyordu.

Varlığımız sadece Phoebe'nin dikkatini çekiyor. Bana hafifçe endişeli bir şekilde başını sallıyor ve eliyle bizi dışarı gönderiyor.

Hailey'nin dün gece en azından birkaç saat uyumuş olmasını umarak kapıyı kapattım.

"Durumu pek iyi görünmüyordu," diyor Jake, nemli saçlarını eliyle tarayarak bana fısıldıyor.

Kaşlarının arası endişeyle çatılıyor. "Bir şey mi oldu...?"

Tüm varlığımızın bir yalan üzerine kurulu olabileceğini öğrendik, yani evet, bir şey oldu. "Memleketimizden gelen bir durum. Phoebe onunla ilgileniyor."

"Tamam," diyor, bu sefer daha keskin bir sesle. Kaçamak cevaplar verdiğimi anlıyor. Ona içimi açmıyorum. Bu onu sinirlendiriyor.

Hoş geldin lanet kulübe.

Benim bu kadar kolay bir şekilde uydurma bir hikaye anlatabileceğimi bilmiyor. O da bu abartılı hikâyeye inanırdı ve ben de bu beyinimi parçalayan şiddetli baş ağrısını çekmezdim. Bunun yerine, onu açıkça aldatmamak için *aktif olarak* çaba sarf ediyorum.

Ve ne yazık ki, beş dakika daha onunla birlikte olmak zorundayım. Onu daireden dışarıya kadar eşlik ediyorum ve Trevor'a kahvaltı almam gerektiği için, Jake ile birlikte yankı yapan merdiven boşluğunda aşağı iniyorum.

O benden önde.

Bu can sıkıcı çünkü yarı yolda durup dönüyor. Önümü kesiyor. "Yani sen heteroseksüel değilsin?" diye aniden soruyor.

"Bana asılıyor musun, Jake?"

"Hayır," diyor oldukça rahat bir şekilde. "Sen benim tipim değilsin." "Çok mu acımasızca?" Yanaklarıma yumruklarımı dayayarak ağlıyormuş gibi yapıyorum.

"Aslında çok kısasın."

Buna neredeyse, *neredeyse* gülümseyecektim — çünkü ilk tanıştığımızda, onun benim tipim için fazla uzun olduğunu söylemiştim. "Komik."

Hava bir anda yumuşadı. Garip bir şekilde. Birkaç saniye önce ikimiz de birbirimizi pencereden dışarı atmaya hazır görünüyorduk. Ortak noktalar köprü kurmak için en iyi tuğladır, ama aramızda böyle bir ortak nokta olacağını hiç düşünmemiştim.

Bundan hoşlanmıyorum.

Bir ayağı merdivenin üstünde, diğer ayağı altında. Artık neredeyse kurumuş durumda ve yağmurun dinmeye başladığını duyuyorum. Yine de kıpırdamıyor.

"Jake..."

"Haklısın," diye araya giriyor. "Kaybedeceklerim senden daha fazla. Phoebe'ye *gerçekten* ihtiyacım var ve sana nedenini anlatmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ve..." Cebinden bir şarkı çalmaya başlayıp merdiven boşluğunda yankılanınca sesi kesiliyor.

Aile üyelerine zil sesleri ayarlıyor. Sevgili küçük kız kardeşi Kate için "Chiquitita". En büyük ağabeyi Trent için "Highway to Hell". *Sevgili* annesi Claudia için "Bad to the Bone".

Ama bu şarkı yeni. "Bu 'The Boys Are Back in Town' mu?" diye soruyorum.

"Thin Lizzy'nin şarkısı," diye onaylıyor, sanki tüm bu durum hiç de şüpheli değilmiş gibi. Aceleyle telefonunu çıkarıyor.

Kim bu kadar aciliyet gerektirebilir ki? Bir amca mı? Bildiğim kadarıyla Victoria'da hiç amcası yok. Bir büyükanne ya da büyükbaba mı? Hepsi vefat etti, tabii o da bunları uydurmadıysa. *Şüpheli.*

Onu baştan aşağı inceliyorum.

"Üzgünüm," diye özür diliyor. "Bunu cevaplamalıyım. Nadiren arar."

"Kim?" diye soruyorum.

"Eski yatılı okul oda arkadaşım." Merdivenlerden aşağı *koşuyor*.

"Hangi yatılı okula gittin?!" diye sesleniyorum.

Telefon kulağında. "Faust. New York'un kuzeyinde." Elbette bu erkek yatılı okulunun adını tanıyorum. Bir zamanlar hepimiz Faust'tan sadece bir saat uzaklıktaki karma bir okula gidiyorduk. Her perşembe gecesi mezarlıkta buluştuğumuz yer orasıydı.

Jake çıkışta aniden, ürkütücü bir şekilde durur, sonra arkadaşına sorar, "Kim öldü?"

SEKİZ

Rocky

"Cenazeye gidecek misin?" diye sordu Oliver bana kayıkhanenin tuvaletinde.

Evet, kimin nalları çakıldığını öğrendim. Jake merdiven boşluğunda bu bilgiyi cömertçe paylaştı. Haber hızla yayıldı ve beş gün boyunca bu kasabanın tek konuşulan konusu bu oldu.

Emilia Wolfe.

Seksen sekiz yaşındaydı ve saygı duyulan, iyiliksever ya da hayırsever biri değildi. Bildiğim kadarıyla çoğu insan onu huysuz ve kurnaz buluyordu. Herkesin sanki İngiliz soylularından biri ölmüş gibi davranmasının nedenini anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yoktu.

O bir Wolfe'du.

Wolfe ailesi, Victoria'nın kurucu üç ailesinden ilki. İkincisi Konings ailesi. Üçüncüsü ise Bennet ailesi.

Wolfe'lar hakkında duyduğum şeyler daha çok şehir efsanesine benziyor. Aile, sevgiyle Stonehaven olarak adlandırılan yüz yıllık bir malikanede yaşayan, dış dünyadan kopuk insanlar. Üç katlı, kiremit çatılı konut, küçük, engebeli, kayalık bir ada üzerine inşa edilmiş. Sanki bir kayanın üzerine bir ev bırakıp işlerini bitirmişler gibi.

Stonehaven. Bu kötü şöhretli konut, yürüyüş turlarında ve karşılama merkezindeki tarihi broşürlerde bahsediliyor. "Skunks" (şehir dışından gelenler) malikaneye tekne turlarıyla bile gidiyorlar. Limandaki dalgalar kalın taş temele çarparak dalgalanıyor ve turistler, Emilia'yı görebilmeyi umarak bu ürkütücü evin fotoğraflarını çekiyorlar. Ya da onun inzivaya çekilmiş damadı Varrick'i.

Rıhtımdan yıpranmış meşe kiremitleri ve kepenkli pencereleri gördüm. Eve sadece tekneyle girip çıkılabilir.

Kim olduğunuzun önemi yok — bir üniversite öğrencisi (onlara "*caufers*" demiyorum), bir yerli ya da bir skunk — herkes yarınki halka açık anma töreninde, yakalanması zor Varrick Wolfe'u görebilmek için parmaklarını çapraz tutuyor.

"Bütün Victoria oraya gidiyor," diyorum Oliver'a, merdivenin tepesinde dururken. Hâlâ ortak banyomuzdayız. "Cenazeye gitmemek sosyal intihar olur."

Oliver lavaboda yüzüne nemlendirici sürüyor. "Sosyal intihar, annelerimize göre gerçek ölümden daha kötü bir kader." Aynaya bakıp nefesini tutuyor. "Ama onlar bizim annelerimiz *mi*? Belki de biz sadece tüp bebekleriz. Bilim yoluyla bu yozlaşmış dünyaya getirilmişiz." Bana doğru dönüyor. "Biz *başarısız* bir bilim deneyiyiz. Altı başarısız deney konusu."

Ona bir bakış atıyorum. "Kaç tane distopik melodram izledin sen?" Bir tornavidayı ısırp bu lanet civatayı havalandırma deliğinden çıkarmaya çalışıyorum.

"Acele edebilir misin?" Nova bana bağıyor. Metal merdiveni sıkıca tutuyor, ben ise çıplak ayaklarımla en üst basamağa yakın bir yerde duruyorum. Tavan havalandırma deliğini sökmeye çalışıyorum.

"Susar mısın?" diye mırıldanıyorum, ağzım tornavidayla dolu.

Oliver, sekiz adımlık uzun sabah rutinini yavaşlatır ve kardeşine bakar. Oliver Graves'in içindeki ışık nadiren sönüyor, sevdiklerini düşündüğü zamanlarda bile, ikimizin de gerçekten içinde olmak istemediği grotesk bir işin ortasında olduğu zamanlarda bile. O, insanları memnun etmeye çalışan biridir. Barışçı. Pasifist.

Yaptığı onca şeye rağmen hiçbir zaman yeterince takdir edilmediği ve sırtına yeterince vurulmadığı için gerçek bir ortanca çocuk.

Bazen, neşesiz görünen bir gençlikte nasıl neşe bulabildiğini kıskanırdım.

Beyaz pamuklu havluyu yeniden bağlayarak, heykel gibi beline sargılar. Az önce duş almıştır ve ıslak, boyalı saçları doğal koyu kahverengi tonuna daha yakındır. Phoebe ile aynı zeytin rengi ten rengine sahiptir. Aynı çukurlu çeneye sahiptir. Hatta *Nova'nın* bile çenesinde çukur vardır. Kardeş olmasalardı daha garip olurdu.

Oliver görünüşüne takıntılı olmasına rağmen, yine de kısmen kardeşine odaklanmış durumda. "Ne düşünüyorsun, Nova?"

Nova'nın duvardaki İtalyan tablosuna ne kadar karanlık bir bakışla baktığını fark ediyorum. Bu resim benim için önemsiz. Sadece Venedik'teki bir kanal. Bir köprünün altındaki bir gondol.

İtalya'dan nefret ediyor olabilir, ya da zihni o ülkeden beş bin mil uzakta olabilir. İnsanları okumakta iyiyimdir, ama onun kafasının içinde değilim.

Yine de onu nüfusun yüzde doksan dokuzundan daha iyi tanıyorum. Bu ahlaksız yaşam tarzında etik bir çizgi izlemeye çalışıyor, ama kardeşleri için savaşa girmek söz konusu olduğunda tüm etik kuralları bir kenara atar. Dürüstlükten çok sadakat, Nova Graves'in tarzıdır.

Ayrıca, şu anda lanet olası bir bıyığı var.

Komik göründüğünü söyleyebilirdim, ama iyi genlere sahip. O iğrenç sakalı yakıştırabildiği için kıskanıyor muyum? *Hayır*.

"Bence gitmeliyiz." Merdiveni sanki metali boğuyormuş gibi iki eliyle sıkıca kavrar. "Hepimiz eşyalarımızı toplayalım. Kızları da alalım. Trevor'ı da. Vaftiz annelere ve vaftiz babaya tek kelime bile etmeyin. Onlardan kaçalım. Bu kasabadan. Ve gidelim. Birlikte."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Oliver.

"Sonra bizi bulamayacakları bir yerde bir iş yaparız."

"Bizi bulmayı kendilerine hedef edinecekler," diye araya giriyorum, elimde tornavida. "Yirmi beş yıldır yetiştirilen varlıkları. Bunu bu kadar çabuk çöpe atamazsın."

"Bizi her bulduklarında başka bir yere geçeceğiz."

"*Kaçak da* böyle der. Tek bildiğin kaçmak."

Nova merdiveni sarsıyor, ben de düşmemek için üst kısmını tutuyorum. Dengemi bulduğumda ona orta parmağımı gösteriyorum.

O da bana öfkeyle bakar. "Daha iyi bir fikrin mi var, pislik?"

"Evet, sık kafalı, burada kalıp neden Connecticut'tan gitmemizi bu kadar çok istediklerini bulacağız."

"Hiç şaşırmadım." Elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde ileri geri gezdirip bana işaret etti. "Sen her zaman istediklerinin tam tersini yapmak istersin. Onlar *git* diyor, sen *asla* diyorsun."

"Onların isteklerine boyun eğmek mi istiyorsun, Winchester?" *Supernatural* dizisindeki lakabını kullanıyorum. "Yine o babacığın ayak parmaklarını yalamaya mı dönmek istiyorsun? Onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyoruz. Yetmişli yıllarda bir seri katil olup cesetleri lanet Everglades'e atmış bile olabilir."

"Biliyorum!" diye bağılıyor Nova. "Tanrım, çok *iyi biliyorum*. Hiçbirimizin onların yanında olması fikrine tahammül edemiyorum, Rocky. Ve şimdi, bir aile *yemeği* düzenliyoruz. Neyi tartışmak için? Bizi nasıl mahvettiklerini mi? Silahını hazırlıyor musun, yoksa ben mi hazırlayayım? Çünkü tatlıdan önce bizi öldürebilirler."

"Tekrar söylüyorum, yirmi beş yılda oluşturduğumuz kaynaklardan vazgeçemeyiz ve bu yemeği onların DNA'sını elde etmek için kullanacağız."

Oliver başını Nova'ya doğru eğdi. "Glock'u sen almalısın."

"Glock'u alıyorum." Bana bakıyor. "Bizi burada istemiyorlar. Gitmek daha güvenli."

"Kız kardeşin de kalmak istiyor." Tavan havalandırmasını çıkarıp, aniden kaşındaki bir tüyü cımbızla almaya dalmış olan Oliver'a bakıyorum. "Kardeşin de öyle."

Nova ona doğru döndü. "Ol, gidelim daha iyi." "Burada cevaplar var, Nova."

Merdivenden elini çekti. "O cevapların bedeli, benim ödemek istemediğim bir bedel olabilir. Önemli olan *hayatta kalmamız*."

"Cevapları alamamak daha büyük bir bedele mal olabilir, Nov." Kaşlarını kaldırdı. "Benim onlara ihtiyacım olmayabilir, ama Hails'in var." Sesini fısıltıya indirdi, ama onu duymak için kulaklarımı dikiyorum. "Dün sadece bilgisayarını kapatması için *beş saat* uğraştım. Bunu daha önce fark edemediği için kendini suçluyor."

"Bu onun suçu değil," diye fısıldadı Nova.

"Ona 'beyin' lakabını takmıştık."

"Çocuklukluk."

"Onun rolü. Onun sorumluluğu. Bu gerçekten ne kadar derine işlemiş? Kaçış yolu olmak senin içinde ne kadar derine işlemiş? Phoebe'deki baştan çıkarıcı ne kadar derine işlemiş? Çünkü bence bu, kimliğimizin en azından yarısını oluşturuyor."

"Ol," diye fısıldar, sesi her zamankinden daha yumuşaktır. Kulak misafiri olmamalıyım, ama şu anda otomatik pilotta gidiyorum.

Oliver ona doğru eğilir. "Bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor ve gerçeği öğrenmekten başka hiçbir şeyin endişesini dindireceğini sanmıyorum. Cevaplara ihtiyacı var ve bulamazsa ne olacağından korkuyorum. Bu yüzden onun için burada kalmalıyım." Kahverengi gözleri bana kayar. Beni duyduğunu fark edince lavaboya döner ve pahalı bir tıraş kremi kutusunu açmakla meşgul olur.

Ona seslendi. Bir yığın eski kitapla perişan bir halde çatı katına girdiği gece.

O da çatı katına iki kat daha sık gelmeye başladı. Müşterileriyle olan terapi randevularını iptal etti. Phoebe, Hailey'i banyo yapmaya ikna edenin o olduğunu söyledi.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Nedenini de bilmek istemiyorum.

Oliver'ın kız kardeşimle iffetli ve bakire olmayan herhangi bir şekilde birlikte olması fikri söz konusu olduğunda, kafamı kuma gömmek *harika* bir fikir gibi geliyor. Onların seks yaptığını hayal etmektense, Namibya'nın çöl kumullarında boğulmayı tercih ederim.

Nova'ya tavan havalandırma kapağını uzattım. "Annenle hiç konuştun mu?"

"O benim annem değil."

"Yani *hayır* demek istiyorsun."

"Onun annemiz olmadığını kesin olarak bilmiyoruz," diye Oliver ona mantıklı bir şekilde açıklıyor. "Hâlâ Elizabeth'in akrabası olabiliriz."

Nova, sinirlenerek kargo ceketinin fermuarını açar. "Onunla aynı DNA'ya sahip olmamız ya da bizi onun yetiştirmiş olması umurumda değil. Elizabeth, Addison ve Everett'in Trevor'ı kaçırmak için neler yapmış olabileceğini düşündükçe, ne kadar hasta olduklarını *daha* iyi anlıyorum, Ol."

Kaşlarını çattı. "Bunun arkasında sadece Addison ve Everett olabilir. Alınma," diye ekledi, çünkü onlar benim ebeveynlerim.

"Alınmadım," diyorum, hiçbirine pek sevgi duymadığım için. Nova'nın *bu* dereceye kadar benimle aynı fikirde olması daha da rahatsız edici.

Nova kollarını açar. "Annemiz muhtemelen bir *çocuğun* kaçırılmasına suç ortağıydı. Bu durumu hiç de daha iyi hale getirmiyor."

Merdivende, ona doğru daha fazla dönüyorum. Taparcasına sevdiği insanlara karşı tam bir 180 derece dönüş yaptı. Sanki Oz Büyücüsü'nün arkasındaki sıradan adamı keşfetmiş gibi ve çok kızgın. Kimsenin benim kadar vaftiz annelere ve vaftiz babalara karşı olacağını hiç düşünmemiştim. Ama Nova, tek kişilik öfkeli gemime bindi. Ya da belki iki kişilik... Phoebe'nin de kızgın olduğunu düşünürsek.

Bu kadar öfkenin gemiyi denize nasıl çıkarabileceğinden emin değilim.

"Onlar hiçbir zaman *iyi* olmadılar, Winchester," diyorum. "Hiçbirimiz olmadık. Biz geçimimizi Candygram dağıtarak sağlamıyoruz. Biz insanları kazıklıyoruz."

"Aşmayacağımız bir sınır var." Kollarını kavuşturup sert omuzlarını kaldırıyor. "Ama onların o çizgiyi asla geçmeyeceklerini düşündüğüm için *lanet olsun bana*." "Hayır, lanet olsun onlara," diyorum ona.

Burnu genişler. Uzun bir süre gözlerime bakar ve birkaç kez başını sallar, acısı hissedilir. Oliver elini uzatır ve sevgiyle kardeşinin başına dokunur. Nova, sadece kardeşlerine gösterdiği şakacı tavırla Oliver'ı iter.

Kanalın içinde el yordamıyla arıyorum. Üç metal kutu yakalayıp dışarı çıkarıyorum ve ikisini Nova'ya veriyorum. Üçüncüsünü elimde tutarak aşağı iniyorum.

Hâlâ Phoebe'nin kardeşleriyle yaşamamalıydım. Ve teknik olarak, onlar *benimle* yaşıyor. Victoria'daki kayık evini kiralayan benim, ama onlar kısa süreliğine burada kalmaya karar verdiler. Bu küçük kasabada ne kadar uzun kalırsak, kim olduğumuz, nereden geldiğimiz ve birbirimizle olan ilişkilerimiz konusunda o kadar az belirsiz kalabiliriz.

Geçmiş hikayelerimiz kusursuz olmalı. Asla çelişkili olmamalı.

"Neden benimle tekne evinde yaşıyorsunuz?" diye soruyorum onlara.

"Bu bölgeye yeni taşındık," diyor Oliver, kutusunu açarken. "Ben Oliver Smith, lisanslı evlilik ve aile terapistiyim. Kardeşim Nolan 'Nova' Smith. Yerel müzede sanat küratörü. Hâlâ uygun bir ev arıyoruz, ama bu arada, kız kardeşimizin eski kocasıyla her zaman dostane ilişkilerimiz oldu. Ne de olsa kız kardeşimiz hâlâ onunla arkadaş."

"Ve onun yanında kalamayız. Loftu çok küçük," diye ekliyor Nova sert bir ses tonuyla. Kutudaki kimlikleri karıştırırken somurtkan bir haldedir. "Ama biz orada kalmayı tercih ederdik." Ona gergin bir gülümseme atarım. "İnan bana, ben de onu ev arkadaşım olarak tercih ederdim." Nova, sanki onunla yatmak istediğimi söylemişim gibi bana öfkeyle bakar.

Zaten oldu. Onunla çıkmamı hiç hoş karşılamayacak. Hiç. Özellikle de bu yeni kasabada onun "seçeneklerini" beğendiğini düşünürsek. Gerçekten, onun benden *başka*

. Bu çok sinir bozucu, ama kız kardeşim onlardan biriyle romantik bir ilişki yaşasaydı benim de farklı hissedeceğimi söyleyemem.

İkiyüzlüler Kulübü.

Ama Connecticut'ın Victoria kasabasında kişiliklerimizde pek yalan olmadığını fark ediyorum. Elbette, Oliver gerçekte bir terapist değil ve ben de gerçekte bir yatırımcı değilim.

Ama kasaba, Nova, Oliver ve Phoebe'nin üçüz olduğunu biliyor. Hailey'nin kız kardeşim olduğunu ve son zamanlarda Trevor'ın da erkek kardeşim olduğunu biliyorlar. Hepimizin birlikte yaşayacak kadar samimi ve yakın olduğumuzu biliyorlar.

Burası, birbirimize karşı gerçekte kim olduğumuzu ortaya koyduğumuz tek yer.

Hatta bazıları gerçek kişiliklerimizi bile biliyor. Buraya, eski sevgilisini seven kıskanç, sahiplenici, soğuk bir ahmak olarak geldim — ki bu benim kimliğimin büyük bir parçası.

Kendim olmanın getireceği sonuçları umursamamak terapötik bir etki yarattı ve Phoebe'nin de neden bundan uzaklaşmak istemediğini anladım.

Onun için, belki de kendim için bunu sürdürme arzusu giderek güçleniyor.

Metal kutuları karıştırıyoruz. Kimlikler. Pasaportlar. Sosyal güvenlik kartları. Hatta Costco ve Sam's Club üyeliklerim bile var, rastgele isimlerle. *Bernard Higgins. Ansel Odell.* Bu hafta şehir dışına çıkacağımız kısa süre için yeni bir kimlik alıyorum.

Ailelerimizle akşam yemeğinde buluşmak için.

Oliver bir tane seçip metal kutusunu kapatıyor. O tıraş bıçağını eline alırken telefonum çalıyor.

Jake'den gelen bir mesaja

tıklıyorum. Garip.

Jake: Yarın Emilia'nın cenazesinden önce buluşabilir miyiz? Sana gerçeği söylemek istiyorum.

Mesajı Phoebe'nin kardeşlerine okudum. Oliver, "Birini getirebilir miyim diye sor" dedi. Sordum ve Jake hemen cevap verdi.

"Yalnız gelmemi söyledi." Mesajı tekrar okudum. *Harika.* "Yani yarın ölebilirim," diye şaka yapıp kaşlarımı kaldırıp indirdim. Bu buluşmadan pek heyecan duymuyorum ama sözde gerçeğin ne olduğunu merak ediyorum.

"Ben dışarıda beklerim," diyor Nova, kaçış planımı şimdiden yapmaya başlamış.

"Mikrofon takabilirsin," diyor Oliver. "İşler tehlikeli bir hal alırsa geri kalanımız da dinleyebiliriz. Jake sana üstünü arayacak türde birine benzemiyor. Yoksa arar mı?"

"İçime mikrofon yerleştirdiğimi düşünmez."

Parmakları arasında jiletini çeviriyor. "Mükemmel."

Plan hoşuma gider, bu yüzden Jake'e nerede buluşacağımızı sorarım.

Jake: Katamaranımda.

DOKUZ

Rocky

Tanrıya şükür Jake ve ben tekne boyu yarışmasında değiliz ve direklerimiz boyutlarını ya da pruvalarımızın uzunluklarını karşılaştırmıyoruz. Çünkü ben kesinlikle kaybederdim.

Parlak, 65 *fitlik* *Ananke*'ye bindiğim anda yüzümde sürekli bir somurtkanlık beliriyor. "İsmi pek sevmedim," diyorum Jake'e, teknenin gövdesine inerken.

O benden önde ve hafif bir şaşkınlıkla arkasına bakıyor. "Yunan tanrılarını biliyor musun?"

"Teknik olarak, o bir ilkel tanrıçadır." Merdivenlerden inerken başımı eğiyorum. "Teknenize zorlama, zorunluluk ve *kaçınılmazlığın* kişileştirilmesinden esinlenerek isim vermişsin."

O, oturma odasına benden önce varır. Geniş, temiz, neredeyse hiç dokunulmamış. Tam da bir milyarderden beklediğim gibi. "Ananke, kızları üzerinde etkisi olan tek kişidir," diyor bana. "Üç kader tanrıçası."

Kader üzerinde etki. Kaderi değiştirme yeteneği. Bu ona çekici geliyor mu?

Sormuyorum. Onun ve Ananke hakkında düşündüklerimi paylaşmıyorum. Birinin ufak bir inanç parçası etrafında bir hikaye kurması çok kolaydır. Ona kafamdaki resmin bir parçasını gösteriyorum ve o benim için tamamlıyor. Bu gerçek değil.

Bu sadece basit bir manipölasyon.

Ve bugün ne olursa olsun, onun tarafından manipüle edilmeyeceğim.

Düşmanca hissediyorum (dürüst olacağım). Sanki kafasını tuvalete sokup sifonu çekebilmişim gibi. Jake bunu anlayabilir.

Çünkü yavaş yavaş tırmanan öfkemi saklamıyorum. Saat sabah altı. Cenaze kıyafetleri giyiyoruz. O tasarımcı marka bir palto giyerken, benim ellerim iki bin dolarlık deri ceketimin ceplerinde. Onun göremediği şey: Kaburgama bir tabanca kılıfı takmış durumdayım ve siyah düğmeli gömleğimin altındaki çıplak göğsüme bir tel bantlanmış.

Kulağımda mikrofon yok. Yani Phoebe'yi duyamıyorum, ama onun Hailey, Trevor ve Oliver'la birlikte çatı katında dinlediğini biliyorum. Nova marinada park etmiş ve o da bugünkü programa, yani *Jake Tells the Motherfucking Truth*...Hopefully'ye kulak kabartıyor.

Umut dolu boş valizler taşıyorum, bu yüzden onun bana palavra atmasını ve bu işin hiçbir yere varmamasını bekliyorum.

Jake, birbirine bakan iki kavisli beyaz deri kanepeye ve aralarındaki Lysol kokulu sehpaye işaret ediyor. "Bu *Ananke*. En azından bir kısmı. Altı kabini, güneşlenme terasları, iki barı var, her zamanki şeyler." Devasa. En az yetmiş kişiyi ağırlayacak kadar büyük.

"Hoş. Buraya oyuncaklarıyla oynamaya gelmedim." Kaba sesimi duyuyorum. "Yapacak daha iyi işlerim var. Mesela karımla olan sahte ilişkinizi bitirmek gibi. Gördüğüm kadarıyla

bunu henüz yapmadığını görüyorum." Ona bir hafta daha süre vermiştik ve o günden beri her gün ayak sürüyordu.

Kısa süreli nezaketimi suistimal etti. Bu yüzden tuvalet suyuyla boğulduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Eski karın," diye Jake, sanki hakaretini yumuşatır gibi yumuşak bir ses tonuyla düzeltiyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onunla evlendim. Boşandık..."

"O senden boşandı," diye araya girip açıklığa kavuşturuyor. Sinir bozucu bir şekilde.

Ona sertçe bakıyorum. "Ve yeniden bir araya geldik. Bu sabah yatakta ona ne yaptığının ayrıntılı bir raporunu da mı istiyorsun?"

Phoebe'nin kardeşleri bunu duyuyor. Kız kardeşim de dinliyor. Hiçbiri benim Phoebe ile birlikte *olduğumu* henüz bilmiyor ve yüzde doksan dokuz ihtimalle Jake'e saçmaladığımı düşünüyorlar.

Bizim işimiz bu.

Hedefimizi istediğimiz yere çekmek için yalanlar söyleriz.

Ofiste sıradan bir gün.

Çenesini oynatıyor ve bir an için onu pek anlayamıyorum. Ta ki "Ona zarar verme" diyene kadar.

Ona zarar verme?

Hayatım boyunca sevdiğim tek kıza zarar verme. Hayatımı feda edeceğim tek kıza zarar verme. İçime o kadar derinlemesine yerleşmiş ki, onu kesip çıkarmak için *kan* kaybından öleceğim tek kıza zarar verme.

Phoebe'ye zarar verme.

Gözlerim yanıyor. Yıllar boyunca birbirimizi incittik, acı verici, sevgi dolu bir döngü içinde uzaklaşıp tekrar birbirimize yaklaştık. Bu bir bağlılık ve direnişti. Ama onun kastettiği bu tür bir incinme değil.

"Phoebe'ye asla zarar vermem," diyorum içtenlikle, samimiyetle.

Jake bu dürüstlüğü kabul etmek zorunda. Gerginliği azalıyor. "Onunla ilgili," diyor, sonra saatine bakıyor.

Nabzım hızlanmaya çalışıyor.

Az önce indiğimiz kapıya bakıyor. Ben ise tüm dikkatimi ona vermişim. "Birini mi bekliyorsun?"

Gözlerimden kaçıyor. "Mutfağa gidelim." Zaten önümde yürüyor. Kahretsin.

Uymaktan başka seçeneğim yok.

Kalp atışlarımı düzelterip, pazılarımdaki ceketin ağırlığına odaklanıyorum. Etiketlin ensemin arkasına sürtünmesi. Kaşınmaya başlıyor. Göğsüme sürtünen ince tel de öyle. Onu çekip çöp kutusuna atmamak için kendimi zorluyorum.

Mutfaktayız. Hayal ettiğimden daha az steril ve endüstriyel bir yer. Zeminler çizik ve yıpranmış, U şeklindeki kanepenin mavi kadife minderlerinde kış izleri var. Beyaz buzdolabını denizcilik temalı mıknatıslar süslüyor, üzerinde en az bir düzine fotoğraf var.

Zamanının çoğunu burada geçiriyor olmalı.

Fotoğrafları tarıyorum, sadece bir aile üyesi görüyorum. Onu internet haberlerinden tanıyorum.

Jake bakışlarımı takip ediyor. "O Kate." Bir anlığına gözleri kederle doluyor. Küçük kız kardeşinin anısına dalmış durumda.

Fotoğrafta, saçları Jake'inki gibi açık kahverengi ve ikisinin de gözleri aynı okyanus mavisi. Fotoğrafta gülüyor ve Jake'in boyuna ulaşmak için parmak uçlarına basmaya çalışıyor.

On beş yaşından büyük görünmüyor.

"Onu özlüyorsun." Sormuyorum. Anlıyorum. Çok az insan, sizi geçmişe götüren bu tür saf duyguları taklit edebilir. Onun Kate'e olan sevgisi samimi.

"Her gün. *Tek* tesellim, onun güvende ve mutlu olduğunu bilmek."

Nerede olduğunu merak ediyorum. Başka bir eyalette mi? Başka bir ülkede mi? "Kate Koning Waterford adıyla, ölü bir kız olarak Teksas'ta ya da Montana'da dolaşıyor olamaz," diyorum ona. "Peki ne yaptın? Ona yeni bir kimlik mi oluşturdun?"

Jake, buzdolabının kulpuna sıkıca tutunarak kaskatı kesilir. "Yapmam gerekeni yaptım." Bana bakarak sorar. "Sen Hailey için yapmaz mıydın?"

Evet. Ama ben suç dünyasında doğdum. Bu karar benim için kolay olurdu. "Hailey için ne yapardım, bilmek istemezsin," diye mırıldanıyorum, pütürlü kadife minderine otururken. Arkama yaslanıp rahat bir pozisyon alıyorum ve onun buzdolabını açmasını izliyorum.

İki şişe Koning Lite çıkarıyor. "Bira olur mu?"

Sabahın altısında mı? Pek sayılmaz, ama işler gerçekten ters giderse kafasına kirabileceğim bir cam şişe olması fikri hoşuma gidiyor.

"Bir yerlerde saat beş," diyorum kuru bir sesle, ondan bir şişe alırken.

Diğer şişeyi elinde tutan Jake, kabine kayarak benim karşımda oturur. Altın renkli bir şişe açacağıyla kapağı açtıktan sonra, açacağı bana atar. Ben de aynısını yaparım ve aramızda artan gerilim, havayı binlerce ölümcül parçaya ayırmaktadır.

"Onun hakkında," diyorum, daha önce *yarım* kalan sözünü tamamlayarak.

"Onun hakkında," diye tekrarlıyor Jake. Gözünü kırpmıyor. Bana lazer gibi odaklanmış durumda. İkimiz de ceketlerimizi çıkarmadık. O birasını yudumluyor. Ben de benimkini yudumluyorum.

Jake şu anda benden o kadar da korkmuyor. Yerel şerifi avucunun içinde tutan birinin kendine güvenine sahip, ama ben de onun hakkında kirli bilgilere sahibim, bu yüzden titremiyorum.

"Neden buradayım, Jake?" diye soruyorum.

"Phoebe'ye ihtiyacım var ve sen yoluma çıkıyorsun."

Nefes almakta zorlanıyorum. Bunu gizliyorum. "Öyle mi? Ne yapacaksın? Günlüğüne resmimi yapıştırıp gözlerimi çizecek misin? İstediyini alamadığın için anne ve babana şikayet mi edeceksin? Milyon dolarlık kum havuzunda mı ağlayacaksın?"

Jake sinirli bir nefes verir. Gülümsemesi bir grimastır. "Aslında, yardımını isteyecektim, her ne kadar sen bu yıl tanıştığım en sinir bozucu piç olsan da."

"Sadece bu yıl mı?"

"Kardeşimi tanıımıyorsun."

"Jordan mı?"

"Trent," diye düzeltiyor. "Senden kurtulamıyorum çünkü nedense Phoebe seni seviyor ve ben ona saygı duyuyorum. O yüzden burada gerçekte neler olup bittiğini anlamayı istiyorum."

Benim engel olmamasını istiyor. Çünkü Phoebe'nin sahte flört planını uzatmayı kabul etmesini engelliyorum. Eğer ben kabul edersem, onun da kabul etme şansı var. O da bunun farkında.

Jake öne doğru eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Sana güvenmeyi seçiyorum, Grey. Yani onu mahvedersen, seni *mahvetmek* için yaratıcı ve acı verici yollar bulurum." Gözlerindeki tehdidin derinliği, aynaya bakmak gibidir.

Şaşkınlıktan şakaklarım zonkluyor. “Onu tam olarak nasıl mahvedebilirim ki?”

“O normal bir kız değil. Adı bile Phoebe Smith değil.”

Ve sonra, hayatım boyunca ondan duyacağımı hiç düşünmediğim sözleri söyler. “O bir dolandırıcı.”

TEN

Rocky

Çoğu ebeveyn çocuklarına “yabancılardan asla şeker almayın” ve “her zaman emniyet kemerinizi takın” diye öğretirken, benim ebeveynlerim bize dolandırıcılıkla suçladıkları tatbikatlar yaparlardı.

Bu senaryoyu *yüzlerce* kez prova etmişim. Ama burada dikkatlice değerlendirdiğim bir ayrım var: Jake bana hiç dolandırıcı dememişti.

Kaşlarımı kaldırdım. “Dolandırıcılık mı? Phoebe mi?”

“Gerçek adını bilmiyorum, ama Graves adını kullanıyor.”

Onun soyadını nereden biliyor *lan*? Göğsümdeki mikrofona yanıyor ve keşke loft'a geri dönseydim diyorum. Muhtemelen ifşa olduğunu duyunca çıldırıyordur ve ben de boynumdaki damarların patlamaması için elimden geleni yapıyorum.

Bu Phoebe'nin başına daha önce hiç gelmemişti. Bir kez bile.

Kısa bir duraklamada, deri ceketimin cebinde telefonum titriyor. Onu çıkarıp masanın altında mesajı hızlıca okudum.

Phoebe: WTF

Gözlerim Jake'in üzerindeyken, tuşlara bakmadan mesaj atıyorum. Siktir et onu.

"Graves mi?" Sanki bana saçma sapan bir hikaye anlatıyormuş gibi davranıyorum.

"Ciddiyim." Yüzünde, anlattığı şeyin ciddiyetini yansıtan sert bir ifade var. "O, senin sandığın kişi değil."

Gülmek istiyorum — çünkü, gerçekten, beni kim sanıyor bu adam? Ama yüzüm acı verici bir şekilde buruşuyor. Bundan sonra Oliver'ın retinol kremi ödünç almam gerekecek. “Beni kandırıyor olsaydı anlardım.”

“Bilmezdin. O kadar iyi.”

Umarım Phoebe bu küçük övgüyle rahatlar.

Aklımda o kadar çok soru var ki. Ne zamandır biliyor? *Nasıl* biliyor?

Jake arkasına yaslanıp birasını sıkıca kavrar. “O sıradan insanların peşine düşmez. Hak eden zengin pislikleri soyar.”

Peki bunu ona tam olarak kim söyledi? “Öyle mi?” Sesim

şüpheli çıkıyor. “Seninle işin yarıda kaldı sanıyordum.”

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Benden mi?” Bunu kafamda sindirmeye çalışıyorum. “Beni dolandırmaya mı çalıştı?”

Yüz hatlarımı inceler, ama yüzümde en ufak bir gerçeklik belirtisi yoktur. “Sanırım planından vazgeçti.” *Düşünür.* “Sonra senden boşandı ve Hailey’le senden uzaklaşmaya çalıştı. Seninle birlikteyken tanıştığı bir arkadaş.”

“Ah, benim kız kardeşim de dolandırıcı mı?”

Alaycı ses tonuma içini çekiyor. “*Hayır.* Hailey, Phoebe’nin ne yaptığından habersiz.

O da en az senin kadar habersiz.”

Gülme.

Sakın gülme.

Zorla gülümsedim ve bir yudum bira içtim.

Jake açıklıyor, “Phoebe, Hailey ile yeni bir başlangıç yapmak için Victoria’ya taşındı. Ve sen de onu buraya kadar takip ettin.”

Koning Lite’ın iğrenç tadını yutuyorum. O

benim Phoebe’nin hedefi olduğumu

düşünüyor.

Bir pislik.

Şiddet uygulayan bir pislik. Bu yüzden ilk günden beri bana karşı güveni yok. O zamanlar sadece “sinir bozucu” kişiliğimden kaynaklanmıyordu, ama eminim ki bu, benim hakkımdaki şüphelerini doğrulamış olmalı.

Aklım hızla ilk karşılaşmamıza geri dönüyor. Hailey, Phoebe ve ben ana caddede Jake’in merdiven boşluğunun kapısını açmasını bekliyorduk. Böylece bize çatı katını gezdirebilecekti. Ortaya çıktığında onu okumaya çalıştım, ama niyetini hiç anlayamadım.

Hailey’i baştan aşağı incelediği o yoğun bakışları anlamamıştım. Ya da Phoebe’ye de aynısını yaptığını. Onun, kiracılarını görünüşlerine göre yargılayan gergin, kibirli bir pislik olduğu sonucuna varmıştım. Bu yüzden onları iyice incelemeye çalışıyordum.

Yanılmışım.

Onları inceliyordu.

Onlar gelmeden önce birinin dolandırıcı olduğunu biliyor olmalıydı.

"Onu takip ettiğimi düşünmüyorsun," diye onu düzeltiyorum. "Onu buraya kadar *takip* ettiğimi düşünmüyorsun." Jake pes etmiş bir nefes veriyor. "Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum."

Zifiri karanlık bir dolapta dart atıyor ve ışıkların kapalı olduğunun farkında bile değil. Gerçeğe ulaşmanın imkânsız olduğu bu kadar karanlıkta kalmak hoş bir durum değil. *Hiç* olmak istemediğim bir yer ama hayatımın büyük bir kısmı, çocukluğum söz konusu olduğunda şu anda bulunduğum yer burası.

Jake, ailemin bana göstermesini istediğim türden bir dürüstlük sergiliyor. Bana kartlarını göstererek aslında daha çok şey kaybedebilir, ama yine de bu riski göze alıyor.

Neredeyse hiç güvenmediğiniz birine körü körüne inanmak.

Bu çok aptalca, ama yine de deneme cesaretini takdir ediyorum.

Çünkü ona aynı dürüstlüğü göstermezsem, beni yetiştiren insanlardan daha mı iyiyim? Kapıyı açıp ona ışığı gösterebilirim. Ya da onu karanlıkta bırakabilirim.

Ve sevdiğim insanları

koruyabilirim. Evet.

Hiçbir şey söylemeyeceğim. "Phoebe sana tüm bunları anlattı mı?" Cevabını zaten bildiğim bir soru soruyorum.

"Hayır." Suçluluk duygusu, Abercrombie mankeni gibi yüzünü buruşturuyor. Keşke bu onu çirkin gösterse. Elindeki bira şişesini çeviriyor. "O... o, gerçekte ne iş yaptığımı bildiğimi bilmiyor. Ona söylemekten biraz korkuyorum çünkü bana yardım ediyor ve ben ona yalan söylüyorum."

Oh, artık biliyor, tatlım.

O da ona yalan söylüyor.

İkimiz de yalan söylüyoruz. Peki, yalanlarla dolu bir durumda ahlak terazisini nasıl dengeleyebiliriz? Bu bize göre değil. Burada kimse daha iyi bir insan değil.

"Planım yakında gerçeği itiraf etmektir," diyor Jake, "ama sen bu dolandırıcılığı kısa kesmeye çalışıyorsun, o yüzden önce senin desteğine ihtiyacım var. Bence sonunda hepimizin yararına olacak bir şekilde birlikte çalışabiliriz."

Başım zonkluyor. "Phoebe'yi sana kim söyledi? Kaynağın güvenilir olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Sadece biliyorum."

"Bu çok belirsiz, Jake."

"Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Çünkü beni çok iyi tanıyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve elimi ceketimin cebine sokuyorum. Dikkatini yine Rolex saatine çeviriyor. "Aslında yolda."

Babam. Phoebe'yi ifşa mı etti? Hiç mantıklı değil. Bunun ona bir faydası olmaz. Üstelik Connecticut'tan ayrılmamızı istiyor.

Jake açıkça Phoebe'nin kalmasını istiyor. Bir yudum daha berbat birayı yudumluyorum.

"Biliyorum, çok fazla," diyor Jake, sanki kahverengi bir örümcek değil de bir kedi yavrusunu okşar gibi beni teselli ediyor. Beni eski karımın oyuncağı olacak kadar saf gördüğü için biraz kırıldım.

Sonra eski bir şarkı duyuyorum. Jake'in paltoyla sesi boğuk geliyor ama telefonunu çıkardığında, mutfakta daha net bir şekilde yankılanıyor.

"The Boys Are Back in Town."

O aramayı cevaplamadan önce, ayak sesleri dikkatimizi girişe çeker. Kulaklarımda kan dolaşır ve kaslarım gerilir. Henüz silahıma uzanmamak için kendimi zorlarım.

"Tık tık!" diye bir erkek sesi bize doğru yankılanıyor. "Kimse var mı? Ah, bu şarkıyı *seviyorum!*" Aksanı İngilizce gibi. Doğu Londra, belki. Bu tanıdık ses, göğsümde bir öfke kıvılcımı patlatıyor. Duygularımı toz haline gelene kadar bastırıyorum.

İlk düşüncem: *Onu öldüreceğim.*

"Mutfakta!" diye bağılıyor Jake.

Nabzım sakin ve uyanık bir ritme yavaşlasa da parmaklarım içgüdüsel olarak seğiriyor. Bileğimde bin pound ağırlığında gibi hissettiren Rolex saatimi çıkarıyorum.

Bize doğru gelen ayak *ses/eri*, tetikte olmamı sağlıyor.

Jake, kaynağını karşılamak için ayağa kalkar ve yirmili yaşlarının sonlarında bir adam mutfaka süzülür süzülmez, onu daha önce hiç görmediğim biriymiş gibi davranmaya çalışırım.

Adam çok uzun boylu, 1,90'ın üzerinde, siyah, sırıkla atlamacı gibi yapılı ve sanki o da cenazeye katılıyormuş gibi siyah houndstooth twill takım elbise giymiş. Cildiyle aynı renkte koyu kahverengi gözleri, kısa kesilmiş saçları, köşeli çenesi ve bir iki kez bana da gösterdiği çekici bir gülümsemesi var.

"Carter," diyor Jake gülümseyerek ve eski yatılı okul arkadaşını kucaklıyor.

Lanet olası *Carter*. Sahtecimiz. Biz başkalarının ağzını kapalı tutmasına güveniyoruz, onlar da bizim aynısını yapmamıza güveniyor. Bu, benzer düşünen suçlulardan oluşan çok, çok küçük bir ağ ve o, ben on sekiz yaşındayken bu gruba katıldı.

Yedi yıl sonra, Phoebe'yi sattı.

İçimde öfke alevleniyor, ama onu derinlere gömüyorum.

"Jakey," diyor Carter sıcak bir sesle, dostça kucaklaşmalarını sonlandırırken neşeli bir şekilde Jake'in koluna hafifçe vuruyor.

Jake daha da parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Seni görmek güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz, değil mi?" O sırtıyor. Jake de sırtıyor, sanki aralarında bir şaka varmış gibi. Jake, Carter'ın telefon görüşmesini bitirince şarkı kesiliyor ve ikisi de bana doğru dönüyor.

Selam vermek için biramı Carter'a doğru kaldırırım. "Grey Thornhall," diye kendimi tanıtırım.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Dostum, ciddi olamazsın. O seninle çalışmak istiyor ve inan bana, sen de onunla çalışmak isteyeceksin. Üstelik en eski arkadaşşıma yalan söylemek zorunda kalırsam işler çok daha zorlaşır."

Jake ona kaşlarını çatarak bakar. "Ne hakkında yalan söyleyeceğim?" "*En eski* arkadaşın mı?" diye sorarım.

Carter, kolunu Jake'in omzuna atar. "Yedinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar oda arkadaşıldık.

Faust Yatılı Okulu'nu birlikte atlattık. Ömür boyu bağımız var."

Jake göğsüne bir el vurur. "Daha sık uğrasaydın bağımız daha güçlü olurdu."

"Gitmem gereken yerler, görüşmem gereken insanlar var." Carter yanımdaki yastıklı koltuğa çöküyor. Keşke beş yüz metre uzağa otursaydı. Ona yumruk atma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Sanki en iyi arkadaşmışız gibi biramı almaya uzanıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Yani sahte pasaportlar demek istiyorsun," diye ekliyorum acı bir şekilde. "Sahte belgeler."

Jake, kendi paltosu çıkarmaya çalışırken birden donakaldı. "Siz ikiniz tanışıyorsunuz mu?"

"Onun okul dışı faaliyetlerinden mi haberdarsın?" Kaşlarını çatarak soruyorum. Ne oluyor lan?!

"Evet, tabii ki," diyor Jake. "Okulda para sahteciliği yapıyordu." Bir an duruyor, sonra paylaşmaya karar veriyor, "Ve Kate'e yeni bir isim, yeni bir pasaport almasına yardım etti. Fransa'nın kırsalında yaşıyor. Atının parasını sana geri ödediğimde, ona Bowie'yi göndermek istiyorum."

İçimden inlemek istiyorum, ama Jake'in bu kadar çok şey paylaşmasına şaşıyorum. Benim de aynısını yapmamı umuyor, ama gerçek dilimin ucunda takılıp kalmış durumda.

Carter ellerini çırpıyor. "Koning, bana bir Koning getirir misin?" Omzuma hafifçe dokunuyor. "Bunu söyleyebilmeyi çok seviyorum."

"Ölüm fermanını imzalamış biri için oldukça neşelisin," diyorum soğuk bir sesle.

Bana bir bakış atıyor. "Beni kim öldürecek? Sen mi?" Dilini şaklatıyor. "Dostum, benden daha iyi numara yapabilecek birini bulmaya çalış. Ben beklerim."

Jake buzdolabına doğru hareket etmez. Peacoat ceketini granit tezgahın üzerine katlar. "Kimse bunu açıklamayacak mı?" Anlamamış gibi elini Carter'dan bana doğru sallar.

Bir yudum daha bira içiyorum. *Titanic'in* pruvasındaım ve beni dibe çekmeye hazır olan suyun kara derinliklerini görüyorum.

Hepsi Carter'a güvendiğim için.

Hiç kimseye kimliğimi ifşa etmedim. Şimdi bunu söyleyecek kelimeleri bile bulamıyorum. “Bunu bilmesi gerektiğini düşünüyorsan,” diyorum Carter’a, “o zaman sen söyle.”

Carter, sanki pislik *benmişim* gibi bana sinirli bir bakış atıyor. “Jake’e güvenebilirsin.” “Artık sana bile güvenebileceğimi sanmıyorum,” diye ona tersliyorum.

Carter başını salladı, yüzünde bir anlık gerçek bir incinme belirdi. “Kız kardeşine Antarktika broşürü versem daha mı iyi olurdu sence?” diye sordu. “Victoria’yı tanıyorum. Buradaki insanları tanıyorum. Jake’i tanıyorum. Ben de, eğer annenle babandan uzaklaşmak gibi bir riski göze almak istiyorsa, bunu müttefikleri olan bir yerde yapmasının daha iyi olacağını düşünüyordum.”

Bu işin içinde o da mı vardı? Hailey’i *bilerek mi* Victoria’ya gönderdi? “Ona Jake’in dairesinin adresini de mi verdin?”

“Kiralama için iyi bir yer olduğunu söyledim. Ev sahibini tanıyordum.”

Yani rastgele değildi. Burası. Jake’in burada olacağını *bilerek* onu buraya getirdi.

Ailelerimizin neden bizi Connecticut’ta istemediğini de biliyor mu?

Başımı defalarca salladım. “Neden bu konuda dürüst olmuyorsun? Bu aldatma oyunu da neyin nesi?”

“Ailey’e karşı dürüsttüm.” Aksanında kız kardeşimin ismindeki *H* harfi ve bu harfin bulunduğu hemen hemen her kelime atlanıyor. “Sadece Jake hakkında her şeyi anlatmadım. Tıpkı onun bana hiçbir şey hakkında her şeyi anlatmaması gibi. Bir sistemimiz var. İşe yarıyor. Onun yeni bir başlangıç istediğini biliyordum. O da benim Victoria ile bağlarım olduğunu biliyordu.” Koluma hafifçe vuruyor. “Hatta buraya geleceğini sana da haber verdim ki sen de ona katılabilesin. Gerçi bence o benim bunu yapacağımı biliyordu.” Sırıttıyor. “Ailey bizim gibiler için fazla akıllı, gerçekten.”

Loft’taki tepkilerini hayal edemiyorum. Ama Nova muhtemelen direksiyon başında küfrediyordur.

Kız kardeşimin yeni bir başlangıç için Carter’dan yeni ehliyetler almasını istediğini biliyordum. Victoria’yı önerenin o olduğunu bilmiyordum.

Telefonum tekrar titrediğinde, Carter yanımda olduğu için mesajı daha dikkatli bir şekilde okudum.

Phoebe: Hailey onun anlattıklarını doğruluyor. Hepsi doğru.

Hemen başka bir mesaj daha gönderiyor.

Phoebe: Ona kızma. Bunun bizim bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşünmemiştin.

Hailey’nin sandığımdan daha fazlasını sakladığı - bu dünyayı sarsacak bir keşif değil. Bütün çürümüş ekmeği elindeyken bize sadece kırıntıları attığı ilk sefer değil bu. Kızamıyorum bile. Ona böyle davranması öğretilmişse, kızamam.

Bize seçici bilgiler vermek.

O, planlama ve lojistik konusunda annemizin küçük çırağıydı ve benimle ve Phoebe ile olduğundan daha çok vaftiz annelerle yakın çalışıyordu. Şimdi merak ediyorum, yaptıklarını anlayacağından korktukları için mi onu yanlarında tuttular?

Uzun bir cevap yazamadığım için, başparmak yukarı emojisi gönderiyorum.

Sonra Jake arkadaşına bir bira uzatırken saçlarımı elime alıyorum. Cevaplar için sırasını sabırla bekliyor. Bu kadar kafam karışıkken bile, açıklama almak için sıraya girip acele etmemesi neredeyse sinir bozucu.

Jake'e, sonra tekrar Carter'a bakıyorum. "Hailey'i ona ve Phoebe'ye yardım etmesi için buraya göndermedin. Onu en eski arkadaşına yardım etmesi için buraya gönderdin."

"Doğru değil," diye savunuyor. "Ailey önce *bana* ulaştı. Sonra Jake'i aradım ve kime kiraladığını söyledim."

Jake karşımda oturur. "Carter, iki kızın şehre geleceğini ve kitapçının üstündeki çatı katını kiralamak istediklerini söyledi. İsimlerinin Hailey ve Phoebe olduğunu söyledi. Birinin, belki ikisinin, ama muhtemelen sadece birinin pislikleri dolandıran bir dolandırıcı olduğunu söyledi."

Carter'a yüzümü buruşturuyorum. "Bir ya da belki iki ya da muhtemelen sadece biri mi?" diye tekrarlıyorum.

Jake cevapladı: "Carter gerçekleri saklayabilir ve ben her zaman bana her şeyi açıkça söyleyemeyeceğini anladım. Cevapları kendim bulmam gerektiğini."

Carter bana gülümser. "Ve sen benim güvenilmez olduğumu söylemiştin."

"Ona *tüm* bilgileri verememiş olman, süzgeç gibi bilgi sızdırmadığın anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum.

Jake kaşlarını çatır, ilgisi sanki gizli bir tapınakta yeni bir cevap bulmaya çalışır gibi benimle arkadaşı arasında gidip gelir. Siyah düğmeli gömleğinin kollarını sıvar. "İlk başta dolandırıcı Hailey'di sanmıştım," diye itiraf eder, "ama sonra onları daha yakından tanıdıkça, Phoebe olduğundan emin oldum."

"Peki sonra ne oldu?" diye karşılık veriyorum. "Onu kullanabileceğin biri olarak mı gördün?"

"Açıkçası onunla sahte bir ilişki kurmayı hiç düşünmemiştim. Ta ki o konuyu açana kadar. Sonra deniz ürünleri partisinde anneme çıktığımızı söyleme fırsatı çıktı ve evet, bu fırsatı değerlendirdim. Carter, Hailey ve Phoebe'yi benim çıkarlarım için buraya getirmede. Bu *tamamen* onların iyiliği içindi, çünkü bu kasabada onlara göz kulak olacağımı biliyordu. Nüfuzum, param ve otoritem var. Ama Phoebe'nin bana yardım edebileceği bir yol gördüm ve bunu kaçıramam."

Onu bırakamaz.

Çenemi sıkıyorum.

Jake beni baştan aşağı süzüyor. Gözlerinde belirsizlik var. "Carter bana geleceğini hiç söylemedi. Zengin, kavgacı, bir pislik olduğunu söylemişti. O yüzden Phoebe boşandığını söylediğinde, onun pislik kurbanı olduğunu düşündüm, ona o kadar takıntılı ki Victoria'ya kadar takip etmişsin." Beni tekrar süzüyor. "Beş dakika öncesine kadar hâlâ buna inanıyordum."

Kuru bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "İnançlar böyle tuhaftır. Onu kullanan kişi en büyük güce sahiptir." Gözlerini bana diyor. "Peki sen kimsin?"

Başımı Carter'a doğru eğip kaşlarımı kaldırıyorum. Söylemeyeceğim.

Carter sonunda pes eder ve şöyle der: "O, diğer pislikleri dolandırmak için pislik gibi davranan adam."

Jake'in yüzü sertleşir. "Sen de bir dolandırıcı mısın?"

Onaylamak için zorla gülümsüyorum. Sonra öne eğiliyorum, dudaklarım yavaşça aşağı doğru kıvrılıyor ve gözlerim parlıyor. "Ben onun kurbanı değilim. Phoebe'yi çocukluğumdan beri tanıyorum. Onu *hayatım* boyunca tanıyorum."

Sanki onu itmişim gibi geriye doğru savrulur. "Bu yüzden..." Ağzını kapatır, sanki ağaçtaki yaprakları ilk kez görüyormuş gibi bir farkındalık onu sarar. "Onları korumak için buraya geldin."

"Doğru. Bir kez olsun."

Jake şaşkın bir ifadeyle gülüyor. "Neredeyse inanılmaz." Sanki şeklim değişmiş gibi bana bakıyor. Kare'den sekizgen'e.

"Heyecanlanma. Hâlâ bir pisliğim." Hâlâ gülümsüyor. Ama gülümsemesi yumuşuyor.

"Hiç fark etmedin mi?" diye soruyorum. "Phoebe'nin bir dolandırıcı olduğunu bildiğin halde, benim de öyle olabileceğimi düşünmedin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," diyor. "Bunun için fazla açık sözlü ve dengesiz olduğunu düşünmüştüm." İçimden bir kahkaha kopar. Jake'in yanında, *evet*, belki de öyleydim. Bunun kimliğimi korumama yardımcı olacağını hiç düşünmemiştim.

Jake beni süzüyor. "Senin biraz daha... stoik olacağını düşünürdüm, sanırım."

"Dolandırıcılar buz gibi soğuk katiller gibi görünmezler. Her gün etrafında bulunan insanlar gibi görünürüz. Böylece ortaya çıktığımızda, temellerine sızdığımızı fark etmezsin. Her şeyi paramparça etmek için."

Yavaşça başını sallayarak düşünür. "Yani zengin değilsin?"

"Zenginin."

"O zengin," diye ısrar ediyor Carter. "Kendi çabalarıyla milyoner olmuş biri." Omzumu sallıyor. Ben de irkiliyorum, kolu benden düşüyor ve ben biraz daha uzaklaşıyorum. Carter tsклиyor. "Hassas oldun mu şimdi? Dokunmayacağım." Jake'e diyor ki, "Cilt problemi var."

"Cilt problemi değil." İçimden inliyorum.

"Hassasiyet sorunu. Biraz..." Carter *titreme* hareketi yapar. "Çeneni kapatır mısın?"

Carter sırtlıyor. "Beni seviyorsun, hadi ama." Gözlerimi kısıyorum.

"Çalarak zengin oldun," diye sonuçlandırır Jake.

Elimi masaya bırakıyorum. "Eğer bana isteyerek veriyorlarsa, bu gerçekten hırsızlık mı?" Başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Ama..." *Evet*. Bunu yüksek sesle tam olarak doğrulayamıyorum.

Jake uzun bir süre boşluğa bakıyor. "Peki ya Hailey?"

"O da bir dolandırıcı," der Carter o kadar rahat bir şekilde ki, ona daha sert bir bakış atarım. O ise bunu görmezden gelir. Jake şaşkın bir şekilde ağzını ovuşturur. "Üçüzler ne olacak? Ya da kardeşin?"

"Nova, Oliver, Trevor," diyor Carter, "bunlar şu anda bildiğin isimleri. Hepsi dolandırıcı."

"Vay canına." Yine geriye doğru sallanıyor. "Asla bilemezdim."

"Tamam, Stuart," yanımdaki adama sertçe sesleniyorum.

"Adım Carter," diye hatırlatıyor bana, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Stuart Cartwright." Artık tam adını söylüyorum. "Bu ne? Senin versiyonun bir işe alım mı? Jake Waterford'u aile işine mi sokuyorsun? Onun *ahlakı* var. Bu iş için uygun değil. Onu rahat bırak."

"Görüyorsun ya dostum, işte bu yüzden onun bu iş için mükemmel olduğunu biliyorum," diyor Carter. "Ne zaman iki aileden birine ait olmayan birini korumaya çalıştın ki?"

Carter'ın benim hakkımda bunu bilmesi hoşuma gitmiyor. Beş saniye ile iki saat arasında süren telefon görüşmelerimiz oldu. Phoebe ile yeni bir evlilik cüzdanı ve boşanma belgelerine neden ihtiyacım olduğunu sorup durdu, ama onu bu işe karıştıramayacağımı bildiği için fazla kurcalamadı. İşin detaylarından çok kişisel meselelerimiz hakkında konuşuruz.

Ailen nasıl, Carter? Hâlâ bekar hayatı mı yaşıyorsun? Manchester'ı seviyor musun?

Yıllar içinde, çevremdeki herkesten nefret ettiğimi anladı. Ailem ve Phoebe'nin ailesi hariç. Benim için önemli olan tek şey bu.

Bu yüzden buradayım.

Jake'i üç aydır tanıyorum. Onu bir anda terk edebilirim. Bu aşk değil. Dişlerimi gıcırdatmaktan ağrıyor. "Ya da belki de bir yük istemiyordumdur."

"O bir yük mü?" diye soruyor Carter. "Ailesi, bulunduğun kasabanın yarısına sahip ve kız kardeşin de burada kalıcı olarak yerleşmek istiyor."

Herhangi bir yere gidebiliriz. Bu artık doğru değil. Çoğumuz Victoria'da kalmak istiyoruz. Fiziksel olarak Carter'a doğru daha fazla dönüyorum. "Neden ailem Connecticut'tan ayrılmanızı istiyor?"

Carter ilk kez şaşkın görünüyor. "Ailenin bu eyaletle bir sorunu olduğunu bilmiyordum."

"Onun ailesi kim?" diye sordu Jake.

"Tinrocks. Addison ve Everett."

Ona biramla selam veriyorum. "Ne zamandan beri isimlerle hava atmaya başladın?"

"Sadece en eski arkadaşım için," diyor Carter, ama gülümsemesi kaybolmuş. Düşünüyor.

"*Tinrock* mu?" Jake bana bakıyor. "Takma adın buradan mı geliyor?"

"Hayır." Jake'e dönüyorum. "Babam isiminden nefret ederdi, ama Phoebe onu kullanmaya devam etti, bu da Hailey ve diğerlerinin de onu kullanmasına neden oldu. Bu yüzden ailem, insanların bana Rocky diye seslendiğini duymaları ihtimaline karşı soyadımıza *rock kelimesini* eklemeye karar verdi. Bunun mantıklı olmasını istediler ve sana bunu anlattığıma inanamıyorum."

Jake'in kaşları daha da çatılıyor. "Rocky," diye düşünüyor. "Peki gerçek adın ne?" "O benim gerçek adım."

"Doğum adın," diye açıklıyor.

"Bilmiyorum," diyorum, neredeyse fısıldayarak. Neden bunu paylaşıyorum ki?

Jake hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Doğduğunda sana verilen ismi bilmiyor musun?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibi, sanki o da bunun ne kadar zarar verici olduğunu anlıyormuş gibi.

"Connecticut." Carter dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırıp kendisine çevirir. Derin düşüncelerinden uyanmaktadır. "Bu eyaletten onlara hiç sahte kimlik yapmadım. Ama daha önce buraya geldiklerini biliyorum."

"Nasıl?" diye soruyorum.

"İletişim bilgilerimi annemle babamdan almışlar. Annemle babam biraz köpekbalığı gibidir, bilirsin. Fortune 500 listesindeki en iyilerin en iyileri, iş dünyasında her türlü anlaşmayı yaparlar ve benim sahtecilikte iyi olduğumu biliyorlardı. Bunun Tanrı vergisi bir *yetenek* olduğunu söylediler. Bu yüzden onları çok seviyorum, o yüzden de her zaman arkadaşlarına benim adımı vermişler." Gergin bir duraklama yapıyor. "Addison ve Elizabeth'i de bu şekilde tanıdım."

"Elizabeth mi?" diye sordu Jake.

"Graves," diye açıklıyor Carter. "Üçüzlerin annesi. Babaları yıllar önce dolandırıcılıktan hapse girmişti."

Gözlerimi sertçe kırpyorum. Bu gerçekten oluyor. Jake karşılığında yeterince bir şey vermediği için gerginim. Ama bana ilk çocuğunu, bir böbreğini ve bir diz kapağını verse bile, yine de yeterli gelmezdi.

"Mesele şu ki," diye devam eder Carter, "babam burada büyüdü. Bizi Stratford'a taşınmadan önce hepimiz Victoria'da yaşıyorduk. Pek bir şey hatırlamıyorum. O zamanlar daha yürümeye yeni başlamıştım, ama bu yüzden Jake ile Faust'ta ilk tanıştığımızda çok iyi anlaştık ve

"Kötü insan" kavramı öznelidir. Dışarıdaki pek çok kişiye göre, bizler kötü insanlarız. Gözlerimi ondan ayırmıyor. "Siz, gücünü kötüye kullananlardan alan sinsi insanlarsınız."

"Her zaman değil. Biz Batman değiliz. *Bazen* sadece kolay hedefler olduğu için alıyoruz."

"Ben kolay bir hedef miyim?" "Evet."

"Ama beni aktif olarak dolandırmıyorsun. Neden?"

Belki de aldatıyorumdur, yalan söyleyebilirdim.

Çenemi sıkıyorum, Jake Waterford'a karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmaya çalışıyorum. Onunla ilk tanıştığımndan beri, bu dürüst, ahlaki değerlere bağlı, doğru olanı yapan Abercrombie modelini aldatmak bana doğal gelmiyor.

Bir anlamda haklı.

Altımız, onun gibi insanları kazıklamamaya çalışıyoruz ve onun kahramanlık numaraları beni deli etse de, o *öyle biri*. İyi. Koruyucu. Şefkatli.

"Seni gerçekten seviyorlar," diyorum ona. "Phoebe. Hailey. Hatta Nova bile. Ama bir kişinin karakteri hakkında ne düşündüğümüz, ailelerimiz için pek bir anlam ifade etmiyor. Seni umursamazlar. Ya ana hedef olursun ya da ilişkili olduğun için başı belaya giren zavallı bir seyirci."

"Kararları onlar mı veriyor? Ailen mi?" diye soruyor Jake.

"Onlardan uzaklaşıyorlar," diye cevaplıyor Carter, bir yudum bira içtikten sonra. "Ailey nedenini söylemedi. Sadece kötü geçen bir işten sonra Phoebe ile mesafeye ihtiyaçları olduğunu söyledi. Bu yüzden yeni bir başlangıç. Bana sorarsan, tam zamanı. Aileleri pençelerini derine batırmıştı. Ne zaman koparacaklarını merak ediyordum."

O zaman bizim tarafımızda olabilir mi?

Umut.

Bu bana o kadar yabancı geliyor ki, sanki göğsümde bir tümör varmış gibi hissediyorum.

Jake tekrar bana odaklanıyor. "Ailen Victoria'da olmanı istemiyor, ama sen burada yeni bir hayat kurmak istiyorsun," diyor, artık hedeflerimizi parlak renklerle görüyor. "İşlediğin tüm suçlardan, yaptığın ve belki de hala yapmayı planladığın her şeyden sonra *güvenli* bir hayat. Ya bunu birlikte başarabilirsek?"

Şüpheliyim.

Şüpheliyim.

Temkinliyim.

"Nasıl?" diye soruyorum. "Sözde nüfuzunla mı?" Öne doğru eğilip ona yaklaşıyorum. "Bu kasaba senin değil. Annenin. Üstelik sen ne ilk ne de ikinci çocuksun. Annen ve ağabeylerin için *üçüncü çocuk*, ayak işlerini yapan bir uşaksın. Artıkları hallediyorsun. Gayrimenkulleri. Kiralık evleri. Country kulübünü. Onlar için bir ayakçıdan başka bir şey değilsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık veriyor. "Bana nasıl davrandıkları... Onlardan nefret etmemin sebebi bu bile değil."

Başımı sallıyorum. "Kate'e karşı kontrolcü davrandıklarını zaten söylemiştin. Onu o kadar boğdular ki, kız kardeşin intihar etmeye çalıştı."

"Durum bundan da öte," diyor Jake. "Sen ailemi tanıyorsun. Neler yapabileceklerini hayal bile edemezsin."

"Hayatım boyunca onlar gibi yüzlerce insanla birlikte oldum. Sanırım bir tahminde bulunabilirim."

“O zaman, onların bütün bir kasaba üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmamaları gerektiğini biliyorsun. burada sürekli onlar tarafından ezilen ve istismar edilen *iyi* insanlar var.” “Hayat böyle.”

“Öyle olmak zorunda değil.” Jake ideal bir dünya hayali kuruyor. “Yıllardır annemin kızları nasıl yerle bir ettiğini izledim. Özellikle de bana ayarladığı kızları. Ve bunu engelleyebildiğim en büyük etken Phoebe’ydi.”

Çenem, dişlerimi sıkılmaktan ağrıyor. Başımı şiddetle sallıyorum. “Annen, Phoebe’yi kazara elbisesine bir kadeh şampanya döktüğü ve senin onunla aniden ‘ilişkiye’ girmen yüzünden nefret ediyor.” Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. “Sence bu işin sonunda Phoebe’ye ne olacak? Çünkü seni her konuda ezip geçen bir kadından onu koruyamazsın, Jake.”

“O zaman bana yardım et.” “Neye yardım edeyim?”

“Kontrolü ele al.” Ön kollarını masaya dayıyor, şimdi bana yaklaşıyor. “Trent *her şeyi* miras alacak. Araziyi, bira şirketini, parayı, tüm varlıkları. Bu beni *hasta ediyor*. Ailemin yüzyıllardır süren mirasının ona kalacağını bilmek. Sonu onun gibi birine kalmaz. Annem gibi birine bile kalmamalı.”

“Tek mirasçı olmak istiyorsun,” diye anladım.

“Hepsini istiyorum,” diye onayladı. “Annemle Trent’i Koning’in yönetim kurulundan uzaklaştırmanın bir yolu varsa, en etkili ses ben olurum. Sonra da onlardan yavaş yavaş geri kalan her şeyi alırım. Arabaları. Malikaneyi. Mirası. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar.”

Onlara sırtından bıçaklamak istemiyor. Boğazlarını kesmek istiyor. Neredeyse etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırıyorum. “Onları sefaletle mi mahkûm etmek istiyorsun?”

“Onları parmaklıklar arkasına atmayı tercih ederim, ama elimden geleni yapacağım.” Evet.

Bunu anlıyorum. Onun bildiğinden daha derinlerde, ruhumun derinliklerinde. Çünkü ebeveynlerimi hapse atabilseydim, ben de onlarla birlikte hapse girmeden bunu yapardım.

“Umduğun şey,” diyorum ona, “bir mucize. Sıranın en başında bile değilsin. *İki* ağabeyin var.” En büyüğüyle hiç tanışmadım, ama kasabada dedikoduları dinliyorum. “Kadınların Trent hakkında konuşma şekli... Sanki *o Mesihmiş* gibi davranıyorlar.”

“İnsanların buna inanmasını istiyor. Aslında, kendisinin de buna inanmadığından tam olarak emin değilim.”

Manipüle edilmesi kolay. Etrafında bulunması zor.

Bunu Jake’e söylemiyorum. “Peki ya diğer kardeşin? Annenin onayını almak için çaresiz. Neredeyse annesinin ayaklarına kapanacak gibi olduğunu gördüm.”

“Jordan... daha iyi bir kelime bulamadığım için, önemsiz biri. Annem onu ciddiye almıyor.”

Gözlerimi genişletiyorum. “Harika. Artık sana sırtını sıvazlayıp, en sevilen ilk oğul ve zaten iktidarda olan kadının önüne itebiliriz.” Daha ciddi bir tonla ekliyorum, “O kadar kolay değil.”

“Kolay olacağını düşünmemiştim, ama Phoebe ile bir şans var. Annem, beni manipüle etmek için kadınlarla oynayabildiğinde kendini en çok kontrol altında hisseder, ama Phoebe onun isteklerine boyun eğmez. Bu annemi kızdırır ve gerçek doğası ortaya çıkma olasılığı artar.”

Gerçek doğası mı? Daha önce ne tür iğrenç şeyler yaptı ki? “Ona şantaj mı yapmak istiyorsun?” diye soruyorum.

“Aynen öyle yapmak istiyorum. Onu kaydedebiliriz. Aleyhine olan bu kanıtı kullanabiliriz. Aynısını Trent'e de yapabiliriz. Belki babama da, eğer yolumuza çıkarsa, ama çıkacağını sanmıyorum. Zamanının çoğunu seyahat ederek geçiriyor. Hiçbir zaman Koning mirasının bir parçası olarak görülmedi. Yönetim kurulunda bile değil. Boşanma ya da annemin ölümü durumunda küçük bir miktar alacağını, daha fazlasını almayacağını belirten yasal bir anlaşma imzaladı.”

Şu anda tek düşünebildiğim Phoebe. Bunun onun için, bizim için ne anlama geleceği.

Sıcak ellerimle saçlarımı karıştırıyorum.

Jake, yüzümü saran hafif ısırtıcı okumuş olmalı. “Phoebe ile sahte bir ilişki sürdürme sürem uzayacağını biliyorum, ama bu tür bir güce sahip olursam, bunu sana da sunabilirim. Bu kasabada *kalabilirsin*. Burada bir yuva kurabilirsin ve ben seni korurum. Eğer istersen ya da ihtiyacın varsa, bu senin ebeveynlerinden olsa bile. Onlara para ödeyebilirim. Onlara sonsuza kadar para ödemeye *devam* edebilirim.”

Bana özgürlük teklif ediyordu.

Bir bakıma, ben de onun özgürlüğünün anahtarıyım.

Manipülatif annelerimizin kontrolü altında yaşamadığımız bir hayat. Bana ait bir hayat.

Onların değil.

Bu, her zaman istediğim şeydi.

Ama aynı zamanda Phoebe'yi de hep istedim — onun benim olmasını.

Onun (sahte de olsa) onun olmaya devam edebileceği düşüncesi, bira kadehlerimizi tokuşturup lanet olası gün batımına doğru yelken açmak istememe neden olmuyor. Ama bu, bir işin bir parçasını nefret ettiğim ilk sefer de olmayacak.

Phoebe ve kız kardeşimin görüşlerini mesajla göndermelerini bekliyorum.

Hiçbir mesaj gelmeyince, telefonumu deri ceketimin cebine tıkıyorum. “Bu uzun soluklu bir iş,” diyorum Jake'e. “Bizim için bile çok büyük bir iş.”

Carter gülümseyerek, “O kadar büyük bir iş için hepsine ihtiyacın olacak dostum,” diyor. Ve o anda fark ediyorum ki, gelmişler.

Sevdiğim herkesin mutfağa ve bu berbat karmaşaya girmesini görmek hem rahatlatıcı hem de endişe verici.

ON BİR

Phoebe

Hailey, Oliver, Trevor ve ben marinada Nova ile buluşup Jake'in katamaranına bindiğimizde, duygularım tam bir karmaşaya dönüşmüştü. Jake ve Carter'ın yüzüne bıçak saplamak isteme halinden, bıçağı atmaya karar verme haline geçmiştim. Fazla anlayışlı mıyım? Çünkü anlıyorum.

Gizliliği anlıyorum. Elindeki tüm kartları açık oynamamayı anlıyorum. Yardıma ihtiyaç duyulmasını anlıyorum.

Jake'in başarılı olma şansı varsa, kesinlikle bizim yardımımıza ihtiyacı var. Tıpkı bizim de onun yardımına ihtiyacımız olduğu gibi

—çünkü nihayet bir yere kök salmaktan daha çekici bir şey var mı?

Birkaç aydan uzun süre kalmak için valizlerimi boşaltabileceğim anı özlemiştim. Bir sonraki varış noktamızın farlarımızın önünde olmadığı ve sevdiğim yerin dikiz aynamda kalmadığı bir anı. Arabadan indik. Araba garajda.

Bu kasaba bizim evimiz olabilir.

Ama daha çekici bir şey var.

Rocky.

Gerçekten onunla birlikte olmak. Kalbimde, Rocky'ye sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, sonsuza kadar kaçmayı seçeceğimi biliyorum.

Daha güçlü olan arzu ise o.

Her şeyi istediğim için, belki de gerçekten muhtaç, açgözlü bir kaltakım. Bir yuvanın güvenliği içinde, onun kollarının güvenliği.

Katamaranın içinde, Emilia Wolfe'un yaklaşan cenazesi için hepimiz siyah giyinmişiz, ama bugün daha çok gizli kimliğimizin ölümü gibi geliyor.

Sıkışık mutfaka giriyoruz, Rocky ve Jake bizi görünce ayağa kalkıyorlar. Sanki uzay gemilerinden birine çekilmek üzereymişim gibi dikkatleri üzerime yöneliyor.

Rocky, Rocky, *Rocky*, kalbim benim için onu seçerdi.

Rocky ile gerçekten bir ilişki kurduğumu sadece Jake biliyor. Bu gerçeği en yakın arkadaşımından ve kardeşlerimden gizli tutmayı başardım; üstelik az önce duyduğumuz *onca şeyden* sonra, aşk hayatım yapacağımız şeylerde belirleyici bir faktör olmamalı.

Bu artık sadece ikimizle ilgili değil.

İki erkeğe de hesap sormak yerine, Hailey'nin elini tutup onu mutfak köşesine çekiyorum; paslanmaz çelik lavabonun üzerinde mavi-beyaz çizgili bulaşık havluları asılı.

"Bunu yapamam." Panik içinde fısıldayan ben değilim. Hailey, üzerinde SATAN'S LIL HELPER yazan kırmızı işlemeli siyah beyzbol şapkasını gözlerine indiriyor. Şapka, zaten uykudan yorgun düşmüş gözlerini gölgeliyor. "O tam *orada*."

"Kim?" diye fısıldadım.

Gözleri aniden Carter'a kayar ve bembeyaz teni pembeye döner.

Anında gülümsüyorum. En iyi arkadaşımın perişan değil de aşık olduğunu görmek mi? Bunu

"Sanırım aşık olduğun kişi hâlâ hayatta mı diye sormama gerek yok." "Şşşş,

Phoebe."

"Duyamazlar." *Sanmıyorum.*

"Sadece çok fazla şey var. Çok fazla parça var. Çok fazla parça, parça ve erkek." Gri gözleri, mutfaktaki çok sayıda erkek arasında gidip geliyor. Bana gittikçe daha az mantıklı geliyor, ama biliyor musun, o *haklı*. Bu yapbozun çok fazla parçası var ve çok fazla erkek var.

Yani aklını kaçırmıyor.

Onu teselli etmek için omuzlarına dokunuyorum. Örgü kazak elbisesi yumuşak, ama üstünde keskin hatlı siyah deri bir koşum takımı var ve bu, onun savaş botlarıyla uyumlu. "Buradaki tüm adamlar bizim tarafımızda," diye fısıldıyorum. "Senin kardeşlerin ve benim kardeşlerim. Jake ve Carter da."

Beyzbol şapkasının siperliğinin altından bana bakıyor. "Bizi izliyorlar."

Ve haklı.

Hava gerginleşmiş ve Hailey'e duyulan endişe mutfakı boğuyor.

Normalde neşeli olan Carter, kaşlarını çatmış ve rahatsız bir bakışla, şu anda masanın karşısındaki Jake ile fısıldaşmak için öne eğilmiş durumda. Bakışları Hailey'e kayınca, onun hakkında fısıldaştıkları belli oluyor.

Sanki ayaklarının altındaki zemin çöküyormuş gibi davranmalarına gerek yok. Her şey kontrolüm altında. Ben yeterliyim. Onu yakalayacağım.

"Bakmayı kesin," diye herkese ters çıkıyorum. "Biz *iyiyiz*." Biz zayıf halkalar değiliz ve sanki bir ayağı patlayıcı üzerinde, bir ayağı karada gibi davranmalarına kızıyorum. O hepimizden daha fazlasını yapıyor. Tabii ki hala yorgun.

Rocky kabinden sıkışarak çıkar ve gözlerimiz buluştuğunda kalbim yerinden çıkar ve nefesim kesilir. O da nefesini tutuyor gibi görünüyor ama bize gelmek yerine buzdolabını talan eden küçük kardeşine fısıldamaya gider.

En büyük ağabeyimin ortamı yumuşatmasını beklemiyorum. Nova, kollarını kavuşturmuş ve "*onlara bulaşırsan bana bulaşırsın*" der gibi sert bir bakışla girişi kapatıyor.

Oliver, sanki ortada gerginlik yokmuş gibi Carter'ın yanındaki boş koltuğa çöküyor. "Burada tek gördüğüm, entrika çeviren arkadaşlar," diyor rahat bir tavırla, dikkatleri Hailey'den uzaklaştırıyor.

Teşekkürler, Oliver.

Üzerinde dört bin dolarlık koyu renkli Ray-Ban gözlükleri ve çok daha pahalı bir Tom Ford takımı var, sıcak, kahverengiye boyanmış saçları ustaca şekillendirilmiş. Güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırıyor. "Sanırım daha önce tanışmadık." Jake'e sesleniyor.

"Gerçekten tanışmadık." Jake onu süzüyor.

Oliver sırtarak elini uzatır. "Oliver Graves. Sevimli olan."

Carter gülüyor, sonra başını Jake'e doğru eğiyor. "O en kurnaz adamdır." Oliver'a gülümsüyor. "Kendine Dodger dememekle büyük bir fırsatı kaçırdın dostum."

"Bana ne dersin de." Güneş gözlüklerini indirip arkasına yaslanır. "Sadece *Oliver*'ı daha çok seviyorum." Bu ismi, on yaşındayken *Oliver Twist*'i okuyup filmini izledikten sonra seçmiştir. Dodger, Dickens'ın romanında bir hırsız ve çocuk suçluların lideridir; bu ismi seçmek çok bariz olurdu. Ama Oliver, ana kahramana her zaman

ana kahramana ilgi duymuş gibiydi: yoksulluk içinde doğmuş, daha sonra zengin bir adamın gayri meşru oğlu olduğunu keşfeden genç, yetim bir çocuk.

O zamanlar babamızı yıllardır görmemiştik ve kardeşimin karakterin baba figürüne duyduğu özlemle bir bağ kurup kurmadığını merak ettim. O, Nova'nın olduğu kadar Everett Tinrock'a hiç yakın olmamıştı.

"En kurnaz derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Jake, Carter'a.

Oliver uzanır. "En zeki olduğum anlamına geliyor." Beyin patlaması taklidi yapar, sonra başka bir dilde konuşur.

Jake başını sallar. "Hollandaca bilmiyorum."

Fransızca'ya geçer, hepimiz bazı kelimeleri anlıyoruz ama şu anda ne dediğini anlamıyoruz; sonra İspanyolca (bilmiyorum), Çince (kesinlikle bilmiyorum), Portekizce, Türkçe, Galce. Jake, bizim gibi kardeşimle ayak uyduramıyor.

"Gösterişçi," diye mırıldanır Trevor, elindeki mini tekila şişesine bakarak. Rocky, o içmeden önce şişeyi elinden kapar.

"Ona bukalemun derler," diye Carter onu ifşa eder.

Dudaklarımda bastıramadığım bir gülümseme belirir.

Sanki havalı haydutlarmışız ve o da arananlar listemizin başındaki adammış gibi, takma adlarımızı Carter'la paylaşmakla hepimiz aptallık mı ettik? Geriye dönüp bakınca, muhtemelen öyle, ama aynı zamanda, başka birini grubumuza davet etmek garip bir şekilde özgürleştirici bir his veriyor.

Onlarca yıldır gizlilik içindeydik. Başka birine güvenmek heyecan verici.

Oliver, Jake'e parmaklarını sallıyor. "*Hizmetinizdeyim* derdim, ama sen benim hizmetimde olacaksın." Göz kırıyor.

"Evet." Jake umutlu görünüyor. "Bu bana uyar." Mutfaktaki hepimizi tek tek süzüyor.

"Kaçış." Carter, bir milim bile kıpırdamayan Nova'yı işaret eder. Siyah bomber ceketinin altında iki tabanca ve bir bıçak olduğundan oldukça eminim.

"Nova Graves," diye kendini yeniden tanıtır. "Ve kız kardeşime yalan söylediğin için siktir git." Rocky buzdolabının yanında sırtıtmaktadır. Muhtemelen Jake'e yapılan bu sataşmayı çok sevmiştir.

Hemen araya giriyorum, "Buraya gelmeden önce bunu konuştuk." Garip bir sıcaklık beni sarıyor. Nova'ya Jake'in yalanının önemi olmadığını söylemiştim. Aslında hepimiz yalancıyız. Ama kardeşim, Jake'in güvenimi ihlal ettiğini düşünüyor, ki bu daha kötü çünkü o güç pozisyonunda, ben değilim. "Biz de başından beri dürüst değildik. Kimsenin özür dilemesi gerekmiyor."

"Yine de özür dilerim," diyor Jake. "İkinize de." Bakışları Hailey'in üzerinde. Hailey bu ilgiden utanıyor. "Özür dileme. Phebs'in dediği gibi. Gerçekten. Sorun yok."

Elini sıkıyorum. O da benimkini daha sıkı sıkıyor.

"Herkes için yeni bir başlangıç," diyor Carter neşeyle. "Harika, değil mi?" Hailey'e megavatlık flörtöz bir gülümseme atıyor.

Oliver rahat pozisyonundan kalkar.

Hailey yine kızarır ama mutfak köşesine doğru daha da geri çekilir. Lavaboya çarpar. "Bunu yapamam," diye fısıldar yine.

Onun erkekler karşısında bu kadar özgüvensiz olduğunu görmeye alışkın değilim. O, barda bir erkeğe hiç çekinmeden yaklaşır "*Sevişmek ister misin?*" diyecek türden biridir.

Kelimenin tam anlamıyla!

En iyi arkadaşımın bu açık sözlü seksiliğini hem kıskanıyorum hem de ona hayranım. O soğuk bakışlarının ardında, farkında olmadan erkekleri baştan çıkarabilir ve dizlerinin bağını çözebilir. Elbette,

bazen erkekler *korku* duyuyor. Ama ona oral seks yapmasını istediğinde, on erkekten dokuzu için bu *şehvet*.

Carter'a karşı gerçek romantik duygular beslediği için mi şimdi panikliyor? Bu sadece cinsel arzu değil mi?

Onun sahtecilik becerileri ve Louvre müzesine layık sahte eserleri karşısında büyülenmiş durumda ve uzun süredir aşık olduğu kişi karşısındayken sadece bir saat uyku uyuyabilmiş. Bu durum herkesi formundan düşürür.

"Harika gidiyorsun," diye cesaretlendiriyorum. "Nefes alıyoruz. Biz en iyinin en iyisiyiz ve onlar da bunu biliyor." Onlara el sallıyorum, bizim onlar hakkında dedikodu yaptığımızı görmeleri umurumda değil. Umarım görürler.

"Evet." O da başını sallıyor. "Havaliyiz. Biz en iyiyiz." "Sen en iyinin *en* iyisisin. Yenilmezsin."

Yumuşak bir gülümseme belirir yüzünde. "Hayır, sen öylesin, Phebs."

Ben de gülümseyorum ve el sıkışıyoruz: iki küçük parmağımızı birbirine geçirip yumruklarımızı çarpıştırıyoruz. Gülümsemelerimiz çabucak kayboluyor çünkü Jake, "Benimle bir sorunun mu var?" diye soruyor. Nova'ya sesleniyor.

"Sözünü tutarsan bir sorununuz olmaz. Sözünü tutmazsan boynunu kırarım." "Benden sonra," diye araya girer Rocky.

"Bundan sonra dürüst olacağıma söz veriyorum," diye temin eder Jake, sonra tekrar Hailey'e odaklanır. "Sana ne diyorlar?"

"Hailey."

"Beyin." Carter sırtıyor.

Hailey, şapkasının siperliğinden dışarı bakmadan hafifçe başını sallıyor.

"Phoebe, sen...?" diye başlıyor Jake.

Cevabı Carter'a bırakıyorum. "Baştan çıkarıcı," diyor.

Şimdi üzerime çevrilmiş onca bakış yüzünden yanıyorum. Tek bir kişinin bakışına maruz kalmak bile bana çok ağır geliyor. "Phoebe Graves," diyorum ona, ince, siyah, ipeksi elbisemin kalçalarına ve göğüslerime nasıl sarıldığını daha fazla hissederek.

"Sormak istediğim o kadar çok şey var ki," diye mırıldanır Jake.

"O fahişe değil," diye Nova koruyucu bir tavırla araya girdi.

Aman Tanrım.

"Bildiğimiz kadarıyla," diyor Trevor ciddi

bir ifadeyle. Rocky onun kafasının

arkasına bir şaplak atıyor. Trevor'dan

bıktım.

Lofttan marinaya kadar yol boyunca tartıştık ve o beni yirmi dört değil, on dört yaşında hissettirdi. Onun saçma sapan karşılıklı hakaretlerine alçalma dürtüsü duyuyorum ama *sessiz* kalarak yeni ve olgun bir tavır sergiliyorum.

Nova hâlâ Jake'e dik dik bakıyor. "Eğer bütün bu olay sikini ıslatmakla ilgiliyse, siktirip gidebilirsin."

"Nova," diye inliyorum, yüzümü avuçlarımla arasına gömüyorum. Parmaklarımla arasından bakıyorum ve Jake'in Rocky'ye bakışını görüyorum, sanki onu kardeşimle kazdığı çukurdan çıkarmak istemiş gibi.

Rocky ellerini kaldırıyor. "Nova'yı kızdırırsan, sonuçlarına katlanmak sana kalır."

"Rocky son on yıldır o yatakta yatıyor," diyor Oliver gülümseyerek. "Peki sen nesen?"

diye soruyor Jake, Rocky'ye. "Manipülatör mü?"

"O, tatlı dilli olan," diye açıklıyor Carter. Rocky

kaşlarını kaldırıp indiriyor.

Jake de başını sallar ve ben... ortak bir saygı mı hissediyorum? Anlaşıyorlar mı? Ciğerlerim şişer ve aramızda bir işbirliği gerçekten işe yarayabilir mi diye merak ederim.

Trevor, ön kolunu Rocky'nin omzuna dayadı. "Bana ne dediklerini bilmek ister misin?"

"Küçük bir bok parçası," diyorum. Sessizliğim iki saniye kadar sürdü. Sadece biraz utanıyorum.

"Striptizci özentisi," diye karşılık veriyor.

"Trevor," diyor Rocky dişlerini sıkarak.

"Ona daha kötüsünü de söyledin, hadi ama." Elini gözlerinin üzerinden geçirir.

Rocky'nin kaba olması beni tahrik ediyor, bunu itiraf etmeliyim. Ama on dokuz yaşındaki kardeşinin aptalca hakaretlerini duymak beni tahrik etmiyor. Ve bunu yüksek sesle açıklamaya niyetim yok.

Rocky de açıklamayacak.

"Bu sinsi herif, aralarından en küçüğü." Carter, odadaki en sırık gibi olanı işaret etti. "Psikopat."

"Trevor Tinrock," der düz bir sesle.

"Psikopat mı?" Jake tereddütte tekrarlar. "Şaka yapıyorum," diye araya girer Rocky.

"Bu benim için yeni bir haber," diye ekliyor Oliver. "Benim için de," diyor Nova.

"Kendi kendine teşhis koymuş," diye Hailey de uzaklara bakarak söze karışır.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Keşke psikopat olsaydı. Çünkü bu çok *havalı*."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun, PG..."

"Yeter," diye bağırır Rocky.

Jake saatine bakar. Mezarlığa gitmemiz gerekir, ama kimse çıkışa doğru bir hamle yapmaz.

"Yani hepinizin farklı uzmanlık alanları mı var?" diye soruyor

Jake. "Sayılır," diyorum.

"Bize öyle öğretildi," diye açıklıyor Hailey. "Bazılarımızı ayırdılar. Bazılarımızı eşleştirdiler. Her birimizin... bir amacı *vardı*." Gözlerini kırpmadan her şeye bakıyor, ama aslında hiçbir şeye bakmıyor.

Bu beni korkutuyor. "Hails." Elini sıkıyorum. O da elimi sıkıyor.

"Bence gitmeliyiz," diyorum.

"Hayır," diyor Hailey. "Onlar hakkında bilmeleri gerekiyor." "Kim hakkında?" diye soruyor Jake.

Hailey başını kaldırıyor ve Jake, onun hüznü bakışlarıyla karşılaşırken Hailey şöyle diyor: "Bizi biz yapan insanlar."

"Ailen mi?"

"Bizim anne babalarımız," diye tekrarlar Hailey, sesi kırık bir tonda. Şapkasının siperliğini aşıya doğru çeker ve sonra yavaşça başını sallar.

"Hails?" diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevaplar. "Onlar değil..." Başını daha şiddetli sallamaya başlar. "Bilmiyoruz..." Daha da çaresiz bir hal alır ve benden uzaklaşır, sanki bir çıkış arıyormuş gibi hızla daireler çizerek döner.

Ona uzanıyorum ama o diğer yöne doğru bir mermi gibi fırlıyor.

Carter, Jake ve Oliver aniden ayağa kalkar; Hailey, Nova'nın engellediği kapıya doğru kaçarken herkes ayakta durmaktadır.

Nova onu kolayca geçiyor. Sanırım Oliver onun peşinde olduğu için.

Sadece biraz havaya ihtiyacı var. İyileşecek. Nabzım boynumda atıyor, en iyi arkadaşımın peşinden koşuyorum ve Nova'nın sert göğsüne çarpıyorum.

Yine çıkışı kapatıyor.

"Nova," diyorum, incinmiş bir sesle. "Beni geçirin."

Başını eğip fısıldıyor: "Oliver onunla birlikte."

"Ben de onun yanında olabilirim. Bana ihtiyacı var." Neden bana öyle bakıyor? Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor. Bu, ağabeyimden beklenmeyecek kadar acımasız ve alışılmadık bir davranış. "Nova."

Onun yüzü de acı parçalarıyla çatlıyor. "Seni seviyorum, tamam mı? Bunu seni incitmek için yapmıyorum."

"O zaman beni *geçirin*."

"*Yapamam*," diyor kızarmış gözlerle zorla. Arkamdaki dinleyicilere bakıyor, sonra sesini tekrar alçaltıyor. "Onu uyutabilen tek kişi o. Şu anda sen olmadan ona ulaşmasına izin ver."

Acı içimi kaplıyor, ama bu benimle ilgili değil. Bu Hailey ile ilgili ve eğer o bana değil de kardeşime ihtiyaç duyuyorsa... Kendime acıyorum. Bu çok *garip*. Neden beni *değil de* onu tercih etsin ki?

Yaralı ego, tamam.

Bırak gitsin, Phoebe.

"Evet... tamam." Yaralı bir hayvan gibi Nova'dan uzaklaşıyorum ve tek istediğim Rocky'nin rahat kollarına sığınmak.

O tam orada. Buzdolabının başında. Bana doğal olarak sıcak gelen, tehditkar ve düşünceli bir bakışla. Dikkatini bana veriyor; bakışları sert ama şefkatli bir hareketle üzerimde dolaşiyor.

Trevor kardeşine fısıldayarak onun dikkatinin yarısını çaldığında aniden duruyorum. Doğru.

Kimse birlikte olduğumuzu bilmiyor. Bunu gerçekten değiştirmek istiyorum, ama şimdi değil. Tüm

Carter ve Jake hâlâ ayakta. Hâlâ endişeli. Bu noktada bu endişenin ortadan kalkabileceğini sanmıyorum. Bu kalıcı bir hava durumu. "Ailey'i bu kadar bitkin yapan ne?" diye soruyor Carter.

Hepimiz sessiziz, gizlice bakışlar atıyoruz, hangimizin sırrı açığa çıkaracağını merak ediyoruz. Sonunda hepimiz Rocky'ye bakıyoruz.

Gözlerini devirdi, sonra şöyle dedi: "Bunu size anlatsak bile, bir işte birlikte çalışmaya karar versek bile, sonunda bize sırtınızı dönebilirsiniz."

"Size kız kardeşimin adresini veririm," diye söz veriyor Jake. "Onu seviyorum. Elimdeki en büyük teminat bu."

"Bu kolayca sahte olabilir ya da o taşınmış olabilir."

Jake derin bir nefes alır. "O zaman bana güvenmek zorundasın." Birbirlerinin gözlerine, sanki bin yıl sürmüş gibi gelen bir süre boyunca bakarlar.

Jake'e güveniyorum ve onu, ebeveynlerimize karşı potansiyel bir müttefik olarak kaybetmekten daha çok korkuyorum. Rocky çok güvensiz; önündeki silaha inanamıyor. Her zaman bunun bir hile olduğunu düşünür. Silahın boş mermiyle dolu olduğunu.

Bu silah ölümcül
görünüyor. Ona
ihtiyacımız var.

Onun da bize ihtiyacı var.

Rocky'nin pes etmesine şaşırıyorum. "Tamam." Ve onlara *her şeyi* anlatmaya başlıyor. "Ailelerimiz gerçek ailelerimiz olmayabilir. Bize yalan söylediler. Bu yüzden kız kardeşim bu kadar üzgün. Kim olduğumuzu anlamaya çalışıyor."

O, bizim berbat hayatlarımızın ve Cadılar Bayramı'ndan beri öğrendiğimiz her şeyin labirentine dalmaya devam ederken, Jake elini ağzına götürür. Kaşları, tam bir şok, tedirginlik ve... empatiyle çatılmıştır.

Carter, sanki ağrıyormuş gibi çenesini ve çene kemiğini ovuşturmaya devam ediyor. "Lanet olsun" ve "Olamaz" diye mırıldanan ve Rocky, *The Hills Have Eyes* filminin korku konusunu anlatıyormuş gibi başını sallayan o. O da empati kuruyor ve ben bunun rahatsız edici olacağını düşünmüştüm.

İçime kapanıp takma adların ve yalanların arkasına saklanmak isteyeceğimi düşünmüştüm. Gerçeği söylemenin, yirmi dört yıllık ağır bir yükten kurtulmak gibi hissettireceğini düşünmemiştim.

Başkalarının bizi, gerçek ve samimi halimizi önemsemesi... bu çok etkileyici. Helyum soluyorum. Başım dönüyor ve yeni keşfettiğim bu duygu beni uçuruyor.

Rocky bitirdiğinde, Jake'in söylediği ilk şey, "Size yardım edeceğim. Hepinize." Bu, kararlı ve sarsılmaz bir söz.

"Bunu Kral Arthur gibi yapmaya çalışabilirsin," diyor Rocky, "ama henüz tacını takmadın, Koning evlat."

"O hala bir varis," diye hatırlatır Carter. "Ailenizi kandıramayabilir, ama siz şehirdeyken sizi koruyabilir. Sanırım ben de buralarda kalacağım."

Hailey'nin aşık olduğu çocuk *kalıyor*. Dudaklarımı, yüzümde beliren gülümsemeyi gizlemek için düzeltirim. Belki de onun *Mystic Pizza* romantizmi burada gerçekten meyve verecektir. Katamaran'dan nasıl kaçtığını hatırlayınca gülümsemem yavaşça kaybolur. Belki de mutlu bir oyalama, zihninin dinlenmesine yardımcı olur.

Carter kabinden çıkar ve Jake'e paltoyu atar. Jake onu yakalar.

"York'a geri dönmen gerekmiyor mu?"

"Şu anda Manchester'da olduğunu sanıyordum?" diye sorar Rocky.

"Buradayım, oradayım." Carter gülümsüyor. "Ve boş vaktim var, ayrıca büyükannem hâlâ limanda yaşıyor. Uzun zamandır görmediğim büyükannemi ziyaret edip Addison ve Elizabeth hakkında bir şey biliyor mu diye bakayım bari." Dudakları çatılır. "Yaptıkları şey için üzgünüm. Senin aslında onların çocuğu olmadığını bilseydim... İkinizden birine söyledim."

"Teşekkürler, Carter," diyorum, olabildiğince içtenlikle.

Bana başını sallar. "Ailey'e, o yatağa girince görüşeceğimizi söyle, tamam mı? O Ocean Pearl'ün bir an önce Ned Amca'ya ihtiyacı var." Benim şaşkın ifademi görünce kendi kendine güler. Keşke Oliver hala burada olsaydı da bana o Cockney argosunu çevirseydi. Sonra Carter ayakları hafifçe katamaranı terk etmek üzere yola çıkar.

"Bekle," diye seslenir Rocky, en büyük ağabeyimin yanındaki çıkışta Carter'ı durdurur. "Buradalar. Victoria'da."

"Kim?"

"Addison ve Elizabeth," diyor Rocky. "Yaklaşık bir hafta önce geldiler." Nova onu uyarıyor: "Cenazeye gelecekler mi bilmiyoruz."

Ben de şu eğlenceli bilgiyi paylaşıyorum. "Çöpçatan rolü yapıyorlar."

Jake, kollarını paltoya sokarken birden donakaldı. "İsla ve Wendy seni büyüten kadınlar mı?" Hepimize sırayla baktı.

"Aynen öyle," der Rocky kuru bir şekilde.

Ben de şöyle açıklıyorum: “Bu çöpçatanlık işinin kısa süreli bir dolandırıcılık olmasını ve onlarla birlikte kasabadan ayrılmamızı umuyorlar.”

“Gözümü dört açacağım,” diyor Carter, biraz dalgın bir şekilde düşüncelere daldıktan sonra ortadan kayboluyor. Geri kalanımız da onun hemen arkasından gidiyoruz.

Mezarlığa vardığımızda yağmur yağıyor. İnsanlar Emilia Wolfe için yeni kazılmış mezarın etrafını sararken, yağmur yüzlerce siyah şemsiyeden süzülüyor. Jake’in annesi de dahil olmak üzere birkaç sosyetik veda konuşması yapıyor, ancak kasabayı terk eden kadından çok kasaba hakkında yakınıyorlar.

“O da hepimiz gibi Victoria’da harika bir hayat yaşadı.” “Wolf ailesi burada *her zaman* bir simge olarak kalacak.”

“İsimleri belediye binasının temelinde kazınmış.”

Boyunların uzandığını ve gözlerin kaydırıldığını görüyorum. Zengin elitler, kimlerin katıldığını gözden geçiriyorlar ve Hailey ile Oliver’in yokluğunu fark ediyorlar mı, yoksa önemsiz olacak kadar nüfuzsuzlar mı diye merak ediyorum.

Onlar benim için önemli.

Her şeyin yolunda olduğunu umarak bir mesaj atıyorum ve midemdeki o sıkışmayı görmezden geliyorum.

Benim ilgi odağı olduğum acı bir şekilde ortada. Muhtemelen, Jake ve Rocky gibi belirsiz ilişkilerim arasında kaldığım için.

İkisi de bana dokunmuyor. *Aramızda* belirsiz bir durum var. Ama sahte erkek arkadaşımın aynı şemsiyeyi paylaşıyorum. Jake şemsiyeyi ikimizin üzerine tutuyor ve yağmur, siyah, çadır gibi kumaşa çarparak ses çıkarıyor.

Cenaze töreni sona ererken, fısıltılar ve hayal kırıklığına uğramış kaş çatışmaları havada uçuşuyor. Çoğu kişi, Emilia’nın damadı olan, yakalanması zor Varrick Wolfe’u görebilmek için fırtınaya ve törene katlanarak acı çekti, ama o ortada yok.

O chupacabra umurumda değil, beni yetiştirenler daha çok umurumda. Neyse ki, onlar da bugün ortalarda görünmüyorlar.

Tabut çukura indiriliyor. İnsanlar çamurlu zeminde çamur içinde bulaşarak dağılmaya başlarken, Jake beni kalabalıktan uzaklaştırıp büyükbabasının mezarına götürüyor.

Burası تنها bir yer.

Eski meşe ağaçlarının dalları yağmuru tutuyor ve sis, tarihi mezar taşlarının üzerinde alçakta asılı duruyor.

“Addison kirlenmekten nefret eder, belki de Louboutin ayakkabılarını kirletmemek için uzak duruyorlardı,” diye Jake’e bir teori ortaya atıyorum, ama Rocky Emilia’nın mezarının yanında kalmış, Grey Thornhall olarak tanıştığı birkaç kişiyle sohbet ediyor.

Valentina de la Vega. (Caufield MBA öğrencisi ve inanılmaz derecede güzel. Gözlerim var.)

Damian Bennet. (Üçüncü kurucu ailenin oğlu.)

Collin Falcone. (Trent Koning Waterford’un sözde sadık en iyi arkadaşı ve kötü şöhretli bir parti sever.)

“Gelemediğine sevindim,” diyor Jake ve ben de katılıyorum, Addison hakkındaki konuşmayı burada bitiriyorum. Olanların acısını derinlemesine irdelemek istemiyorum.

ilerlemek istiyorum ve sanırım Jake de bunu hissediyor. Birçok mezar taşı arasından yürürken şemsiyeyi üzerimizde sabit tutuyor. "Mezarlıklardan nefret ediyorum," diyor.

"Ben bayılıyorum."

Gülüşü bir gülümsemeye dönüşüyor. "İçindeki korku filmi sever mi?"

"O ve..." Etrafıma bakıyorum, hava şartlarından yıpranmış düzinelerce taşın üzerine karalanmış isimlere, bazı mezarların birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta olduğuna. "Birlikte gömülmüş insan soyları. Aileler. Birbirleri için önemli olan insanlar arasındaki yakın bağların görsel bir temsili." Ona gülümsüyorum. "Ölümdeki aşk. Bu anlamda mezarlıklar *romantik*."

"Tamam, evet. Öyle deyince haklısın." Dudakları daha da yukarı kalkar. "Eski kocan da aynı şekilde mi düşünüyor?"

Eski kocam. *Kahretsin*.

Bu son yalanı açıklığa kavuşturmayı unutmuştuk, peki bunu yapmak istememem kötü bir şey mi? Rocky'nin eski karısı gibi davranmayı seviyorum. Karmaşık geçmişimizin derinliğini kapsayan daha iyi bir terim yok.

"Uh." O engeli gözlerimi kırıştıtarak geçtim. "Hayır, o da senin gibi mezarlıklardan nefret eder. Saçma sapan bir batıl inancı var."

"Gerçekten mi?"

"Oh, *son derece*." Yanaklarım gülümsemekten acıyor. "Eğer elinde olsa mezarlık çimlerine asla ayak basmazdı, ama bunu... için yapar." Yüzüm kızarıyor.

"Senin için," diye tahmin ediyor Jake, gözlerini yüzümün hatlarında gezdirerek.

"Evet, ama aynı zamanda Hailey için de. Trevor için. Hepimiz için. Sana arkadaşları için her şeyi yapacağını söylediğimde, kastettiğim şey, beşimiz için her şeyi yapacağıydı. Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını yaptı."

"Eminim," diyor, hâlâ farkına vardığı şeylerin hafif sersemliği içinde.

Taze kazılmış mezardan gittikçe uzaklaştıkça, uzaktaki Rocky'yi gözden kaybetmekten korkuyorum. Arkamı gizlice bakmayı seviyorum.

Gizlice göz göze gelmeyi, kalbimin hızla attığı o saniyeleri seviyorum. Onunla aramızdaki demir gibi güçlü bağı seviyorum ve onu koparmaya çalışan herkes tökezleyip düşecek. Belki de bu yüzden potansiyel bir işin ortasında gerçek ilişkimiz için fazla endişelenmiyorum.

Eğer bir araya gelecekseniz, bu her zaman yaptığımız işin içinde gerçekleşmek zorunda.

Tabii ki bu yaşam tarzını bırakmazsam, ama bu şu anda düşünmek istediğim bir seçenek bile değil.

Rocky'ye bir bakış atma riskini alıyorum.

Karanlık bakışları benimkilere kilitleniyor ve Damian'ın elini sallayarak veda edip, kararlı ve kendinden emin adımlarla bize doğru ilerlediğinde kalbim iki kat daha hızlı atıyor.

Jake bunu fark eder ve Rocky'nin yetişebilmesi için yavaşlar. Burada pek seyircimiz yok ve Rocky'nin Jake ile beni bölmesi, eski kocamın hâlâ bana aşık olduğu ve beni rahat bırakmadığı yönündeki söylentileri körükleyecektir.

"Phoebe az önce bana mezarlıklardan nefret ettiğini söylüyordu," diyor Jake.

Rocky bir eliyle şemsiyeyi tutarken, diğer eliyle saçlarını düzeltir ve tüm bu sırada bana yoğun bir şekilde bakar. "Hakkımda konuşmaktan kendini alamıyor musun?" Tamam... bu son derece seksi bir hareketti.

Ama ona kapılmıyorum. "Senin nefret ettiğin her şeyi sayabilirim, ama bu ömrümden on yıl götürür, o yüzden *tek bir* şeyi paylaştığım için şanslısın."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye bürünüyor. Şemsiyesini, terk ettiğimiz mezarlığın görünmemesi için bize doğru çeviriyor ve bu gizli anı fırsat bilip kulağıma fısıldıyor: "Ağzında beni sevdiğini söyleyebilirdim, ama henüz oraya gelmedim."

Dudaklarımın arasında onun penisi olduğunu hayal etmek beni titretir, üstelik ben oral seks hayranı bile değilim, peki ne oluyor?

Jake nefesimin kesilmesini izliyor. Burada onun varlığını daha fazla hissediyorum ve Rocky'nin beni az önce tahrik ettiği biraz belli oluyor. Hafifçe. *Hafifçe tahrik oldum.*

Rocky memnun görünüyor.

Jake'in önünde bana asılmasından hoşlanmış olabilirim. Bu tuhaf mı? Onun tarafından ele geçirilmekten hoşlandığımı farkına varmam ani bir şey değil, ve eğer bu sahte flört işini uzatacaksak, umarım hiç durmaz.

"Siz ikiniz gerçekten ne zamandır birliktesiniz?" diye merak ediyor Jake. "Hiç boşandınız mı?"

Sanırım o, bizim her zaman evli olduğumuza, ayrılık yaşamadığımıza inanıyor.

Gerginleşiyorum. "Bu biraz karmaşık."

"O kadar da karmaşık değil," diyor Rocky sertçe.

Ona dik dik bakıyorum. "Ama öyle."

"O zaman izle de açıklayayım." Jake'e metalik bakışlarını diyor. "O, yıllardır benim her şeyim oldu. Bu hem uygun hem de uygunsuz bir evlilikti. Saf aşk ve saf cehennemden ibaretti ve ben birini diğerine tercih etmem. Bunlar *doğal olmayan bir şekilde* bir arada var oluyorlar ama bizimle ilgili hiçbir şey normal olmadı hiç. O yüzden bizim ilişkimizi tanımlamak için lanet olası bir terim aramana gerek yok çünkü buna tam olarak uyan, iliklerine kadar işleyen bir terim olmayacak."

Gözlerim duygudan yanıyor. Ciğerlerim şişiyor. Özellikle Rocky'nin gözlerinde Jake'e yönelik karanlık bir tehdit varken, gülümsememi bastırmak için dudağımın köşesini ısırıyorum.

"Bu senin için yeterli mi, tatlım?" diye sorar Rocky. "Yoksa onun günlüğünü de sana fırlatmamı mı istiyorsun?"

"Sanki bana okutacaktıysın gibi," diye karşılık verir Jake.

"Günlüğüm yok," diye araya giriyorum. "Bizim işimizde bu dikkatsizlik olur ve dikkatli olmamız gerekir. Şu anda bile."

"Dikkatli olacağız," diye beni temin eder Jake. "Sizin ikinizin bir geçmişi var ve ben de bunun ortasında olduğumu biliyorum. O yüzden bana sınırları belirleyin. Onları aşmayacağım."

Rocky ile yoğun bir bakış alışverişinde bulunuyoruz ve nabzım yavaşlamıyor.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

"Bu işin ne kadar süreceğini bile bilmiyoruz," dedim Rocky'ye.

Şemsiyeyi sıkıca kavrayan elini düzeltir ve gözlerini bana daha derinlemesine diker. "Lanet olasıca çok uzun sürebilir."

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Eğer bu onun için bir işkenceyse, Jake'e *hayır* derim. Başka bir yol bulabiliriz. Rocky'nin benden başka biriyle fiziksel yakınlık kurduğunu görmek beni deliye çevirir. Kahretsin, geçmişte *yaptığımız* tek şey buydu zaten. Birbirimizi sonuna kadar eziyet etmek.

Bu yüzden, "Evet, ben buna alışkınım," dediğinde şaşırmadım. Bir şimşek çaktıktan sonra bana şöyle dedi: "Bazı şeyler bizden daha büyüktür, Phebs. Ama ben her zaman, *her zaman* seninleyim. Yanında olmadığım tek bir an bile olmadı."

Bu duyguları içime çekiyorum. "Biliyorum." Bu yüzden ben de kabul etmeye çok istekliyim. Bu, en iyi arkadaşım, onun kardeşi ve benim kardeşlerimle ilgili. Ve takımın bir parçası değilsem ben kimim

ben kimim? Takımın bir parçası bile değilsem ben kimim?

Bu işi bitirdiğimizde Jake'in teklif ettiği şeyi altı kişinin de istediği çıktı. Ve Victoria'yı dolandırıcılık yapabileceğimiz bir "eğlence bölgesi"ne dönüştürme fikri, buraya gelirken arabada Trevor'ın ağzının köpürmesine neden olmuştu.

Rocky'nin kardeşiyle aynı kampta olmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de aldatma dolu bir hayatı bırakmayı düşünürken... Ama bir işe dalıp birini kazıklamak, sanki uçurumun kenarında parmak uçlarında yürüyor gibi, içimde heyecan verici bir beklenti uyandırıyor.

"Ben bir adrenalin bağımlısı olabilirim," diyorum

Rocky'ye. Gülümsemesi biraz daha genişliyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ben de gülümsüyorum. "Aynı tip olduğumuzu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Aramızdaki bazı şeylerin söylenmesine hiç gerek yoktu." Bu fazlasıyla doğru ve bu mezarlıkta birbirimize dokunamasak da, şu anda, sadece onun yapabileceği şekilde tüm vücudumda Rocky'yi hissediyorum.

Evet, aramızda bu iş yürüyecek diye elektriksel bir his var. Eğer yürümezse, yürüyene kadar engelleri aşmaya çalışırız. Ne olursa olsun.

Biz de böyle yaşamayı seviyoruz.

ON İKİ

Rocky

Berkshires.

Ailelerimizin bizimle buluşmayı kabul ettiği yer burası. Paranoypadandan dolayı varış saatlerimizi farklı ayarlıyoruz. Phoebe ilk varacak.

Sonra ben.

Bu kaçamak için McLaren'ı bir kenara bırakıp, kısa süre önce satın aldığım motosikletle yola çıkıyorum ve beyaz dış cepheli, siyah panjurlu mütevazı bir malikaneye varıyorum. Malikane, portakal ağaçlarıyla çevrili bir alanda bulunuyor. Tarım arazileri ve inişli çıkışlı tepeler, otlarla kaplı arazinin manzarasını oluşturuyor. Etrafta başka hiçbir ev görünmüyor.

Bir ay önce, Nova Graves sıfırdan kurduğu bir LLC adı altında beş dönümlük arazi üzerinde bulunan bu yedi yatak odalı malikaneyi satın aldı. Phoebe ve Hailey'nin erdemli yolunu asla kabul etmediğimiz için burası onun, Oliver'ın ve benim için bir üs olarak belirlenmişti.

Burası toplanıp kısa bir dolandırıcılık planı yapmak için uygun bir yer, bu yüzden vaftiz babası ve vaftiz anneleriyle akşam yemeği için buluşmak için mükemmel bir yer olduğu konusunda anlaştık. Hem de tüm kasaba bundan haberi olmadan.

İçeride, giriş holünde bir şeye takılıyorum.

"Tanrım, Nova," diye fısıldıyorum.

Duvar kağıdında leke ya da soyulma yok. 1900'lerin başlarından kalma bu konak, aşınmış döşeme tahtaları ve küflü eski ev kokusuyla oldukça iyi durumda. Tamir edilmesi gereken bir yer ve belki de sadece güvenli bir sığınak olarak kullanılmasaydı, hep birlikte para toplayıp pirinçleri parlatırdık.

Ancak *bu*, kötü bir alamet.

Duvarda William-Adolphe Bouguereau'nun devasa bir yağlı boya tablosu asılı. Koyu turuncu renkler daha koyu grilere dönüşüyor, kanvasın cehennem gibi arka planında kanatlı bir iblis uçuyor. Ön planda, iki çıplak adam cehennemin sekizinci çemberinde korkunç, bitmek bilmeyen bir kavga içinde.

Bu, dolandırıcılar, sahtekarlar, taklitçiler ve *yalancılar* için ayrılmış olan çember.

Kızıl saçlı adam, diğer adamın boğazını ısırırken dizini onun sırtına bastırıyor.

Adı *Dante et Virgile*.

Cehennemde Dante ve Virgil. Nova birkaç yıl önce Musée d'Orsay'a bir sahte eser sattı ve orijinali elinde tuttu.

Şimdi orijinal, lanet olası bir *güvenli evde* asılı duruyor. Çünkü bu konuda *güvenlik konusunda* endişelenecek çok şey var.

Tablonun ilham kaynağı Dante'nin *İlahi Komedya'sı*. Kızıl saçlı adam, 13. yüzyılda yaşayan ve bir adamın mirasını

Nova sanatı sever ve bu tabloya olan ironik sevgisi, bana onun kardeşi dışında bir terapistte ihtiyacı olduğunu düşündürüyor.

Çalıntı eserleri ve eşyaları saklamaktan nefret ediyorum. Sanki saatli bombaları biriktiriyormuşum gibi geliyor.

O tablosu lanet olası bir depoya koymalı. Hem de yarın.

Bu konuyu onunla daha sonra tartışacağım.

Onun yerine kız kardeşiyle vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Oturma odasına giriyorum ve Phoebe'yi, sade ama *son derece seksi* pembe pamuklu elbisesiyle dört ayak üstünde görüyorum. Eski bir dökme demir odun sobası başında uğraşüyor, yuvaya odun tikiştiriyor.

Sikim anında kıpırdanıyor. İlkel bir içgüdü içimi parçalamaya çalışıyor.

Ona yaklaşırken döşeme tahtaları gıcırıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, koyu mavi saçları kalp şeklindeki yüzüne düşüyor. Saçlarını geriye tarıyor ve gözlerimiz buluştuğunda, binlerce farklı duygu acımasız bir hızla içimden geçiyor, yaşadığımız milyonlarca farklı anı ve hayat bir anda çarpışıyor. Ve bu *hayat... Bu hayat* en kırılgan olanı. En hayati olanı. İçinde var olmak istediğim hayat.

Çünkü bunu yapabilirim.

Motosiklet kaskımı yere bırakıp o kadar hızlı bir şekilde mesafeyi kapatıyorum ki, ayağa kalkacak zamanı bile olmuyor.

Phoebe'nin önünde diz çöküyorum. İki acımasız elimle yumuşak yanaklarını kavriyorum ve ben dudaklarımı onunkilere yapıştırırken o boynuma sarılıyor. Onun minicik inlemesi kan dolaşımında bir cehennem yaratıyor.

Vücudu bana doğru eğilerek yanıt veriyor.

Onu gerçeklerle öpüyorum. Artık uzun süre yalnız kalmayacağımız gerçeğiyle. İçimde tatlı, küçük bir aciliyet yok. Bu saniyelere, zamana karşı bir şiddet. Dilimle, ellerimle, yanan ciğerlerimi saran duyguyla onu fena halde talan ediyorum.

Phoebe'nin parmakları sanki "*Durma*" emri veriyormuşçasına daha sıkı sarılır.

Onun baş döndürücü, şekerli çiçek kokusunu içime çekiyorum ve başının arkasını avuçluyorum, öpücükleri vahşi, aç dalgalar halinde derinleştiriyorum.

Daha fazla.

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum.

Nefes nefese, "Hayır, *merhaba Phoebe?*" diye soruyor. İki güçlü yumruğuyla deri motosiklet ceketimi sıkıca kavriyor. "Hayır, *nasıl gidiyor Phoebe?*"

"Merhaba, Phoebe." Elimi mavi saçlarının içine daha da kaydırıyorum. "İçine girmemi ister misin, Phoebe?" Boğazından acılı, inleyen bir ses çıkıyor. *Siktir et onu, siktir et onu, hemen siktir et onu*. Seslerini beynime kazımak istiyorum.

"*Çok istiyorum,*" diye alay ediyor, bakışları aramızdaki gerilimi artırıyor. "Sikini içime sokmak mı istiyorsun?"

"Tekrar tekrar."

Dudakları, nefes nefese bir sesle açılıyor. "Şimdi olmaz...? Kardeşlerim yakında burada olacaklar—Rocky!"

Onu uyluklarının arkasından kaldırıyorum. Gözlerindeki ateş sönmemiş ve ona alçak sesle, karanlık bir tonla söylüyorum, "Kardeşlerini sikerken görseler umurumda mı sanıyorsun?"

Kolumu itiyor. "Umursamalısın."

"Seni o kadar derine sikmek umurumda ki, ağlayacak mısın yoksa çığlık atacak mısın bilemezsin." Nefesinin kısılmasını izliyorum. "Gözlerin geriye devrilene kadar seni boşaltmak umurumda"

ve bana bunu tekrar tekrar yapmam için yalvarana *kadar* orgazm olmanı umursuyorum.”

Yanakları kızarıyor, ama onu tutarken, bana yaklaşıp sertçe cevap veriyor: “Senden *hiçbir* şey için yalvarmıyorum.”

Onu kanepeye atıyorum. Kanepede beyaz bir çarşaf ile örtülü ve o kumaşın üzerine düşüyor, yastıkta biraz zıplıyor. Onu yere bastıramadan, Phoebe ayağa fırlıyor ve gözlerinde inatçı bir ateşle geri çekiliyor.

Bana o kadar çok benziyor ki, bu neredeyse korkutucu.

Onu takip ediyorum, ama o etrafımda dolanıyor; bu da beni kontrol edilemez bir gerginlikle Phoebe'nin etrafında dolanmaya itiyor. Sanki birbirimizi öldürmeye gelen suikastçılarımız gibi.

"Seninle geçirdiğim hiçbir anı boşa harcamayacağım," diye uyarıyorum onu. "İki risk ve altı bin tehlike arasında sıkışmış olsa bile."

"İyi," diye karşılık veriyor.

"Harika." Çeketimi çıkarıyorum, sonra onu takip etmeye devam ederken gömleğimi başımdan çekip çıkarıyorum. Kemerimi çözdüğümde gözleri ellerime kilitleniyor. Kemerini kenara atıyorum, sonra pantolonumun fermuarını açıyorum. Giysilerimi hızla çıkarıyorum. Ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Sertleşmiş sikim, onun amına girmek için hazır.

Saçlarını at kuyruğu yapar ve kan damarlarımda daha sıcak akmaya başlar. Phoebe ile oynadığımız bir kedi-fare oyunu değil bu. İkimiz de aynı harap, zehirli türdeniz.

"Beni mi istiyorsun?" diye alay ediyor. "Gel ve al beni."

İlerliyorum, o geri çekiliyor—ama yeterince hızlı değil. Kalçalarını yakalıyorum ve içimizde bir cehennem patlıyor—açgözlü öpücüklerle birbirimize yapışıyoruz. Parmakları pazılarımı sıkıyor ve tam Phoebe'yi kaslarıma daha sıkı çekmek üzereyken, o kendini kurtarıp geriye doğru sürünüyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, ta ki onun tahrik olduğunu ve daralmış gözlerinde cüretkar, baştan çıkarıcı bir bakış gördüğüm ana kadar. Beni kendine çekiyor, etrafında dolandırıyor ve yalan söylemeyeceğim—bu beni deliye çeviriyor.

Onu takip ediyorum, beni canlı hissettiren bu dengesiz duyguya doğru sürünerek.

"Kapıdan geçemeyeceksin," diye tehdit ediyorum, bakışlarım onunkilerle eşleşiyor.

"İzle de gör." Kaçmak için dönüyor, ama ben onu belinden yakalayıp kendime doğru çekmeden kapı çerçevesine bile tutunamıyorum.

Çıplak ayakla benden bir baş daha kısa. Bir kolumu göğüslerine, diğerini karnına dolamışım. Sırtı göğsüme yaslanmış. Tutuşum o kadar sıkı ki, zar zor denese de kurtulamaz.

Kulağına fısıldıyorum, "Seni her zaman bulurum. Nereye gidersen git, son nefesimi verene kadar seni avlayacağım." Aşkım acımasız olduğu kadar amansız. Phoebe inilti gibi bir iniltiyi bastıramıyor.

Onun içine girmem gerekiyor. Kendimi daha vahşi hissediyorum, sanki avcılarının onu benden koparmaya kalkıştırlarsa onu sakatlayıp öldüreceğimi bilsinler diye, üzerinde kokumu bırakarak bölgenin sınırlarını belirlemem gerekiyormuş gibi. Onu adeta kucağımda odun sobasına taşıyorum.

"Yere yatacaksın," diyorum ona, kendimle birlikte yere indirirken.

"Hayır, gitmeyeceğim." Beni istediği için, bunu istediği için neredeyse hiç direnmiyor. Phoebe'nin, onu elde etmek için *her şeyi* yapacağım gerçeğinden etkilendiğini hızla fark ediyorum. Beni hiçbir şeyin durduramayacağını, sözlü itirazlarının bile.

Onun kendi ezici uyarılmasının esiri olduğunu görmek için *can atıyorum*. Vücudunu, kalbini, ruhunu tamamen kontrol etmek için can atıyorum. Korumak benim işim. Sevmek benim işim.

Benim sikkem için.

Arkasına diz çöküyorum ve onu yere yatırıyorum. Pantolonum yanımda bir yığın halinde duruyor ve ben prezervatifi çıkarırken o, emekleyerek uzaklaşmaya çalışıyor.

Ayak bileğini yakalayıp onu geri itiyorum.

"Rocky." Bana dönmeye çalışıyor ama ben öne eğilip ağırlığımı ve gücümü kullanarak göğsünü kolayca yere bastırıyorum.

"*Phoebe*," diyorum kulağına, elbiseni dolgun göğüslerinden kalçalarının kıvrımlarına kadar yırtarken. Dantelli beyaz sütyenini koparıyorum. İnkâr edilemez *bir güzelliği* var. Ama Phoebe'de vücudundan çok daha fazlasını seviyorum. O sadece gerçekten dokunmak istediğim şeyin bir aracı.

"Acele etsen iyi olur," diye tersliyor, sanki kardeşleri içeri girebilirmiş gibi başını kapıya doğru kaldırıyor.

"Beni acele ettirme," diye karşılık veriyorum, pembe elbisesini kışından kaldırıp file tangesını bacaklarından sıyrıyorum. Elbisesi hâlâ kalçalarında toplanmış ve yuvarlak, dik kıcı gözümün önünde dururken, tek düşünebildiğim şey amı.

İki parmağımı Phoebe'nin şişmiş, ıslak sıcaklığının içine kaydırıyorum ve tiz çılgılığı kulaklarımda bir senfoni gibi yankılanıyor. O hazır olmanın ötesinde. Klitorisini okşuyorum ve tüm vücudu yerde titriyor. *Tanrım*.

Ereksiyonumu hızla kılıfına sokuyorum ve yine, altımdan (başarısız bir şekilde) sıyrılmaya çalışıyor. Her iki elini de ellerimle yakalayıp kollarını yukarı doğru uzatıyorum. Avuç içlerini döşemeye dayatıp orada tutuyorum. Kaslı vücudum onun yumuşak bedenini sarıyor ve dizlerimi kullanarak bacaklarını açıyorum.

Nefesi, beklentiyle daha düzensiz, daha hızlı hale geliyor ve ben Phoebe'ye sürtünüyorum, sert penisimle ona giriyorum. Zevk çılgılığıyla boğuluyor ve o benim penisimi sıkarken ben dişlerimi sıkıyorum. *O kadar sıkı* ki. Kendimi uçurumun kenarında tutmak için karın kaslarımı kasıyorum. Onunla birleşmiş olarak, sürtünmeyi ve ısıyı körükleyen sistematik, zihni uyuşturan bir tempoda daha derine, daha sertçe itiyorum.

"Sikimin amına gömüldüğünü hissediyor musun?" O titrerken onu daha sıkı tutuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum sertçe, boğazımı tırmalayan yoğun bir tahrikle.

O benim. Daha derine giriyorum.

Onu ele geçirdim. Daha sert.

Kimse onu benden alamaz.

"Oh, lanet olsun," diye ağlıyor ahşaba doğru. Vücudu benim itişlerimle öne doğru sarsılıyor, sonra beni görmek için başını çevirmeye çalışıyor. Beni net göremeyince biraz geriliyor.

Yavaşlıyorum, onu dikkatle izliyorum. Sonra ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Rahatla. Sana zarar vermeyeceğim."

Nefesini verir ve bacakları altımda gevşer.

Onu daha koruyucu bir şekilde ensesinden tutuyorum, parmaklarım saçlarına doğru yükseliyor. İçinde hareket etmeyi bıraktım.

"*Rocky*," diye haykırıyor, yalvaran, lanet olası bir çılgılık.

Bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye çekiyorum ve ters dururken bana öfkeyle bakıyor, özellikle de "Bana yalvarmayacağım demiştin, ne demiştin?" dediğimde.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

Amına sertçe giriyorum ve bakışları sabit kalırken dudakları açılıyor. Ama bundan hoşlanıyor —ben onu derinden sikerken gözlerimiz birbirine deliyor.

"Acele etmelisin," diye inliyor.

"Umarım içeri girerler," diye karşılık veriyorum, vücutlarımız terden sıırsıklam. "Umarım kız kardeşlerinin sıkı küçük amcığını mahvettiğini görürler."

"Yalancı," diye bağıır, bana daha ateşli bir bakış atar. Bu kadar bastırılmış olmasaydım sırtmış olurdum.

Ve sonra telefonum çalar.

"Rocky, yapma..."

Telefonu çoktan elime almışım. "Sessiz ol."

"Bunu yapmazsın," diye boğuk bir sesle söylüyor, sesi yarı meydan okurcasına, yarı kararsız.

Saçını bırakıp onu tekrar tamamen aşağı itiyorum. Ağırlığımla Phoebe'yi hapsederek, onun içinde kalıyorum. "Sahte erkek arkadaşın beni arıyor." Telefonu ağzına yaklaşıtıyorum. "Merhaba demek ister misin?"

"Hayır."

"Ben söyleyeceğim."

"Rock..." Yeşil çağrı kabul düğmesine ve hoparlöre basar basmaz sözünü kesiyor.

"Jake," diye cevap veriyorum ve sesimden tüm tahrik duygusunu silip atıyorum.

Phoebe ölümcül bir sessizlik içinde kalır. Özellikle de içindeki hareketlerim yavaş ve tembelken.

"Meşgul müsün?" diye sordu.

"Hayır, sadece parmaklarımı ovuşturup senin lanet olası telefonunu bekliyorum." Daha derine giriyorum, içime *saplanan* pompalarla öne doğru eğiliyorum. Phoebe alnını yere bastırıyor, altımda titriyor.

"Ben de seninle konuşmak güzel," diye cevaplar Jake, acele ediyormuş gibi ses tonuyla.

Durmadan Phoebe'yi sikiyorum. O, sikimin etrafında şişmiş bir mengene gibi ve nefesimi kontrol etmek için elimden gelen tek şey bu.

"Babamla öğle yemeğine gidiyorum," diyor Jake. "Ama tenis oynayıp oynamadığını bilmem lazım."

Dizlerimin üzerine oturuyorum. "Evet, tenis oynarım." Kalçalarının kıvrımlarını kavriyorum ve sessizce onu sikiyorum, sikimin amının içinde kayışını izliyorum. Bu, tekrar tekrar izleyebileceğim bir görüntü, muhtemelen aklımdan çıkmayacak bir görüntü.

O, ses çıkarmamak için çabalayarak döşeme tahtalarına tırmanıyor. Burnumdan nefes alıyorum. Kaslarım yanıyor. İçine boşalmak istiyorum.

"Trent'in cumartesi günü çiftler maçı için bir ortağa ihtiyacı var," diyor Jake.

"Öyle mi?" Phoebe'nin üzerine eğiliyorum, yanaklarını sıkıp başını çeviriyorum, böylece beni görebilsin.

Bakışları öldürücü. Dudakları sıkıca kapalı. Ben de ona

bakıyorum ve dudaklarımla "Ge!" diyorum.

O başını sallıyor, ben de daha derine giriyorum.

Dudakları nefesli bir ses çıkararak ayrılıyor, ama Jake duymuyor. Bana şöyle diyor: "Collin golf sahasında ters takla atarken bileğini kırdı, bu yüzden onunla oynayamaz. Kardeşimle arkadaş olmak konusunda ciddiysen, bu senin için en iyi yol. *Tabii* teniste iyiysen."

Kaba, zevk dolu bir ses ciğerlerimi yakıyor. Ses çıkarmadan, ses tonumu düzeltirim. "Yeterince iyiyim." Phoebe'nin içine yaptığım bir sonraki itiş, onun penisimin etrafında titremesine neden olur ve boşalacağını anlarım. Hızla elimle ağzını kapatırım ve boğuk bir ses çıkarır. Sesi bastırırım ve Jake'i hoparlörden çıkarırım.

"Bu planı sevmedim, bunu açıkça belirtmek istiyorum," diyor, sesi daha uzak geliyor. Kısılan nefesimi kontrol ederken boynum gerilir, onunla birlikte doruğa ulaşmamak için kendimi zorlarım. "Neden?" diye sorarım, telefonu kulağıma dayarken.

"Trent'in yanında olmak kolay değil ve ben..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. *O ne?* "Benim için mi endişeleniyorsun?" "Arkadaşlarımla yanında olmasını sevmiyorum."

"Biz arkadaş mıyız? Bu benim için yeni bir haber." "O zaman bize ne dersin?"

"Meslektaş. İş arkadaşı. Birbirlerine tahammül edemeyen ama birlikte çalışmak zorunda olan iki adam." Phoebe'den çekilmiyorum ve nefesini toparlamasını izliyorum.

"O zaman şöyle diyelim, Grey. Trent'in yanında olmaktan daha çok senin yanında olmaya dayanabiliyorum."

"Endişeni buna ihtiyacı olan birine sakla. Kardeşinle başa çıkabilirim." Hızlı bir "Kapatmam lazım" ile ikimiz de telefonu kapattık.

Hızla Phoebe ile pozisyon değiştiriyorum. Onu kucağıma alıp, sikimin üzerine indiriyorum ve onu hızlı ve sert bir şekilde sikerken o zayıf bir seks sersemliği içinde.

"Rocky." Omuzlarımı sıkıca kavıyor ve o tekrar orgazm olup boynuma gözyaşlarını dökerken ben de boşalıyorum. "*Siktir git*," diye inliyor, sesi kısık ve boğuk.

Ben de orgazmımın tadını çıkarırken, ona pompalarken "Siktir" diye homurdanıyorum. Yavaş vuruşlar. *Tanrım, bu his lanet olsun...* Onu öpmek için başının arkasını tutuyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

O biraz eriyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz.

Üstümden kalkarken, hemen elbisesini kaldırıp sütyenini ve külotunu buluyor. Ben de acele etmeden giysilerimi giyiyorum. Gözleri birden fazla kez girişe kayıyor.

Kemerimi bağlarım. "Bir saniye benimle otur." Ateşin yanında seks yapmak ikimizi de terletmiştir, ama ben yine yere çökerim.

Otururken Phoebe kollarını göğüslerinin üzerine doluyor ve bana dönüyor, bacaklarını çaprazlamak üzereyken onu kendime doğru çekiyorum. Gülümsemesi zorla ortaya çıkıyor, özellikle de bacağını okşadığımda, ve o da dizimi sanki bir oyuncak ayıymış gibi tutuyor.

Çok sevimli. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum. "Az önce yaptığımız şey?" Phoebe bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Anlamadın mı?" "Sadece sözlü bir onay istiyorum."

"Evet, hoşuma gitti. Senin hoşuna gitti mi?" "Aslında bayıldım."

"Bu iyi, çünkü..." Gözleri benimkilere kayıyor. "Seni seviyorum."

Bunu ondan hiç duymamıştım ve ciğerlerim, içinde yaşayabileceğim ve ölebileceğim bir güçle doldu. "Bir daha söyle."

"Seni gerçekten seviyorum, Rocky." Bana yönelttiği bakışları yumuşar. "Muhtemelen şu anda çok fazla seviyorum."

"Ben de." Sıcak yanağını avuçlarım. Daha şefkatle öpüşürüz ve ayrıldığımızda, az önce yaptığımız seksi düşünür ve "Bunu sorduğumda kızma." derim.

Kaşları çatılır. "Bu hiç de iyiye işaret değil."

Cümlemi yeniden formüle ettim. "Öncelikle şunu söyleyeyim: Bunu söylerken pislik gibi davranmaya çalışmıyorum." "Ne diyorsun?"

"Güvenlik kelimesinin ne için olduğunu biliyor musun?"

Şaşkınlıkla irkilir. "Ne? Neden bunu *soruyorsun* ki?"

Onu daha da kendime çekiyorum. Artık bacaklarımın arasında oturuyor ve bacakları da beni sarmış durumda. Elimi belinin alt kısmında tutuyorum. Göğsüme daha fazla yaslandıkça savunması düşüyor. Bana gevşek bir şekilde sarılıyor.

Sessizce, "Bir an, kafanda bir şeyleri düşünmeye başladığını sandım, ama yüzünü göremedim," diyorum.

"İyiymi," diye mırıldanır.

"Öyle mi?" Gözlerinin izini sürüyorum. "Bunu söylerken gözlerime baksaydın sana daha çok inanırdım."

Daralmış gözleri benimkilerle buluşur. "*İyiydim*. Birlikte yatarken benim için endişelenmene gerek yok."

"İhtiyacın olduğunda güvenli kelimeyi kullanmak için fazla inatçıysan, endişelenmem gerek." "İhtiyacım yoktu."

Onu inceliyorum. "Peki. Tamam... ama şimdiden söyleyeyim, Phebs, vücudunu ancak bir yere kadar okuyabiliyorum. Aklını da okuyamam."

"Biliyorum."

Onu tekrar öpüyorum ve o da aramızdaki samimi, yumuşak bir anda bana karşılık veriyor. Sonra kalkıp kitaplığa doğru yürüyor. Ben de yerden kalkıp onu takip ediyorum. Rafta duran bir resim çerçevesini alırken yanındayım.

Uzun çimlerde oynayan iki küçük çocuğun fotoğrafı.

Bana gösterir. "Bu biz olabiliriz."

"Bebekken sarışın olduğunu sanmıyorum." Zeytin tenli, muhtemelen Akdeniz kökenli ve doğal saç rengi benimkinden daha koyu, şu anda saçlarım siyah boyalı olsa da. Tahmin etmek gerekirse, ben muhtemelen Britanya Adaları kökenliyim.

Başka bir çerçeveye bakıyor.

"Hepsi stok fotoğraflar, Phoebe."

"Kameralar açık mı diye bakıyorum." Çerçevelerin içine yerleştirilmiş cihazları kontrol ediyor.

"Nova'ya kapatmasını söyledim." Emin olmak için üst raftaki birkaç çerçeveyi tekrar kontrol ediyorum. Evin etrafına daha fazla mikrofon ve gizli kamera yerleştirilmiş ve ikinci katta bir gözetleme odası var. Kitaplıktan hiçbir şeyin kaydedilmediğinden emin olduktan sonra, yemek odasına gidip beyaz eldivenlerle masayı kuruyoruz.

Bu gece aynı zamanda ebeveynlerimizin DNA'sını toplamakla da ilgili. Kimlerin biyolojik olarak akraba olduğunu bulmaya bir adım daha yaklaştık.

Yemek masasını hazırlarken çok titiz davranıyorum. Parmak izi yok. Su lekesi yok. Phoebe'nin yapacağından daha uzun süre altın bıçağı parlatıyorum, bu yüzden bana "Ne yapıyorsun?" diyor.

"Çizgi film izliyorum," diyorum kuru bir şekilde, gözlerimi ona kaldırarak. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Bıçağı mastürbasyon yapıyorsun."

"Çok komik." Bıçağı bir kez daha siliyorum, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o yutkunuyor. Boğazına odaklanıyorum ve bıçağı yere koyarken, onu bir kez daha becermek için yeterli zamanım olup olmadığını düşünüyorum.

"Hala onlara söyleyeceğiz, değil mi?" diye sorar Phoebe. "Senin kardeşlerine, benim kardeşlerime. Onlara gerçekten birlikte olduğumuzu söyleyeceğiz, değil mi?"

"Evet, buraya geldiklerinde." Kardeşlerinin beni onunla yakalamasını gerçekten istemiordum, ama bu, onlara bu haberi

Ön kapı gıcırdayarak açıldığında, zamanın geldiğini anlıyorum.

ON ÜÇ

Phoebe

"Size söyleyecek bir şeyimiz var. Lütfen oturun," dedi Hailey bana ve ağabeyine — sözleri tam da ağzımdan alıyordu.

Bize de söyleyecek bir şeyimiz var. İtiraf etmeliyim ki, "*lütfe*n" demek niyetinde değildim, yani en iyi arkadaşım benden daha kibar.

Rocky ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakarız, sonra birlikte gıcırdayan ikiz yatağın kenarına çökeriz. Kırmızı yorgan, barok ve gotik desenlidir. Süslü maun başlığı, aynı kalın perdelerle çerçelenmiştir.

Malikanenin yatak odalarından birinde toplanmayı seçtik, çünkü burası aynı zamanda gözetleme odası olarak da kullanılıyor. Monitörler, klavyeler ve ses ekipmanları ahşap bir masanın üzerine yayılmış ve orman yeşili duvar kağıdına yaslanmış durumda.

Oliver ofis koltuğunda yavaş ve rahat bir şekilde dönüyor ve bir tükenmez kalem kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Gözlerim onunla buluştuğunda, ona "*bu da ne?*" der gibi bir bakış attım.

O ellerini kaldırarak bana "*Panik yapmana gerek yok*" diyor.

Panikliyorum muyum? En iyi arkadaşımı izliyorum; sanki Gollum'un hepsini yönetmek için Tek Yüzük'ü sakladığı gibi, eski, küflü bir ciltli kitabı göğsüne sıkıca sarıyor.

Yüzüklerin Efendisi'ni düşünmek beni hüzünlü bir nostalji dalgasıyla kaplıyor, çünkü üçlemeyi hep birlikte Four Seasons'ta arka arkaya izlemiştik ve Hailey ile ben, Legolas'ın Aragorn kadar kadınları çılgına çevirecek kadar seksi olmadığı konusunda hemfikirдик.

Daha basit zamanlardı.

Yine de, bir mirasçı ve onun kadın düşmanı arkadaşlarını kandırmak için Chicago'da olduğumuzu düşünürsek, yine de kaotik zamanlardı.

Şimdi buradayım. Hayatımın en ateşli *merhabası*ndan sonra Rocky'nin yanında oturuyorum. Sanki o hâlâ içimdeymiş gibi hissediyorum, o acı ve hassasiyet garip bir rahatlık veriyor, ve aynı anda herkesin bizim birlikte olduğumuzu öğrenmesine hazırım, ama bunun ciddi bir sürtüşmeye neden olacağından da çok korkuyorum.

"*Biz kim?*" diye soruyor Rocky kız kardeşine.

Hailey havada kendisinden Oliver'a doğru bir daire çiziyor. Sonra masaya eğilmiş, fareyi tıklatıp kamera görüntülerinin durumunu kontrol eden Nova'ya. Parmağı Trevor'a yöneldiğinde şok oluyorum. Siyah Bvlgari güneş gözlüğü ve dar siyah bir takım elbise giymiş, adeta antika bir şifonyeri kucaklıyor. Onun sendelemesini izliyorum.

Ne oluyor? "Sarhoş mu?" diye herkese soruyorum.

"*Sen sarhoş musun, PG?*" diye Trevor zayıf bir

şekilde karşılık veriyor.

"Uh, hayır. Ayığım."

"Kimseyi kandıramazdın." Sallanıyor, düşmek üzere, ama bir çekmeceye tutunup kendini toparlıyor. Rocky yataktan kalkmak üzere, ama Trevor kolunu uzatıp ağabeyini durduruyor. "Dur. Ayakta durmakta gayet iyiyim."

"Kimseyi kandıramazdın," diye fısıldıyorum. Bir şekilde duyuyor. "Git yaşlı bir adama kendini göster..." "Kes şunu," diye homurdanıyor Rocky.

Nova, başını Trevor'a doğru o kadar hızlı çevirdi ki boynunu kırabilirdi. O aptal sataşmaya kızmıyorum, ama Nova ona bir an daha uzun süre dik dik bakıyor. Trevor'ın koyu renkli güneş gözlükleri yüzünden neye baktığını anlamak imkansız.

Aslında, gözlerinin kapalı olduğuna bahse girerim.

"Ve bayanlar baylar," diyor Oliver, "bir saatte yarım şişe votka içmek işte böyle bir şey."

Rocky şimdi ona sert bir bakış atıyor. "Peki o bir şişe votkayı nereden buldu?"

"Likör dükkanına uğramak zorunda kaldım." Oliver, başka seçeneği yokmuş gibi ellerini açar.

"Trev acı çekiyordu ve hap almayı reddetti."

Trevor yüzünü koluna dayar. "Percocet'in fiyatı ne kadar biliyor musun? Para yutmuyorum."

"Hiçbir uyuşturucu satmamalısın," diyor Nova sert bir sesle, dikkatini tekrar bilgisayarlara vererek.

"Victoria'da satmıyorum."

"Her yerde demek istedim." Nova tekrar kameraları tıklayarak dışarıdaki portikonun yakınında hareket olup olmadığını kontrol eder. "O boka kimi bağımlı hale getirdiğini biliyorsun."

"Ee?"

"Bence konsantre olmalıyız," diye araya girer Hailey, kitabı sıkıca kavrayarak. Siyah ojesinin bir kısmı çıkmış. "Vaftiz anneler ve vaftiz babalar gelene kadar fazla vaktimiz kalmadı." Kargo pantolonu kemikli belinde bol duruyor ve yanakları dünden beri daha çökmüş görünüyor.

"Nova, protein barın var mı?" diye soruyorum ona.

O da bir spor çantasına doğru çömeliyor.

"K-konsantre olmalıyız, Phebs," der Hailey, sesi çılgınca. "Bu daha önemli."

Rocky dilini ısırtıyor, çünkü en son benim sözümüne katıldığında Hailey sanki ona karşı birleşmiş gibi davranmıştı ve umursamıyormuş gibi davranmak onun için daha kolay. Endişemi saklayamıyorum. Onun için değil.

"Bir şey yemek iki saniye sürer," diyorum nazikçe.

"Lütfen, *beni dinle*," diyor Hailey, çaresizce ve sanki neyin ne olduğunu anlamaya çalışır gibi hızla gözlerini kırıştırarak.

"Dinliyorum, dinliyorum," diyorum hızlıca.

Oliver sandalyesinden rahatça kalkar ve Hailey'nin yanına yuvarlar. Hailey'nin iri gözleri ona takılır ve Oliver ona koltuğu uzattığında, Hailey mekanik bir hareketle oturur.

"Onu rahat bırak, Phoebe," diyor Trevor, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan. Kız kardeşini koruduğunu anlıyorum, ama ben ona daha fazla sıkıntı vermek için aktif olarak çaba göstermiyorum.

Rocky ona sert bir bakış atar. "Bu işe karışma, Trev." O da geri çekilir.

Ben de geri çekilirim. Ona başımı sallayarak devam etmesini işaret ederim ve dizlerimi kavrırım, ne tür bir bomba patlatacak olursa olsun hazırlıklı olmak için. "Hadi dinleyelim, Hails."

Arkasında Nova'nın Oliver'a protein bar uzattığını görüyorum.

"Doğumlarımızla ilgili epey araştırma yaptım." Fishnet kollu bluzunu çeker, üstünde kısa kesimli siyah bir Metallica tişörtü vardır. "Ve mantıklı gelmeyen pek çok şey var." Bana ve Rocky'ye seslenir. "Mesela, ailelerimizin üçüzlerin Dallas'ta doğduğunu söylemesi gibi. Phoebe'nin doğduğu gün şehirdeki tüm hastanelerin doğum kayıtlarını kontrol ettim. Üçüz yok," diye bitirir Hailey. "Sonra araştırmamı o aya genişlettim. Mayıs ayında Dallas civarında doğmuş birçok kız ve erkek üçüz vardı, ama ikisi erkek, biri kız olan yoktu. Bu da, muhtemelen hayal edebileceğimizden daha fazlası hakkında yalan söyledikleri anlamına geliyor."

"Tamam..." Diye uzatıyorum sözcüğü. "Belki... belki de üçüz değiliz." İçim burkuluyor ve iki kardeşimle acı dolu bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

Hailey'in arkasında duran Oliver, sandalyesinin arkasını tutuyor. "Hala üçüz de olabiliriz. Bu kesin bir yalan değil."

Kitabı kucaklayan Hailey devam etti, "Phoebe ve Oliver'ın ikiz olması ve Nova'nın daha büyük olması da tamamen mümkün, ama daha büyük olasılıkla doğum yerlerimiz ve doğum tarihlerimiz hakkında yalan söylediler."

Rocky ciddiyetle önüne bakıyor. "Gerçekte kim olduğumuzu anlamamızı istemediler."

"Bence de öyle," diye fısıldıyor Hailey. "Yaşlarımızın yanlış olabileceği ihtimalini ciddiye almamız gerekiyor."

Kaşlarını havaya kalkan. "Ne kadar yanlış?"

"Hailey, bir ya da daha fazla yıl fark olabileceğini düşünüyor," diyor Nova bilgisayardan. "Rocky, ben ve Ol'dan çok önce ergenliğe girdi."

"Ama Nova ve Oliver geç ergenlik dönemine girmiş olabilirler," diyor Hailey, sesi tuhaf bir tonda. "Başka ne gördüğünüzü hatırlıyorsunuz? Kendi gözlemlerinizle?"

Hepimiz geçmişi hatırlamaya çalışıyoruz.

Annemle ilgili güzel anılarımı kilit altına almıştım. Gece geç saatlerde saçımı tarayıp bana *tatlı örümcek* dediği anları. Her şey öfke üzerine kurulu bir kederdi ve dalga yükseldikçe içgüdüsel olarak uzaklaşıyordum.

Nova elini ensesine götürür. "Nereye gidersek gidelim Oliver için özel öğretmenler tutarlardı. Parasını da onlar öderdi," der Nova. "O küçükken. Belki dört, beş, altı yaşındayken. Onu anaokulundan alırlardı, ya da belki de Phoebe'nin de olduğu anaokulu öncesi sınıftan."

"Her zaman kıskançtım," diyorum. "O derslere katılmak istedim. Onları havalı bulurdum... ama aslında... sadece onunla birlikte olmak istedim."

"Ben de," diyorum. Nova gözlerime bakıyor, sonra Oliver'a yöneliyor. "Özel ders aldığını hatırlıyor musun?" "Günde sekiz saat, sekiz farklı dil. Hafızamın bir köşesinde duruyor."

Gülümsemesi

hafif ve neşeli, sanki bunlar travmatik anılar değilmiş gibi. Kardeşimin iyiliği için, öyle olmadıklarına inanmak istiyorum. "Öyle değil mi, Hailstorm?"

"Hmm?" Hailey çenesini kaldırıp üstündeki Oliver'a bakıyor. "Oradaydım."

"Orada mıydın?" Rocky'nin bakışları kararır.

Ben de bunu bilmediğim için kaşlarımı çattım. "O kadar küçüktükken Addison'ın sana evde eğitim verdiğini sanıyordum."

Hailey'nin benimle, Rocky'yle ve Nova'yla birlikte o havalı anaokuluna gidememesinden nefret ederdim. Daha sonra, ortaokul civarında bize katılırdı, ama bu, ebeveynlerimizin bizi evde eğitmek yerine özel bir okula kaydettirmeye karar verdikleri bir durumdu.

"Öyle yaptı, ama bazen beni Oliver ve onun öğretmenleriyle bırakırdı." Hailey, Oliver'ın tuzlu karamelli protein barını ambalajından çıkarışını ve kırışını izliyor.

Oliver, barın yarısını ona uzatır. "Gizlenmiş çocukluklarımıza. Umarım sonsuza kadar hatırlanırlar." Kendi parçasını Hailey'inkine hafifçe vurur ve Hailey'in parçasını ısırdığını görünce çökmüş kalbim yeniden canlanır.

"Trevor'ı kucağıma aldığımı hatırlıyorum," der Rocky, küçük kardeşine bakarak. "Sen yeni doğmuştun. Öyle olduğunu biliyorum."

"Onların benim ebeveynlerim olup olmadığı umurumda değil, Rock," diye itiraf eder Trevor. "Beni hiç önemsemediler..."

"Bu doğru değil..."

"Bu doğru." Sallanır, sonra dengesini bulur. "Her zaman sanki ben bir hata gibi davrandılar, belki de şimdi nedenini biliyoruz."

"Trevor'ı doğurduktan sonra hiçbirimiz onu hastanede görmedik," der Hailey, dalgın bir şekilde. "Üç hafta sonra bebekle birlikte ortaya çıktı ve artık hamile değildi."

Rocky sert bir bakış atar. "Yani hamilelik bir aldatmaca olabilir. Ve geri kalanımız için, hepimiz yaşlarımız çok yakın olduğu için o kadar gençken birbirimizle ilgili hiçbir anımız yok."

"Ben... ben sadece bize söyledikleri hiçbir şeye inanamayız diye düşünüyorum," diyor Hailey.

Ellerimi uzatıyorum. "Ya, ya Trevor evlatlıksa ve biz bu olayı gereğinden fazla abartıyorsak?"

"Sen bunu isterdin," der Trevor ciddi bir ifadeyle.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, *istemezdim*." Beni sinirlendirebilir, ama Rocky'nin Trevor'a olan sevgisi, benim de ona değer vermemi sağlıyor. "Yine de bu, sana ve geri kalanımıza yalan söylendiği anlamına gelir. Ama bu, diğer seçeneğe göre daha iyidir. *Kaçırılmak gibi*. Senin için, Trevor, ya da hiçbirimiz için bunu istemem."

"O kadar basit değil," Hailey, düz olmayan döşeme tahtalarına bakarak kendi kendine mırıldanır. "O kadar basit olamaz."

Oliver, Hailey'in bileğini ağzına doğru kaldırır. Hailey, elindeki protein barından sersemlemiş bir şekilde bir ısırık alır. "Daha iyi bir sorum var," der bana ve Rocky'ye. "Bizi yetiştiren insanların yardımı olmadan Konings'lere nasıl bir iş çevirebiliriz ki?"

Rocky'nin yüzü buruşur. "Onlar olmadan da yapabiliriz."

Diğerlerimizde tereddüt yayılır. Ebeveynlerimizle çalışmak fikri midemi bulandırsa da, bu iki kişinin yapabileceği bir iş değildir. Üstelik, çok dezavantajlı bir durumdayız.

Sessizliğin hakim olduğu ortamda Rocky bize, "*Yapabiliriz*," diye güvence veriyor.

"Hailey ve ben bir kır kulübünde garsonluk yapıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Oliver kendini *terapist*. O ne yapacak?" "O yön değiştirebilir."

"Ben de yön değiştirebilirim," diyor Oliver, protein topunu ısırırken.

Dizlerimi bıraktım. "Sadece şunu söylüyorum: Jake'le çıkmam bir yana, milyar dolarlık bir aile imparatorluğunu yıkma planında bizim rollerimiz pek de parlak değil."

"Phoebe haklı," diyor Nova. "*Hiçbirimiz* bunu onlarla yapmak istemiyor olsak da, vaftiz anneler çoktan Claudia'nın kulağına fısıldamaya başlamış. Kişiliklerimiz bu haldeyken o tür bir erişim elde edemeyiz ve onları değiştiremeyiz."

Rocky uzun, öfkeli bir inilti çıkarır. "*Siktir*," diye bağırır neredeyse, sonra ellerini saçlarının arasından geçirir. "Bizimle bunu yapmak isteyenlerini kim garanti eder ki? Bizi Victoria'dan çıkarmak istiyorlar."

"Onlara gerçeği söyleriz," der Hailey, "sonu hariç her şeyi. Sonu. Jake'ten aldığımız parayla onlarla birlikte gideceğimizi söyleriz. Ama gitmeyeceğiz. Biz kalacağız. Onlar gidecek."

Hepimiz anlaştıktan sonra (Rocky biraz isteksizce), "Kitap ne iş, Hails?" diye soruyorum. "Victoria'nın tarihi."

"İçinde iyi bir şey var mı?" Biraz gülümsüyorum.

O bir kez başını sallar ve acı dolu gözleriyle bana yalvarır, "*Sorma Phoebe, lütfen.*"

Bu yüzden kurcalamam. Hiçbirimiz kurcalamayız. "Bu yemeğe kimler katılıyor?" diye sorarım.

"Trevor sarhoş..." "Kendi adına konuş."

"Tekrar söylüyorum, ben *ayığım*," diye belirtiyorum, "ve Addison panikleyip Hailey'nin neyi olduğunu merak edecek."

"Oraya inemem," diye kekeliyor Hailey.

"Ben Hails ve Trevor'la burada kalacağım," diyor Oliver.

Nova bilgisayarların önüne geri çekilir. "Beni akşam yemeğinden saymayın." Ekrandaki kamera açılarını değiştirir. "Oraya gidersem, ağzımdan ne çıkacağını kontrol edemeyeceğim." Sessiz, içten içe kaynayan Nova tarzıyla öfkeli.

"O zaman geriye sen ve ben kalıyoruz," diyorum Rocky'ye. "Gidelim." Ayağa kalkıyorum.

O da bileğimi yakalayıp beni yatağa geri çeker. "Onlara söyleyecek bir şeyimiz var." Evet.

Biliyorum.

Ama Hailey'i daha fazla endişelendirmek için *gerçekten* çok kötü bir zaman. "*Bu arada, ben gerçekten ağabeyinle birlikteyim*" gibi ağır bir gerçeği ona söylemek, bir sürü korkunç duyguyu tetikleyecek gibi görünüyor. Tedirginlik. Korku. Öfke.

Lütfen benden nefret etme, Hailey.

Şimdi ben korkuyorum.

Fısıltıyla Rocky'ye, "Şu işi yapmayalım," diyorum. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Beni aşağı çekiyor. "Yapacağız," diye fısıldayarak homurdanıyor.

"Rocky."

"Asla uygun bir zaman olmayacak."

"Ne için uygun zaman?" diye sordu Nova.

"Phoebe ile birlikte olduğumuzu söylemek için." Rocky gergin bir gülümseme atıyor. "Sürpriz."

ON DÖRT

Phoebe

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Hiçbir giriş yoktu. Nazik bir geçiş yoktu. Benim gibi çıldırmaları ihtimaline karşı kardeşlerimizin üzerine düşecekleri bir yastık bile yoktu.

Trevor kendi ayaklarına takılıp neredeyse düşüyor.

Bunu garip bir sessizlik izler ve onların ne hissedecekleri konusundaki dayanılmaz belirsizlik yüzümü yakar.

"Az önce ne dedin?" Nova ona öfkeyle bakar, sonra şaşkınlıkla bana döner.

Oliver bana gülümsüyor, sanki gençlik aşkı gerçekleştiği için mutlu gibi. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Ama Hailey ellerini ağzına götürmüş, gözlerini kırpmıyor.

Şokta. Bu öfkeden iyidir, değil mi?

Yatakta gergin bir şekilde kıpırdanıyorum ve ikinci dalga rahatsız edici sessizlikte yaylar gıcırıyor.

"Kız kardeşinle birlikteyim," Rocky pislik gibi konuşuyor. "Bu gerçek ve yeni bir şey. Jake zaten biliyor."

"Jake bizden önce mi öğrendi?" Nova kollarını açıyor. "Ne oluyor lan?"

"Az önce oldu," diyor Rocky.

"Evet. Senin gibi biriyle 'az önce oldu'ya inanmıyorum." Onu yumruklamak istermiş gibi öfkeyle elini ona doğru savuruyor, ama çok uzakta.

Ben yatağın kenarında oturuyorum. "Nova," diyorum yumuşak bir sesle, incinmiş bir şekilde. O acı dolu bir nefes alıyor ama bana bakmıyor.

"Benim gibi biri mi?" Rocky öfkeyle bakar.

"*Hesaplı. Sen eğitilmiş bir manipülatörsün...*"

"Hayatımda *bir* kez bile kardeşini manipüle etmedim," diyor Rocky alaycı bir şekilde, dirseklerini bacaklarına dayayarak öne doğru eğiliyor. "Kızgınsın çünkü Phoebe ile olan geçmişimin karanlık olduğunu düşünüyorsun ve kafana takmışsın ki o, yükü olmayan *normal* bir adamla o hayattan kaçacakmış. Elizabeth olmayacakmış, kardeşin için annen için *asla* yapamadığın şeyi yapabileceksin. Onu ortalıkta savrulmaktan kurtaracaksın..."

Nova üzerine atılır.

Ben de öne atılıp ellerimi onun göğsüne koyuyorum. "Nova, *dur*. Birlikte kalmalıyız, ayrılmamalıyız. Tamam mı, lütfen?" Kardeşlerim ve ben, annemizin korkunç, şiddet uygulayan erkeklerle birlikte olduğunu görmekten kaynaklanan aynı acıyı paylaştık. Sonunda annemin aldatacağı aynı erkekler. "Rocky bir kurban değil. Rocky'yi tanıyorsun. Rocky'ye *güveniyorsun*," diye vurguluyorum, "ve ben Rocky'yi *seviyorum*." Bu sözler içimden fışkırıyor ve umarım ona çarpar.

Nova artık intikam peşinde değil. Ama birikmiş öfkesini, klavye faresini alıp onu bir frizbi gibi duvara fırlatarak dışa vuruyor.

Plastik kasa çatlıyor.

Sadece Hailey irkilir ve sandalyenin arkasından Oliver avuçlarıyla kulaklarını kapatır. Hailey rahatlar ve kitabına odaklanır.

Nova derin nefesler alıyor. "Peki ya sen, Rocky?" Bakışları ona delici bir şekilde saplanıyor. "Gerçekten de ona bozulmamış bir şeyin şansını reddetmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Hiçbirimiz normal değiliz dostum," der Rocky kasvetli bir sesle. "O da normal değil. O da benim kadar yozlaşmış ve benim kadar lanet bir yükü var; onu da değiştirmeden bu yükü ondan alamazsın. Ve senin aksine, ben Phoebe'den olmadığı biri gibi davranmasını istemiyorum. Onu olduğu gibi seviyorum. Her zaman sevdim."

Bu sözler beni yumuşatır.

Rocky daha dik oturarak ekliyor: "Eğer benim, bir adamın Elizabeth'e yaptıklarını ona da yapmasına seyirci kalacağımı düşünüyorsan, gerçeklik duygunu gerçekten kaybetmişsin demektir. Phoebe'yi bundan korumaya çalışan tek kişi sen değilsin."

Aslında, en çok müdahale eden Rocky'di. Neredeyse her zaman oradaydı, tehlikeye müdahale edip beni kötü bir sonuca karşı kurtarmaya bir adım kalmıştı. Sadece Carlsbad'da yanımda değildi.

Takımı yüzüstü bırakmak istemedim. Sadece hepimizin parayla ayrılmasını sağlamak istedim. Bu yüzden hedefle... ve onun arkadaşıyla yattım.

Geri alamayacağım kararlar verdim. "Bunlar benim de seçimlerimdi," diyorum Nova'ya.

"Bırakmak istedin," diyor Nova sessizce. "Bırakacaktın."

Hailey gibi dolandırıcılık hayatından vazgeçmemi istiyor ve belki de Rocky'yle birlikte olursam bunu asla yapmayacağımdan endişeleniyor.

"Belki de bırakacağım," diyorum ona. "Ama şu anda halletmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Görüyorsunuz, ikiniz de bunu söyleyip duruyorsunuz," diyor Nova, sandalyede oturan Hailey'i işaret ederek, "ama burada en önemli şey hepinizsiniz."

"Biz," diye mırıldanıyorum. "*Hepimiz*, Nova."

Gözleri kızarmış, kolunu uzatıp beni kucaklıyor. Oliver'ın sıcak kucaklamalarından çok farklı olan, sert ve katı kucaklamasına kendimi bırakıyorum. Ama onun kucaklaması çok önemli, gerekli geliyor. Sanki Death Valley'i geçmek için yapılan bir yürüyüşte son damla su gibi.

"Onların yattığını biliyordum," diyor Trevor birdenbire. "Phoebe ve Rocky."

Nova'dan birden uzaklaşıyorum. Rocky'nin on dokuz yaşındaki kardeşi hâlâ şifonyere sarılmış ve aptal güneş gözlüklerini takmış durumda.

"Neden bahsediyorsun?" diye tersliyorum ve hızlanan nabzımı görmezden geliyorum. İkiz yatakta oturan Rocky'ye keskin bir bakış atıyorum.

O ise küçük kardeşine odaklanmış durumda. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum." Güneş gözlüğü yüzünden onu okumam zorlaşıyor, ama belki Rocky kardeşinin gözlerine bakmadan da onun yalanlarını anlayabilir.

"Nasıl?" diye soruyor.

"Sizi duydum."

Aman *Tanrım*. Rocky ve ben benim dairemde, mutfakta sevişmiştik ve Trevor'ın derin uykuda olduğunu sanıyordum.

"Hayır, duymadın," Rocky onun blöfünü görüyor.

"Evet, duydum." Trevor mobilyalara yaslanarak sallanıyor; dengesizliği, sarhoş olduğunun tek belirtisi. "Siz ikinizin sevişmesini izledim."

"Ne yaptın?" Gözlerimi kısarak öfkeyle ona doğru atılıyorum, ama Rocky birden ayağa kalkıp belimden tutuyor ve kardeşini boğazlamak için peşinden gitmemi engelliyor.

"Sen cidden akıl hastasıydın," diyor Oliver Trevor'a, sanki bu en korkunç on özellikten biri bile değilmiş gibi.

Rocky'nin tutuşuna karşı direniyorum. "Yemin ederim Rocky, eğer kardeşin orada durup bizi izleyerek tatmin olduysa..."

"Benim spermimi yutma fırsatını kaçırdığın için mi üzülüyorsun?" Trevor sözümü keser. "*Siktir git*," diye bağırırım.

Rocky ona dişlerini sıkarak, "Bir daha asla," der. Trevor'ın utanç duygusu pek yoktur ve sarhoştur.

Rocky onu daha uzun süre inceler. "Seninle dalga geçiyor, Phebs. Yalan söylüyor." "Öyle mi?" Öfkeli bir ateş ciğerlerimi yakıyor.

"Öyle mi?" Trevor alaycı bir şekilde sorar.

Uggghhh!!

"Trevor, dur," Hailey çok sessizce söylüyor, ama hepimiz duyuyoruz.

Trevor bir çekmecenin kulpunu sıkıca kavrar. "Peki. Ama izleyecek bir şey olmasaydı PG bu kadar kızmazdı, yani artık hepimiz gerçeği biliyoruz. Onlar yatıyor."

Rocky'nin kollarında hareketsiz kalıyorum. Ne?

Ne.

Ne

Trevor'ın manipülatör el kitabındaki en kolay numaraya mı düştüm? Yüzüm kızardı ve daha da utandım.

"Kardeşlerim odada," sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi söylüyorum.

"Benimkiler de."

"*Rahatsız oldum*," diyor Oliver bana.

Bu basit akıl oyunlarını daha iyi idare ettiğime inanmak isterdim, ama Trevor'ın beni bir tanesine yakaladığından oldukça eminim.

"İkiniz arasında ciddi bir şey mi var?" Hailey bana ve Rocky'ye soruyor. Dikkatini kitabından ayırmış, şimdi de benden ağabeyine geçiyor. "Gerçekten mi?"

Düşündüğümünden on milyar kat daha fazla şaşırılmış. Benimle kardeşi arasındaki romantizmin kokusunu gerçekten hiç almamış mıydı? Hiçbir ipucu görmemiş miydi? Rocky'ye karşı o kadar iyi davranmışım ki, ona aşık olabileceğim *hiç* aklına gelmemiş miydi?

"*Gerçekten*," diyor Rocky kız kardeşine ciddi bir sesle, ama o benden de aynı açıklamayı bekliyor.

"Ben onunla birlikte olmak istiyorum, Hails. Uzun vadede. Gerçekten."

"Bu ne zaman oldu? Nerede? *Tüm* detayları istiyorum," diyor Hailey, sanki veri madenciliği yapıyormuş gibi.

"Hepsini öğreneceksin," diye onu temin ediyorum. "Hepsini."

Daha da rahatlıyor. Belki de Hailey, aktif olarak aradığı cevaplar olmasa bile, bu cevapları alacağını bilmek onu rahatlatıyordur. Bu da *bir şeydir*.

Ona bunu verebileceğimi bilmek içimi rahatlatıyor.

"Misafirimiz var," diyor Oliver, monitörlere bakarken.

Nova tekrar bilgisayarlara eğilir ve portikonun güvenlik kamerası görüntülerini gösteren pencereyi genişletir. Bir Bentley az önce portikonun altına park etmiştir.
Annelerimiz gelmiş.

ON BEŞ

Phoebe

Oda donmuş değil. Hava boşaltılmamış. Annelerimiz Berkshires malikanesine sanki orası kendilerine aitmiş gibi girdiler. Sanki son birkaç ayda hiçbir şey olmamış gibi.

Öfke ve incinmişlik kalbimde zehirli bir yuva kurmuşken, normal bir durgunluk içindeymişiz gibi davranmak zor.

Ona bakmak çok zor. Annem... *Elizabeth*. Gözlerimiz her karşılaştığında beynim bir plak çizik sesi çıkarır gibi çığlık atıyor; sanki beni büyüten annemle, Trevor'ın kaçırılmasında parmağı olabilecek kadın nasıl aynı kişi olabilir diye mantıklı bir açıklama bulmaya çabalıyor gibi.

Görünüşümü saklamakta olağanüstü bir yeteneğim var ve yüzümün buruşmasından kaynaklanan, içimde dönen, bastırılmış öfkeyi kontrol altında tutmaya özen gösteriyorum. Rocky bu konuda pek başarılı değil ama gri gözlerindeki, "*Dünyadan ve içindeki herkesten nefret ediyorum*" diye haykıran öfke, onları şaşırtan yeni bir özellik değil. Eminim onun, hemen hemen her şeye atfedilebilecek pek çok ruh hali içinden birinde olduğunu düşünüyorlardır.

Yataktan yanlış tarafta kalkmış. Siyah bir kedi görmüş.

Yanlışlıkla son kullanma tarihi geçmiş süt içti. Liste neredeyse sonsuz.

Everett'in gelmesini beklerken hepimiz sigara yaktık ve sanki her an gelebilirmiş gibi ayakta bekledik. Tamamen camla kaplı güneş odasından, otlarla kaplı arka bahçe ve yosunlu yeşil gölet görünüyor. Akşam güneşi batarken, düşen kızıl yapraklar otların üzerinde uçuşuyor.

Elizabeth ve Addison bir kutu eski plak buldular ve hangisini dinleyeceğimiz konusunda gölüştüler. Korn'u bir kenara atıp Supremes ve Blondie'yi sakladık. Birkaç plağın tozunu sildim, Rocky bile pikabı tamir etmeye yardım etti.

Melodik kadın vokalleri şimdi odayı dolduruyor ve hepimiz işler arasındaki kayıp zamanı telafi ediyormuş gibi rahatça sigara içiyoruz. Sahte normallik, kalp atışlarımı kulak zarlarıma çekiyor, daha yüksek sesle çarpıyor.

"Burası çok sevimli," diyor Addison, gözleri tonozlu tavanlarda dolaşırken eldivenlerini çıkarıyor. "Burasını nereden buldun?"

"Ben bulmadım," diyor Rocky. "Burası Nova'nın yeri."

Elizabeth gururlu görünüyor. "O, her zaman işlenmemiş elmasları bulmakta çok iyidir. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle," diyor Addison, ona benim çözemediğim gizli bir bakış atarak. Saçlarını yeni koyu kırmızıya boyatmış ve gözlüklerini takmamış haliyle gözleri öne çıkıyor. Onu country kulübünde gördüğüm zamankinden daha az çekingen görünüyor, daha çok boğazımı kesebilecek bir avukat gibi.

Doğrusu, Elizabeth ve Addison, Thelma ve Louise gibi görünüyorlar—tek fark, doksanlar tarzı kot pantolonların yerine ayak bileğine kadar uzanan tasarımcı elbiseleri ve modaya uygun kedi gözü güneş gözlükleri giymiş olmaları. Elizabeth, Dior marka gözlüğünü başının üstüne takmış, Addison ise Chanel gözlüğünü bluzunun yakasına asmış.

Müzik neşeli bir melodiye geçiyor ve Elizabeth, sanki zamanı ve mekanı durdurmaya çalışır gibi parmakları arasında sıkıştırdığı sigarayla elini kaldırıyor. "*Bu şarkı,*" diyor heyecanla. "Hatırlıyor musun, canım?" Bal sarısı saçlarının dalgaları arasında bana doğru dönüyor. Gözlerinde, onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç sönmemiş canlı bir enerji var.

Ama beni geçmişe geri götüren, "Heart of Glass"daki Debbie Harry'nin ipeksi sesidir. Oraya gitme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Nostaljinin acısını ve kederini yaşamak için.

"Hatırlamıyorum," diyorum, sesimdeki acı tonu gizleyemeden, korkunç bir yalan söylüyorum. *Nazik ol. Neşeli ol.* Ama neden? Beni eziyet eden bu duyguları neden saklamam gerekiyor?

Kaşlarını derin bir şekilde çatıyor, gözleri kararmış. "Phoebe?"

Rocky bana, sonra Elizabeth'e bakıyor. "Neyi hatırlamıyorum?"

Kısa bir duraklama yapıp bana yine şaşkın bir bakış attıktan sonra Rocky'ye şöyle diyor: "Phoebe kaç yaşındaydı, on mu, on bir mi?" Bir kez daha duraklıyor, benim onaylamamı bekliyor.

Konuşmuyorum. Kalbime acı bir his çöküyor. Nasıl olur da şu anda bu anıyı gündeme getirir? Bu bir manipölasyon mu? Yoksa sadece sevgi mi?

Sessizliğimden anlar ve neşeli bir gülümsemeyle devam eder. "Neyse, onu yaz kampından almam için bir telefon aldım ve ofise gittiğimde, arı gibi kızgındı. Yanında oturan kızın gözlerini oyup çıkarmaya hazırdı."

Rocky kaşlarını kaldırır ve bir açıklama beklercesine başını bana doğru çevirir.

"Bana Scarlet Witch dedi," diyorum. "Bunun bir çizgi roman referansı olduğunu bilmiyordum. Sadece aşırı acımasız davrandığını sanmıştım."

"Yine de acımasızcaydı," diye onayladı annem. "O gün Phoebe'nin ilk adet dönemi başlamıştı. Kan, kot pantolonunu ıslatmıştı. Eve dönerken dondurma almak için durduk ve radyoda *bu şarkı* çalmaya başladı. Sesini açtık ve ciğerlerimiz patlayana kadar şarkıyı söyledik." Ela gözleri benimkilerle buluştu ve cevap arar gibi gözlerime baktı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum.

Kot pantolonumu çamaşır makinesine attığını ve bana ilk tampon kutumu aldığını hatırlıyorum. Madeline gibi kızların kendilerinden memnun olmadıklarını ve bu yüzden çevrelerindeki insanlara bu kadar acımasız davrandıklarını söylediğini hatırlıyorum. Nane-çikolata parçacıklı dondurmaya hatırlıyorum. Şarkıyı hatırlıyorum.

En çok da, o anı annemle sonsuza kadar yaşayabileceğimi hissettiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi... şimdi o sevgiye ulaşmak için katranın içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Onu görünce bu acıyı gizleyebileceğimi sandım. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte.

"Victoria'ya iş için gitmedim." Bu gerçeği bir saniye içinde sert bir şekilde ortaya döktüm. "Hailey ve ben her şeyden uzaklaşmak için Connecticut'a geldik. Her şeyi bırakmak için." Sanki öfkeli bir ergenmişim gibi, tek isyanımı onun yüzüne çarpıyorum.

Rocky, sigarasından hızlıca bir nefes çekmeden önce gülümsediğini fark ettim. Patlamam onu eğlendirmiş. *Harika*. En azından çok erken pes ettiğim için beni azarlamıyor. En azından babasını beklememiz gerekiyordu.

Elizabeth başını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok," diyorum alaycı bir tonla. *Tanrım, ben kimim ki?* "Dolandırıcılığı bıraktım." İkisi de bu kelimeyi duyunca irkiliyor. "Biz *dolandırıcılık* yapmıyoruz," diyor Addison.

"Yalan söylemek, hile yapmak, dolandırmak, ne dersiniz deyin... Ben artık bu işten çıktım."

"*Vazgeçtim*." Elizabeth bu kelimeyi yakaladı. Gözleri Rocky'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Yani bu sadece bir ara mıydı?"

Belki. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Henüz karar vermedim," diyorum dürüstçe.

Elizabeth yavaşça hasır kanepeye çöküyor ve çiçek desenli yastığı okşuyor. "Gel, otur, *otur*," diyor bana, sanki okulda hoşlandığım çocuk hakkında samimi bir sohbet yapacağımız gibi. Ve biliyorsunuz, aile mesleği olan aldatma ve dolandırıcılıktan nasıl kurtulmaya çalıştığımı tartışmayacağız.

"Oturmak istemiyorum," diyorum ona.

Yüzünde şaşkınlık ve incinmişlik beliriyor. Aslında hiç isyan etmedim. Ben her zaman itaatkar bir kız oldum. Takım oyuncusu. Güvenebileceğiniz kişi. Bununla gurur duydum, bu yüzden şu anda kendimden, ondan nefret ettiğimden daha fazla nefret etmemeye çalışıyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor Rocky rahat bir tavırla ve bunun için onu seviyorum. Özellikle de bir motele gidip bana kafayı yediğimi söyleyenin o olduğunu çok net hatırladığım için.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Addison, sigarasını küllüğe söndürürken. "Victoria'da yaşıyordun ve ne yapıyordun...?" Aniden nefesini tutuyor. "Sen ve Hailey *gerçekten de* country kulübünde garson musunuz? Sahte müşteri değilsiniz, değil mi?"

Elizabeth'in yüzü soluyor. "Hayır." Dehşete kapılmış bakışları bana yöneliyor. "Gerçekten *garson* musun?" "Sadece masalara servis yapmaktan fazlasını yapıyorum..."

Bu açıklama pek yardımcı olmuyor. Addison sanki kusacakmış gibi geriye yaslanıyor ve annemin elini tekrar tutuyor. "Bethy."

"Biliyorum."

"Onlara hiçbir şey öğretmedik," diyor Addison acı dolu bir nefesle. Hailey burada olsaydı, "*Bize her şeyi sen öğrettin*," derdi.

Ama burada sadece kardeşi var ve o da şöyle diyor: "Tanrı aşkına, bu dünyanın sonu değil ki."

"Bunu, onun beklediği kişi söylüyor," diye karşılık verir Elizabeth, ona keskin bir bakış atarak.

"Grey Thornhall."

"Phoebe benim gibi zengin bir sürtük olmak istemiyordu," diyor Rocky, bu sözler beni neredeyse gülümsetiyor. "Siz ikiniz *seçimlerden* bahsediyorsunuz. Onunkini de saygı gösterin."

Benim seçimlerimden hayal kırıklığına uğramışlar. Buna alışmaya çalışıyorum, çünkü hayal kırıklıklarını devasa bir çöp yığını haline getirmek üzereyim.

Elizabeth külünü yana doğru silkeliyor. "Dolandırıcılık yapmadan burada kalmak isteseydin, Rocky gibi kendini güçlü bir konuma getirebilirdin."

"O adamların garsonlar hakkında nasıl konuştuklarını biliyor musun?" diye soruyor Addison.

"Tabii ki biliyorum." Dürüst bir iş seçme kararında beni naif bulmalarından nefret ediyorum. Ciğerlerim yanarken onlara şöyle diyorum: "Son dakika haberi: dünyanın garsonlara ihtiyacı var ve bu bazen nankör, moral bozucu bir iş olabilir—ama ben bunu değişmem. Çünkü en iyi arkadaşımla çalışıyorum ve işimizde fena değiliz. Aslında oradaki en iyileriz."

Tamam, VCC'nin Ayın Çalışanı ödülü için yarışmıyorum (sanki öyle bir şey varmış gibi), ama yavaş yavaş öğrendiğimizi bilmelerine gerek yok.

"O on altı yaşında değil," diyor Rocky. "O bir yetişkin. İstedığı sıradan işi seçebilir."

"Teşekkürler," diyorum.

Addison mide bulantısı geçiriyor gibi görünüyor. "Harika, kulüp üyeleri tarafından her gün nesneleştirilecek kadar büyük, peki sen de o grupların bir parçası mısın, Bray?" Hayal kırıklığının onun yönüne kayacağını beklemiyordum. "Onlar Phoebe'yi yerden yere vururken sen sadece oturup izledin mi? Hailey'i, yani kız kardeşini? O insanlara karşı hiçbir çare görünmüyor mu? Ceplerini boşaltmak için bir plan yok mu? Onlara bedelini ödetmek için bir plan yok mu?"

Rocky dişlerini gıcırdatıyor. O cevap vermeden önce sözünü kesiyorum. "Ne ise o," diyorum. "Bu senin karar verebileceğin ya da kontrol edebileceğin bir şey değil. O yüzden... boş ver."

Rocky bana sanki ulusal heceleme yarışmasını kazanmışım gibi bakıyor. *Etkilenmiş.*

Yanaklarım kızarır ve anneme bakarım. "Sana yalan söyledim ve burada bir iş yapacağımıza inanmanı sağladığım için daha çok kızacağını düşünmüştüm, oysa yapmıyorduk."

Bana nazikçe bakıyor. "Üzüldüm, ama yalan söylemek için iyi bir nedenin olduğunu biliyorum. Beni incitmek istemedin mi? Sen ve Hailey, Addison ve benim bunu onaylamayacağımızı mı düşündünüz?"

"Çünkü öyle," diyor Addison açık sözlü bir şekilde, ama sesinde pek bir sertlik yok. Neredeyse olgusal bir tavırla söylüyor.

Elizabeth, en iyi arkadaşını telafi ediyormuş gibi, daha da yumuşadı. "Sadece seni doğru yola yönlendirmeye çalışıyoruz, canım. Hep yaptığımız tek şey bu." Rocky ile benim aramda bakışlarını gezdirirken yüzü endişeyle kaplandı. "Bu yüzden hâlâ hepinizin Connecticut'tan ayrılmanızı ısrarla tavsiye ediyoruz."

Rocky fısıldayarak, "Yine başlıyoruz," diyor.

Addison elini kaldırır. "Anlamıyorsun, Bray."

"O zaman anlamamıza yardım et," diye karşılık veriyor. "Burada ne kadar büyük, kötü ve çirkin bir şey var ki yarın trene binip gitmemizi istiyorsunuz?"

Elizabeth ve Addison birbirlerine anlamsız bir bakış atarlar ve sonra annem nefret ettiğim üç kelimeyi söyler. "Söyleyemeyiz."

Rocky'nin öfkesi onu buz gibi bir soğukla kaplar. "Söyleyemez misiniz?" diye inanamayan bir sesle sorar. "Pardon, şeytan ses tellerinizi mi ele geçirdi? Neden söyleyemiyorsunuz *lan*?"

"Brayden," diye tersler Addison. "Elizabeth'e öyle konuşma."

"Ama o haklı," diye araya giriyorum. "Bizi Connecticut'tan göndermek istiyorsan, en azından *nedenini* söyleme nezaketini göstermelisin."

"Bilmeseniz daha iyi," der Elizabeth ve ayağa kalkar. İğneyi plağın üzerinden kaldırarak müziği keser.

"Bunu daha önce de duydum," diyorum soğuk bir sesle. "Artık *beş yaşında* değiliz anne. Bizi karanlıkta bırakamazsın."

"Üzgünüm, örümcek, ama bu senin için çok büyük bir mesele. Hepimiz için çok büyük bir mesele ve sana söz veriyorum, bilseydin daha kötü olurdu. Bilseydin *çok* daha kötü olurdu." Gözlerinde korku belirliyor, ama buna nasıl inanabilirim ki? *Ona nasıl* güvenebilirim?

Göğsüm ağır ağır inip kalkıyor, yalanlar birikiyor.

Rocky, kendi içinde biriken öfkesiyle yanımda köpürüyor. "Nedenini söylemeyecek misin?" diye soruyor onlara. "O zaman bize başka bir şey söyle. Çünkü bize kesinlikle tamamen dürüst davranmadın, *anne*." Bu son cümlenin içindeki kuru acı, Addison'ın renginin biraz daha solmasına neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Addison.

"Sen söyle," diye karşılık veriyor Rocky, sigarasını pencere pervazına söndürürken. "Görünüşe göre hepiniz bizden bir şeyler saklamış olabilirsiniz. Başka bir şey. Belki de 'bilmesek daha iyi' olduğu için." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor.

"Hayır," der Elizabeth hemen. "Sakladığımız bir bilgi olsaydı sana söylerdik."

Yüzümü buruşturuyorum. "Buna inanmıyorum."

Yüzü buruşur ve bu sözlerin, bu gece söylediğim diğer her şeyden daha çok onu incittiğini anlarım.

"Ne ima ettiğini bilmiyorum, Bray," der Addison, kendi sigarasını da küllüğe söndürürken. "Belki bize biraz bağlam verirsen."

"Bağlam," der Rocky kuru bir kahkaha atarak. "Bağlam olarak şuna ne dersiniz? Oğlunuz Cadılar Bayramı'nda takipçisi tarafından bıçaklandı ve hayatını kurtarmak için ona kan nakli yapmak zorunda kaldık. Ama — oops — hiçbirimiz kan grubumuzu bilmiyoruz. Ne büyük bir talihsizlik."

"Trevor...?" diye başlar Addison.

"O iyi," Rocky sözünü çabucak keser. "Ama altı kan tahlili yapıldıktan sonra, görünüşe göre o senin biyolojik oğlun olamaz. Peki ne yaptın? Onu bir marketten mi çaldın? Beşiğinden mi kaçırdın?"

Kafasını defalarca sallıyor ve aceleyle Elizabeth'e bakıyor. Annem şok geçirmiş gibi elini ağzına götürüyor.

"Seni gördük, Addison," diyorum. "Biz küçükken karnın hamileydi. O da mı yalandı?"

Gözlerinin kenarlarına dokunarak gözyaşlarını durdurmaya çalışıyor. "Bana bir dakika verin." Ayağa kalkıyor ve tualete doğru koşuyor.

Elizabeth onu takip edecekmiş gibi ayağa fırlar.

"Bu odadan çıkarsan, ben de hayatından çıkarım," diyorum sert bir sesle, kontrolsüz bir çığlıkla ultimatolumu haykırıyorum. Bunu gerçekten kastettiğimden bile emin değilim ve kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor.

Sanki başka birine dönüşmüşüm gibi bana bakıyor. Tanıdığı kızının bir hayali. Bu *duyguyu* anlayabildiğine sevindim. "Bebeği kaybetti, Phoebe," diyor bana çok yumuşak, çok acı bir sesle. "Düşük yaptı ve sonra Trevor'ı evlat edindi. Ve sana her şeyi anlatmak yerine, Everett, Addison ve ben, hepinizin onun çocuğu olduğuna inanmanıza izin vermeyi kararlaştırdık. Ama o onun *çocuğu*. Kelimenin tam anlamıyla."

Boğazıma bir yumru oturuyor.

Evlat edinme.

Az önce yukarıda bu konuda bir teori kurmuştum, ama bu hikayede mantık hataları yok mu? Midem düğümleniyor. Ağrıyor. Kafamı sallıyorum. "Çocuk evlat edinemezsin. Evrakları bırakamazsın."

"Kızın adı farklıydı. Sahte kimlik. Sahte evraklar." Gözleri ikimiz arasında gidip geliyor ve Rocky donakalmış durumda. Buz gibi. "Bir yuvaya ihtiyacı vardı. Biz de ona bir yuva verdik."

"Nerede doğdu? Hangi evlat edinme ajansı?" diye soruyor Rocky.

"New York. Addy'nin hangi ajansı kullandığını hatırlayamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Hepiniz gibi, biz de evrak izleri bırakmayı sevmiyoruz. Doğum belgeleri yakılır."

Rocky'nin ona inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Ben de tam olarak emin değilim, ama bize daha fazla kanıt sunabilecekleri de yok.

"Peki ya biz?" diye soruyorum, sesim gergin. *Ya ben?* "Biz de mi evlatlıkız?"

Yüzü buruşur. “Hayır, canım. Sizi üçünü de ben doğurdum.” Kalbine dokunur. “Üçüzlere hamileydim. Kardeşlerin ve sen. Üçünüzü de doğurdum.” Rocky’ye bakar. “Sen ve Hailey, Addison ve Everett’in biyolojik çocuklarısınız.” Dikkatini tekrar bana çevirir. “Bu yüzden mi bu kadar...?” Kelimeyi bilmiyor. *Kızgın. Savaşkan. Farklı.*

“Bana yalan söylenmesini istemiyorum,” diyorum ona. “Senin tarafından değil.”

“Seni, yalan söylediğimde bunu anlayabilecek kadar iyi yetiştirdiğimi düşünmek isterim,” diyor nazikçe, ama bu daha çok sanki biri boynuma iğne batırıyormuş gibi hissettiriyor. Bakışları Addison’ın gittiği yere kayıyor ve ben de onun da Addison’ın peşinden gideceğini düşünüyorum. Ama dikkatini tekrar bana veriyor. “Connecticut,” diyor. “O eyalette bir seferde birkaç saatten fazla kalamayız. Senin doğmadan önce düzenlediğimiz bir dolandırıcılık olayı vardı.”

Rocky’nin gözleri kararır. “Onlarca yıldır geri dönemeyeceğiniz kadar büyük bir dolandırıcılık mı?” “Ve bu, bizim de burada olmamızı tehlikeli hale getirir mi?” diye eklerim şaşkınlıkla.

“İyi bitmeyen bir dolandırıcılık.” Derin bir nefes alıyor ve daha fazla açıklama yapmayacağını biliyorum. Bu yarım cevaplarla yetinmek zorunda kalacağız. Şu anda ısrar etmenin sırası değil. Onları Koning işine ikna etmeliyiz ve Addison’ı az önce ağılattığımızı düşünürsek bu biraz zor olabilir.

Onun en son ne zaman gözyaşı döktüğünü gerçekten hatırlayamıyorum ve eğer doğruyu söylüyorlarsa kendimi biraz berbat hissediyorum. Eğer gerçekten düşük yaptıysa. Ve bunu sorgulamak bana düşer mi? Bunu olduğu gibi kabul etmeli miyim?

Hailey’i düşünüyorum. Uykusuz gözlerinin altındaki morumsu hilal şeklindeki halkaları. Cevap bulma takıntısı. *Kanıt.* Kanıt ihtiyacımız var.

DNA. Akşam yemeği. Planımızdan sapmamalıyız.

ON ALTI

Rocky

On üç. Akşam yemeğine oturduğumuzdan beri babamın bana attığı yan bakışların sayısı bu. Beni o uğursuz sayıyla bırakmasın diye bir tane daha bekliyorum. Ama son beş dakikadır Elizabeth'e takılmış durumda, Elizabeth de babamın kaçırdıklarını anlatmayı bitiriyor.

Onu bir milisaniyeden fazla karanlıkta tutabilseydik çok hoşuma giderdi. Yeşil gözleri endişe ve öfkeyle kararıyor ve terlemeye başlamış olmalı ki, gri düğmeli gömleğinin manşetlerini kıvırmaya başlıyor. İçeri girdiğinde paltoyu çoktan çıkarmıştı. Kahverengi saçları kulaklarına değecek kadar uzamış ve akşamüstü sakalı daha kalın bir sakal haline gelmiş.

Kim olursa olsun, daha rahat ve kaygısız görünüyor. Düzgün kesimli değil. Fortune 500 şirketinde bir toplantı yönetecek gibi durmuyor.

Tabağımda yarısı yenmiş suşi kalmış ve annemin şaşkın bir şekilde çubuklarıyla nigiriyi dürtmesini izliyorum.

Ona duygusal acı çektirdiğim ve onu (sözde) bir çocuğunu kaybettiği geçmişe sürüklediğim için kendimi alçak hissetmem *gerekirdi*. Ama onun için ağlayamıyorum. En ufak bir suçluluk duygusu bile hissetmiyorum.

Aslında, ona inanmıyorum.

Söylediği hiçbir şeye inanabileceğimden emin değilim. Tabii ki, eğer dürüst olduğu ortaya çıkarsa, ben tam bir pislik olacağım, ama bu riski göze almaya hazırım.

Su bardağımı avuçlarımla kavrayıp boğazımı temizliyorum. "Onun ansiklopedi maddesine ihtiyacı yok," diyorum Elizabeth'e. "Ona sadece özetini ver. Paylaşacak başka haberlerimiz var."

Babamın kaşları kalkar. "Bu geceki bombaları atmayı bitirmedin mi?"

"Sen çelikten yapılmışsın, değil mi?" diye karşılık veriyorum. "Bir el bombasına daha dayanamaz mısın?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor bana. "Annen ve benim sana yalan söylediğimizi düşündüğün için sadakat testi mi bu? Aksi takdirde, aklıma gelen tek şey, senin bencil bir velet olduğun."

Kadehimi kaldırıyorum. "Bencil velet."

Bana öfkeyle bakıyor. "Hepimiz aynı takımdayız, Brayden."

Bana bu gerçeği defalarca hatırlattılar. Aynı takım. Aynı hedefler. Bu tamamen yanlış değil, ama bir yerlerde, arzularımızın ayrıştığını düşünüyorum.

"Bu bir bomba değil," diye araya girdi Phoebe, *sakin ol der* gibi bana bakarak. Evet... onların yardımına ihtiyacımız var ve ben bunu kolaylaştırmıyorum.

Ama bana kalsa, onları Koning işine karıştırmazdık. Kendi başımıza nasıl yapacağımızı bulurduk. Daha zor, daha riskli olurdu, ama ben *bize* inanıyorum. Altımıza. Onlara ihtiyacımız yok

. Onlara hiç ihtiyacımız olmadı. Yine de, ne kadar ikna edici olsam da, kardeşlerimi ve üçüzleri buna ikna edemedim.

Phoebe şarabından bir yudum alır, sonra bardağı masaya bırakır. "Siz üçünüz bu habere muhtemelen sevineceksiniz."

"İyi haber mi?" Annem sevinçle canlanır. Elizabeth uzanıp elini sıkar.

"Hepimiz iyi haberleri severiz, canım," der Elizabeth sıcak bir gülümsemeyle.

Phoebe derin bir nefes alır, kendini hazırlar. "Aslında Jake Waterford'la çıkmıyorum," der. "Hepsi sahte. Aslında, gerçekten çıktığım kişi..." Bakışları bana yönelir. "Rocky." Başım dönüyor.

Sıcak bir yaz gününde soğuk bir duş gibi. Bu kadar açık bir şekilde ona ait olduğumu hissetmek, benim için hiç de sıradan bir şey değil, çünkü bunun yakın zamanda tekrar olacağını sanmıyorum.

"Phoebe," derim, sanki onun adı bana aitmiş gibi, tıpkı benim adımın ona ait olduğu gibi.

"Hepsi bu mu?" Babam bu anı keskin bir bıçakla keser. "Bunu zaten biliyorduk." Gözlerimi kısarım. "*Daha yeni* bir araya geldik. Kısa bir süre önce."

"Çok uzun olmadı," diye onaylar Phoebe, Elizabeth sandalyesinden kalkıp kızını kucaklamak için yanına gelirken.

"Everett sadece bunun olacağını bildiğimizi kastetti," diyor Elizabeth neşeyle. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Kader," annem şarabından bir yudum alırken onaylar.

Kaslarım gergin, kasılmış durumda ve babamı tanıyorum. *Tam olarak* söylediği şeyi kastetti. O, Phoebe ile benim gizlice flört ettiğimize hep inanmıştır.

Elizabeth sandalyesine geri döner. "Hap kullanıyor musun?"

"Hap mı kullanıyorum?" Phoebe yüzünü buruşturur ve midem cehennemin dibine çakılır. Gelecekteki nesiller ve bebekler hakkında yapılan her konuşma, ebeveynlerimizin emrinde olacak küçük bir çocuk istediklerini ve Phoebe ile benim bunu sağlayacak araçlar olduğumuzu hatırlatır bana.

Elizabeth, sanki bu masum ama eğlenceli bir soruymuş gibi gülümsüyor. Phoebe'nin aşk hayatına burnunu sokmasının, anne-kız ilişkilerinin normal bir parçası olduğunun farkındayım. Kahretsin, ikimize de seks yapmadan çok önce "güvenli seks" konuşması yapılmıştı. Eminim annem ve Elizabeth bizi aynı odada yan yana oturtmuşlardır.

Geriye dönüp baktığımda, neden biz? Neden Phoebe ve Hailey değil?

"*Hepimizin bir rolü var,*" diye annemin sesini kafamın içinde duyuyorum; bu sözler, bedenimi buzulu eriten sıcak lav gibi yakıyor.

"Phoebe'nin doğum kontrol hapı kullanmasının ne önemi var?" diye tersliyorum.

Elizabeth sashimini soya sosuna batırıyor. "Onunla en son konuştuğumda, hapı sevmediğini söylemişti. Çocuk sahibi olmayı düşünmüyorsanız, ikinizin bir kaza yaşamasını istemem."

"Saçmalık," diyorum. "Küçük bir çocuğu çok seversin." Ona ve aileme bakıyorum. "Hepiniz seversiniz."

"Elbette, işleri kolaylaştırır," diyor annem, "ama bu bizim kararımız değil, Bray." Sanki sözleri benim ağızımdan çıkmış gibi, yüzünde incinmiş bir ifade beliriyor.

"Hapı sevmediğimden değil," diyor Phoebe nazikçe, sanki yarattığım gerginliği yumuşatmaya çalışır gibi. "Sevmediğim şey, doğum kontrol hapını *alabilmem* için geçmem gereken süreç. Çok fazla taşındık."

Bu durum, hem onun hem de kız kardeşim için işleri zorlaştırıyor. Yıllar boyunca bu konuda yardımcı olmaya çalıştım. Bu, takma adlar kullanmayı ve yeni eczaneleri dolandırmayı gerektiriyor, bu da yakalanma riskini artırıyor. Sonuçta, sadece prezervatif kullanmak daha kolay (ve ironik bir şekilde daha güvenli) ama ikisinden biri farklı bir yol izlemek isterse, Nova, Oliver ve benim bu tehlikeyi göze alıp yardım edeceğimizi biliyorum.

"Ama şu anda taşınmıyoruz," diye ekliyorum. "Victoria'da kalıyoruz ve yalvarışlarınızı ve uyarılarınızı binlerce kez dinledik. Önemli değil. Burada başlayacağımız bir iş bulduk."

"Ne işi?" Babam meraklanıyor ve ben de Jake Koning Waterford ile olan karmaşık bağlarımızı açıklamak için uzun bir sürece başlıyorum. En başından. Çoğunlukla, çok az araya girerek sessizce dinliyorlar. Ancak Carter'ın... her şeye karıştığını söylediğimde tepkileri düşünceli olmaktan çıkıp sinirli hale geliyor.

"Kimliğimiz mi ortaya çıktı?" Elizabeth dehşetle kaşlarını çatıyor.

"Sadece Jake," diyor Phoebe. "Kimliklerimizi bilen tek kişi o." "O zararsızdır," diye ekliyorum.

"Zararsız mı?" Annemin gözleri bana dikilir. "Waterford ailesinin nasıl bir aile olduğunu biliyor musun sen? Şehre geleli yirmi dört saat bile olmadı, ama şimdiden söyleyebilirim ki Claudia'nın oğulları *iğrenç* insanlar. Onlara körü körüne olan sevgisiyle o da aşağılık bir kadın."

"Jake, ailesinin geri kalanı gibi değil." Onu o kadar çabuk savunuyorum ki, sanki otomatik pilotta gibiyim.

Phoebe de lafa karışıyor: "Kurallara uymak konusunda biraz gergin ve huysuz olabilir, ama bu sevimli bir özelliği."

Tanrım. Gözlerimi devirdim.

Bana ateşli bir bakış atıyor. "Sevimli bir yanı var." "Kök kanal tedavisi kadar sevimli." Arkama yaslanıyorum.

"Sen acıyı seviyorsun." Aşk, Jake'in benim için ifade ettiği şey için çok güçlü bir kelime, ama bugün onu savunma hızımla kendimi şaşırttım.

"Onun ailesinin tamamıyla tanışmadın bile," diyor annem. "Peki siz tanıştınız mı?" diye soruyorum merakla.

"Evet," annelerimiz aynı anda cevaplar ve Elizabeth şöyle açıklar: "Claudia ve en büyük iki oğluyla öğle yemeği yedik, Jake ve Phoebe hakkında bilgi almak için."

"Eros için," diye ekliyor Elizabeth, sahte çöpçatanlık şirketlerinin adını söyleyerek.

"Şunu bir netleştirelim, ikiniz de Claudia'nın kulağına fısıldıyorsunuz," diyorum, "ve ondan nefret ediyorsunuz. Yani bana göre uzun vadeli bir dolandırıcılık için mükemmel bir hedef gibi görünüyor." Jake'in Koning tacını ele geçirmesine yardım etme planımızı açıklıyorum.

Ben bitirir bitirmez Elizabeth başını sallar. "Connecticut'ta olamayız." "Bu işin başı sonu yok," der annem daha keskin bir şekilde.

Kimse suşiden bir parça almıyor, ama eller bardaklardan gevşiyor. Babamın gevşeyen yumruğunda kumaş peçeteler düzleşiyor. Gerginlik yüksek olabilir, ama ilgileniyorlar. İş cazip.

"Connecticut'ta olmanıza gerek yok," diyor Phoebe nazikçe. "Uzaklardan işinizi yapın yeter. Eros'u New York'ta zaten kurdunuz. Beni ve Rocky'yi eşleştirmeden de sosyetik olabilirsiniz."

"Jake bize ne kadar teklif ediyor?" diye merak ediyor babam. "Onun unvanını ve mirasını güvence altına aldıktan sonra mı?"

"Bir milyon," diyorum.

"Hepsi bu mu?"

"Her birimize."

"Dokuzumuz için mi?" diye soruyor Elizabeth.

"Evet," diyor Phoebe. "Toplamda dokuz milyon."

Annem şarap kadehini avuçlayarak sandalyesinde geriye doğru kayıyor. Geniş, açgözlü gözleri Elizabeth'e kayıyor. "Bethy?"

Milyonlarca dolarlık bir ödeme görmeyeli uzun zaman oldu.

"Hayır," der Elizabeth soğuk bir sesle. "Hiçbir para Connecticut'ta kalmaya değmez. Bir söz verdik, Addy."

"Bunu yapmak zorundayız, Beth," diye karşılık verir babam. "Jake Waterford ne yaptığımızı ve kim olduğumuzu bilirse, mirasçı olduğunda bizim için daha değerli bir varlık olur. Şu anda ise bir yük."

Daha önce Jake'i bir yük olarak nitelendirmiştim, ama bunu babamdan duymak beni kızdırdı. Jake'in bizim takımımızda olmadığını düşünmesi beni çileden çıkardı. Belki de babam "yürü" dediğinde "koşmak" isteyen içimdeki kindarlık yüzündendir.

Elizabeth su kadehinden bir yudum alır, Phoebe ve ben ise dudaklarının kadehin kenarına değmesine fazla odaklanmamaya dikkat ederiz.

Annem, "Bu bir risk," diyor.

"Neden risk olduğunu bize söyleyene kadar," diye karşı çıkıyorum, "bu riski alacağız. Siz olsanız da olmasanız da."

"Bizimle," diyor Elizabeth sessizce, bardağını masaya koyarken. "Bunu başarmaya çalışırsanız, bizim de dahil olmamız gerekecek."

—

Akşam yemeği biter. Anne babamızı malikaneden uğurladıktan sonra, Phoebe ve ben yemek odasına geri döneriz. Tıbbi eldiven giyen Nova, ruj lekeli bir şarap kadehini plastik bir torbaya koyar ve Phoebe kullanılmamış çatal bıçakları toplamaya başlar.

Mutfığa girer.

Masadaki kutudan iki mavi eldiven çıkarıyorum ama Nova, "Ben hallederim," diyor. Torbayı kapatıyor. "Bunu ben halledeyim."

İkinci kata çıkan merdivenlere bakıyorum. Gözetleme odası. Ailem.

"Trevor bayıldı," diyor Nova, bakışlarımı takip ederek. "Hailey Ancestry.com'da geziniyordu ve Oliver sonunda onu uzanmaya ikna etti. Uykuya dalması için ona *The Grapes of Wrath*'ı okumaya çalışıyor."

Bu bilgi için ona teşekkür edebilirdim, ama etmedim. "Ve sen buradasın. Tek kişilik temizlik ekibi," dedim. "Yedek plan. Nova Graves."

Sanki bu bir hakaretmiş gibi

bana ters ters bakıyor. Öyle

değildi.

Bazı günler, Nova olmasaydı dünyalarımızın paramparça olacağını düşünüyorum. İçimizden herhangi biri olmasaydı... bu iş yürümezdi. Birbirimize ihtiyacımız var. Sadece vaftiz annelere ve vaftiz babaya da ihtiyaç duymak istemiyorum.

KİM:Helldiver101@hotmail.com

KİMDEN: Essex Genomics

KONU: Örnekler Başarıyla Gönderildi TARİH: 15/11

Sayın Bayan Hart,

Babalık ve annelik testi için DNA örneklerini gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Örneklerin alındığını teyit eden belgeyi ekte bulabilirsiniz. Sonuçlar hakkında 3–12 hafta içinde bilgilendirileceksiniz.

Saygılarımızla

Essex Genomics

ALICI:Helldiver101@hotmail.com

GÖNDEREN: Essex Genomics

KONU: Sonuçlar Hazır

TARİH: 5 Şubat

Sayın Bayan Hart,

Talep ettiğiniz babalık ve annelik testleri tamamlandı ve sonuçlarınız hazır. Lütfen bağlantıyı takip edin ve tercih ettiğiniz teslimat yöntemini seçin.

Saygılarımla,

Essex Genomics

ALICI:Helldiver101@hotmail.com

GÖNDEREN: Essex Genomics

KONU: Onaylanmış Posta Teslimatı

TARİH: 2/5

Sayın Bayan Hart,

Posta teslimatını onayladığınız için teşekkür ederiz. Sonuçlarınız 5–7 iş günü içinde size postayla

gönderilecektir. Saygılarımızla,

Essex Genomics

BURNER TELEFON SOHBETİ

(HAİLEY): Kahretsin. Yanlışlıkla posta teslimatını seçmişim. Sonuçların e-posta ile gönderilmesini istemiştim, ama şimdi bize posta yoluyla gönderiliyorlar

(PHOEBE): Nereye gönderiliyorlar?

(HAİLEY): Posta kutuma

(ROCKY): Biraz uyu. Tanrım.

(OLİVER): DNA sonuçları partisi ertelendi. Onun yerine pijama partisi mi yapalım?

(NOVA): Hayır

(TREVOR): Votka varsa pijama partisine varım

(ROCKY): Pijama partisi iptal

KİM:Helldiver101@hotmail.com

KİMDEN: Victoria Postage

KONU: Gelen Paketler TARİH:

13 Şubat

Bir paket 13 Şubat saat 20:00'de (EST) ulaşacak ve teslim alınabilir. Teşekkürler,

Victoria Postage

Posta kutuları, kargo ve baskı hizmetleri için yerel tek adresiniz!

SEVENTEEN

Phoebe

Ciğerlerime oksijen çekmekte zorlanıyorum. Terli, çıplak, ama henüz yorgun düşmemiş bir halde siyah, nemli çarşafın altında yatarken, tüm vücudum hâlâ onun dokunuşunun titreşimlerini hissediyor.

Seks.

Bu kadar güçlü, bu kadar *heyecan verici* hissettirmemeliydi. Seksin *bu kadar* zevkli olduğunu hiç hatırlamıyorum. Sanki devam edebilirdim. Asla duramazdım. Dün gece Rocky'nin yatak odasında saatlerce oynadıktan sonra ve bu sabah erkenden yine oynadıktan sonra sinir uçlarım şarkı söylüyor. Onun dijital saatine orta parmağımı gösterip, sanki dünmüş gibi davranmak istiyorum. Berkshires'ta ebeveynlerimizin DNA'sını topladığımızdan bu yana üç ay geçti ve Rocky ile birlikte olmanın küçük detayları hala kalbimi kıpır kıpır ediyor. Basit şeyler. Mesela

uyandığım gibi.

Rocky'nin odası.

Benim için astığı televizyon dışında, odası gerçek bir yatak odasından çok "*Güzel ve Çirkin*" filmindeki *kütüphaneye* benziyor. İronik olan ise, buradaki hiçbir şeyin aslında Rocky'ye ait olmaması. Ne Murano camından kuşlar ya da vazolar, ne altın Venedik maskeleri, ne de birçok gömme rafa dizilmiş 1700'lerden kalma düzinelerce ansiklopedi. Reynolds ailesi, Rocky'nin isteği ve parasıyla tekne evini kiraladığında, çeşitli biblolarını ve kitaplarını burada bırakmış.

Dekorasyon yapmak istese bile, bunu yapacak kadar kişisel eşyası olduğunu sanmıyorum. Benden farklı olarak, o işten işe geçerken hiçbir şey biriktirmemişti.

Rocky kapıya doğru yürür ve bir çöp kutusuna prezervatif atar. Korkutucu derecede çekici, çıplak bir yürüyüşle kral boyu yatağına geri döner.

Arka planda duvara monte edilmiş televizyonda *Scream* yüksek sesle çalıyor ve ben az önce beynimi sikip atan ölümcül derecede yakışıklı şeytandan çok Ghostface katiline odaklanmaya çalışıyorum — ama ben de bir insanım.

"Bu..." diye yüksek sesle düşünüyorum ve Rocky'nin memnun ifadesini görünce, tüm iltifatlarımı geri alıyorum. "Oldukça sıradan."

Bakışları yüzümü tarıyor. "Vay canına."

"Vay canına, sanki çok haklıymışsın gibi, Phoebe?"

"Vay canına, sanki bu kasaba seni *gerçekten* kötü bir yalancı yapıyor da." Yatağa bir adım uzaklıkta duruyor ve ben ona bir tüy fırlatıyorum.

Sinir bozucu bir şekilde yakalıyor.

"Ben *harika* bir yalancıyım." Daha fazla doğruluyorum, çarşaf kucağıma düşüyor. Sıcak bakışları göğüslerime iniyor, ben de bunu görmezden gelip argümanımı sürdürüyorum. "Örnek olarak, bu kasabanın tamamı benim Jake'le mutlu olduğumu sanıyor, oysa ben aslında seninle mutsuzum."

"Mutsuz mu?"

"Evet, evet. Seninle çok, *çok* mutsuzum."

"Öyle mi?" Yatağa geri sürünür. "Her gece içten içe biraz ölüyorsun mu?"

"Birazdan da fazla." Nefesim kesilir, özellikle de iri avucuyla yüzümün yanından yukarı doğru kayarken, karşılıklı arzumuz duyularımı boğarken. "Tamamen, tamamen... komada gibiyim."

Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi dolaşır. "Bana oldukça canlı geliyorsun." Beni bedenimi çeken bir öpücüğe sürükleyip yatağa yatırdığı anda, tiz bir *bip bip bip* sesi dudaklarımızı ayırıyor ve Rocky'nin gözlerini Atlantik'e doğru devirmesine neden oluyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor, benden ve yataktan kalkıyor.

Yerleşik kitaplıktan telefonunu alır ve öfkeyle sabah yedi alarmini kapatır, sonra cüzdanını ve anahtarlarını aramak için odada dolaşır. Hâlâ çıplaktır. Öfkeyi en sıcak kürk manto gibi giymektedir. Yoğun adımları, bastığı her yere alevli ayak izleri bırakır.

Ateş, Rocky'nin doğasında var. Ama nadiren zeminde bu kadar çok delik açar. "Çok önemli randevuna geç kalmaz mısın?" Saçlarımı dağınık bir at kuyruğu ve midemdeki sıkışmayı görmezden geliyorum.

Dün gecedен kalma kirli giysileri hasır sepete atıyor. "Symphonies on the Pier'de kahvaltı."

"Ne şık."

"Saat tam sekizde."

"O 'İlk Doğan Pislik' denen herifle mi?" diye soruyorum, her ne kadar cevabı onun düşmanca tavrından apaçık belli olsa da. "Yeni can dostun cehennemde çürüsün."

"Cehennem yeterince acı verici değil," diyor acı bir şekilde. "Trent orada muhtemelen çok mutlu olurdu." Trent Waterford'un adının geçmesi bile öfke bombası gibi patlıyor.

Dumanı içime çekerim. "Hayır, yapmazdı, çünkü *ben de* orada olurdum ve onu et yiyen bir çeteye gönderirdim."

Rocky neredeyse, *neredeyse* gülümsüyor. "Öyle mi? Onu tam olarak nasıl tekmellersin?" "Ben güçlüyüm," diyorum.

Waterford ailesi üzerinde nüfuz kazanmak için tohumları ekeli üç ay oldu ve Rocky'yi giderek daha fazla korumak istediğimi hissediyorum. Sanki Trent'e bifték bıçakları ve elektrikli testere fırlatabilirmişim gibi. Ama ben daha iyi biliyorum.

Rocky ile Trent'in arasına girmek iyi bir seçenek değil. Her ne kadar *çok* cazip olsa da, bu durumu sonsuz derecede daha kötü hale getirir.

Keşke gerçek (ama gizli) erkek arkadaşıma yardım etmek için daha fazlasını yapabilsem. "Lastik taşıyabilirim," diyorum, gücümü vurgulayarak.

"Bir lastiği yerden iki santim yukarı kaldırıp iki saniye tutabilirsin."

Ona sertçe bakıyorum. Tamam, haksız değil. Burada ağırlık kaldırıp üst vücut gücümü geliştirmiyorum.

Yine de kollarımı kavuşturuyorum. "Daha önce yumruk attım." Yıllar önce bir barda. Hailey, sırf *orada bulunmasıyla* sarhoş bir adamı kızdırdıktan sonra onu korumak için. Adam, Hailey'in kendisine ters ters bakmayı kesmediğini söyledi. O kadar kırılmıştı ki Hailey'in yüzüne yaklaştı, ben de yumruğumla onun yüzüne yaklaştım, sonra sarhoş adam beni saçımdan yakalayınca Nova araya girdi.

Kötü bir geceydi.

"Peki, sonuç ne oldu?" Rocky daha da alaycı bir tonla soruyor.

"Şey, kavgayı kazandım, yani *harika* gitti."

Bana bir bakış attı. "Seni savunması için 'büyük' kardeşine ihtiyaç duymak kazanmak değildir."

"Güreşte takım şampiyonlukları var, o yüzden aynı fikirde değilim." Dizlerimi bükerek tutunuyorum. "Ama Trent'i tek başıma pataklardım. Hepsi benim sayemde." Pazılarımı kasıyorum, bu da kaslarımda küçük bir şişkinlik yaratıyor. "Korkun lan."

"Korkuyorum," diyor, "lanet bir tendonunu koparabileceğinden."

Ona *iki* elimle orta parmak gösteriyorum.

Rocky cüzdanını, anahtarlarını, Rolex'ini ve telefonunu komodinin üzerine bırakır—sadece yatağa çıkıp ayak bileğimi yakalamak için. Çekince, sırt üstü yere yapışırım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Otmaya çalıştığımda, beni tekrar yere itiyor. Sert bakışları erimiş zımpara kağıdı gibi okşuyor beni ve inkar edemem ki, bakışlarını benden ayırmasını hiç istemiyorum. Bana daha da yaklaşıyor. "Buna kavgı mı diyorsun?"

Onu daha sert itiyorum ve o da sanki kağıt bebekmişim gibi kollarımı yakalıyor. Çıplakız. Sadece sıcak tenler ve ağır nefesler. Nefesler çoğunlukla benden geliyor.

"Siktir git," diye küfrediyorum.

"Git sik beni de," diye fısıldıyor kulağıma. "Siktir git de. *O pis* ağzını kullan, çünkü fiziksel olarak benden daha güçlü olamayacağını biliyorsun."

Sanki doksan derecelik bir yokuşta koşuyormuşum gibi nefes alıyorum. Kendimi daha da ıslak hissediyorum ve bunun beni neden tahrik ettiğini zar zor anlayabiliyorum. Çıplak güreştığımız için değil. Ya da kaybettiğim için de değil.

Bacaklarımı onun altında kıvrıp çılgınca tekmeliyorum, ama o çok az çaba harcayarak beni yatağa sabitliyor, oysa ben içimdeki tüm gücü kullanıyorum. Hırlayarak kollarımı geri almaya çalışıyorum, ama o beni yeterince sabitlemiş durumda.

Kıvraniyorum.

O sıkıca tutuyor ve hapsediyor.

Gözlerimiz birbirine saplanıyor.

Onun altında kıvraniyorum. "Durmayacağım," diyorum boğuk bir sesle.

"Biliyorum," diyor nefes nefese. "Çünkü senin kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Sonra dizleriyle bacaklarımı iyice açıyor. *Evet, evet*. Rocky çok sert ve bu sonraki saniyelerde, ki bunlar mutluluk dolu dakikalara dönüşüyor, beni tam bir saldırganlıkla sikiyor. *Sahiplenme*. Sanki içimdeki en derin yerlere ulaşması gerekiyormuş gibi, işte bu yüzden bu kadar ani ve tam bir şekilde kendimi kaptırıyorum.

Bağlantı.

Beni kendisine doğru çektiği hissi, benim de onu kendime doğru çektiğim hissi. Birbirimize zincirlenip kilitlensek bile yine de yeterince yakın olamayacağımız hissi.

Gözleri benimkileri kazıyor ve ham zevk ve duyguların saldırısı altında direnişim zayıf kalıyor. Ben de daha derine inmek istiyorum.

Pençelerimi ona geçirmek istiyorum. Seçtiğim ismi sırtına kazımak istiyorum. Onun da seçtiği ismi benimkine kazımasını istiyorum. Kan bedenlerimizden damlıyor. Birbirimizin kıpkırmızı kan gölünde öpüşüyoruz.

Asla bırakmayız.

"Daha derine," diye dişlerimi sıkıyorum ve bu

küçük bir çığlığa dönüşüyor. Alnını alnıma

bastırıyor. "*Phoebe*." "*Rocky*. *Rocky*."

Boşalacağım.

Ve boşaldığımda, gözlerimin köşelerinden sıcak gözyaşları akıyor. O, içime girip çıkarken beni vücuduna sıkıca, güvenli bir şekilde, sağlam bir şekilde tutuyor. Prezervatif takmadığı için içim sıcak. Çekildiğinde, üzerime diz çökmüş ve birkaç kez kendini pompalıyor.

Kaba, gırtlaktan gelen bir sesle karnıma boşalıyor.

O *görüntü*. Garip bir inilti sesi ağızımdan kaçıyor. Siktir. Yüzümü yastığa gömüyorum. "Bunu duymadın."

"Boşalmayı sevdiğin sesini mi kastediyorsun?" Yataktan kalkıyor. Zaten yine seksi bir çıplak yürüyüşe çıkmış. Déjà vu. Bunu kaç kez yapabiliriz?

Yüzüm yanıyor. "Üzerime boşalmasını *hiç* sevmedim."

"Çünkü bugüne kadar üzerine boşalmadım." Dolabından bir el havlusu alıyor. "Ve benden önce üzerine boşalan her kim ise, o lanet olası bir ezik ve şimdi ölmeli." Soğuk bir gülümseme atıyor.

Bu beni gerçekten gülümsetiyor.

Yatağa geri dönüyor ve ben dirseklerimin üzerine yaslanırken, karnımı silmesine izin veriyorum. Benim için çok sert miydi diye soruyor ve ben "Hayır, hoşuma gitti" diyorum. Aramızdaki gerilim artıyor, cinsel ve duygusal arzu, ölümcül bir fiyonkla sarılmış halde.

Daralmış gözleri benimkilere kayar. "Bana öyle bakma." "Nasıl?"

"Yine sevişmek istiyormuş gibi."

"Trent'le buluşman gerektiğini biliyorum." Jake'in kardeşinden tekrar bahsetmek bile beni rahatsız ediyor. "Zaten yakında işe gitmem gerekiyor. Bu karşılıklı bir 'vur-kaç' ilişkisi."

O yüzünü buruşturur. "Öyle söyleme."

"Peki," derim. "Yapıp kaç."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalkarak kirli havluyu hasır sepete attı. "Ne? *Rocky*." Kaşlarımı çattım ve yataktan kayarak indim. "*Şaka* yapıyorum. Muhtemelen en iyi şakam değil, ama yine de bir şaka."

Yüzünde hiçbir kin belirtisi olmadan kömür rengi eşofman altını bana fırlattı. Ben onu yakalayıp giyerken, "Jake'in kardeşinin yanında olmak içimde tarif edemediğim bir şeyler uyandırıyor, Phebs. O özel bir tür kötülük değil. Daha önce pek çok Trent ile birlikte oldum. Hayatım boyunca onlar gibi davrandım. Ama *seninle* hiç *gerçekten* birlikte olmadım. Bu şekilde değil. Böyle bir iş yaparken değil."

"Bu işleri zorlaştırıyor mu?" Onun sade siyah tişörtünü giydim. Üzerimde bol duruyordu.

"Sınırdayım... sanki uçurumun kenarında, ve beni akıl sağlığımı koruyan tek şey *senin* olduğunu bilmek. Fiziksel olarak. Cinsel olarak. Duygusal olarak. Her yönden, içten ve dıştan."

Onu anlıyorum, sanırım onun fark ettiğinden daha fazla. "Ve ben," diyorum yumuşak bir sesle, "ihtiyacı olan, açgözlü sürtük olduğumu sanıyordum." Benim gülümsememin ardından o da gülümsediğinde, kollarına atılıyorum.

Beni şiddetle kollarının arasına alıyor. Çenesini başıma dayayarak o kadar sessizce mırıldanıyor ki, sözlerini neredeyse duyamıyorum. "Sana daha da aşık oluyorum."

Bu duygular beni alt üst ederken gözlerim yaşlarla doluyor.

Rocky'yi daha fazla sevebileceğimi sanmazdım, ama birinin vücuduna girebilmenin bir yolu olsaydı, ikimiz de bunu birlikte geçirdiğimiz bu samimi anlarda yapmayı seçerdik herhalde. Çünkü bunlar her zaman sık ya da garantili değil. Her gün uğruna mücadele ediliyor.

Şu anda bile, Jake ile çıkarken onun tekne evinde bulunma riskini alıyorum, ama kardeşlerim Rocky ile birlikte yaşıyor. Bir ya da iki gece burada kalmam için makul bir neden bu. Ama haftanın her gecesi değil.

Daha isteksiz ve gergin bir şekilde ayrılıyor. Rocky duşa koşarken, ben Hailey'e mesaj atıyorum:

The Hunt için birazdan seni alacağım! 9'a kadar hazır olur musun?

Hemen iki başparmak yukarı ve konfeti topu emojileriyle cevap veriyor. Gülümsüyorum, bu tuhaf kasaba etkinliklerinin Hails için A+ zihinsel dikkat dağıtıcılar olmasından mutluyum.

Tıpkı balkabağı turtası yarışması gibi. Çirkin Kazak Koşusu. Kış Harikalar Diyarı Festivali — buz pateni pistinde canımızı dişimize takıp ertesi gün donmuş bezelye torbalarının üzerine oturduğumuz festival.

Bu etkinlikler, son üç ay boyunca ona güç verdi. İnternette arama yapmayı ve gece geç saatlere kadar kitap okumaya takılmayı bıraktı... en azından bir süreliğine.

Benim için küçük zaferler *büyük* zaferlerdir.

Bugün birlikte The Hunt üzerinde çalışıyoruz ve Victoria'nın Şubat ayının en çok beklenen etkinliğinin, kaygıyı azaltan bir başka iyi oyalama aracı olmasını umuyorum. Belki de böylece bütün gün postacıyı gözetlemeyecektir.

Bugün o gün olsa bile, postalar bu akşama kadar teslim edilmeyecek.

Telefonumu cebime koyup mutfakta bir şeyler atıştırıyorum. "Günaydın," diyorum kardeşlerime. "Mutlu DNA Sonuçları Günü." Nova'nın yanındaki bar taburesine atlıyorum. O, bir çizgi romanın sayfasını çevirip portakal suyu içiyor.

"Mutlu Üçüz Günü," diyor Oliver, bizim gerçekten üçüz olduğumuza ikna olmuş bir şekilde. Fransız omleti pişirmek gibi zor bir işin üstesinden geliyor, ama bana gizli bir gülümseme atıyor — eğlence ve *bilgeliğin* dolu olduğu bir gülümseme.

Sanki, onun oda arkadaşının bütün gece benim dünyamı alt üst ettiğini çok iyi biliyormuş gibi. Umarım bunu, Rocky'nin kıyafetlerini giydiğim için düşünmüştür. Duvarların arkasından bizi duyduğu için değil.

O kadar gürültücü olamazdık.

Nova, Marvel çizgi romanından gözlerini zar zor kaldırarak, kısa saçlarını eliyle ileri geri okşuyor. "Rocky gibi kokuyorsun."

"Gözlerini biraz daha yukarı kaldırırsan, onun tişörtünü giydiğimi görürdün."

"Demek istediğim o değildi."

"Oh." Tüylerim diken diken olur ve tişörtün altını koklarım. Tamam, maalesef seks kokuyorum. Sabah sonrası anlarım arasında en gurur duyduğum an değil. Kesinlikle duş almam lazım.

Oliver gülüyor ve spatulasıyla ıslak yumurtaları karıştırıyor.

"Bu komik değil," diyor Nova sert bir sesle.

Oliver, kardeşimizin her zamanki huysuz tavrından hiç etkilenmiyor. "*Kötü, Phoebe.*" Bir öğretmen gibi spatulayı cetvel gibi sallıyor. "Nasıl cüret edersin, unutulmaz çılgın bir gece geçirmeye? Bu şirket politikasına *aykırı*. Müstehcen davranışlara izin yok. Bekâr kalmalısın."

"Ve mutsuz," diye ekliyorum. "Her zaman."

Birbirimize gülümsüyoruz.

Nova bizim şakalaşmamıza katılmıyor. Portakal suyunu masaya koyuyor. "Bu bir ilişki mi yoksa sadece seks mi?" diye soruyor açıkça.

"Seks *içeren* bir ilişki." Elimi uzatıp meyve kasesinden bir üzüm alıyorum. "Ama şu anda çok fazla seks yapıyoruz."

Nova, beni mumyalayacak kadar uyarı bandıyla bana bakıyor.

Rocky'ye yakın olma ihtiyacımı nasıl tarif edebilirim ki? Birlikteyken seks yapmamak daha acı verici geliyor.

"Seks temeldir," diyor Oliver, spatulayı ona doğru uzatarak.

“Seks temeldir,” diye Nova’ya tekrarlıyorum.

“Neyin temeli? Bir seks arkadaşlığının mı?”

diye karşılık veriyor.

Ona bir üzüm fırlatıyorum. Üzüm yanağına çarpıp tezgahın üzerinde sekiyor. Hiç irkilmiyor. “Ciddiyim,” diyor bana.

Bir parça kavun çalıyorum. “Biliyorum, çünkü sen her zaman ciddisin.”

Oliver omleti tabağa koyup Nova’ya uzatır. “Ve sen de hiç seks yapamayan biri gibi konuşuyorsun.”

Bir çatal alıyor. “Siz ikiniz geri kalanımız adına yeterince sevişiyorsunuz.”

“Kesinlikle doğru değil,” diyor Oliver. “Zina alışkanlıklarımızla tüm nüfusu besleyemeyiz.” Kahverengi gözleri bana dönüyor. “Üç yumurta, sert pişmiş?” *En sevdiğim.*

“Evet, lütfen.” Nova’ya bakıyorum. “The Hunt’a gidecek misin?” Omleti bıçaklıyor. “Bu işin bir parçası değil.”

Kaşlarını çattım. “Ama katılabilirsin... eğlenmek için.”

O sessiz kalır ve Oliver bir kasede yumurtaları kırarken bana bakar. “O kelimeyi hiç duymamış.” *Belli ki.*

Bar taburesinde Nova’ya doğru dönerim. “Burada kalmanın amacı, işin dışında da bir hayatın olması.”

Nova omletini parçalıyor. “Benim için değil.”

İş bitene kadar dinlenemez. Bu da acı verici bir şekilde açık.

Jake’in ailesine sızmak. Bu, nihai aldatma planının ilk adımı ve hepimizin oynayacağı belirli roller var.

Nova’nın görevi, kasabanın nüfuzlu insanlarıyla samimi ilişkiler kurmak değil. Onun rolü, işler ters gidip *korkunç* bir hal alırsa bize yardım etmek.

Sanat müzesinde değilse, tüm vaktini Oliver’in üzerinde yaşadığı sürat teknesinde geçiriyor. Meara O’Neil’in ikramı. Yaşlı hanım, Oliver’a, tanıdığı “en iyi dinleyici” olduğu için tekneyi *hediye etti*. O, Oliver’ın müşterisi bile değil! Ona soda ve yengeç köftesi servis etmekle ve Fizzle’in sahibi olan milyarlarca dolarlık bir ailenin üç derece uzaklığında olduğu hakkındaki gevezeliklerini dinlemekle daha çok zaman geçirdim. Benim tekne nereden?

Evet, kısıkanıyorum.

Umarım Nova sürat teknesini seviyordur, çünkü her gün üzerinde vakit geçiriyor. Tekneyi, diğer birkaç yelkenli yatın yanında, sakın sularda demirleyecek.

Koning malikanesinin tam karşısında.

Rocky, Oliver veya ben malikaneye misafir olarak davet edildiğimizde, Nova’nın kıyıdan bir tekne yolculuğu uzaklıkta olması şüphe uyandırmıyor çünkü o *her zaman* oradadır.

“Sadece bana inzivaya çekilmeyeceğine söz ver,” diyorum Nova’ya. Başka insanlarmış gibi davranarak üç dört ay boyunca birbirimizi görmediğimiz zamanlar oldu ve ben ayrılmamak fikrini sevmeye başladım.

O, tabağa uzaklara bakarak, “Siz ikinizden o kadar uzun süre uzak kalamazdım,” diyor.

Güzel.

Oliver yumurtaları kırıyor. “Denizde yalnız yaşayan, somurtkan yüzlü sanat küratörü. Kadınlar buna bayılır. Victoria’daki En Beğenilen Bekarlar listesinde hızla yükseldin.”

Rocky o listede *kesin* yer aldığı için suratımı asıyorum. Jake ise benimle birlikte olduğu için listede değil.

"Kimseyle bir ilişki aramıyorum." Nova, yemeğini sert bir yudum portakal suyu ile yutuyor. "Bu işin önüne geçer."

İşin.

Buna itiraz eden kişi olmak garip. Ben her zaman öncelikle "iş" düşünmüşümdür. Şimdi ise... burada olmak, *Rocky* ile birlikte olmak, sanki daha önce hiç görmediğimiz yeni bir geleceğe doğru kürek çekiyormuşuz gibi hissettiriyor.

Bunu kardeşlerim için de istiyorum.

"Ol," diyor Nova gergin bir sesle, ben de onun keskin bakışlarını takip ederek Oliver'a bakıyorum. "Kanaman var."

Burnundan kıpkırmızı bir nehir akıyor. Oliver elinin kenarıyla kanı hızla siler. "Kahretsin," diye mırıldanır.

Rulodan bir kağıt havlu koparıp ona atıyorum.

Onunla burnunu sıkarak kanamayı durdurur. Hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz. Sessizlik ağır basıyor ve midem bir türlü rahatlamıyor. Bir lokma kavun bile boğazımda fıstık ezmesi gibi duruyor.

"Ne kadar kokain çekiyorsun?" diye sorar Nova, dişlerini gıcırdatarak. "Bu kadar gerekli mi?"

"*Hayır* diyemem," diyor burnundan gelen bir sesle. "Collin Falcone parti yapmayı sever, dolayısıyla Oliver Smith de parti yapmayı sever. Benim ona ayak uydurmamı seviyor ve hepimiz onun artık Trent'in en yakın arkadaşı olmamasını seviyoruz."

Oliver terapi seanslarına daha az zaman ayırıp, Trent'in sosyal çevresine entegre olmaya daha fazla zaman ayırıyor. Collin'i Trent'ten hızla ayırdı; bu da Rocky'ye Trent'in grubundaki bir numaralı adam olma yolunda mükemmel bir fırsat verdi.

"Ben iyiyim, Nov," diyor Oliver nazikçe, kanlı kağıt havluyu çöp kutusuna atarken. "Gördün mü?"

"Çok ileri gidiyorsun," diye uyarıyor Nova. "El çabukluğu kullan. Sanki kokluyormuş gibi davran." "Fark eder. Ben iyiyim. *İyiyim*," diye vurguluyor. "Phoebe, söyle ona."

"O iyi," diye araya giriyorum. Oliver'ın işler için yaptıklarının çoğunu biliyorum. Bu, yaptıklarının yarısı bile değil.

Rocky, Oliver ve ben diğerlerinden daha fazla yüz yüze manipülasyon eğitimi aldık ve bazen bir işi tamamlamak için aşırıya kaçabiliriz. Oliver'ın işleri fazla abarttığı bilinir, ama Collin'in profilini çıkardığına güveniyorum.

"Eğer uyuşturucu kullanmaya katılmanın gerekli olduğunu düşünüyorsa, belki de öyledir," diye mantık yürütüyorum.

Nova sinirleniyor. "Bunu sadece onun yerinde olsan sen de aynısını yapacağın için söylüyorsun."

"Yani..." Haksız sayılmaz. "Konuyu değiştirelim."

Oliver ellerini yıkıyor. "Quatro'ya katılmak ister misin, Nov? Seni Trent'in arkadaş grubuna sokabilirim."

"Kesinlikle hayır."

"Ne demek istiyorsun?" Oliver alaycı bir şekilde hayretle nefes alıyor. "Fortunate Four'un Foxy Five olmasını istemiyor musun?"

Kasaba halkının Trent, Rocky, Oliver ve Collin'e hayranlıkla taktığı bu takma ada içimden kusmak geliyor. Onlar bir mekana birlikte girdiklerinde, insanlar sanki tanrılar gökten inip biz sıradan ölümlülere lütufta bulunmuş gibi davranıyor.

Ben pek etkilenmiyorum.

"Şanslı Dörtlü," diye homurdanıyorum. "Ne ironik. Trent'le her karşılaşmamın büyük, çirkin bir talihsizlik gibi hissettirdiğini düşünürsek." Duygularım çok derine işleyince burnum genişliyor.

Bunu düşünme.

Hatırlama.

"Alplerde ne oldu?" diye soruyor Nova bana, sonra da Oliver'a. Tatili ondan, Hailey'den ve Trevor'dan ayrı geçirdik. Onlar Victoria'da kalırken, geri kalanımız Koning kardeşlerle birlikte Alplerde kış geçirdik.

"Önemli değil," diyorum fısıldayarak, midem şiddetli bir jimnastik rutini yapıyor.

Oliver'ın yüzünde aşırı endişeli ve empatik bir ifade var.

Nova bunu fark eder ve omletini kenara iter. "Rocky'ye de aynı şeyi sordum, biliyorsun. *Alplerde ne oldu?* O da valizini yere attı, odasına fırladı ve sanki yine *on sekiz* yaşındaymış gibi kapıyı çarptı. O yüzden ikinizden biri bana ne haltlar döndüğünü anlatırsa sevinirim."

"Trent bir pislik," diyorum açıkça.

Nova, Oliver'a odaklanır. "Hepsi bu kadar olamaz."

"Benim için endişelenmene gerek yok," derim, Oliver konuşmadan. "Ben *iyiyim*."

"*Titriyorsun*," diye karşılık verir Nova.

"Öfkeden. Çok sinirliyim." *Rocky'yi istiyorum*. Bu o kadar ani ve istemsiz bir tepki ki, hemen banyoya giden koridora bakıyorum.

"Önce Carlsbad, şimdi de bu..."

"Dur," diye inlerim, ellerimi yüzüme kapatırım.

"Hepimiz biraz nefes alalım," diyor Oliver bize. "O iyi. Sen iyisin. Hepimiz iyiyiz."

İyiyiz değiliz.

Kardeşlerime Carlsbad'daki kötü deneyimimi anlatamadım ve Alpler'deki ayrıntıları anlatmak da hiç kolay değil. Beynimden söküp atıp ateşe vermek istediğim anılar var.

Dramaya ilgi duyuyor olabilirim, ama *eğlenceli* olanını tercih ederim. Bu yüzden dikkatimi The Hunt'a veriyorum.

Bu, tuhaf hayatımızın içindeki kaotik bir normal dilim.

ON SEKİZ

Phoebe

Jake: Katherine'in sana ne yapacağını ve The Hunt'ın neyi içerdiğini anlattığını sanıyordum. Çok üzgünüm. Sana önceden haber verirdim.

Elimdeki telefona haykırmak istiyorum. Patronum, Hailey'e ve bana "The Hunt" sırasında rollerimizin ne olacağı konusunda hiçbir bilgi vermedi. Muhtemelen Katherine'in aklından çıkmış olmalı, ama bu, diğer garsonların ve barmenlerin de bizden bazı ayrıntıları saklamalarını açıklamıyor.

Chelsea Noknoi ile iş yerinde iyi bir arkadaşlık kurduğumu sanıyordum, ama Jake ile ne kadar uzun süre çıkarsam, o kadar benden uzaklaşıyor, sanki sadece ılık bir latte servis ettiği için onu üstlerime ispiyonlayacakmışım gibi.

Hailey'nin durumu da pek iyi değil.

Şehre ilk geldiğimizde, barmen Erik ile bir ilişki yaşamaya başlamıştı. Son zamanlarda ona ayıracak vakti yoktu. Anlaşılabilir bir durum. Ama tatil öncesinde ilişkiyi bitirmek pek de sorunsuz geçmedi.

Geçen ayki Yılbaşı Partisi'nde çalışırken onunla karşılaştığımda, en hafif tabirle, pek de hoş bir karşılaşma olmadı.

Yüzü, sanki beni görmek mide rahatsızlığı yaratıyormuş gibi, gözle görülür şekilde tiksiniş bir ifadeye büründü. "Meşgulüm," dedi bana, düğmeli gömleğinin kollarını sıvayarak. Dövmeler ön kollarından yukarı doğru uzanıp gömleğinin altına kayboldu.

"Negroni yapmak için çok mu meşgulsün?" diye sordum. "Dul eşlerden biri istiyor." Erik çenesini oynattı.

İnledim. "Hadi ama. Hailey'nin ayrılmasından bu kadar üzülememelisin. Siz daha yeni çıkmaya başlamıştınız..."

"Mesele nasıl yaptığıydı, Phoebe," diye homurdandı Erik. "Dedi ki, *'Eğlenceliydi ama benden bu kadar. Kim böyle bir şey söyler ki?'*"

Düzgün ve net. Tam benim kızım Hailey Tinrock'a göre. Belki de Erik'le yüzleşmeden sessizce şehirden ayrılabilseydi bu kadar kaba davranmazdı, ama artık bu seçenek yok.

"Yani açık sözlüydü," diye en iyi arkadaşımı savundum. "Bazı insanlar lafı dolandırılmaz. Sence sana yalakalık yapıp, gelecekte umut olduğunu düşünmeni mi tercih ederdin?"

Kötü bir ifadeyle kokteyl çalkalayıcısına buz koydu. "Kibar olmasını tercih ederdim..."

"O nazık," diye itiraz ettim.

Sadece ayrılık konusunda tecrübesi yok. Benim de yok. Eminim ben de bir ayrılıkta en az onun kadar beceriksiz olurdum. *Sahte* erkek arkadaşımın bile ayrılmadım! Ve

bunu rafa kaldırmadan önce ne kadar süredir planlıyorduk? Erik, Hailey'i birazcık tanısaydı, onun ses tonunu o kadar kötü algılamazdı.

Ve eğer onu önemseseydi... belki de onun pek de iyi olmadığını fark ederdi. Kendi duygusal durumuyla daha çok ilgilendiği için, onun duygusal durumuna ayıracak pek vakti olmadığını.

İşte böyle.

Erik, sanki ben yanıliyormuşum gibi başını salladı.

"Biliyor musun," dedim soğuk bir sesle. "Negroni'yi kendim yapacağım..." "Sen içki karıştırıramazsın."

"Ne zamandan beri?" Bir sürü mimosa hazırladım ve barda yardım ettim. "El kitabında yazıyor."

"Peki. Gidip Lola'yı bulacağım. Zaten o senden daha iyi içki yapıyor." Bir daha arkamı dönmeden oradan uzaklaştım ve olgunluğumu çöp kutusuna attım. O sahneyi tekrar hatırlamak, alnımda çirkin bir grimasa neden oluyor. Kalıcı izlenimler benim için yeni bir şey ve bazıları iyi anlamda değil.

Erik bu çatışmaya, en iyi arkadaşım hakkında diğer garsonlara, yardımcı şefler, cankurtaranlara, kısacası dinleyecek herkese dedikodu yaparak karşılık verdi.

Hailey'nin Cadılar Bayramı'ndan önce vale Peter ve golf eğitmeni Lewis ile de yattığı ortaya çıktı.

"Kolay kız" olarak ünü pekişti.

Tek gecelik ilişkilerde ya da işleri ciddi hale getirmemek istemekte yanlış bir şey yok. Bu temelde dolandırıcıların normudur. *Ciddi bir şey yok. Sadece seks.*

Ama personel Erik'in tarafını tuttu ve en iyi arkadaşıma kırmızı bir A damgası vurdu. Kendimi suçlu hissediyorum. Sanki Erik'i kışkırtmasaydım, o da bu kadar çılgına dönmezdi. (Tabii ki onun da *büyük* bir suçu var.)

Hailey, onu ya da dedikoduları umursamadığını söyledi, ama bence başka şeylere çok fazla kafa yordu ve bunun ne anlama geldiğini ciddi olarak düşünmedi.

Bu kasabada ne kadar uzun kalırsak, eylemlerimizin sonuçlarıyla ve geride bıraktığımız yıkımla o kadar çok uğraşmak zorunda kalırız. Sadece ortalığı karıştırmıyoruz. Toz dindiğinde burada olmamız gerekiyor.

O zaman... şimdi değil, ama umarım barış bir yanılsama değildir. Umarım bu, uğruna çalıştığımız gerçek bir sonuçtur.

Telefonum titriyor.

Jake: Sana The Hunt'ı anlattı mı?

İç çekip ona kısa bir "evet" mesajı gönderiyorum.

Bu yıllık etkinlik, *Açlık Oyunları* veya *Arınma* gibi değil. Vatandaşlar, zayıf ve yoksulları vurmak için silahlı değil. Sırtlarına tüfeklerini asmış bir grup adam da Bambi'yi takip etmiyor.

Bu bir hazine avı.

Yerel halkın bir araya gelip bir günlüğüne dedektif gibi davrandığı masum, basit ve *eğlenceli* bir etkinlik.

En azından ben öyle sanıyordum.

"Siz Clue Girls'sünüz," dedi Katherine, country kulübüne adımımızı atar atmaz. Bize ikram masası görevinin verileceğini sanmıştım. Alkolsüz içecekler, belki

ara sıra Bloody Mary. Ya da VCC broşürleri dağıtıp, yerlileri kulübe katılmaya ve astronomik kulüp aidatlarını ödemeye ikna edecektik.

Ama hayır.

Biz *Clue Girls*'üz.

Bunun Clue adlı masa oyunuyla hiçbir ilgisi yok. Zaten sordum.

Katherine Rhodes ve elindeki dosya, ülke kulübünün atriyum bahçesinde dolaşıyor. İçinde bir şekilde hareket etmeyi başardığı, en dar ve yürümesi en zor kalem eteği giymiş, beni ve diğer yirmi "özenle seçilmiş" kızı değerlendiriyor.

Bazıları garson.

Diğerleri zengin şoförler ve yerli halktan. Kimse otuzlu yaşların ortasından büyük değil.

Kutularla çevrili yeşilliklerin ve yapışkan nemin arasında duruyoruz. "Bunu neden yapıyoruz ki?" diye Hailey'e fısıldıyorum. O ise bir hanımeli çiçeği koparıp kulağının arkasına takıyor. Bitkileri koparmamakla ilgili kesinlikle bir kural var.

Kendi kendine mırıldanıyor, sonra durup şöyle diyor: "Burada yaşayıp yıllık hazine avını kaçırmak suç olur."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana suçlu de..."

"Asla." Kargo pantolonunun bel kısmından rulo haline getirilmiş bir gazeteyi çıkarır. Siyah uzun kollu tişörtünün üzerinde *BIG WITCH ENERGY* yazıyor, ancak bu kelimeler altın iplikle *CLUE GIRL* işlenmiş kahverengi ekose kuşağın arkasında biraz gizlenmiş durumda.

Aynı kuşak, fırırlı kollu bebek mavisî süveterimin üzerinde de var.

"Ve bunun eğlenceli olacağını biliyorsun. Her zaman bir Clue Girl olmak istemişimdir." Gazeteyi açar ve hızlıca okumaya başlar.

Ona bir bakış attım. "Clue Girl'ün ne olduğunu yirmi dakika önce öğrendin." Katherine'in bizi bu geleneğe dahil ettiği anla aynı zamandı.

Hailey, gözleri hâlâ gazeteye yapışık halde, sinsî bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Son üç aydır yerel gazeteyi adeta kutsal bir kitap gibi okuyor. Nasıl uykuya dalmadığını anlamıyorum.

Gazeteye göz gezdirdim, çoğunlukla yerel belediye meclisinin gösterişli haberleri var. *Meydana yeni ağaçlar dikildi! 10K koşusuna katılım harikaydı! Haftalık el yapımı ürünler pazarına kaydolun!* Ve arka sayfadaki oluk tamiri ve pencere temizleme şirketlerinin reklamlarını da unutmayın. Gerçekten çok ilgi çekici konular.

Atriyuma göz gezdiriyorum ve *Victoria Weekly*'yi okuyan üç kız daha görüyorum. Beynim fiziksel olarak duruyor. Gördüğüm şeyi görmüş olamam.

"*Weekly*'ye müstehcen içerik mi koydular?" diye

Hailey'e soruyorum. Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

Burnunu gazeteye yapıştırmış olan Julia Kelsey'e elimi sallıyorum. Arkadaşı omzunun üzerinden okuyor ve sanki Regina George'un Burn Book'unu ele geçirmişler gibi fısıldaşıyorlar.

Hailey'e, "Çünkü bu gazetede müstehcen makaleler varsa, bana söylemediğin için biraz kızgınım," diyorum. Hailey gibi obur bir okuyucu değilim, ama iyi bir fan kurguyu seve seve okurum. "*Underworld* müstehcenliklerini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Sence kasabanın gazetesinde vampir fan kurgusu yayınlarlar mı?"

Kararımdan vazgeçmiyorum. "Hazine avına çıkmak üzereyiz, Hails. Sanki *Clue* ve *Troop Beverly Hills*'in bir karışımı gibi giyinmişiz. Her şey mümkün."

Bunu bir saniye düşünür ve sonra başını sallar. "Haklısın." Bir sayfa daha çevirir. "Ve bu erotik bir hikaye değil. Kasabada olan bitenlerle ilgili yeni bir köşe."

Beynim camın altına sıkışmış bir sinek gibi vızıldıyor. "Olaylar mı?" Aniden nefesimi tutuyorum. "Hailey Thornhall, dedikodu mu okuyorsun?" O magazin dergilerinden nefret eder.

"Bunlar *gerçekler*, Phoebe Smith."

"Bazı dedikodular gerçektir," diye işaret ettim.

Gülümsüyor, ama bu gülümseme aşırı odaklanması yüzünden çok çabuk kayboluyor.

Weekly'ye dalmış durumda. Omzunun üzerinden okumaya çalışıyorum, ama o bir sayfa daha çeviriyor.

Katherine tam önümüzden geçiyor ve Hailey'nin elindeki gazeteye sıcak bir gülümseme atıyor.

Çok tuhaf.

"Sidney ile çok gurur duyuyorum," diyor Katherine, minik bir civcive karşı bir anne tavuğun sevgisiyle. Onun Jake'in dadısı olduğunu bilsem de, Katherine'in vücudunda yumuşak bir anne kemiği olduğunu hiç düşünmemiştim. Daha çok kışında demir bir çubuk var gibi. "*Weekly'deki* bu yeni stajla gerçekten çiçek açtı. Köşe yazısı çok ilgi çekici değil mi? Claudia Waterford bile onu bir zevk olarak nitelendirdi."

Kendimi çok geride hissediyorum.

Hepsi de o lanet gazeteyi okumadığım için. Sidney Burke, orkide çiçeklerinin yanında, yirmi adım ötede duruyor ama kızlar etrafında toplandığı için sadece sarı saçlarını ve Blair Waldorf tarzı mavi kadife saç bandını görebiliyorum.

"İlgi çekici bir köşe," diyor Hailey. "Archer Fitzpatrick'in üç bacaklı bir köpek sahiplendiğini bilmiyordum."

"Dur, şehirdeki olaylar bu *mu*? Archer'ın yeni köpeği mi?" diyorum inanamadan. Bu bilginin Clue Girls'ün geri kalanını siyah-beyaz baskıya hayran bırakmasına inanamıyorum.

"Ayrıca kan bankasında gönüllü olarak çalışmış," diyor Katherine, sanki onun bu iyi işlerini övmem gerekiyormuş gibi. "Henüz otuz yaşında bile değil, ama şimdiden Caufield Üniversitesi'nde kadroya girmeye aday." Hailey'nin elindeki gazeteye bakıyor. "O adamın hâlâ bekar olması tam bir muamma."

"Ona kendin çıkma teklif edebilirsin," diyorum.

Katherine'in yüzü bembeyaz oluyor. "Elli yaşına yaklaşıyorum."

"Ne olmuş?" Omuz silkerim. "Sen çok seksisin ve o da kalem etek giyen, dengesi iyi kadınlardan hoşlanıyor olabilir."

Yanaklarını içe çeker. Belki de bunların tersine övgü olduğunu düşünüyordur, ama öyle değil. İş kıyafetiyle ortalıkta dolaşma yeteneğine hayranım. "Kendi işine baksan iyi olur, Phoebe."

"Herkes kendi işine bakıyor gibi mi?" Gazeteye mırıldanıyorum.

Katherine, sanki ben onun katlanmak zorunda olduğu bir baş belası, sıkıntı ve rahatsızlıkılmışım gibi homurdanır. El çantasından iki zarf çıkarır. "Al."

Hailey ve ben zarflarımızı alıyoruz ve Katherine, Chelsea'nin yırtık kuşağını düzeltmek için duyulmayacak bir mesafeye uzaklaşıyor. Victoria Country Club'ın dağ defnesi arması bulunan kırmızı mum mührü parmağımla okşuyorum.

Bana söylenene göre, The Hunt etkinliği bu country kulübünde düzenleniyor, ama tüm kasaba Clue Girls'e *teklif vermek* için davet edilmiş.

Açık artırmaya çıkarıyoruz.

"İpuçlarınız için," diye vurguladı Katherine, ama onun tarifine göre, insanlar bizimle bir öğleden sonra geçirmek için para ödüyorlar.

"Grey beni seçecek," diyor Sidney Burke o kadar yüksek sesle ki, içgüdüsel olarak arkamı dönüp onun kendini beğenmiş gülümsemesini yakalıyorum. Çenesini kaldırıyor. "Ben onun ilk tercihimim. Bana çoktan söyledi."

Yalancı.

Sinirleniyorum. "O The Hunt'a gitmeyecek." Duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum.

"Sen nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi Sidney, atriumda sessizlik hakim oldu. İpucu Kızları tedirgin bir şekilde benimle onun arasında bakışlarını gezdiriyorlardı.

"Hailey söyledi," diye karşılık veriyorum. "*Kız kardeşi*. Tam burada." Platin rengine boyanmış saçlarını işaret ediyorum. "En iyi arkadaşım."

Hailey, gazeteden başını kaldırmadan el salladı. "Bana söyledi." "Gördün mü?"

Sidney parmağına sarı bir bukle doluyor. "Bence orada olacak ve bana teklif *verecek*."

"Sen *on dokuz* yaşındasın. Yapmaz."

"Sen 14 yaşındaki bir çocuğun olgunluğuna sahipsin, ama o seninle evlendi." Ouch. Tam isabet.

Kızlar kıkırdıyor, bazıları yüzünü buruşturuyor ve Hailey, Sidney'e sert bir bakış atıyor. Zehirli dumanları içime çekerek, "Seninle ilgilenmiyor," diyorum. Sesim fazla sahiplenici çıkıyor, ama Rocky'nin *başka biriyle* olması fikri ağzımdan zehirli oklar fırlatıyor.

Onun ölmesini istiyorum.

Sidney diken diken oluyor. "Neden umursuyorsun? Sen

Jake'le birliktesin." Ben Rocky'yle birlikteyim.

O benim Rocky'im.

Benim.

Derin bir nefes alıyorum. "Grey hâlâ eski kocam. Belki de senden daha iyisini bulabileceğini düşünüyorum."

Atriyum rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştür. Bazı kızlar Sidney'in aleyhine kıkırdamaktadır ve içimde bir anlığına suçluluk duygusu uyanır.

Sidney'in yüzü kızarıyor. "En azından senden bir adım öndeyim."

Geri çekil, Phoebe.

Pençelerimi geri çekmeye çalışıyorum. O on dokuz yaşında. Ben yirmi dört. Olgun davran. Acı dolu bir gülümseme zorluyorum ve Katherine'in sert ses tonunu duyduğuma seviniyorum.

"Zamanı geldi," diye tersliyor. "Kendinize gelin."

Sidney, Clue Girl kuşağını omzuna düzeltir. Ben de kendiminkini düzeltirim ve yüzüm, sanki grotesk bir canavara dönüşüyormuşum gibi çirkin bir ifadeye bürünür. Rocky'ye göz koyan herkese duyduğum yakıcı küçümsemeyi saklamak zor. Keşke onun kapıldığını haykırabilsem.

Bana ait olduğunu.

Ama Sidney Burke yüzünden gizli kimliğimizi ifşa etmek için bu kadar yolu gelmedim.

—

Lambalıklara pembe çelenkler asılmış ve Main Street'teki çeşme kış için boşaltılmış. Kalp şeklinde çikolatalar, doldurulmuş ayılar ve kırmızı güller, Hidden Treasures ve Petals & Pearls gibi çeşitli dükkanlarda sergileniyor.

Bu kasabada kimse Sevgililer Günü'nün yaklaştığını unutmanıza izin vermez. Bu bayrama hiç bayılmadım.

Bu, şirketlerin "*satın al, satın al, satın al*" baskısıyla insanların cebine el atmasının başka bir yolu. Balonlar, şekerlemeler, kartlar, çiçekler, pahalı akşam yemekleri... Bunlar kapitalistlerin rüyası. Bu büyük bir dolandırıcılık gibi.

Gerçekten dolandırılıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

Tamam, belki daha önce bu oyuna gelmiş ve kalp şeklinde Reese's çikolatalarından epeyce satın almışımdır. Ama hiç Sevgililer Günü randevusu hayal etmedim.

14 Şubat'ı Hailey ile film izleyerek geçirmekten çok mutluydum, ikimiz de "*Cutie Pie*" ve "*Ur Hot*" gibi olumlu mesajlar veren Sweethearts şekerlemelerini tıklararak.

Ama bu yıl farklı.

Bu yıl Rocky ile Sevgililer Günü randevusuna çıkamayacağım için üzgünüm ve Jake ile birlikte görülmezsek, insanlar bizim "ara verdiğimizizi" düşüneceklerinden biraz endişeliyim, oysa bu tam olarak doğru değil.

Yirmi kadar Clue Girls kızıyla birlikte belediye binasının merdivenlerinde dururken rüzgar tenime çarpıyor. Kollarımda tüylerim diken diken olmuş durumda ve ince mavi süveterimin sıcaklığını korumak için kendime sarılıyorum.

Ceket getirmeyen tek kişi benim. Bunun suçlusu, iki dakika öncesine kadar beni oldukça sıcak tutan Sidney'e karşı olan düşmanlığım.

Diğer herkes eldiven ve şapka takmış. Hailey bile dışarı çıktığımızda siyah deri eldivenlerini giydi.

Şehir meydanı tıklım tıklım.

Her yer insanlarla dolu, ama kimse soğuktan titremiyor. Sakinleri ısıtmak için parke taşlı meydanın etrafına uzun gaz lambalı ısıtıcılar yerleştirilmiş ve en zenginler, ülke kulübü üyeleri için ayrılmış bir çadırın altında toplanmış durumda.

Claudia Waterford da dahil.

Sanki o benim müstakbel kayıvalidemmiş gibi parmaklarımı sallıyorum.

Gözle görülür bir şekilde irkiliyor, sonra en yakın arkadaşı Stella Fitzpatrick'e fısıldıyor.

Umarım benden nefret edersin. Umarım bana gerçek yüzünü gösterirsin.

Katherine önümüzdeki mikrofona yaklaşıyor. Eldivenli elleriyle bir not defterini sıkıca tutarken, sessiz bir saygıyla seyircileri tarıyor. Hayatının tamamını bu kasabada geçirmiş. Üç kurucu ailenin çevresinde büyümüş. Caufield Üniversitesi'nde okuyan bir caufer ya da buradan geçip giden bir skunk değilseniz, büyük olasılıkla sizi ismen tanıyordur.

Tam olarak kraliyet ailesinden değil ama orta sınıfa da ait değil; kendisinin, Victoria'nın birbirine uymayan parçalarını bir arada tutan yapıştırıcı olduğunu düşündüğünü fark ettim.

Mikrofona doğru eğilir. "Seksen sekizinci Av'a hoş geldiniz!"

Kalabalıktan bir alkış tufanı ve birkaç ıslık sesi yükselir. Yanımda, Hailey'nin gülümsemesi genişler ve bir an için ben de bu bulaşıcı enerjinin içine çekilirim.

Katherine etkinliğin kurallarını açıklıyor. "Arkamda duran yirmi kız, içinde beş ipucu bulunan zarfları elinde tutuyor. Bu ipuçları sizi kasabanın çeşitli yerlerine saklanmış beş altın kazın bulunduğu yere götürecektir. Beş altın kazı da ilk getiren kişi, herkesin imrendiği Victoria Avı Kupası'nı kazanacak ve bu yılın Avcısı unvanını alacak. Ancak bu etkinliğe herkes katılamaz. Oynamak için bir İpucu Kızı'na teklif verip onu kazanmanız gerekiyor." Bizi göstermek için elini uzatıyor.

Kızlar güzellik yarışması gibi el sallıyor. Julia utangaç bir gülümsemeyle bakıyor. Hailey yerinde duramıyor.

Ben somurtarak Jake'i arıyorum.

Soğuk bir rüzgâr esiyor, soğuk açıkta kalan her santim cildi donduruyor. Titriyorum.

"Daha fazla uzatmadan..." Katherine'in sesi, kalabalık birinin geçmesi için yer açarken aniden kesilir.

Kaslı, bitmek bilmeyen uzuvları ve ciddi, okyanus mavisi gözleri olan sahte erkek arkadaşımlı görüyorum.

" zg n m, Katherine," Jake yaklaşırken özür diler. Uzun bacakları, durduğum yere kadar olan beş adımı adeta atlayarak geçer.

Uzun siyah paltosunu omuzlarından atar. O, paltoyu centilmen e omuzlarıma geçirirken kalabalıktan bir "aww" korusu yankılanır. Sıcak y n n içine hevesle sokulurum. Kulağıma eğilir ve fısıldar, "Erkek arkadaşın *selam* söylüyor."

Rocky.

"Burada mı?" diye fısıldıyorum, kalbim bir anda hem çarpıyor, hem eriyor, hem de sızlıyor.

Jake sadece başını sallıyor.

Rocky'yi arama. Onu bulma arzusu içimi parçalıyor ve kendimi yönlü kumaşa sokmaya zorluyorum. "Teşekk rl r, Jake," diyorum daha yüksek sesle.

"Ne zaman istersen, bebeğim." Başını yana eğıyor ve hiç tereddüt etmiyor. Yanağıma  p c k konduruyor.

Sıcak ama formalite icabı.

Bu durumda bir erkek arkadaş muhtemelen kız arkadaşını  perdi ve bazı aşk   geni söylentilerine rağmen, Jake ve ben kendimizi normal, mütevazı bir çift olarak kanıtladık. Halka açık yerlerde sevgi gösterisi bizim için değil ve kimse bunu sorgulamıyor.

Ne de olsa Jake, Kibar Panda. O, elle taciz eden tiplerden değil.

Jake geri çekilip merdivenlerden inerek kalabalığın arasına karışmadan önce seyircilerden ikinci bir "aww" dalgası duyuyorum.

Katherine mikrofona geri dönüyor. "Peki, hepimiz Bayan Phoebe Smith'e kimin teklif vereceğini biliyoruz." Bu sözler herkesten bir kahkaha dalgası koparıyor. Yanaklarım kızarıyor ve onu gördüğümde bin derece daha fazla yanıyor.

Rocky.

Kalbim düzensiz bir şekilde hızlanır.

Neden buraya gelmiş ki? Bu soru, ona duyduğum yoğun  zlem içinde kaybolur. Kalmasını ummak.

Beni saran duyguları belli etmemek için her şeyi yapıyorum.

Rocky, bir sokak lambasının yanında karanlıkta duruyor, deri ceketinin altında beyaz bir gömlek giymiş ve yüzünde her zamanki gibi soğuk bir bakış var. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gri gözleri, işkence çekmiş gibi bir öfkeyle gölgelenmiş.

Bakışları benimkilere takıldığında, yumuşamıyor. Delici. Kazıcı.

O kadar derine iniyor ki, diğ r tarafta yatan sevgiyi başka kimsenin görebileceğinden emin değilim.

ON DOKUZ

Rocky

Jake ve Phoebe'nin "gündemdeki çift" haline gelmesine tanık olmak, günlük kahvaltıma bir kilo kaya tuzu eklemek gibiydi. Yine de, başka herhangi bir *lanet* yerde sıkışıp kalmaktansa, burada olup bunun gerçekleşmesini izlemeyi tercih ederdim.

Bu yüzden Trent'le kahvaltı biter bitmez The Hunt'a katılmaya karar verdim.

Kollarımı pembe çelenklerle süslenmiş bir lamba direğine dayadım ve Jake, paltosuz ama kalın örgü kazakla sıcak giyinmiş olarak yanıma yanaştı. Phoebe'ye yedek giysisini vermek, sahte ilişkilerine inandırıcılık katmak için bir tuzak değildi.

Onun titrediğini gördüm.

Ona fısıldadım, "Donuyor."

Ve ben yapamadığım için o bu konuda bir şeyler yaptı. Bir yanım Jake'in yanımda olmasını seviyor, diğer yanım ise *çok* sinirli.

"Parlak zırlı şövalye," diyorum kaba bir sesle. "Ne kadar cesur. Ne kadar atılgan."

Bana, küçük kardeşinin ruh halinden endişelenen bir ağabey gibi endişeli bir bakış attı. "Gerçekten burada olmak istiyor musun? *Bu* etkinlikte?"

Kız arkadaşşıma teklifte bulunacağı yerde.

Evet.

"İşte tam da *bu yüzden* burada olmak istiyorum," dişlerimin arasından fısıldıyorum. Onu bırakamam. Başka biri tarafından satın alınacağı düşüncesi... Pay Up or Be Arrested içinde bunu daha önce yaşadım.

Onun ulaşamayacağım bir yerde olacağı düşüncesi mi?

Hiç olmadı. Şimdi de olmayacak.

Jake hâlâ endişeyle beni inceliyor. Bunun bir erkeklik yarışı haline gelmeyeceğini bilmeliydim (o yarışta ben kazanırdım). Bunun yerine, aylar süren sahte flört oyunu onun yumuşak kalbini daha da yumuşattı. O, benim yanan öfkeme çok yakın duran bir marshmallow. Şimdi ise her tarafıma yapışmış bir yapışkan maddeye dönüştü.

Bu uzun, *uzun* günlerde birbirimizden kopamaz hale geldik.

Ona daha sert bir bakış attıktan sonra, dikkatini geçen yılın Huntsman'ı Raul Garcia'yı tanıtan Katherine'e çeviriyor.

Jake kalabalığı süzer ve fısıldar, "Sanırım kız kardeşine kim teklif verecek diye daha çok endişelenmelisin, çünkü benim eski karına teklif vereceğimi biliyoruz."

Hailey için *sık sık* endişeleniyor mu? Eğer bir Sihirli 8 Topum olsaydı, "*İşaretler evet diyor*" derdi.

"Carter ona teklif veriyor," diyorum ona. "Bu saçma sapan şeyin açık artırma kısmını öğrendiğimde bana öyle söyledi." Hailey için para ödeyeceğine şaşırmadım.

İki haftada bir sabah saat sekizde buluşuyorlar ve ebeveynlerimiz hakkında topladıkları istihbaratı, öylece paylaşıyorlar.

Belki de bu gizemi çözmek için onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordur.

Belki de başka şeyler için onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordur, ama biliyor musun? Aklımda bu konuyu kurcalamayacağım. Dünyadaki tüm çamaşır suyu yetmez.

"Carter yarım saat önce çıkmak zorunda kaldı. Büyükannesini postaneye götürmesi gerekiyordu." Gözlerimi sertçe kırıyorum.

Harika. İhtiyacım olan son şey, en kötü dul ve Sidney Burke'ün babası olan Weston Burke'ün bana inat etmek için kız kardeşime teklif vermesidir. Artık sosyal statüm yükseldiğine göre, benden daha da çok nefret ediyor.

Oliver ve Nova'ya bir grup mesajı gönderiyorum.

The Hunt'ta Hailey için teklif verecek birine ihtiyacım var.

Nova: Orada değilim. Salty Miss'teyim.

Yat.

Başka bir cevap için fazla beklemem.

Oliver: Yirmi dakikaya orada olabilirim. Collin'le spor salonundayım.

Telefonumu cebime koyuyorum. "Oliver ona teklif verecek." "Oliver mı?" Jake sert bir şekilde iki kez bakıyor.

Başımı eğip gergin tepkisini okurum. *Oliver'a güvenmiyor mu? Oliver'dan hoşlanmıyor mu? Oliver'ı kıskanıyor mu?* "Oliver sana ne yaptı?" diye sorarım.

"Hiçbir şey," der Jake hızlıca, çok hızlı. Elini saçlarının arasından geçirir. "Sadece Hailey'e teklif vereceğini düşünmemiştim."

Sesimi alçaltıp önüne bakıyorum. "Onun Hailey'e teklif vereceğini düşünmedin mi, yoksa vermesini istemiyor musun? Çünkü ikisinin yakın olduğunu biliyorsun..."

"Phoebe, birlikte olmadıklarını söyledi." Sonraki kısmı fısıldayarak söylemeye özen gösteriyor. "Dolandırıcılık anlamında bile değil."

"Tamam, o kelimeyi *bir daha asla* herkesin önünde söyleme," diye fısıldıyorum ve kimlerin baktığını görmemeye çalışıyorum, aşırı temkinli görünmemek için.

"Üzgünüm," diye özür diler, sinirli bir iç çekişle.

Şakaklarım zonkluyor. "Carter'ın kız kardeşime teklif vermesine bir şey demiyorsun ama Oliver'a demiyorsun?"

"Carter benim arkadaşım. Oliver'ı ise pek tanımıyorum." "O Oliver'ı tanıyor."

"Carter'ı tanıyor. Hatta onlar..." Sanki benim Hailey'nin kardeşi olduğumu hatırlamış gibi sözünü keser.

Gözlerimi devirip ona keskin bir bakış attım. Bir sonraki sorunun suçlusu oydu. "Birlikte mi oldular?"

"Evet. Bunun geçmişte kaldığını söyledi. Artık sadece iyi arkadaşlar."

Kız kardeşimin Stuart Cartwright'la yattığını hiç bilmediğim kısma geri dönmek isterdim. Ama ne yazık ki ben lanet olası bir televizyon değilim.

Yine dümdüz önüne bakıyorum. "Oliver'ı kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum," diyor, kendini ikna etmeye çalışan birinin ateşiyle.

Etrafımızdakiler, işyerindeki bir sonraki sohbetleri için kafalarında bizim soğuk etkileşimlerimizi not alıyorlar. *Jake Waterford ve Grey Thornhall, hazine avında kavga ediyorlardı!* Kasaba halkı, eski karımla yakın olduğum ve onunla çıktığı için birbirimizi sadece tolere ettiğimize inanıyor.

Aslında bu, tam bir yalan olmaktan çok, kısmen doğru gibi geliyor. Telefonum titriyor.

Oliver: Araba çalışmıyor. Nova'yı arayıp tamir ettirmeye çalışıyorum ama neredeyse eminim ki biri katalitik konvertörü çalmış. Araba kullanılamaz durumda. Oraya varabilmem bir saat kadar sürebilir.

Bu yeterince çabuk değil.

Jake kaşlarımın çatıldığını fark ediyor. "Ne oldu?"

"Oliver gelemeyecek." Telefonumu deri ceketimin cebine koyuyorum. "Hailey'e teklif vereceğim."

Dışlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor; Phoebe'ye baktığımda, rüzgarda dalgalanan mavi saçlarını ve çenesini Jake'in paltosunun yakasına daha da gömdüğünü görüyorum. Yanakları pembe ve Raul Garcia'nın altın kazlarla ilgili yaptığı şakaya gülüyor.

Onu izlerken, *neredeyse* nefes alabiliyorum.

Raul, uçmaya hazır bir kaz şeklindeki büyük altın bir kupayı havaya kaldırıyor ve kız kardeşim, avını bulmuş bir yırtıcı gibi o gösterişli şeye gözlerini dikeyor.

Hailey rastgele yarışmaları sever ve kız kardeşimin takıntılı olduğu tek şeyin aile ağacımızdan başka bir şey olması beni mutlu ediyor. Ama o, benim bu hazine avını And Dağları'na tırmanmak kadar ciddiye alacağımı biliyor.

Bu yarışmada benim partnerim olmamı istemeyecektir.

Bana sonra kızabilir. Dul erkeklere beni ezip geçip istedikleri her şeyi alamayacaklarını göstermek iyi olacak.

"Açık artırmaya Bayan Sidney Burke ile başlayacağız." Katherine mikrofona konuşuyor. "Caufield Üniversitesi'nde okuyan çalışkan bir ikinci sınıf öğrencisi olan Sidney, iki yıl üst üste Miss Victoria's Sweetheart seçildi..."

Sidney'in bakışları bana yönelir, ben ise ters yöne bakarım. Jake derin bir nefes alır. "Onunla tekrar konuşacağım."

Lambanın dibinde dik duruyorum. "Ne diyeceksin? *Grey ilgilenmiyor mu? Grey senin için çok mu yaşlı?* O bunu biliyor dostum. Ona mümkün olan *her* türlü ipucunu verdim."

"Kate ölmeden önce Sidney'i tanıımıyordun," diye fısıldıyor. "Hiç kimseyle çıkmamıştı bile. Tek ilgilendiği şey notlarının hep A olmasıydı. Sanırım en yakın arkadaşını kaybettiği için zor bir dönemden geçiyor. İsyan ediyor."

Jake, Sidney'in kederi yüzünden suçluluk duyuyor. Çünkü Kate aslında ölmedi.

"Sırf kız kardeşinin yasını tutuyor diye, istediği her şeye hakkı olduğu anlamına gelmez. Onu şımartmayı bırak."

Bunu pek iyi karşılamıyor, bu yüzden daha dürüst olmam gerektiğini anlıyorum.

"Şimdiye kadar *defalarca* sikimi ellemeye çalıştı. En sonuncusu, Trent ve arkadaşlarıyla süper yatta düzenlenen partideydi. Onunla işim bitti."

Jake donakaldı, bakışlarında endişe vardı. "Phoebe biliyor mu?"

"Hayır, çünkü muhtemelen Sidney'i boğazlardı."

"Sidney ile sınırlar konusunda konuşacağım." Dehşete kapılmış gibi görünüyor.

"Evet, yap bunu. Belki de hazır başlamışken cinsel taciz dersi de verirsin."

"Sadece pislik gibi davranmamaya çalış," diyor soğukkanlılıkla. "Bu durumun onu cezbedtiği açık." "Vay canına, bunu hiç düşünmemiştim."

"Beş bin!" Açık artırma başlıyor ve Sidney için elini kaldıran Caufield öğrencisini zar zor fark ediyorum.

"Altı bin."

Kardeşimin tanıdık, düz sesini duyunca başımı o yöne çeviriyorum.

Trevor, kendi yaşıntındaki diğer öğrencilerle takılıyor. Üniversiteye kayıtlı, ama daha önce iki kez mezun olduğu için üniversiteyi pek sevmiyor, ama herkes onun on dokuz yaşında olduğunu biliyor. Caufield'a gitmemesi daha garip olurdu.

"Neden ona teklif veriyor?" Jake bana fısıldıyor. "Bir komplo mu var?"

"Hayır." Bunu planlamamıştık, ama ne yazık ki Sidney'in yatta Trevor'a sarkıntılık ettiğini ona anlatmıştım. Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra keskin bir nefes alıp yüzümü buruşturarak açtım.

"Ne?" Jake kaşlarını çatı.

"Sanırım beni korumaya çalışıyor."

"Yedi bin!" diğer öğrenci karşı teklifte bulunur.

Jake kollarını kavuşturur ve bir izci gibi durumu değerlendirir. "Müdahale etmeli miyiz?"

"Bilmiyorum." *Yapamam.*

Sidney için teklif vermeyeceğim. Midem bulanıyor ve Phoebe'ye bakmayı bile reddediyorum, yoksa daha fazla acı çekeceğim.

"Sekiz bin," diye teklif ediyor Trevor.

"Ona zarar verecek mi?" diye sorar Jake çok, çok sessizce.

Yavaşça başımı sallıyorum, sonra ona fısıldıyorum, "Onun kardeşime cinsel tacizde bulunmasından daha çok korkuyorum. Ama müdahale edersem, onu anne babamız gibi şımarttığımı düşünecek. Yani bu olacak."

"Onunla konuşurum," diyor Jake bana güven vererek.

Boynum ağrıyana kadar sertçe başımı sallarım. "Evet. Öyle yapsan iyi olur."

Trevor, Sidney'i kazanır ve onu belediye binasının merdivenlerinden alıp götürdüğünde, Sidney hemen babasının tepkisini kontrol eder. Weston'ın kulaklarından buhar çıkıyor. Muhtemelen, kızını öğleden sonra için bir Ivy League quarterback'ının kazanacağını hayal etmişti.

Şimdi ise en kötü kabusunun küçük kardeşi ile baş başa kalmıştır. Sidney, babasına bunu yaşatmaktan büyük keyif almaktadır.

Trevor'la birlikte merdivenlerden adeta zıplayarak iniyor.

Belki bu benim lehime olur.

Sırada Rachel Rawlings varken, müzayededen dikkatimi başka yöne çevirip telefonumda bir oyun açıyorum, iki şeker parçasını birleştiriyorum.

"Clue Guys olmalı," diyor Jake, sanki bu tartışmalı bir konuymuş gibi. Ona bir göz atıyorum. "Senin için fazla hetero mu?"

Gülümsüyor. "Chris Evans'ı seçerdim. Dövmeli olanı." "Dövmeli mi?" Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Sen almaz mısın?" diye karşılık veriyor.

"Hayır." Uygulamaya geri dönüyorum. "Sadece Phoebe'ye teklif verirdim." Neredeyse fısıldayarak söylüyorum ama o yanımda duruyor ve duyuyor.

Sanki diğer Arthur şövalyeleriyle birlikte onun lanet Yuvarlak Masası'nda oturuyormuşum gibi gülümsemesi yumuşar. Orada olmak istemiyorum.

"*Heathers* filmindeki Christian Slater," diyorum çabucak.

"Senin tipin bu mu?"

"Onlardan biri."

"Yani kendinle yatar mıydın?"

"Şey, kendimi çirkin

bulmuyorum." Gülüyor.

Gülümsemek istememden nefret ediyorum ve Phoebe'nin bakışlarıyla karşılaştığımda, onun mutluluğu beni gerçekten etkiliyor. Jake ile iyi anlaştığımı görünce yüzü aydınlanıyor. O da benimle iyi anlaşıyor. Birbirimize dünyanın en büyük güven düşüşlerini yaşarken, birbirimizin boğazını kesmeye niyetimiz yok.

"Sırada, çok sevdiğimiz Victoria Country Club'dan oldukça yeni bir garson var," diye duyurur Katherine ve Phoebe'nin gülümsemesi bir anda yok olur. "Phoebe Smith."

Telefonumu ceketimin cebine tikiyorum ve Jake sahte kız arkadaşına odaklanıyor. Kız kibarca el sallıyor, sonra paltosunu vücuduna daha sıkı sarıyor. Etrafımızdaki fısıltıları duymak çok kolay — ve bunlar sadece country kulübündeki meraklı hanımlardan gelmiyor.

Bunlar üniversite öğrencileri.

"Grey onu kazanacak."

"Grey, onun Jake'le birlikte olması umrunda değil. İzle de gör."

"Tanrım, Jake ona çok daha yaklaşıyor. Grey ise dev bir tehlike

işareti." "Biliyorum. Watersmith her şeydir."

Watersmith. Bir çift ismi var. Bu yeni. Beni sonra öldürün. (Ya da öldürmeyin.) Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Keşke herkes Jake'in Phoebe için yeterince iyi olmadığını söylese.

Ben de öyle düşünüyorum.

Hailey, yeni mutlu çiftte olan ilginin neden sosyeteden öteye geçip artık şoförlere kadar uzandığının açık olduğunu söyledi; Phoebe ve Jake, Victoria'nın "Peyton ve Lucas"ıymış.

Ona bir bakış attığımda kız kardeşim, "Onlar *One Tree Hill*'den," diye hatırlattı.

"Diziyi biliyorum," dedim. "Lucas'ın aldatıcı bir oyunbozan olduğunu da biliyorum."

"Jake aldatıcı biri değil," diye cevapladı Hailey kesin bir şekilde, sanki onu çok iyi tanıyormuş gibi. Baubles & Bookends'da toplanan bir gerilim/gizem kitap kulübünde birkaç saat birlikte vakit geçirmişlerdi.

"Öyle mi? Bu eğlenceli görüşünü *The Girl with the Dragon Tattoo*'nun derinlemesine analizinin ardından mı dile getirdi?" diye sordum ona.

"Aldatan biri olmadığını açıkça söylemedi. Sadece çok sadık biri olduğu izlenimini edindim."

Gülümsedim. "Tam bir golden retriever."

"En azından Phoebe Alman çoban köpeklerini tercih ediyor," dedi. "Koruyucu, sadık, sana çok daha benziyorlar."

Dudaklarım neredeyse gülümsedi. *Neredeyse*. Çünkü Hailey bunu söylerken ya da sonrasında gözlerime bakmadı. En iyi arkadaşına olan aşkım hakkında fazla konuşmaktan kaçınıyordu.

Bir şeyler sakladığını hissettim.

Buna içgüdü deyin. (Genelde içgüdülerim pek yanılmaz.)

"Watersmith çok tatlı," diye bir ses duydum çeşmenin yanından ve yüzümü buruşturdum.

Phake tam oradaydı ve onlar da aynen öyleydiler. Sahte.

Bu, Phoebe ile olan ilişkimizin de temeli. İkimiz de rol yapıyoruz. O, onun hayatında benim yerimi gerçekten doldurabilir mi? *Hayır*. Yine de, onun bunu denemesini izlerken kıskançlık denizinde boğuluyorum. Ve başarısız olmaması daha iyi olduğunu biliyorum.

Katherine kız arkadaşım/*eşim/her şeyim olan* kişiyi işaret ediyor. "Phoebe ve ipuçları için iki bin dolardan başlayacağız."

Jake tereddüt etmeden yüksek sesle, "İki bin!" diyor.

Dışlerimi gıcırdatırken ağlıyor. *Ona teklif verme.*

Yapamam.

Phoebe, Jake'e sahte bir sıcak gülümseme atıyor, muhtemelen sadece ben bunun samimiyeysiz olduğunu anlayabiliyorum. Sonra kahverengi gözleri çok ince bir şekilde bana kayıyor. Göğsüm kabarıyor.

Kalabalığın arasından Phoebe'ye bakmayı seviyorum — sanki kendi yarattığımız bir rüya dünyasındaymışız gibi. Sadece bizim görebildiğimiz bir dünya.

Bu, onunla her zaman paylaştığım şeydi. Yüzlerce yalanın altında yatan büyük, sarsılmaz bir gerçek.

Phoebe'nin yanakları kızarır ve bakışlarını yere indirir. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır.

"İki bin," diyor Katherine. "Üç diyen var mı?"

"Beş!" Weston yüksek sesle araya girer. Kendinden emin sırtışı, benim öfkeli bakışlarımla karşılaşır. Phoebe için teklif vereceğini tahmin etmemiştim. Bu beni sinirlendirir.

"Altı!" diye bağırır Jake, sonra Weston'a ılık bir tehditkar bakış atar. Bir bebeği bile yakmazdı.

"Yedi," der Weston, fazla duraksamadan. Hâlâ bana bakıyor.

Bu pisliği artık görmezden geliyorum. Umarım beni o kadar çok düşünür ki, beyinde pıhtı oluşur.

Jake, Weston'a şaşkın bir ifadeyle bakar. "Benim kız arkadaşına teklif verdiğinin farkında mısın?"

Weston termosundan alalacele bir yudum alır. Tabii, onun dünyadaki tüm zamanı var. Onu bekleyebiliriz. Dudaklarını şapırdatır. "*Kıza teklif vermiyorum*, Jake. İçimden bir ses, en iyi ipuçlarının onda olduğunu söylüyor." Sesini yükselterek bana sorar, "Peki ya sen, Grey? Senin için çok mu pahalı?"

Eski karımı karşılayamayacağımı söylüyor.

Phoebe kollarını kibirli bir şekilde kavuşturur ve bir şeyler mırıldanırken dudaklarını okurum, "*pislik*" kelimesini oluştururlar. Dikkatli olması gerekiyor.

Hepimiz öyle.

"Başka biri için para biriktiriyorum," diyorum ona, sanki bu çocukça saçmalık bana yakışmayacakmış gibi. "Jake'le iyi eğleneler."

Etrafımızda fısıltılar ve kargaşa, bir dalga halinde gelen hayret nidaları ve spekülasyonlar yankılanıyor.

"Kime teklif veriyor?"

"Valentina de la Vega olmalı, değil mi? O, Grey'in arkadaşı değil mi?" Weston'ın yüzü kızarır.

"Sekiz bin," diyor Jake hızlıca. Weston sessizce geri çekiliyor.

"Sekiz var. Dokuz var mı?" diye soruyor Katherine ve bir anlık sessizlik kaslarımdaki gerginliği hafifletiyor. Yakında bitecek. Her şey sona erecek.

"Bir, iki..."

"Dokuz!" Tüm kafalar yeni teklifçiye döner ve ben halüsinasyon görüyor olmalıyım. Victoria'daki kasaba halkının zihinsel bir adres defterim var.

Tüm önemli isimleri tanıyorum.

Ucuz bir kupa kazanmak için lanet olası bir hazine avına dokuz bin dolar harcayacak kadar parası olan tüm insanları.

Bu kasaba ve sakinleri hakkında, bir Wikipedia sayfasını aşacak kadar isim, yüz ve bilgi ezberledim.

Yine de, az önce kız arkadaşıma teklif veren adamı... Tanımıyorum.

YİRMİ

Rocky

"Geri dönmüş." Bu fısıltı kulaktan kulağa yayıldı ve Jake'e, herkesin dikkatini, sanki bir safkan atın sırtından inen İngiltere Kraliçesi gibi çeken kişinin kim olduğunu sormama gerek yok.

İnsanlar, Emilia'nın ölümünden sonra ortaya çıkan takma adını fısıldıyor. "Yalnız Kurt," diyor arkamdaki bir kadın.

"Gerçekten o mu?" diye soruyor arkadaşı.

Jake bana tereddütlü bir bakış atıyor. Bana doğru eğilip fısıldıyor, "O Varrick."

"Tahmin etmiştim."

"Stonehaven'dan ayrıldığına inanamıyorum," diyor Jake, sanki 5 kilometre koşuyormuş gibi zor nefes alarak. "On iki bin!" diye bağılıyor gürültünün üstüne, umarım bu çekiç sesidir. Son not.

"Yirmi bir," diyor Varrick Wolfe, fazlasıyla rahat bir tavırla.

İnsanlar ondan uzaklaşıyor. Kendinden emin duruşu, şimdiye kadar tanıştığım tüm Wall Street brokerlarını hatırlatıyor bana. Onun bokları kokmuyor. Sokağın yarısını satın alabilir. Buradaki hiçbir şey onu sarsmıyor.

Kırmızımsı turuncu gelinciklerle dolu mermer bir saksının yanında duruyor ve ondan, yanımda ve sokak lambasının yanında duran Jake'e kadar geniş bir yol açılıyor.

Herkes bu yüzleşmeyi daha iyi görebiliyor.

Weston'ın aksine, Varrick dikkatini tamamen Phoebe'ye vermiş.

İçgüdülerim uyanıyor ve kanım kaynıyor. Onu baştan aşağı süzerken gergin olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Beyaz tenli. Muhtemelen kırk beş ile kırk sekiz yaşları arasında. Sanki her sabah saat beşte uyanıp koşu bandında koşu ve halter kaldırma egzersizleri yapıyormuş gibi formda. Tıraşlı. Dalgalı, koyu kahverengi saçları ve nemli, açık teniyle bakımlı görünüyor. Her şeyi *zengin olduğunu* haykırıyor.

Üzerine oturan mavi spor ceket tasarımcı markası. Eşleşen pantolon ise terziden yapılmış gibi görünüyor. Ancak serveti sadece özel dikim gardırobunda ya da bileğindeki Patek Philippe saatinde yatmıyor — o saat bana babamı hatırlatıyor.

Onun yaydığı üstünlük — kargaşa onun arzularını asla bozmayan sakin kibir — ve bu, tüm kasabayı nefesini tutmaya zorluyor.

O, onların hayal ettikleri kadar cömert. "Yirmi iki!" diye bağılıyor

Jake.

"Yirmi üç," diyor o. Country kulübünün çadırına daha yakın ve gölgede Claudia'yı görüyorum. Stella Fitzpatrick'i ve bir avuç başka kadını, yeni bir ilgiyle

. "Yirmi dört," diye karşılık veriyor
Jake.

"Yirmi beş."

"Kız arkadaşına teklif verdiğinin farkında mısın?!" Jake, meydanın öbür ucundan öfkeyle
bağırıyor. Phoebe'yi korumaya çalışıyor.

Varrick duymamış gibi yapıyor.

Yemin ederim ki gülümsüyor.

Yerimde donakalmış durumdayım, kaslarım yanıyor. Beyazlaşmış yumruklarımı deri
ceketimin ceplerine sıkıştırdım.

Jake bana doğru dönüyor ve bakışlarından korku fışkırıyor. Bunu sadece bana gösteriyor. Jake
gizli saklı işlerde hiç de fena değil ve ahlak kurallarına bu kadar bağlı olmasaydı, ömür boyu harika
bir dolandırıcı olabilirdi.

Bunu kabul etmeliyim.

Korku... Bunu hissediyor çünkü Victoria'da gücü elinde tutan sadece Koningler değil. Wolfes de
var ve şu ana kadar bir Koning oğluna rakip olabilecek birinin olduğunu sanmıyorum.

Ona sert bir bakış atıyorum. Bu pisliğin Phoebe'yi kazanmasına izin vermeyeceğim.

Belediye binasının merdivenlerinde *tedirgin* görünüyor. Varrick'in yoğun bakışlarından kaçınıyor
ve yanındaki Hailey'e fısıldıyor.

"Başka bir teklif var mı?" diye soruyor Katherine, vaftiz oğlu Jake'e cevap beklerken onu keskin
gözlerle süzüyor. Kendisi Phoebe'yi pek sevmese de, Jake'i vazgeçmemesi için cesaretlendiriyor.
Katherine onu içtenlikle seviyor, belki de kendi annesinden daha fazla.

"Yirmi altı!" diye bağırıyor Jake.

"Yirmi yedi bin," diye karşılık veriyor Varrick. Fısıltıların oluşturduğu düşük uğultu daha da yükseliyor.

Jake'e eğilip fısıldıyorum, "Bu adamı kızdırdın mı?" Nedense kişisel bir mesele gibi geliyor.
Sanki bir intikam gibi.

"Hayatımda onunla hiç konuşmadım," diyor Jake, dikkatli bir şekilde yan gözle bakarak. "Yirmi
sekiz!"

"Yirmi dokuz."

"Otuz!" diye bağırır Jake ve Varrick Phoebe'ye bakmaya devam ederken içimde daha da büyük
bir tedirginlik yayılır.

"Otuz beş bin." Varrick fiyatı yükseltir. Bu, beklenenden daha yüksek bir rakamdır ve Jake'in
parası, kız kardeşinin atını bile alamayacağı kadar kısıtlıdır.

Jake şaşkın ya da paniklemiş gibi görünmemeye çalışıyor. Sadece sinirli. "Otuz altı!"

"Kırk bir bin." Varrick, sanki hiçbir şey değilmiş gibi teklifi yükseltir ve meydandaki gürültü
artar. Kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Kelimeler birbirine karışıyor ve Varrick yavaşça
tekrar gülümsemeye başlıyor.

Gözlerim içten dışa yanıyor. Ona dik dik bakmaktan kendimi alamıyorum. Aklım, onun
motivasyonlarının ardındaki teorilerle dolup taşıyor. Bu kırklı yaşlarındaki kibirli pislik, Koning'lerden
yarı yaşında bir kızı alabileceğini sanıyor. Bir güç gösterisi olarak — bir Wolfe'un ortaya çıkıp
Koning'leri yerlerine oturtması. Phoebe, zengin bir adamın oyunundaki bir piyon — ve *bundan
nefret ediyorum*. Buna tahammül edemiyorum, ama yine de sayamayacağım kadar çok kez bu
arenaya girdim.

Ya da belki de onu en çekici Clue Girl olarak görüyor. Onunla yatmak istiyor. Hangisinin
daha kötü olduğu umurumda değil. Hepsi duygusal. Yararsız. Acı.

Phoebe utanıyor. Kollarını öfkeyle göğsünün üzerine kavuşturuyor.

"Sessiz olun! Sessiz olun!" Katherine mikrofona bağırıyor.

Gürültünün üstüne, Jake'i kendime çekip fısıldıyorum, "Ona teklif vermeyi kes."

"Ne?" Mavi gözlerini bana diyor. "*Hayır.*"

"Bunu bir nedenden dolayı yapıyor," diye fısıldıyorum sertçe. "Nedenini bulmalıyız."

"Grey..."

"Biz bir takımız," diye aynı sessizlikle hatırlatıyorum ona. "*Takım*" kelimesini duyduğumda, kardeşim, kız kardeşim, Nova, Oliver ve Phoebe'nin görüntüleri zihnimde hızla geçiyor. Jake'i de buna dahil ettiğime inanamıyorum, ama biz o kadar kalıcı ve inatla aynı taraftayız ki. Savaş alanına yüz adım bile yaklaşmadan burada birlikte öleceğimizi düşünüyorum.

Katherine mikrofona konuşur. "Kırk iki bin mi duyuyorum?" Jake'e cevap vermesi için bolca zaman tanır.

Tüm gözler üçüncü doğan varise çevrilmiş.

Kalbim tüm hız sınırlarını aşıyor ve Jake'in pes etmesini bekliyorum. Bana "*Seninleyim*" diyen bir bakış atıyor. Ama aynı zamanda, "*Umarım bu işe yarar*" da diyor.

Bana güveniyor. Korkutucu bir şekilde, ben de yavaş yavaş ona güvenmeyi öğreniyorum. "Bir," diyor Katherine, sesinde endişe belirliyor.

Sonra Jake'in önüne geçiyorum. "Kırk iki bin," diye bağıriyorum.

Gürültü patırtı yok. Vızıldayan sohbetler yok. Meydan, şokun etkisiyle sessizliğe bürünüyor. Üç ay oldu.

Phoebe için hiç itiraz etmediğim, hiç mücadele etmediğim tam üç ay. Sanki alnında L harfi yazan acımasız bir eski koca gibi, onun Jake'le birlikte olmasına izin verdim.

Bugüne kadar.

Onun için teklif verdiğimde.

Herkesin gözleri Varrick'e çevrilir. Ve ilk kez, dikkatini Phebs'ten ayırır. Ve o parıldayan, tuhaf, mavimsi gözlerini bana diker. Gözlerim deliklere matkap sokulmuş gibi delici. Rahatsız edici bir his ve Phoebe'nin neden onun yüzünden kaçındığını anlıyorum.

Ayrıca bu bakışı daha önce başkalarına da kullandığımı biliyorum. Onları sindirmek için.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece onun meydan okumasına kafa tutarak karşılık verdim. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan. Kendini bir kırıcı mı sanıyor? Ben tam bir yıkım topuyum.

Dudakları yukarı

kalkıyor. Evet.

Bundan hoşlanıyor. Rekabet etmekten. O zaman sadece sıkılmış mı? Onu tahrik eden bu mu? Yalnız bir adadaki malikanesinde saklanmaktan bıktı, bu yüzden öğleden sonra eğlencesi için dışarı çıktı.

Gerçeği göremiyorum, ama yalanlar arasında yaşamaya alışkınım. Varrick Wolfe beni korkutmuyor.

Bunu fark ediyor ve gülümsemesi daha da parlıyor.

Katherine, "Kırk üç bin mi?" derken, Varrick çoktan kalabalığın arasından çıkıp caddeye doğru rahatça yürümeye başlamıştır. Sanki The Hunt onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

"Bir kez," diyor Katherine. O gitmiş, ama kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor. "İki kez." Etrafımda birdenbire gürültü yükseliyor. Katherine mikrofona eğiliyor, sesinde hayal kırıklığı belirgin. "Phoebe Smith ve ipuçları. Grey Thornhall'a satıldı."

YİRMİ BİR

Phoebe

"O da neydi lan?" Hafif bir panikle fısıldıyorum. Tamam, belki de *hafiften biraz* daha fazlası. Nefes alamıyorum ve bunun bir nedeni de tualete neredeyse *koşarak* girmemiz.

Grafitiyle kaplı, tek tuvaletli bir banyo.

Rocky kapıyı kilitliyor. Yerel İrlanda pubı McIntire's, içeri girdiğimizde neredeyse bomboştu, ama biri bizi buraya birlikte girerken görse bile hiç önemi yoktu. Az önce *açık artırmada* beni kazandı. Artık The Hunt için eşleştik ve bu kadar kısa sürede bulabildiğimiz tek mahremiyet kaynağı burası.

"Bilmiyorum," diye homurdanır Rocky, sert eli siyah saçlarını okşayarak.

"İş," diye fısıldıyorum. "Az önce *işi* riske attık. Bizim işimiz bu değil. Biz bu işte çok, çok iyiyiz, Rocky." Zor olanı yapmak için duygularımızı bir kenara bırakabiliriz.

Öyleyse neden beni ikna

etti? Çok sessiz.

Endişe içimi kaplıyor. "Rocky?"

Gözleri gözlerime takılır ve gri irislerine işleyen duygu nefesimi keser. "Yapmak zorundaydım."

Göğsüm inip kalkıyor.

"Onun seni almasına izin vermeyecektim, Phoebe."

Sayfalarını kapatan bir kitap gibi kendimi ona bırakıyorum. Kollarını bana sıkıca sarıyor.

Çenesi başımın üstüne yerleşiyor.

Ona sarıldım. O da bana sarıldı.

Boynunun kıvrımında, Jake'in paltosundaki sedir kokulu kolonyasından daha güçlü bir deri ve çam kokusu var. Loft veya kayıkhanenin dışında birlikte vakit geçirebilmemiz pek sık olmuyor. Şimdiden bu anı dondurmak istiyorum. Böylece saatlerce bu anın içinde kalabilirim.

Hâlâ birbirimize sarılmışken bana şöyle diyor: "Varrick Wolfe, Jake'i geçmekten vazgeçmeyecekti. Sana teklif verirsem, onun vazgeçme ihtimali olduğunu düşündüm."

"Ki öyle de oldu. Peki bu ne anlama geliyor?"

"Üç tahmin hakkın var," diyor Rocky. "Bir. Jake'ten nefret ediyor ve sadece parasını sömürmeye çalışıyordu." Konuşma tarzından, bu seçeneğe pek inanmadığı anlaşılıyor. "İki. Kasabaya, Konings'lerden daha fazla güce sahip olduğunu göstermek istedi."

"Olası," diyorum. "Peki üç?"

Rocky yine sessizleşir ve ben bir adım geri çekilip endişenin yüzünü nasıl bozduğunu izlerim. Özellikle de "Benimle oynuyordu," dediğinde.

"Ne?"

"Bundan zevk alıyordu. Oyundan."

"Ama *kaybetti*."

"Bilmiyorum, Phebs. Bir şeyler yolunda değil." Rocky bana doğru bakıyor, ama gri gözlerinin içindeki hayaletli bir tünel onu benden uzaklaştırıyor. "Sanki beni görüyor gibi, ne olduğumu biliyor gibi ve o..."

"Ne yapıyor?" Nefesimi tutuyorum.

"Buna saygı duyuyor." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyor. "Bana gülümsediğinde... kaybetmeden önce. O *bir gururdu*."

Boğuluyormuş gibi hissederek boynumdan Clue Girl kuşağını çekip çıkarıyorum. "Hailey, Wolfe ailesini daha derinlemesine araştırmamız gerektiğini söyledi."

"Tabii ki." Tuvalete oturup kalkmaya yardımcı olan gümüş çubuğa kıcını dayadı. Banyo küçüktü, ama sırtımı grafitili kapıya dayadım, aramızda birkaç adım mesafe bırakarak.

Bana o kadar samimi bir şekilde bakıyor ki, sanki hala vücuduma yapışmış gibi hissediyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Ellerini ceketinden çıkarır, sonra başparmağıyla bu aptal altın parayı bana doğru fırlatır.

Onu yakalıyorum. "Gitmem için bana para mı veriyorsun?"

"Evet. Senin kalman için kırk iki bin dolar ödediğimde yaptığım şey bu." "Bütün paranı bana harcıyorsun. Gururum okşandı."

"Hepsini değil." "Cimri herif."

Gülümsemeye başlıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Elimdeki paraya bakarken, ben de folyoyu inceliyorum.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bu sahte." Ağırlığından belli.

"Kesinlikle gerçek değil."

Folyonun kenarını soyup altın rengi filmi yırtarak altındaki çikolatayı ortaya çıkardım. Ortasında pembe bir kalp ve ok basılı.

Sevgililer Günü çikolatası. Dudaklarımı birbirine sürterek, içimi kaplayan gülümsemeyle mücadele ediyorum. Başını eğiyor, tepkimden fazlasıyla memnun. Beni her yönümlü yutuyor.

"Bu sana ne kadara mal oldu? Elli sent falan mı?"

"Hediye dükkanından bir torba dolusu aldım. Üç dolar falan tuttu."

"Vay canına," diyorum. "Bir kızı nasıl etkileyeceğini biliyorsun."

"Seni nasıl etkileyeceğimi biliyorum," diyor. "Sahte paralar ve çilekli şeyler." Çilekli mi? Sormaya bile cesaret edemiyorum. Boğazım duygusal bir coşkuyla doluyor.

Rocky'ye bakıyorum. Çok basit. Bir dükkânın önünden geçerken hatırlanmak. Hayatlarımız ne kadar karmaşık ve çetrefilli olsa da, aşkın sadeliği beni derinden etkiliyor. Aşk her zaman acı olmak zorunda değil.

"Uyarıyorum," diyor, "bir tane yedim ve çikolata iğrenç." "Muhtemelen çikolata konusunda çok seçici olduğun içindir."

Bunu inkar etmiyor. Doğrusu, Rocky çikolatayı çok seviyor, bu yüzden hangisinin kalitesiz olduğunu anlayabiliyor.

Kalbin tamamı görünsün diye folyoyu daha fazla soymamı izliyor. Basit bir şey yüzünden gözlerim doluyor.

Rocky, sahte şeylere hayran olduğumu biliyor ve belki de bu yüzden birlikte olduğumuz gerçeği, üzerine yarattığımız birçok katman kadar çekici.

"Bana üç dolar harcadığın için teşekkürler," diyorum, alaycı olmak niyetiyle, ama duygularım sesimi yumuşatıyor.

Gözlerindeki karanlığa bir gülümseme yayılıyor. "Kırk iki bin dolar için bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Oh hayır, o senin sorunun, dostum."

Onun kahkahası benim de kahkahamı tetikliyor ve birlikte yarattığımız o parlak sese kendimi kaptırıyorum.

Gerçek anlamda içimi ısıtan bir his—bana az önce bunu verdi. O kadar garip bir şekilde rahatlatıcı ki, keşke bu his şişelenip otomatlardan satın alınabilse.

Arkamdaki kapıyı dikkatle inceliyor. Buradan ayrılmak, burada kalmak kadar cazip gelmiyor.

Birlikte oyalanıyoruz. Her zaman yaptığımız gibi.

"Bu hazine avını ne kadar çok kazanmak istiyorsun?" Madeni parayı dikkatlice folyoya sarıp Jake'in ceket cebine koyduktan sonra merakla soruyorum. *Bunu unutmayacağım.*

Kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Omuz silkerim ve gülümsemeye başlarım. "Huntsman lakabının sana iyi geleceğini düşündüm—bu senin çalışma tarzına oldukça uygun."

"Tavrım mı?" Bana başını sallıyor. "Nedir

o?" "Avı avlamak. Avcı olmak."

"Belki de yakalanmaya değer bir şey avlasaydık. Sahte kazlar bana göre değil. Ama sana göre..."

"Ah, ben kaz replikalarını severim."

"Biliyordum. Sahte eş." Gözlerimi o kadar uzun süre kaçırmadan baktı ki, ikimiz de yeniden gülümsemeye başladık. "Sahte eski eş," diye düzelttim. "Sadece bir yıl evli kaldık, hatırladın mı?"

"Görünüşe göre hayatımın en kötü yılı."

"Benim için de en kötü yılım."

Birbirimize bakmaktan kendimizi alamıyoruz. Kalp atışlarım düşüncelerimden daha hızlı.

Rocky metal çubuktan iterek kalkar. Yaklaşarak parmaklarımdan zarfı alır ve bana ilk ipucunu gösterir. Bu ipucu bizi bu İrlanda pubına yönlendirdi.

Şansın asla tükenmediği yeri bul.

Çok doğal gelen, yavaş bir baştan çıkarma hareketiyle paltomu açıyor. Parmak eklemleri yakamdan geçip meme uçlarıma doğru kayarken nefesim kesiliyor, sonra zarfı iç cebe sokuyor.

Ateşli bir şekilde, saçlarımı bir toka ile toplayarak kendime gelmeye çalışıyorum. "Sana dört buçuk veriyorum."

Dudakları kıvrılıyor, ardından yüzünde gölgeli bir bakış beliriyor. "Ne için?"

"Baştan çıkarma. Aslında, 4,3. Her saniye puanını düşürüyorsun."

Gözlerini benden ayırmıyor. Bu sinir bozucu, ama onun yoğunluğunun damarlarıma adrenalin pompalamasını seviyorum.

"Sen daha iyisini yapabilir misin?" diye soruyor.

İki elimi göğsüme koyuyorum. "Baştan çıkarıcı." Aynı avuç içlerimi onun avuç içlerine koyuyorum. "Gümüş dilli. Biri *baştan çıkarmada* ışık yılları kadar daha iyi. Ve o da benim..." O beni grafitili kapıya doğru ittiğinde sesim kısılıyor. Nefesim kesiliyor ve o, bacağını benim bacaklarımın arasına kaydırırken, tek eliyle yanaklarımı kavıyor.

Vay canına. Sinir uçlarım alevleniyor. Şok dalgaları uzuvlarımda yayılıyor. Tatlı, okşayıcı göz kırışıları yerine, birbirimize derin, delici bakışlar atıyoruz. Bıçaklar, yırtma ve kesme hareketleri, tüy kadar hafif okşamalar ve yumuşak küçük vuruşların üzerinde.

Titreyen vücudum *evet diye* bağılıyor!

Nefesi dudaklarımda sıcak. "Sana iki veriyorum." "Siktir

git." İleriye doğru hareket etmeye çalışıyorum.

Ön koluyla beni göğüs kafesime sabitliyor. "Bir buçuk. Milisaniye milisaniye azalıyor."

Titriyorum, bacaklarımın arasında onu arzuluyorum ve kalçalarımı onun kaslı vücuduna doğru kaldırıyorum, sertleştiğini hissediyorum. "Beni istiyorsun," diyorum, gözlerim arzuyla dolmuş bir sesle.

Bana karanlık bir bakışla bakıyor. "Yirmi yaşındayken hatırlıyor musun?"

Beni aniden sürüklediği bilinmeyen, tehlikeli yol beni büyülüyor. Kulaklarımda kesik kesik nefesimi duyuyorum. "Tabii," diyorum ateşli bir sesle.

"Sedona'daydık."

Yüzüm yanıyor. "Hiç hatırlamıyorum."

"Hiç aklıma gelmiyor mu," sanki saçmalıyormuşum gibi tekrarlar. "Peki ya paylaştığımız otel odası? Ya da duş alırken beni izlediğin kısım?"

Canım yanıyor. "Seni izlemedim." İleriye doğru itiyorum.

Beni tekrar geri itiyor. Ciğerlerimden daha fazla nefes çıkıyor ve o boğuk bir sesle, "Mastürbasyon yapmamı izlemedin mi?" diyor. Üzerime o kadar çok ağırlık veriyor ki kıpırdayamıyorum ve Rocky'nin tüm vücudumu kendisiyle koruduğu hissi çok hoşuma gidiyor. Sağ elinin yüzümü kavraması ve sol elinin kot pantolonumun düğmelerini açması çok hoşuma gidiyor.

"Mastürbasyon mu yaptın?" Aptal rolü yapmaya çalışıyorum, ki bu gerçekten *aptalca*.

Nefesi sıcak, fısıldıyor: "Seni gördüm. Beni izlerken gördüm, sikimi sıvazlarken."

Oh... lanet olsun. Rocky'nin bir otel duşunda mastürbasyon yaptığını görmenin canlı anısı... beni sarmalıyor. Daha önce yüzümü çevirmemiş olmanın verdiği sıcak suçluluk duygusu da öyle. O anı *hiç* sözlü olarak kabul etmedik... *hiç*.

"Kendimi yukarı aşağı okşadığımı izledin." Elini kot pantolonumun önünden aşağıya, külotumun altına kaydırıyor. *Tanrım, evet, evet.* "Kaslarımın kasılmasını izledin." *Evet.* "Sikimin ileri geri sallanmasını izledin." Dudaklarım keskin bir nefesle ayrılıyor. "Spermimin giderden akıp gitmesini gördün." Başparmağıyla klitorisimi mükemmel daireler çizerek okşuyor. Titriyorum ve bileğini kavıyorum, bacaklarımın arasında elindeki gücü hissediyorum.

"Kapıyı ardına kadar açık bıraktın," diyorum, sesim yeterince sert çıkmıyor.

"Belki de beni görmeni istedim." Gözlerini bana dikeyyor. Vücudum arzuyla alev alev yanıyor, özellikle de "Belki de ne yapacağını görmek istedim" dediğinde.

Duşta ona katılmadım, bu kesin. "Sensiz çok eğlendim," diye alay ediyorum, ona özlem duyuyorum ama aynı şehvetli, şeytani iğnelemeye devam ediyorum. "Bütün yatak bana kaldı." Beni daha ateşli bir güçle kapıya yapıştırdığında, sikini bana sertçe bastırdığında neredeyse sırtırıyorum.

Sanki galip gelmişim gibi çenemi kaldırdım, ama ikimiz de kendi şehvetli büyülerimizin altında acı çekiyorduk. "Sonra külotumu çıkardım," dedim, sesim seks gibi sızıyordu. "Ve

parmaklarımı içeri soktum..." Parmağı içimi doldurduğunda sesim hafif bir iniltiye dönüşüyor. Dolu dolu his, hassasiyet. Tanrım...

O hiç de yavaş değil.

Baş döndürücü bir saldırganlıkla parmağını içimde pompalıyor. Bu seksi tempo beni *mahvediyor*. Dizlerim titriyor, nefesim kesiliyor ve o, yıllar önce mastürbasyon yaparken hayal ettiği şeyi tam olarak fısıldıyor.

Beni.

Beni duşta becerdiğini hayal ediyordu. "Sikim, amının içine *girip çıkarken*," kulağıma fısıldıyor, "ben seni tutmasam ayakta duramayana kadar."

Çok ıslandım. Ne kadar ıslandığımı biliyor.

İçime bir parmak daha sokuyor. Bir iniltiyi yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sonra hisler beni çok sert bir şekilde sararken gözlerimi açıyorum. Amımın içinde iki parmağını pompalıyor ve Rocky ile bu yakınlığın hiç bitmemesini istiyorum.

Zirveye ulaşırken parmaklarını sıkıca kavriyorum, ama bu yetmiyor. Asla gerçekten yetmiyor.

İkimiz de daha fazlasını istiyoruz.

Ve birlikte patlıyoruz. Düşünceleri çalan ve nefesi hapseden ölümcül, ateşli öpücüklerle çarpışıyoruz. Bu baş döndürücü his, yer ve zaman kavramını yitirmeme neden oluyor, ama içgüdüler acımasız.

Sessiz olmamız gerektiğini biliyoruz.

Çok, çok sessiz, ve bu boşucu saniyelerde, beni kollarında tuttuğu yerde, sikinin içimde derinlerde olduğu yerde, sessizlik içinde şeytani, öfkeli sevişmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

Nefesimizi tutarken kulaklarım çınlıyor. Sıcaklık bizi yalıyor. Gözlerimin ve onun gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor. Kasları geriliyor. Boynundaki damarlar şişiyor ve direndiğimiz ve aynı anda teslim olduğumuzda vücudum milyon dereceye kadar alev alıyor.

Sanki canlı canlı parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Durma, diye fısıldamak istiyorum dudaklarına, o beni tutarken, içime doğru eğilirken. Birbirimizi tüketiyoruz. İçten dışa yutuyoruz.

Birleştığımızda, gözümün önünde noktalar dans ediyor ve bir saniye bayılıyorum. "Nefes al, *nefes al*," diyor Rocky kulağıma.

Tamam, belki bir saniyeden fazla sürmüştür. Beni duvara dayamış, elleri kalçalarımda ve ben dengemi sağlamak için metal çubuğa tutunuyorum.

Birkaç kez gözlerimi kırpyorum, fayansın üzerinde prezervatfin yırtık ambalajını görüyorum. En azından o anın heyecanı içinde bile hala dikkatliyiz.

Rocky pek memnun değil. "Su ister misin?" diye soruyor, beni yere indirip külotumu ve kot pantolonumu giymeme yardım ederken.

"Hayır." Derin nefesler alıyorum. "İyiym." Belimi kalçama doğru çekiyorum. O siyah düğmeli gömleğini pantolonunun içine sokuyor, fermuarını çekiyor ve ben de saçımı toka ile tuttururken onun yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyorum. "O bakış da ne öyle?"

"Yakalanmadan önce bayılırdın." İş için bu kadar uğraşmam onu şaşırtmaz, ama sesinde endişe seziyorum.

"Sen yapmaz mıydın?" diye karşılık veriyorum.

"Hayır." Yırtık ambalajı lavabonun yanındaki çöp kutusuna atıyor, sonra ellerini yıkayıp kuruluyor. "Çünkü o zaman sana bakamazdım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sana bakabileceğime güvenmiyor musun?"

“Öyle değil.” Ellerini saçlarının arasından geçirip dağınık telleri düzeltir. “Kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum—ne bedenim üzerinde, ne o şekilde, ne de kimseyle.”

"Anlıyorum," diyorum. "Özellikle de uyuşturulmak söz konusu olduğunda." Bu bana daha önce de olmuştu. Büyürken en büyük kabusum, uyuşturulmaktı ve Nashville'de kısa bir dolandırıcılık sırasında bu korkuyu listemden sildim.

Yirmi bir yaşındaydım.

Bunun bir daha asla olmaması için çok dikkatli davrandım ve kararlılığım ve zekâm sayesinde de olmadı.

Rocky beni kollarının arasına çekiyor. Tam sarıldığımız anda, banyo kapısına bir yumruk iniyor.

Donakaldım. O da aynı şekilde hareketsiz kaldı.

"İşemem lazım dostum! Ne kadar daha orada kalacaksın?!"

Kahretsin. Biz geldiğimizde barda sadece barmen vardı. Rocky bana bakarken bağıyor: "Meşgulüm! Siktir git!"

Adam kapının dışından homurdanıyor ama Rocky umursamıyor. Beni öpüyor ve düzensiz nefesim tekrar düzeliyor. Ben de ona daha kararlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Ta ki alnını alnıma dayayıp acılı, kaba bir fısıltıyla "Bana bağıрман lazım" diyene kadar.

Nedenini sormadım. Birlikte dışarı çıkarsak, sanki tuvalette müstehcen bir seks yapmışız gibi görüneceği belliydi.

Ki... öyle de oldu.

Ona daha sıkı sarılıyorum. Daha önce de bu durumda kalmıştık — tamam, tam olarak *bu* durumda değil. Ama anında doğaçlama yapmamız gereken bir durumda.

Kollarını bana dolayarak bağııyorum, "Sen tam bir ahmaksın, biliyor musun?!"

"Öyle mi?!" O da sesini benimkiyle aynı tona yükseltir. Dudaklarıma bakmaktadır. "Biraz daha yüksek sesle söyle! İlk seferinde duyamadım!"

"SEN LANET OLASI BİR AHMAKSIN!!!"

Beni daha derin, daha sert öpüyor. *Onu seviyorum.* Kalbim o hecelere vuruyor.

Seviyorum.

Onu.

Onu.

Birbirimize kaynaşırken nabzının güçlü atışlarını hissediyorum. Kollarım boynuna dolanıyor. Yine saçımdaki tokayı koparıyor. Sadece koyu mavi saçlarımdan bir avuç dolusu tutmak için.

Neredeyse inleyeceğim. "Siktir git," diyorum dişlerimi sıkarak.

Vücudunun ısısı, ellerinin gücü... beni istediğim, arzuladığım mutluluk dolu bir ölüme sürüklüyor. Onunla sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum.

"Siktir mi?!" Beni yine sertçe duvara itiyor ve bu çarpma sesi, duvarın diğer tarafında kim varsa onun da duyabileceği kadar yüksek. Dudaklarımız birbirine acı veriyor. Oynuyor, yakalayıp saklama ihtiyacıyla sahipleniyor. "Jake'in sana verecek parası yoktu! Bunu hiç düşündün mü?!"

"UGHHH!" Deri ceketini yumruklarken homurdanıyorum. *Seni seviyorum. Seni seviyorum.* Alınlarımız yine birbirine değişiyor, bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

"Sikim, şikayet etmeye devam et!" diye bağıyor. "Ya da az önce senin için yaptığım şeye minnettar olmaya ne dersin?!"

Takdir ediyorum.

Her zaman takdir ederim.

Boynunun arkasını avuçlarımla kavrarım. Bu çok derin. Çok fazla. Mecazi olarak, içgüdüsel ve gergin bir şekilde ona çarpıyorum. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırırım.

"O zaman nefret et!"

Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim.

Yüzümü tutuyor. "Toch bana."

Midem düğümleniyor. "*Hayır*," diye fısıldıyorum.

"Bu ilk kez olmaz," diyor sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki bunu tekrar yapmak *hiçbir şey* ifade etmiyormuş gibi.

Onu daha önce tokatlamak zorunda kalmıştım. İş için. Ama bu farklı. "Eski sevgilime fiziksel şiddet uygulayan biri olarak anılmak istemiyorum, o yüzden sen de *sakın* kendine tokat atma."

"Evet, ben senin kardeşin değilim."

Oliver, makyajla değil, kendi kendine kanayan bir dudak ve morarmış bir elmacık kemiği yaratarak yüzde yüz fazladan çaba harcamış.

"Öyle olduğunu söylemedim," diye tersliyorum. Eğer cinsel gerilimi azaltmak için yaptığı bir plansa, işe yarıyor.

Kollarımız birbirinden ayrılıyor. Son olarak dudaklarımdan dışını öpüyor. Bu, tahrik etmek için yapılan ateşli bir öpücük ve duygularımı en iyi şekilde alevlendiriyor.

Rocky'nin eli kapı kolunda. Bana dönüyor. "Önce sen. Hazır mısın?" Ve ben sadece düşünüyorum: *Ben ve Rocky*.

Her zaman ben ve Rocky olduk. Başından beri. Sonuna kadar. Kimse onun yerini alamaz. Bunu Rocky'ye o kadar çok söyledim ki, artık her gece ettiğim bir dua gibi oldu.

YİRMİ İKİ

Phoebe

Yarı ciddi bir kızgın yüz ifadesiyle tuvaletten çıkıp bara doğru yöneliyorum. Burada sadece bir avuç insan var ve üç kişi anında bana, ardından da hayal kırıklığıyla arkamdan gelen Rocky'ye dönüyor.

Sanki saray görevlisi kraliyet ailesinin gelişini duyurmuş gibi. *Dinleyin, dinleyin, işte dağınık kasabanın boşanmış çifti!*

Bar taburesinde oturup buzlu viski içen kişinin kim olduğunu görür görmez, geriye sendelemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu avı bırakma dürtüsü içimi kemiriyor.

Belki de Rocky ile birlikte çatı katında *Wrong Turn*'ü izleyebilirim. O, biz gençken izlediğimiz o ıssız ormanlarda geçen yamyam korku filmini hiç izlememişti.

İnsanların birbirlerini yemesini izlemek, Trent Koning Waterford'la üç dakika geçirmekten on kat daha iyi.

Şu anda burada olduğuna inanamıyorum.

Otuz iki yaşındaki adam, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bar taburesinden zıplıyor. Sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşını karşılar gibi kollarını açıyor. "Grey!"

İğrenç.

Gerçek duygularımı saklamıyorum. Saklamama gerek yok. Rocky, Claudia Waterford'un dölünü kucaklarken yüzümde tiksinti beliriyor.

Bu, şeytanın sperminden bile daha kötü olmalı, çünkü ben *Şeytan*'la takılmayı tercih ederim.

Trent, sanki az önce on sekiz delikli golf oynamış gibi giyinmiş. Geçen hafta yaptığı süper sıkıcı bir aktivite. Rocky ile birlikte. Beyaz keten gömlek ve lacivert pantolon giymiş. Oliver Peoples güneş gözlüğü boynuna asılı. Saçları Jake'inkinden iki ton daha koyu. Tüm Koning erkekleri benzer atletik bir vücuda sahip — polo oynamaya ve Ibiza'da parfüm reklamlarında poz vermeye uygun. Genel anlamda yakışıklı.

Ondan üç metre uzakta dururken vücudum kuru erik gibi büzülüyor, bu yüzden duvar kenarında boş bir bar taburesi arıyorum.

"Müzayedenin çılgın geçtiğini duydum," diyor Trent, Rocky'ye. "Sen devreye girene kadar küçük kardeşimin neredeyse elli bin dolar zararda olduğunu söylediler." Gururla onun pazısına hafifçe vuruyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Kabul et, Phoebe, sevimlisin ama o kadar da değerli değilsin."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Sanırım ben, seni oluşturan o ucuz karbon atomlarından daha değerliyim, Trent."

"Oof." O sırtıyor, sonra Rocky'nin tepkisizliğine bakıp tuvalete doğru başını sallıyor. "İkiniz orada kedi köpek gibi kavga ediyordunuz." Bunun üzerine, iğrenç bakışları vücudumdan aşağıya doğru yavaşça süzülüyor. "Bizim Phoebe'miz, her zamanki gibi çok *hırçın*."

Rocky, Trent'in arkasında duruyor ve yüzüne zehirli bir ifade takınmamak için elinden geleni yapıyor. Çenesi olması gerekenden daha fazla seğiriyor.

"Sence de öyle değil mi, Grey?" Trent, Rocky'nin benim hakkımda bir şeyler söylemesini bekleyerek ona sordu. "O ateşli değil. O *hoş olmayan biri*," dedi Rocky, bana dik dik bakarak.

Ben de ona dik dik bakıyorum. "Tencere, kapakla tanış."

"Hoş olmayan küçük Phoebe," diyor Trent, beni tekrar süzerek.

"*Hoş olmayan ve küçük* olan tek şey senin..." Keskin cevabı yutuyorum. Rocky elini ağzına götürüyor, öfke dolu bakışını bastırmaya çalışıyor, ama bu bakış bana yönelik değil. Midem düğüm düğüm oluyor.

Trent sırtıyor. "Devam et. Ne demek istediğini söyle."

Hayır.

Rocky için durumu daha da zorlaştırmamak için çok uğraşıyorum.

Trent'i aşağılamak onu sadece kıskırtır, Trent avlanmaktan, sahip olamadığı her şeyi elde etmekten zevk alır ve buna en küçük kardeşine ait olan her şey de dahildir, diye bana defalarca uyardı.

Ve Trent için ben, temelde Jake'in malıyım. *Beni* istiyor.

Onu yere sermek istiyorum. Ama bunu denemeye bile cesaret edemiyorum, çünkü Rocky beni korumak için rolünden çıkacak ve hepimizin bu dostluğu sürdürmesi için ona ihtiyacımız var.

Hoşnutsuz bir şekilde bara dönüp Trent'i görmezden gelmeye çalışıyorum. VCC'deki, Koning ailesinin ilk oğlu olan mirasçının yas tutan bir dul olduğu yönündeki söylentilerin çoğunun saçmalık olduğunu söylemek yanlış olmaz.

O, işkence gören, aşk acısı çeken bir ruh değil.

Aslında, gözü başka kadınlarda.

Onunla Alplerde kış tatili yaparken, Trent'in pistlerdeki kayakçı kızları açıkça süzdüğünü gördüm. Daha sonra, kızlarla yaptığı üçlü ilişkiyi Rocky'ye övünerek anlattı. Tatil gezisinde, Trent'in karısının ölümüne dair hüznü hikayeyi didik didik edecek garsonlar ya da kulüp üyeleri yoktu.

Bu, Koning ailesi ve en yakın (en güvenilir) arkadaşlarının tatiliydi. O kadar derine gömmek istiyorum ki, kusabilirim.

Trent tezgahtan viskisini alırken, ben barmene bir Guinness istiyorum ve Trent bana doğru ilerliyor, yaklaşmak üzere.

Vücudum kaskatı kesildi.

"Kırgın olması gereken ben olmalıyım." Trent bana sesleniyor. "Hâlâ bana TK demedin, oysa bu, sadece en yakın ve en sevdiğim arkadaşlarıma izin verdiğim *bir şey*." Viski kadehini bana doğru kaldırıyor. "O sensin, Phoebe."

"Çok duygulandım," diye mırıldanıyorum.

"Eminim öyledir," diye araya girer Rocky, Trent'i geçip bana ulaşır. Ani yakınlığı yüzünden kalbim küt küt atar ve ben yeşil paisley desenli duvara sıkışmışken, Rocky başımın üstünde, sıvaya elini bastırır. Fiziksel yapısıyla beni sıkıştırır.

Kollarımdaki tüyler diken diken olur. Adrenalin patlaması — ondan yayılan statik elektrik — başımı döndürür. Bardan fısıltılar duyarım.

Kimse beni eski kocamla aramızdaki rahatsız edici durumdan korumaya çalışmıyor, ama ben... gerçekten, *gerçekten* tahrik oluyorum. Bacaklarımı çaprazlarken, tuvaletten beri hala ağrıyan amım zonkluyor.

Rocky başını eğip kulağıma fısıldıyor. "O küçük bir pislik."

Gülümsememe engel oluyorum.

Evet, öyle.

Barmen, bana Guinness'i uzatmaya çalışırken boğazını temizliyor. Ve Rocky, yanımdaki tek bar taburesini kapmak için benden uzaklaşıyor.

Trent alçak sesle ısıklık çalar ve Rocky'nin yanına oturur. "Grey, çok gerginsin dostum. Kıza biraz rahat ver."

"Uzun bir gün oldu, TK," der Rocky, sanki içindeki öfkeyi boşaltır gibi, boğuk bir sesle.

Trent omzunu sıkıyor. "Al, bunu al." Ona viski bardağını uzatıyor, sonra barmenden bir tane daha istiyor.

Rocky, Trent'in bana göz atmasını ustaca engelliyor. Öne doğru eğilmiş, kolları ahşap tezgahın üzerinde, kehribar rengi içkiyi büyük yudumlarla içiyor.

Sessiz, içten içe kaynayan öfkesi o kadar da gizli değil, ama alenen kızgın olmak için bir nedeni var. Az önce benimle kavga etti. Jake benimle çıkıyor. Bence bu gerçek duygularını da gizlemek zorunda kalması daha kötü olurdu.

Biraz rahatlıyorum.

Ve acaba bu durum Rocky için daha mı zor, diye merak ediyorum. Sadece artık gerçekten birlikte olduğumuz için değil, belki de Victoria'da daha çok kendim olduğum için. Bu, gerçek, kendi seçtiğim isimle kişiliğim.

Burada pek bir karakteri canlandırmıyorum.

Benim hakkımdaki en sahte şey, Jake ile olan bağlarım.

"Bana kızma, Phoebe," diyor Trent, Rocky'nin arkasından dikkatimi çekmeye çalışarak.

"Kızgın değilim." Dudaklarımdaki bira köpüğünü yalayıp ceketimden zarfı çıkarıyorum.

"Yine de yumuşak başlı olduğumu biliyorum," diyor Trent, dirseğini bara dayayıp başını avucuna dayayarak. "Jake'in tipi bu. *Yumuşak başlı kızlar*. Küçük ördek yavrusu tipler." İki parmağını bar tezgahı üzerinde bana doğru kaydırıyor.

Rocky, bardağını Trent'in parmaklarıyla yürüdüğü yolun üzerine koyar ve bu hareketi fark etmemiş gibi davranır. Trent, yeni en iyi arkadaşının onu aktif olarak engellediğini fark etmez.

Trent'e cevap verme zevkini yaşatmıyorum. Egosu Rainier Dağı kadar büyük ve Alplerde olanlardan sonra, kayak teleferiğinden 150 metre aşağıya düşüp vücudundaki tüm kemikleri kırsa bile umurumda olmazdı.

İlk tanıştığımızda, beni aşırı samimi bir kucaklamaya çekip, sanki binlerce kez görüşüyormuşuz gibi, ilk kez tanışmıyormuşuz gibi, beni yerden bir ayak yukarı kaldırıp döndürdüğünü hatırlıyorum.

"Vay canına, bu da benim küçük kardeşimin kokuşmuş kız arkadaşı değil mi? Jake bana senden hiç bahsetmemişti." Mavi gözleri karizma ile doluydu. "Dürüst olmak gerekirse, onun biriyle birlikte olmasına hepimiz şaşırdık. O kadar uzun zaman oldu ki, Jordan ve ben onun ereksiyon sorunu yaşadığını düşünmüştük."

İlk izlenimler oluşmuştu ve ona kesinlikle iyi niyetle yaklaşmadım. Zaten buna gerek de yoktu.

O bir ahmak. Diğer şeylerin yanı sıra.

Rocky, Trent ile dostça bir sohbet başlatır ve ben kendimi bu sohbetin dışına çıkarırım. Barmeni tekrar çağırmaya çalışırım, ama o, Columbia marka şişme yelek giymiş, gri saçlı bir kadınla sohbet etmekle meşguldür.

Kadın elinde bir stout bira tutuyor ve *Weekly* dergisinin bir sayfasını inceliyor.

Yirmili yaşlarının ortalarında, sıska bir barmen olan Beckham North, bana selam vererek başını salladı ama kadına dönüp sohbetine devam etti. Vay canına, az önce aramızda küçük bir an yaşandığını sanmışım — Rocky'nin pisliklik yapmasını sessizce bir bira kaydırarak kesintiye uğrattığı an.

Bu ani reddedilme kişisel bir şey gibi geliyor. Country kulübünde birkaç kez yerine bakmıştı ve ben de onun zayıf mojitoları hakkında yorum yapmış olabilirim.

Ya da belki de Erik'le çok iyi arkadaşlardır.

Of. *İtibarlar*. Hailey'nin kolay bir kaçamak olarak bir itibarı olabilir, ama ben kendimi cadaloz olanmışım gibi hissediyorum. Gözlerimin kenarlarını ovuşturuyorum.

"Clue Girl'e teklif vermek istemedin mi?" diye sorar Rocky, Trent'e.

"Beni tanırsın. Kasaba gelenekleri Jake'in işidir." Yeni viskisini yudumlar. "Bu önemsiz saçmalıklar için çok meşgulüm."

Çeviri: *Ben kardeşimden daha önemliyim.*

Belki de sahte kız arkadaş savunma modundayımdır, ama Trent'i iyice görebilmek için barın üzerine eğiliyorum. "Jake senden çok daha meşgul, seni temin ederim." Öfkemin yükseldiğini duyuyorum.

Rocky başını bana doğru eğip viskisini yudumlar. Keskin, uyarıcı bakışı şöyle der: *Kendine bir çukur kazıyorsun. Dikkatli ol.*

Trent'in ego tuzağına düştüğümü biliyorum, ama üst bedenim yeterince güçlü. Kendimi oradan çıkarmaya çalışmak... buna değer.

Trent gülüyor, taburede dönerek bana bakıyor. "Kardeşim bu aralar ne yapıyor? Kulübün yerlerini mi siliyor? Kiralık dairelerdeki kırık ampulleri mi değiştiriyor?"

"Sana ne yapmadığını söyleyebilirim," diye karşılık veriyorum. "Öğleden sonra ortasında, üzgün, küçük bir çocuk gibi tek başına Macallan içmiyor..."

"Haşere?" diye sorar Rocky.

Bu neden beni neredeyse gülümsetiyor? Yüzümü buruşturup derin bir nefes alarak bu parlak hissi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Rocky'ye hayranmış gibi görünme. Sakın.

"Bırak da bitirsin." Trent eliyle onu susturur, sonra çenesini yumruğuna dayar, alaycı bir şekilde dikkatini verir. "Can kulağıyla dinliyorum."

Ne söylersem söyleyeyim, bu sadece onun egosunu besleyecektir. Bir anda tüm enerjim tükenir ve tabureme yığılırım.

Trent elini tekrar içkisine indirir. "Büyük adamlarla voleybol oynayamıyor musun, Phoebe?" Cevap vermediğimde ilgisi azalmaya başlar.

Benim ilgime çok muhtaç görünme riskini göze almayacağı için, Rocky'ye dönmesine şaşırmıyorum. "Hank hakkında söylediğim gibi. Kendini senden daha iyi bir çiftler partneri sanıyor, ama servis atışı sanki sarhoş gözlüğü takmış on yaşındaki bir çocuk gibi. Val'i karışık çiftler oynamaya ikna etsem daha iyi olur, o da topu filenin ötesine bile atamıyor." Gülerek içkisini ağzına götürür. "Ama en azından bakacak daha güzel bir kıçı var."

Beckham bunu duyar ve kahkahayı patlatır. "Kız flörtçüdür, ama yatmaz." Ona sertçe bakarım. Tamam, benden bahşiş almayacak.

Trent içkisini ona doğru uzatır. "Sen öyle san." Rocky sert bir yudum alır ve Trent ona baktığında gülümser. Asit boğazımı yakar ve ben de zarfı Beckham'a sallarım.

Sonunda fark eder. "Ah, günün ilk Clue Kızı. Bir saniye bekle. Kazları arkada bıraktım." Ellerini bir bulaşık bezine siler ve ortadan kaybolur.

Rocky bana bir göz atar. "Ben TK ile takılıyorum. Bensiz kazları aramaya git."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çatırım.

"Meşgulüm." Bardağını kaldırıp pislikçe bir gülümseme atar.

Trent, en iyi arkadaşı az önce "*Kızlardan önce erkekler, sürtük*" demiş gibi kolunu Rocky'nin omzuna atar.

Kaşlarını çatmak çenemi ağrıtıyor.

Onu bu dayanılmaz pislikle burada bırakmak istemiyorum. Evet, bana Trent'in yanından uzaklara yelken açmam için bir fırsat sunuyor, bu da açık denizde bana bir can simidi atmakla eşdeğer. Ama Rocky boğuluyorsa, kurtarılmak istemiyorum.

Onun suç ortağı olarak onunla birlikte boğulmaya hazırım. Suç ortağı. Kız arkadaşı. Sahte karısı. Tüm bu lanet şeyler.

Zarfı, biramın altındaki bardak altlığı olarak kullanıyorum. "Benim de bitirmem gereken bir biram var." Trent sırtıyor. "Bizden uzak duramıyorsun, değil mi?"

Görmezden geliyorum.

Öfkeyle bir yudum bira alıyorum. Rocky bana kızgın bir şekilde başını sallıyor. Peki. Kızabilir, ama Trent midemi bulandırıyor diye onu terk etmeyeceğim.

Jake'i yanağından öptüğümde beni terk etmedi. O da Trent'in kıcını öperken ben onu terk etmeyeceğim.

Beckham geri döner ve Guinness'imın yanına altın kaplama bir kaz koyar. Ara sıra bira içmeyi severim, ama daha çok şarap içen biriyim. Yine de, Trent'e pislik olduğunu söylememek için kendimi büyük yudumlar alırken buluyorum.

Trent, Rocky ile olan sohbetini borsaya çeviriyor. Bu bana, Addison'ın bize Nasdaq ve S&P 500 hakkında hızlandırılmış dersler verdiği gençlik günlerimizi hatırlatıyor. Alım opsiyonlarını anlamakta çok zorlanmıştım, oysa Hailey sanki Wall Street'te doğmuş gibi bu konuyu kolayca kavramıştı.

Biram biter ve bir tane daha sipariş ederim. Rocky viski bardağını bitirmiş, benim bilmediğim bir şakaya karnını tutarak gülüyor.

Sonra pub'ın kapısı birden açılıyor.

Ardından platin sarısı saçlı bir figür içeri girer. Hailey bara doğru koşar ve benimle kardeşi arasına yerleşir.

"Vay canına," diye gülüyor Trent.

"Bir altın kaz istiyorum," diyor Hailey, nefes nefese, sanki ucuz bir kağıt ağırlığı değil de bir içki sipariş ediyormuş gibi. Melek gibi gotik ruhu moralimi yükseltiyor ve anında gülümsüyorum.

Selamlaşmak için yan yana sıkıca sarılırız.

"Selam Rocky," der kardeşine hızlıca.

Trent'in önünde Hailey'e kayıtsız davranarak başını sallar.

"Konuşacak vaktim yok," der bana aceleyle. "Kazanmam gereken bir kupa var." Beckham'dan kazı alır. Siyah kargo pantolonunun kemer halkalarında zincirler şıngırdar.

Dönerek koşarken Jake Waterford'un göğsüne çarpar. "Umph," diye homurdanır ve Jake ellerini omuzlarına koyarak onu dengeler.

"zgnm," derler aynı anda.

Jake'in onu takip etmesi şaşırtıcı değil, çünkü açık artırmada Hailey'i satın almıştı. Hailey, ipucu durağından ipucu durağına koşarken ondan kaçıyor olmalı.

"Bunu senin için tutayım." Jake zaten altın kazı futbol topu gibi sıkıca tutuyor ve Hailey de ikinci kazı ona hemen uzatıyor.

"İşte kardeşim." Trent kollarını açarak ayağa kalkar.

Jake, kağıt ağırlıklarının yumruklarında sıkıca tutarak pub'ın ortasında donakalır. Bardaki gri saçlı kadın, *Victoria Weekly*'yi bırakıp yeni gelişen dramaya yönelir.

Hailey, Koning kardeşlerle ilgili her şeyi ona anında aktardığım için bulmacayı birleştiriyor. Kahverengi kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve dudaklarıyla "*Destek mi?*" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Git o kupayı kazan, Hails." Onu çok uzun zamandır bu kadar neşeli ve coşkulu görmemiştim.

Jake ona şöyle diyor: "Hemen dönerim. İpuçlarını çözmede yardıma ihtiyacın olursa bana mesaj at." "Emin misin?" diye tereddüt ediyor.

"Evet, eminim." Kardeşine daha keskin bir bakış atıyor. "Gerçekten, git." Sesi ciddi, neredeyse yalvarır gibi geliyor — sanki bar yanıyor diye onu kucaklayıp dışarı taşımaya yarım saniye kalmış gibi.

Eğer hepimiz alevler içinde kalacaksak, Jake benim biraz yanmamı sorun etmiyor, ama sanırım beni bombayı ateşleyip ateşe dayanması gereken biri olarak görüyor. Hepimiz Hailey'i biraz daha koruyoruz.

Ama onun, sırf beni korumak için buraya taşınmamızı nasıl ayarladığını hatırlıyorum.

Ayaklarını yerden kaldırmaya çalışıyor. "Tamam... tamam, teşekkürler." Bunun üzerine, bu spagetti western filminin bir çatışmayla bitmemesi için geriye doğru kapıya doğru yürüyor.

Sonra da gidiyor.

Jake, Trent'in kollarına atılmayı reddediyor. "Sana Phoebe ile konuşma demiştim." Sesi soğuk ve buz gibi.

Gitme zamanı. Biramın kalanını bir dikişte içiyorum.

Rocky, viskisini soğukkanlı ve rahat bir şekilde yudumluyor.

Trent keskin bir kahkaha atar ve kollarını indirir. "Kızdığın şey bu mu?" "Ondan uzak dur," diye uyarır Jake.

Onun yanına koşuyorum ve Rocky's'ten ayrılmanın zorluğunu hissediyorum. Her şeyden çok, onun sadece... beni takip etmesini diliyorum.

Ama o yeni arkadaşının yanında kalıyor. Daralmış bakışları her yöne bıçak gibi saplanıyor, ama asıl hedefi vuramadığı kişi. En azından şimdilik.

Her işin bir hazırlığı vardır. Çünkü ipi çektiğimizde, hedefin o kadar yakına çekilmesini sağlamak isteriz ki, çıkamayacakları bir mendeneye sıkıştıklarını fark edemesinler. Başarısızlığa yer yok.

Ben batırmayacağım.

Trent viski kadehini kaldırır. "İşte küçük kardeşim yine başlıyor. Jake Koning Waterford. *Yoktan var* eden bir dram yaratıyor. Tek gerçek yeteneği bu."

En azından bir yeteneği var. Cevap vermeyi içime atıp pub'dan çıkmaya başlıyorum, Jake'i de peşimden gelmeye zorluyorum.

Trent bana iki parmağını sallıyor. "Görüşürüz, Phoebe." Bunu sadece Jake'i kızdırmak için söylüyor.

Bu, Jake'i etkiliyor.

Ve Rocky'de de.

YİRMİ ÜÇ

Phoebe

Omurgam sertleşmiş, vücudum solgun, hikayelerimi anlattığım yerde beni bul.

Düşündüğüm gibi bir mezarlık değil. Bir kitapçı.

Jake bir sonraki ipucumu iki saniyeden kısa sürede çözüyor ve Baubles & Bookends'e girer girmez, en az ziyaret edilen bölüme çekiliyoruz. Kuş gözlemciliği. Jake, bir rafa ölümcül bir şekilde tutunarak volta atmaktan kendini zorla alıkoyarken, ben de ötücü kuşları tespit etmek için bir rehber kitabını tozlarından arındırmıyorum.

Tam olarak rafın *en üstüne*. O,

Koning kardeşlerin en uzununu.

Artık boynumu uzatıp gözlerine bakmaya alıştım, özellikle de aramızda sadece birkaç santim mesafe varken. Boyunun 1,90'a biraz eksik olduğunu söyledi. Bence 1,93 olması daha olası. Kardeşim Oliver'dan 2,5 santim daha uzun. Bir şey övünme ya da başarı kokuyorsa, Jake onu küçümser. O, alçakgönüllü bir övünen bile değil.

O sadece mütevazı.

Onun kadar varlıklı olup da, tüm başarılarını, yaptıklarını ve yapabileceklerini aktif olarak küçümseyen başka birini hiç tanımadım. Mesela, ABD'nin en iyi üç polo kulübünden birine davet edildiklerini ama reddettiklerini ya da beş yıl boyunca — tam beş yıl! — üst üste "Mr. Victoria's Sweetheart" seçildiklerini.

Bu, Trent'in söylediklerini daha da sinir bozucu hale getiriyor.

Jake'in yetenekleri var. *Hem de birden fazla*. Kendini övmemesi, bana "*Jake Harika*" diye bir ilan vermek istememe neden oluyor. Onu havaya kaldırmak, el ilanları dağıtmak, bir reklam panosu satın almak, *Weekly'de* basmak.

"İyi misin?" diye soruyorum, nefes alışsı zorlanıyor ve gözleri sabit bir şekilde dikilmiş olduğu için daha da endişeleniyorum. Bu beni daha fazlasını söylemeye itiyor. "Trent yanılıyordu. Sen yeteneksiz değilsin. Gerçekten, bence o senin sahip olduğun her şeye kıskanıyor, ki bu çok şey demek."

Jake sakinleşmeye çalışıyor. "Kardeşimin benim hakkımda ne dediği umurumda değil. Rüzgarda osurmak gibi bir şey."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Küçük bir şaka." Dudakları da yukarı kalkmaya başlıyor.

Ben de onun gülümsemesine karşılık veriyorum.

Jake kim olduğu konusunda çok kendinden emin. Bu takdire şayan... ve bana Rocky'yi hatırlatıyor. Kimse onlara kim olduklarını söyleyemez.

Jake dükkanın penceresinden dışarı bakıyor. Sanki Rocky'nin beni bulmak için McIntire's'tan dışarı fırlayacağını umuyormuş gibi. Ben onun gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum ve gelmezse

hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

Sonra etrafta kitapçıya göz atan kimse var mı diye bakıyoruz. Ortam temiz. "Trent'le barda ne kadar kaldın?" diye soruyor Jake, fısıldayarak.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Rocky ve ben onun orada olacağını bilmiyorduk." Kafasını sallamayı kesemiyor. "Onunla tek başına bir odada kalmamalısın." "*Rocky oradaydı*," diye vurguluyorum. Onu görmedi mi?

"O kadarını yapabilir, Phoebe," diyor Jake, içimi parçalamaya çalışan bir endişeyle fısıldayarak. "Bu hem ona hem de sana işkence oluyor."

"Bu her zaman biraz işkence olmuştur," diyorum hafif bir öfkeyle. "Buna alışkınsınız. Bu konuda iyiyiz."

Jake yutkunur, sonra tekrar başını sallar ve bir çocuğun pelikan peluş oyuncağına bakar. Gözleri cam gibi olur ve kan çanağına döner, sonra bana bakar. "Ailen sana kötü davrandı... Altı yaşındayken sana yaptıklarından sonra, sana öğrettiklerini kendi çıkarlarını için kullandığım için kendimi bir *canavar* gibi hissediyorum."

"Yapma," diye boşuk bir sesle söylüyorum. "Annem bana karşı nazikti. Onu seviyordum.

Bize çok şey verdiler..." "Senden çok daha fazlasını aldılar, Phoebe."

Biliyorum, aldılar. Bir an bu düşünceyle oturuyorum. "Bence Rocky bunu bizim göremediğimiz bir şekilde her zaman görebiliyordu. Aşkın gözümüzü o kadar kör etmişti ki, ama onlar ona yeterince parlak bir ışık tutamadılar." Garip bir kahkaha boğazımda takılıyor. "Ve o bizi terk edebilirdi, biliyor musun? Gidebilirdi, ama hiç gitmedi. Onlardan nefret etmesine rağmen bizim için kaldı." Kitap raflarına sersemlemiş bir şekilde bakıyorum. "Şimdi hepimiz onlardan nefret ediyoruz... ve hala onlarla çalışıyoruz."

Addison ve Elizabeth New York'ta kaldılar, ara sıra Claudia'yla bir iki öğle yemeği yemek için uğruyorlar. Claudia'ya benim alt sınıf bir pislik olduğumu ve Jake'e ya da Koning soyadına layık olmadığımı düşünmesi için bahaneler sunuyorlar. Hatta bizim nişanlanacağımız konusunda onu paranoyak hale getirecek kadar ileri gidiyorlar.

Jake'in annesinin benden hoşlanmaması işime yarıyor. Daha kaba davranmaya başladı ve umarım nezaketini kaybetmeye devam eder. Bu, korkunç bir şey yapma olasılığının daha yüksek olduğu anlamına geliyor.

Everett garip bir şekilde Connecticut'ta kaldı. Koning malikanesine sızmayı başardı. Jake'in babası Everett'i hizmetçiler, bahçıvanlar, havuz görevlileri, özel aşçı vb. için personel müdürü olarak işe aldı.

"Bunu kendi başımıza yapabilir miyiz, bilemiyorum," diye Jake'e fısıldıyorum. "Onlar olmadan denemek ve başarısız olmaktan daha çok korkuyorum, çünkü başarısızlık demek..." *Ölüm*. En azından ölüm gibi geliyor.

Elini uzatıp elimi tutuyor. Romantik bir şekilde değil. Sadece saf bir rahatlık, tamamen teselli edici bir hareket. "Başarısız olsak bile hiçbir yere gitmiyorum. Burası benim evim ve bazı şeyler için kalmaya değer."

Başımı kuvvetle sallıyorum. Hailey'nin "The Hunt" için koşturuşunu düşünüyorum. Nova'nın "*Salty Miss*"te gece gökyüzündeki parıldayan takımyıldızlara bakışını düşünüyorum. Oliver'ın "Ugly Sweater Run" için kitsch kazak yelekleri seçerken sırtışını düşünüyorum. Trevor'ın her şeye dahil olmaya çalışmasını düşünüyorum. Rocky'yi düşünüyorum...

Winter Wonderland Festivali sırasında buz pistinde düştüğümde kahkahasını. Nasıl hiç zorlanmadan kayarak kız kardeşine yardım ettiğini ve sonra benimle dalga geçtiğini.

Mesele tuhaf olaylar değil. Hepimiz burada, başka hiçbir yerde olmadığımız kadar kendimiz olduk. Birbirimizle olan ilişkilerimiz hiçbir yerde, hiçbir şehirde, hiçbir kasabada bu kadar gerçek olmamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," diyorum çok sessizce.

Bakışları bana düşüyor. "Burada olduğun için mutluyum. Onun da seninle birlikte burada olduğu için mutluyum. Hepinizin kendiniz için bir şeyler yaratmayı umduğunuz için. Ve sahip olduğum tek huzur, bunun için seninle birlikte mücadele edebileceğimi bilmek."

Bunu yapacağını bilmek içimi rahatlatıyor. "Sen iyi bir adamsın, Jake." "Sen de iyi bir insansın."

Burun kıvırıyorum.

"Ciddiyim, bebeğim. Sanırım seni şimdiye kadar oldukça iyi tanıdım." Gözleri kitap rafına kayıyor ve bir seyircinin kulak misafiri olduğunu fark ettiğini hissediyorum.

Şüpheli davranmamaya dikkat ediyorum, bu yüzden Jake'in "Çay saatini sevdiğin gibi, sadece parmak sandviçleri ve petit fourlar için" dediğinde ona uyum sağlıyorum.

Doğru. Gülümsüyorum. "Kim minik, ısırik büyüklüğünde kekleri sevmez ki?"

"Görgü kurallarına çok aşinasın. Ama masada yer kapladıkları için, daha az çatal konulmasını tercih ediyorsun."

Bu da doğru.

"Pratik değil," diyorum.

"Kumu seviyorsun. Çoğu insan kumun ayak parmaklarına girip evin her yerine yayılmasından nefret eder, ama sen bir yerin izlerini seviyorsun. *Bir yerden* parçalar alıp yanına götürmeyi seviyorsun."

Görölmekten dolayı kollarımdan bir ürperti geçiyor. Jake'in önünde çıplak duruyormuşum gibi rahatsız edici bir his değil.

Onun beni görmesinden hoşlandığımı fark ediyorum.

Gözleri benden seyirciye, sonra tekrar bana kayıyor. "Ve pokerde beni yenmede neredeyse ustasın. Hiç kasten kaybetmedin, bunu takdir ediyorum."

"Hailey öğretti bana, biliyorsun. O benden çok daha iyi. Bir ara ona oynamayı teklif etmelisin."

"Ve işte bu, kendini küçümseme değil, ona olan sevgin." Beni okuyor. "Kendin için değil, başkaları için daha çok çaba sarf ediyorsun."

"Muhtemelen doğru." Ona işaret ettim. "Hayvanları çok seviyorsun, ama kendi evcil hayvanın yok. Bunun sebebi çok fazla iş olması değil, çünkü bin bir türlü işi ve görevi aynı anda halletmeye alışkınsın. Sadece sen yokken onların yalnız kalmasını istemiyorsun."

Etkilenmiş görünüyor, ama sonra şöyle diyor: "Bunu fark eden ikinci kişisin." Merak ediyorum. "Birincisi kim?"

"Sence kim olabilir?" Konuşma tarzından anladığım kadarıyla tanıdığım biri olmalı. Ona dikkatle bakıyorum. "Hailey mi?"

"Evet. Hailey." Yüzünde yumuşak bir gülümseme var ve ona sevgi duymaya başlamasına bayılıyorum. Kim sevmez ki? *O muhteşem bir kız.*

"O, Jake Waterford'un gizemini benden önce çözerdi." *İşte benim en iyi arkadaşım!* Bunu dünyanın dört bir yanına haykırabilirim. "Ama seni çözmek o kadar da zor değildi."

"Biraz zordu, hadi ama." Birbirimize gülümsüyoruz.

"İnsanları kendinden uzak tutuyorsun," diyorum. "Onları dünyana sokmaktan korkuyorsun, ama bizi saktun."

O da başını sallıyor. "Evet, öyle."

Ben de başımı sallıyorum, çünkü biz de onun için aynısını yaptık. Sonra şunu belirtiyorum: "Ve sen kişnişi sevmiyorsun."

Nedeni belliymiş gibi elini açıyor. "Tadı sabun gibi."

"Çok lezzetlidir ve sabun gibi olduğunu düşünen tek kişi sen değilsin."

"Grey," diye başını sallıyor, zaten biliyor. Gerçekten birbirimizle çok fazla zaman geçirdik. Jake'in aksine, Rocky tadı hoşuna gitmese de kişnişli her şeyi yer, Jake ise çatalıyla yeşil yaprakların her bir parçasını ayıklar.

Sadece Rocky'yi düşünerek gülümsemem daha da genişler ve Jake benim duygusal, aşırı sevgi dolu tepkime tanık olur.

Yüzümü buruşturuyorum.

O sadece, "O senin sonsuza kadar birlikte olacağın kişi," diyor.

Bu bir soru bile değil. "Onu kaybedemem." Şu anda bu gerçekten felaket gibi gelirdi, ama muhtemelen her zaman öyle olurdu.

Jake'in ailesine hiç birini eve getirmek istemediğini ve Rocky gibi etrafındaki herkesi korumaya çalışarak bir hayat sürdüğünü düşünüyorum. Ancak Rocky, etrafımızdaki risklere rağmen sonunda kendini aşka kaptırıp benimle olmaya karar verdi.

Jake ise aşk için bu tür riskleri almaya istekli değil. Ailesini ele geçirene kadar değil. "Belki bir gün sen de sonsuza kadar birlikte olacağın birini bulursun," diyorum ona.

"Belki," diyor, sonra pencereden bakarken kaşlarını çatıyor. "Buraya doğru koşuyor."

Nitekim, Rocky kitapçıya ulaşmak için caddeyi kurallara uymadan geçiyor. Heyecanımı gizlemek için dudaklarımı sıkıyorum.

Kaldırıma ulaşan Rocky, vitrinden Jake'e zoraki bir gülümseme atıyor. Bu gülümseme sanki "*siktir git*" der gibi görünüyor ve Jake bana yan gözle bakıyor. "Eski sevgilin."

"Yani, bizi şeytanla çiftler randevusuna yazdırmadın mı?" diyorum, *en sevdiğim şey*.

O gülüyor.

Rocky, Baubles & Bookends'e girerken kapının zil sesini duyuyorum.

Gerçek erkek arkadaşım beni sahte erkek arkadaşım ile birlikte arka tarafta bulur. Birçok rafı inceliyormuş gibi yapar, ama aslında potansiyel dinleyicileri gözden geçiriyordur. "Demek kardeşin tam bir pislik," der Rocky yeterince sessizce.

"Phoebe'ye karşı giderek daha kötü davranıyor, değil mi?" diye soruyor Jake, yüzünde endişe ve öfke beliriyor.

Rocky sert bir fısıltıyla konuşur. "Sen onunla ne kadar uzun süre birlikte olursan, o da onu o kadar çok istiyor. Ne yazık ki durum bu kadar *acı verici derecede* basit."

Jake burun köprüsünü ovuşturur ve ikisi de sanki kırılmak üzere olan kırılğan bir oyuncak bebekmişim gibi bana baktıklarında, kırılırım. Bir işi tehlikeye atacak kişi olmamak için *çok* uğraştım.

Şimdi geri adım atmalarının sebebi ben olamam.

Kitaplığın arkasında sarı saçlı birini fark ettim. Hailey köşeyi döndüğünde içimi bir rahatlama kapladı.

"Hepsini yakaladım," der Hailey nefes nefese, elleri dizlerinin üzerinde ve altın kazlarla dolu çantası yere çarparak. "Biz... sadece... gitmemiz... gerekiyor..." Kasaba meydanını işaret eder. "Kazanmak için."

Gururum çok güçlü bir şekilde kabarıyor. "O Avcı Kadın unvanı senin, Hails. Git ve al onu." "Teknik olarak unvanı o almıyor," diyor Jake.

"Jake alacak." Rocky acı bir ifadeyle kaşlarını kaldırıp indiriyor.

Sinirleniyorum. "Yani Hailey bütün işi yaptı ve sen Avcı mı olacaksın?"

"Ben vazgeçebirim," diyor Jake, "ama unvanı ona vermezler. Katılmak için para ödemedi."

"Ben sadece bir Clue Kızıyım." Hailey nefesini toparlar ve bana, *nasıl olduğunu biliyorsun* der gibi omuz silker

Evet, bu saçmalık ve eğer Rocky gibi burada iktidar konumunda olsaydık, Hailey bu oyunu diğer taraftan oynayabilir ve Seksen Sekizinci Avcı unvanını alabilirdi. Ama o benim için bir ülke kulübünde parasız bir garson olarak çalıştı.

"Beş dakika sonra buluşalım mı?" Jake bana ve Rocky'ye sorar. *Daha özel bir yer* olması, söylenmemiş bir imadır. Kabul ederiz ve Hailey bize bu geceki DNA sonuçlarını hatırlatır—ben, kardeşlerim ve Tinrock kardeşlerin de bunları birlikte, yine özel olarak okumayı planladığımız yer.

Onun neşeli ruhunun yarısı, cevapların ufukta olduğunu bilmesinden kaynaklanıyor gibi hissediyorum.

Hailey altın kazların olduğu çantayı alır, ama Jake elini uzatır ve parmaklarını kanvas askılara geçirir. Jake çantayı sırt çantası gibi omzuna astığında Hailey biraz kızarır. "Teşekkürler," der Hailey, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Ben bunun için buradayım."

Hailey başını şiddetle sallıyor, o da karşılık veriyor, dudakları giderek daha fazla yukarı kalkıyor. Sanki kitapçıdan tamamen kaybolmuşuz gibi birbirlerine kilitlenmişler.

Onlar sadece arkadaş... değil mi? Hailey'e şu anki hoşlandığı kişiler hakkında pek soru sormadım, bunlardan biri de Carter, çünkü erkekler konusunu açtığımda konuyu *araştırmaya* çeviriyor. Sanırım ona gereksiz stres yaratıyorum ve bu yapmak istediğim en son şey.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, sonra Rocky'ye.

Yüzündeki ifade, uzak bir adaya ışınlanıp derinliklere dalmayı tercih edeceğini gösteriyor.

"Hadi gidip kupanı alalım," diyor Jake.

"Kupam mı?" Hailey ona daha da gülümsüyor. Sanırım bu durumdan onun adına memnunum. Işıldıyor mu acaba?

"İstersen, o senin."

Gülümsemesi gözlerine kadar uzanıyor. "Onun için mükemmel bir yerim var. Şimdi sadece koşmamız gerekiyor." Elini tutuyor ve kelimenin tam anlamıyla koşmaya başlıyor, birinci olmak için onu da peşinden sürüklüyor.

—

O gece geç saatlerde Jake, Rocky ve ben kitapçının üstündeki yatak odamda baş başa kalıyoruz. Hailey burada olmadığı için Baubles & Bookends'teki gerginlik kesinlikle geri dönmüş durumda. Ben yatakta bağdaş kurup otururken, Rocky komodinin üzerine kalçasını dayamış, Jake ise sanki terapi seansı yapacakmışız gibi makyaj masamın pufuna oturmuş.

Açıkçası, bu konuda iyi olup olmayacağımı bilmiyorum. Belki de terapide berbatımdır. Belki de bu iş bana göre değildir.

Avuçlarımı kaldırıyorum. "İkinizin de benim iyiliğimi düşündüğünüzü biliyorum, ama bunun bu işin sonucunu etkilemesine gerek yok. Bu, normalin dışında *bir şey* değil."

"Normal ne demek?" diye soruyor Jake.

"Bizim normumuz berbatı," diyor Rocky.

"Trent de öyle." Ona küstahça gülümsüyorum.

O da biraz daha alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sevimli."

"En *sevimli*." Ellerimin üzerine yaslanıyorum ve refleks olarak bacaklarımı açıyorum. Jake tam *orada* ve ben... Onu hiç düşünmemiştim bile.

Donakalıyorum ve bacaklarımı kapatıyorum. Ayaklarım yere çarpıyor. Endişeleri boğucu.

Jake öne doğru eğilmiş, parmaklarını dudaklarına götürmüştü.

"Phebs?" Rocky komodinden kalkıyor.

"O senin için değildi... Yani, seni baştan çıkarmaya çalışmıyordum. Otomatik pilotta gidiyordum." Yüzüm yanıyor.

"Sorun değil," diyor Rocky beni sakinleştirmeye çalışarak. Mesafesini koruyor, muhtemelen ona bir buçuk metre uzak durması için bakışlar attığım içindir. Hem dokunulmak istiyorum hem de istemiyorum.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sadece yolumuza devam edelim. Benim bir pislikle başa çıkamayacağımı düşündüğün için planları mahvetmeyelim."

"O bir pislikten biraz daha fazlası," diyor Jake, sert çenesi geriliyor.

"Tabii, hadi bunu önemsizmiş gibi gösterelim," diyor Rocky, başını bana doğru eğerek. Her şeyi geri alıyorum — onların dostluğunu sevmiyorum. Belki de birbirleriyle savaş halindeyken daha iyiydi.

Sanırım bundan nefret ediyorum.

"Onun ne olduğunu biliyoruz," diyorum daha öfkeli bir sesle. "Trent söz konusu olduğunda, benim duygularımı düşünmenize gerek yok."

Rocky, sanki onu geride bırakıp uçurumdan atlamışım gibi bana bakıyor. "Evet, bu mümkün değil." "Deneyebiliriz," diye itiraz ediyorum.

Öfkeyle duruşunu değiştirir. "Senin duygularını düşünmezsem, lanet olası babamdan farksız olurum. Yani hayır, bunu yeni bir spor araba gibi denemeyeceğim."

"Bunu benimle ilgili bir mesele haline getirme," diyorum, ciğerlerim acıyarak. "Bu, ikinizin benim için korkmanızla ilgili, oysa korkmanıza gerek yok."

"Phoebe," der Jake nazikçe. "Korkmak için *nedenimiz* var. Alpler..."

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum, o kirli dolabı açmak istemiyorum. Boğazımda takılan yumruyu yutuyorum. "Trent'le başa çıkabilirim."

"Ben bile ona *zar zor* başa çıkabiliyorum," diye itiraf ediyor Rocky, ellerini uyluklarına koyarak bana doğru eğiliyor. Bana dokunmuyor, ama sanki içime uzanıp kalbimi yumrukluyormuş gibi hissediyorum. "Takım için fedakarlık yapmıyorsun."

Carlsbad. Yaptığım şey. Birden içime çöküyor. Gözlerim yanıyor. "Ama sen bunu üstleneceksin, değil mi?" diye soruyorum, o doğrulurken. "Sonra ikincisini, üçüncüsünü."

"Sen *yeterince* fedakarlık yaptın, Phoebe." "Sen yapmadın mı?" diye karşılık veriyorum.

"Bu, kimin daha fazla acı çekebileceğini görmek için yapılan bir yarışma değil."

"Haklısın." Kollarımı kavuşturup dirseklerimi tutuyorum. "Hiçbirimiz acı çekmemeliyiz, ama bu insanları dolandırmanın bir nevi sonucu. Her şey güllük gülistanlık değil, sonunda altın dolu bir hazine de yok."

Rocky ellerini ensesinin arkasına geçirmiş. Sanki yıkmak istediği bir duvardan seken bir topmuşum gibi bana bakıyor.

Yardımcı olmak istiyorum, ama bunu yapmaya çalışırken kendimle savaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Jake, bunu halletmemi istedin, değil mi?" Zaten bu yüzden benim sahte kız arkadaşı olabileceğime inanmıştı.

"Ben daha çok, kız arkadaşlarımdan birine *köpek maması* yemesi için baskı yapan annemle ilgilenmeni kastetmiştim; bu, o durumla aynı şey değil."

Tanrım, Claudia.

Kollarımı indirdim.

Jake dirseğini makyaj masama dayadı, ama hiç de rahatlamış görünmüyordu. Bütün vücudu Rocky'inki kadar gergindi. "Kendine karşı dürüst olabilir misin?" diye sordu Jake.

"Genelde öyleyim."

"O zaman gerçekten, ikimiz de sana ulaşamayacağımız ve sen kardeşimle baş başa kalacağın bir durumda sen rahat olur muydun? Çünkü biz rahat olamayız."

Bunun bir sorun haline gelmesine bile *kızgınım*.

Rocky bunu anlıyor, çünkü şöyle diyor: "Bu senin suçun değil, Phebs. Bu lanet olası beyinsiz erkekler böyledir."

"Biliyorum," diyorum öfkeyle. "Ergenliğe girip göğüslerim çıkmaya başladığından beri onlarla uğraşıyorum. *Anlıyorum*." Bundan nefret ediyorum.

Trent'in acı çekmesini istiyorum. Korkunç, *korkunç* bir acı. Kanım derimin altında kaynıyor ve burnumdan sıcak nefes alıyorum. "Claudia ve Trent hakkında, yönetim kurulundaki itibarlarını mahvedecek bir şey bulmayı umuyoruz. Onları kovdurmak. Victoria'daki sosyal statülerini lekelemek. Trent *tam da orada*. Gördük ki..."

"Hayır," diye araya girdi Rocky.

Jake'in kaşlarının arasında şaşkın bir kırıksıklık belirliyor. "Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, sonra bana odaklanmış olan Rocky'ye bakıyor.

"Bu, ebeveynlerimizin önereceği bir şey," diyorum, daha çok Rocky'ye hitaben. "Onların bunu önermeyeceğini inkar edemezsin. Everett bana sarhoş gibi davranmamı ve o —"

"Olmayacak," der Rocky, beni sakinleştirmek istercesine yumuşak bir sesle. "*Olmayacak* olmayacak."

Ne hissettiğimden emin olamadan kısa, kesik kesik nefesler alıyorum. Çünkü "*Yapabilirim*" demek istiyorum. Buna karşı duyarsız olmayı öğrendim. Her şeyi yapabilirim, ama kendimi o tür durumlara sokmak istemiyorum artık. Rocky'yi zamanında orada olması gereken bir duruma sokmak istemiyorum.

Tam. Zamanında.

Çünkü eğer çok geç kalırsa...

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "En kolayı bu..." Sözümü yarım bırakıyorum çünkü *bu*, Bay İlk Doğan Pislik'i kendi suçlarında tuzağa düşürmenin en kolay yolu. Ama aynı zamanda bizim için en zor olanı. "Yanılmışım — bu normal bir iş değil. Eğer normal olsaydı, içimizden biri onun benimle birlikte olmaya çalışırken onu kaydedirdi. Sonra Trent, içimizden birine para verip ya ortalığı temizlemesini ya da sessiz kalmasını sağladı. Ondan sonra biz giderdik, o ise *hala orada kalırdı*. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?" Ciğerlerime ateş püskürüyorum. "Onlar için *bozuk para* gibi olan parayla çekip giderken, onlar ise sadece... hayatlarına devam ederken mi?" Tiz bir kahkaha attım. "Utanç duygusu zamanla kaybolur ve onlar *hiçbir şey* öğrenmezler."

İkisi de dinliyor ve ben onlara mı, duvarlara mı yoksa daha önce hiç inanmadığım bir yüce güce mi konuştuğumu bilemiyorum.

Ama içimden fışkırıyor. "Yaptığımız işi sevdim, para için değil, zaferin verdiği coşku için. İntikamın verdiği coşku için. Ama dibe vuruşlar o kadar derin ki, çünkü asla yeterince derine inemiyoruz ve ben... o kadar... *kızgınım*." Kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Trent gibi adamların cinayetten paçayı sıyrabileceklerini düşünmelerine kızgınım, ve belki de gerçekten sıyrabilirler. Alper konusunda öfkeliyim." Çenem titremeye çalışıyor. "Çünkü o, ben olmasam bile, *kolaylıkla* başka bir kız olabilirdi

. Ve sürekli düşünüyorum da, o kızın bir Rocky'si olmazdı ve... ona *ihtiyacı* olmamalıydı.”

Yakan gözyaşlarını silip Rocky'yi görmeye çalışıyorum, ama camı tabakanın arkasından onu zar zor seçebiliyorum. “Sana ihtiyacım olmamalıydı, ama annelerimiz bu lanet olası aptal dünyada beni başka bir erkekten koruyan şeyin bir *erkek* olduğunu biliyorlardı. Ben bir *eşyam*.” Ellerimi öfkeyle göğsüme bastırıyorum. “Onun gibi insanlar için, ben her zaman öyle olacağım.” Birkaç kez daha gözlerimi kırıyorum ve gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

Onları sertçe silerim. Rocky yakındır.

Önümde diz çöküyor. Ben hala yatağın kenarında otururken, elleri dirseklerimin etrafında dolaşiyor. “Sen de benimle aynı sıcaklıkta yanıyorsun,” diye sertçe nefes alıyor. “Yani *kızgın* olduğunu söylediğinde, bunu çok iyi anlıyorum.” Sesi kısık. “*Biliyorum*.”

O hep oradaydı.

Her zaman oradaydı.

Öfkemiz birleşiyor. İçgüdüsel, boyun eğmez, kontrollü bir öfke. Aşkımız da aynı derecede volkanik ve içimizde patlamak için bir dürtü, bir ihtiyaç var.

Gözlerim yanıyor. “O zaman biliyorsun, burada, bu kasabada... bu bizim için daha fazlasını yapma şansı, Rocky. Birine gerçekten bedelini ödetme şansı.”

Jake'in Koning tacını ele geçirmesine yardım etmeye çalışmak... bu, kötü insanları iktidardan uzaklaştırır. İktidardan hastalanmış, başından beri iktidara gelmemesi gereken insanları.

Nefes alıp ekliyorum, “Peki ya beni kullanmaktan başka bir yol yoksa? Ya bunu başka bir kıza da yaparsa?”

“Bu, o kızın sen olman gerektiği anlamına gelmez.”

“Ama ben sonuncusu olabilirim,” diyorum, umutla. “Benimle sona erebilir.”

Rocky benden asla kaçmaz. “Kendine sor, Phebs, gerçekten ne istiyorsun? Bu işi başarabileceğini biliyorum. Bunu kaldırabileceğini biliyorum — her zaman yaptığın gibi. Ama Carlsbad'dan sonra...”

“Fiddle Game'in hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum.” İçimden bir sızı duyuyorum çünkü derinlerde, çoktan değiştiğini biliyorum.

“Değiştirdiyse sorun değil,” diyor Rocky. “Aslında, bu işine bakış açını değiştirmesi gerekir.” Bana doğru biraz yaklaşıyor ama bana dokunmuyor. “Kız kardeşim seni buraya getirdi çünkü Carlsbad'ın seni nasıl etkilediğini gördü, ve sen bundan kaçmaya çalışabilirsin—ama yine karşındasın. Bu işte.” Bakışları benimkilere kilitleniyor. “Bunun daha fazlasını yapmak için bir fırsat olduğunu söylemiştin. Aynı zamanda işleri *kendi bildiğimiz gibi* yapmak için de bir fırsat. Senin seçimin, onların değil. Ne yapmak istiyorsun, Phoebe? *Sen*. Ben değil, onlar değil. Ama sen.”

Yavaşça, derin nefesler alıyorum ve öne doğru eğiliyorum, alnımı onun alnına bastırıyorum. Ellerini kaldırıp yanaklarıma koyuyorum ve yüzüme bastırıyorum.

Büyük avuç içleri beni sarar. Sıcaklar. Güven. Sadakat. Güç.

Nefesi hızlanıyor. “Phoebe.” Cevabımdan korkuyor, ama benim için her şeyi yapar. Zaten yaptı.

“Eğer onunla o durumda kalmamam için bir yol varsa, o zaman sanırım... kalmamayı seçeceğimi biliyorum. Sen Trent'i al. Ben Claudia'yı alayım. Onunla başa çıkabilirim.”

Eli saçlarıma kayıyor, sıkıca tutuyor. Dudaklarıma ateşli bir öpücük konduruyor. Beni kendine çekiyor ve öpücük bittiğinde, bu yetmiyor.

Onun kollarında sarılmak istiyorum. “Beni tutabilir misin?” diye fısıldıyorum.

Beni kollarına alırken omzunun üzerinden bir bakış attı. “Bu eğlenceliydi Jake, ama artık defolup gitmen gerek.”

Yemin ederim Jake gülümsüyor. “Hoşça kal, *Phoebe*,” diyor kapıda alaycı bir tavırla; gerçek erkek arkadaşına aynı vedayı etmiyor.

"Hoşça kal, Jake." Beni tamamen ele geçirmiş olan bu adamın tuzağına düşmüş durumdayım. Önemli olan her açıdan, ben Rocky'ninim.

YİRMİ DÖRT

Rocky

İKİ AY ÖNCE ALPLER

Kuzeybatı İtalya

Matterhorn'un eteklerinde, prestijli bir İtalyan kayak kasabasına bakan Konings'lerin dağ evi, bir zenginlik simgesi gibi duruyor. Altı katlı binası, karla kaplı dağın 360 derecelik manzarası, kapalı yüzme havuzu, spa ve saunası, tam donanımlı spor salonu ve son teknoloji şarap mahzeniyle “*bana bakın!*” diye bağıırıyor.

Oliver etrafına bakındı ve bana "Bazı insanlar çok fazla şeye sahip" dedi.

Onun bu yüzden dolandırıcı olduğunu biliyorum. Benim gibi güç için değil.

Bunu yapıyor çünkü servetin bir sınırı olması gerektiğine gerçekten inanıyor. Milyarderlerin ihtiyaçlarından fazlasını biriktirmemeleri ve tembel, her şeye hakkı olduğunu düşünen nesiller yaratmamaları gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden onlardan alıyor.

Trent Waterford'un en iyi arkadaşı kılığına girip burada bulunurken, hiç bu kadar *almayı* arzulamamıştım. Ve bunun garajındaki lanet Ferrari ile hiçbir ilgisi yok.

Trent'in eşlikçisi olarak, sessizce bir Pomeranian gibi onun yanında kalmam bekleniyor. Sınırı aşmadan ve dikkatleri üzerime çekmeden, eğlenceli vakit geçirebilecek kadar ilgi çekici olmam gerekiyor. Asla çok sıkıcı veya donuk olmamalıyım, çünkü bu durumda eşlikçi davetiyem anında iptal edilir.

Asla *hayır* dememeliyim.

Onun yanında her şeye evet diyen biriyim.

Evet, kesinlikle seninle shot ski yapacağım.

Evet, bence o snowboardcu çok seksi.

Evet, siyah pistte tekrar kayabiliriz... ve tekrar.

Evet, kesinlikle teleferik görevlisini ve arkadaşını çıkmaya davet etmelisin.

Evet, üçlü sevişmeyi izleyeceğim.

Beynim yanıyor. Trent'in kafasında sadece üç düşünceye yer var. İçmek. Sevişmek. Para. Ve açık konuşalım, nasıl para *kazanılacağı* değil. O sadece onu harcamak için yeni ve yaratıcı yollar buluyor.

Kışlık montumu çıkarıp kral boy yatak üzerine attığımda, pistlerden dolayı kaslarım ağrıyor. Komodinın üzerindeki saat bir olduğunu gösteriyor ve Trent'in ışıkları söndürmeden önce içmeyi sevdiği Macallan yüzünden beynim güm güm atıyor. *Evet*, seninle bir yatmadan önce içki içeceğim.

Botlarımı çıkarırken inliyorum. Beş gün önce geldiğimizden beri Phoebe'yi neredeyse hiç görmedim. Trent, "işe" konsantre olmak için yolculuk sırasında biraz huzur ve sükûna ihtiyacı olduğunu söyleyerek farklı bir özel jetle gitti

"işine" konsantre olmak için biraz huzur ve sükûnete ihtiyacı olduğunu söyledi, ama sadece beni davet etti.

Uçuş boyunca uyudu.

Gümrük işlemleri çok kolay geçti. Her zaman öyledir, ama yine de Phoebe'nin bensiz bu işlemlerden geçmek zorunda kalmasından nefret ettim.

Ama Oliver oradaydı. Collin Falcone ile birlikte — Trent'in eski en iyi arkadaşı; ben onun yerini almamış olsaydım, jete davet edilecek olan kişi oydu. Collin hâlâ üniversite kulübündeki o görkemli günlerini yaşıyor; Trent bunu hem eğlenceli hem de acınası buluyor.

Collin çoğu zaman kafası o kadar iyi ki, hiçbir şeyi umursamıyor.

Oliver'a Phoebe'ye göz kulak olmasını söylediğimde, "O benim kardeşim. Başka ne yapabilirim ki?" dedi. Hâlâ nefesimi tutuyordum.

O bunu fark etti ve "Dikkatli olacağım" dedi. Oliver'ın sık kullandığı bu cümle, kağıt uçak kadar ağırlığı var.

Uçarken *beni* tedirgin ediyor. O bir şovmen ve lanet olası bir uluslararası terminalde görünmez olmaktan başka bir şey olmak istemezsin.

Özel bir pistteki özel bir jete götürülsek bile.

En azından kız Jake'le birlikteydi. Kendi düşüncelerime yüzümü buruşturuyorum. O da takımın bir parçası sayılır mı?

Belki.

Gözlerimi devirdim ve telefonumu çıkardım, acaba uyanmış mı diye merak ederek. Jake ve Phoebe zamanlarının çoğunu dağ evinde takılıp kitap okuyarak geçiriyorlar, sanki burası bir dinlenme ve rahatlama merkeziymiş gibi.

Kendime yalan söylemiyorum, kıskanıyorum.

Tatilimde Trent Waterford'u ağırlamaktansa başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederdim, ama davetini geri çevirseydim kendime çok kızardım. Burada olmam gerekiyor. Phoebe'yi koruyacak kadar yakın ve Trent'in gözünde iyi kalacak kadar yakın. Bu lanet olası zor işi yapmak zorundayım.

Noel arifesi.

O kadar da kötü olamaz. Belki Phoebe'nin odasına gizlice girebilirim. Jake'i dışarı atarım. Ona mesaj gönderirken kafamda her şey mantıklı geliyor. Uyanık mısın?

Hemen cevap veriyor.

Phoebe: Dışarıda. Jakuzide.

Yalnız mı diye sormak istiyorum. Ama sormuyorum. Önemli değil. Vücudumun her zerresi ona gitmek istiyor. Onunla olmak istiyor.

Botlarımı tekrar giyip bağcıklarını çabucak bağladım ve birinci kata indiğimde paltomu unuttuğumu fark ettim. Soğuk kış havası açıkta kalan tenimi ürpertirken, gri arduvaz döşeli yürüyüş yolunu takip ederek dağ evinin arkasına doğru ilerledim.

Uzakta, köyün yanında yüzlerce küçük dağ evinin birbirine sıkıca yaslandığı sırt çizgisinde ışıklar parıltıyor. Burada, yukarıda, yalnızız. Rüzgâr tepelerin eteklerinde uluyor ve kuru, dondurucu havadan dolayı yarın boğazım zımparalanmış gibi uyanmak istemediğim için derin nefes almaktan kaçınıyorum.

Üç adım daha atıyorum ve yumuşak, boğuk sesler duyuyorum.

Ruh halim lanet olası dağdan aşağı yuvarlanıyor. *Harika.* Yalnız değil. Phoebe ve sahte erkek arkadaşının arasında üçüncü tekerlek olarak geçireceğim bir gece daha. Ne güzel.

İki adım daha atıyorum ve aniden duruyorum, sesi artık kristal berraklığında.

"Gerçekten içeri girmelisin," diyor Phoebe sert bir sesle. "Kardeşin burada olmaktan nefret edecek."

Kahkaha. O gülüyor. Ve bunun Jake olmadığını biliyorum. Trent'in yapmacık sesini duymadan önce bile biliyorum. "Gördün mü Phoebe, kardeşler özel bir türdür. Jake, neyin onunsa benim de olduğunu bilir. Çocukken Hot Wheels ile oynadığımızdan beri böyledir."

Köşeyi dönüp kaçarken, jilet gibi keskin bir adrenalın dalgası damarlarımı kesiyor. Phoebe, "Ben lanet olası bir *oyuncak* değilim," derken, sanki Macallan'dan sarhoş olmuş gibi sendeleyerek ortaya çıkıyorum.

Kahverengi gözlerinde bir ateş toplanıyor. İçimde bir fırın gibi yanan bir ateş. Hayal kırıklığımı ve öfkemi körüklüyor.

Trent başını bana doğru çevirir, ben de her şeyi içime atarım... ve atarım... ve atarım. Sarhoşum. *Öyle görünüyor*. En yakın nesneye tutunurum; o da bir gaz

. "Grey." Trent gülümsüyor, ama her zamankinden daha gergin bir gülümseme. Bana kızgın.

Bu ana davet edilmedim. *Hoş* karşılanmıyorum.

Bu beni derinden rahatsız ediyor, özellikle de Phoebe'nin sırtını jakuzinin kenarına yapışmış gibi gördüğümde, sanki ondan fiziksel olarak tiksiniyormuş gibi.

"TK, şu viski, dostum..." Kıkırdamaya başlıyorum. "Odamı bulamıyorum. Burası tam bir labirent."

Trent gülüyor ve bu sefer daha samimi. "Gerçekten öyle." Kollarını taş kenara dayıyor. "İkinci kat. Sağdaki üçüncü kapı."

Sanki onun nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuşum gibi ona dikkatle bakıyorum. "Neden... neden Phoebe ile jakuzidesin?" diye soruyorum.

"Harika bir soru," diye Phoebe ona ters bir şekilde cevap verdi. "Burada ne işin var, Trent? Ve neden çıplaksın?"

"Çıplak mı?" Kaşlarımı çatıyorum ve öfkemi bastırmaya çalışıyorum. *Kafam karışık. Kafam karışık*, diyorum kendime. Kesinlikle onun lanet boynunu kırmak istiyormuşum gibi görünmemeliyim.

Trent ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. "Bu bir jakuzi. Ne... *ikiniz de* namuslu musunuz?" Buna gülüyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Kanım kaynıyor.

O, onunla jakuziye girmiş. Çıplak.

Çıplak.

Aleti dışarıda mı?

Ereksiyon mu oldu?

Onun aletini ikiye bölmek istiyorum.

Onu köşeye sıkıştırıyor. Onu küçük hissettirmek için. Ona bir şey yapmak için mi? Phoebe yalnızdı. Bunun doğru olmadığını ben bile biliyorum. Olmaz. Asla olmaz.

Trent tepkimi ölçüyor. "Arkadaş" olsak da, Phoebe hala eski karım. "O öyle biri değil," diyorum ona. "Masaj için bile kıyafetlerini çıkarmaz."

Yanakları kızarmış. Yalan yüzünden kızarmış.

O çok daha azı için bile çıplak kalırdı. Kahretsin, daha önce de konserlerde neredeyse çıplak, bazen tamamen çıplak kalmıştı. Phoebe'nin adını hiç anmadığı işi hatırlıyorum. Seks yapıyormuş gibi yaptığımız işi. Bir ara hiç giysisi yoktu. Eğer bu işin arkasında ailelerimiz olmasaydı daha iyi olurdu. Eğer gerçekten kendi seçimiymiş gibi hissettirseydi.

Trent, sanki ona Phoebe'yi değerlendirme izni vermişim gibi onu tekrar baştan aşağı süzdü. "Bundan şüpheliyim."

"Siktir git," diye homurdanıyor Phoebe.

Gülümsüyor ve onun direnişinin Trent için bir oyun olduğunu anlayabiliyorum. Bu onu tahrik ediyor. Ama bunun iyi bir zaman olmadığını da biliyor olmalı. Belki ben gelmeden önce öyleydi, ama şimdi, şimdi ayağa kalkıyor ve vücudundan suyu damlatıyor.

Phoebe haklıydı. Adam *çıplak*.

Yarı sertleşmiş penisi Phoebe'nin göz hizasında sallanıyor ve Phoebe'nin boynunu uzatıp bana bakmasını izliyorum. "Arkadaşını al, Rocky," diyor.

O benim arkadaşım değil.

"Gerek yok," diyor Trent, jakuziden atlayarak. Bir havlu kapıyor ve omzuna atıyor. "Yarın görüşürüz, Phoebe," diye sesleniyor. Yanımdan geçerken, sanki aramızda bir sır varmış gibi bana sinsi bir göz kırptıyor. Oyun.

Onunla yatmak istiyor.

Yanımdan geçerken üç saniye geçiyor. Onu duvara çarpıp, lanet burnunu kırıp, kafasını karlara gömmek için üç saniyelik bir fırsat.

O üç saniyeyi parmaklarımın arasından kaçırıyorum.

Yapamam. *Yapamam.*

Onun arkadaşı olmak, onu savunmaktan daha önemli. Bu sözleri düşünmek bile ciğerlerime keskin bir hava dolduruyor. O içeri girdiğinde, her adımda içimde pişmanlık barındırarak jakuziye doğru yol alıyorum.

Phoebe, onun geride bıraktığı gölgeye öfkeyle bakar. "O iğrenç biri," der yumuşak bir sesle. Fazla yumuşak.

Jakuzinin taş kenarına oturup botlarımı çıkarıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum ona. Çenesi geriliyor. "O istedi ki..." Sesi kesiliyor.

"Ne istediğini biliyorum, Phebs." Gözleri benimkilere kayarken çıplak ayaklarımı köpüren suya daldırıyorum.

Korku. Korkuyor. "Sen gelmeseydin, onu alırdı."

Midem bulanıyor. Ona, "*Bundan paçayı kurtaramayacak,*" demek istiyorum. Ama henüz Trent'i dolandırmıyoruz. Bu gece ipi çekmekle ilgili değil, bu yüzden cezalandırılmayacak. Kırılmayacak. Oradan uzaklaşacak.

Nova, şu anda sadece hayatta kalmaya çalıştığımızı söylerdi.

"Onu çekmeliydim, ya da en azından ses kaydı yapmalıydım," diyor, sanki bir sınav kağıdına cevap yazmayı unutmuş gibi utanarak.

"Kendi özel jakuzisinde çıplak. İnsanlar oradan çıkabilirdin derdi. Onun sadece çekici davranmaya çalıştığını söylerlerdi. O olay" —dağ evini işaret ediyorum— "onu gömmek için yeterli bir kir değildi, onu öksürtmek bir yana. Bunu biliyorsun, Phebs. Bunu yapmak için riske girmeye değmezdi."

Gözlerini sık sık kırptıyor. "Evet... evet."

"Plan da bu değil. O senin hedefin değil," diye fısıldayarak hatırlatıyorum. "Onun yanında yalnız kalmamalısın."

Daha sıcak bir nefes veriyor. "Jake de bana aynı şeyi söyledi. Onu jakuziye ben davet etmedim ki."

"Jake nerede?" diye soruyorum.

"Yatakta," diye mırıldanıyor. "Bütün geceyi klinikte geçirdik. O sordu bile, salata sosunda hâlâ fıstık vardı. Ona EpiPen enjekte etmek zorunda kaldım."

Trent bunu biliyor olmalı. Bu yüzden bu gece onu köşeye sıkıştırma fırsatını kaçırmadı. Uzun bir nefes verip saçlarımı elime alıyorum, rüzgâr saçlarımı dağıtırken. Ayaklarım kaynar sıcak sudayken cildim

ayaklarım kaynar sıcak suda olduğu için daha soğuk geliyor. Phoebe çenesini suyun altına daldırıyor ve uzaklara bakıyor.

O her zaman anlaşılması zor biriydi. Kapalı.

Bize böyle öğretildi. Hayatının çoğunu sadece sırlarını değil, gerçeklerini de saklayarak geçirirsen, güvendiğin insanlara bile açılmak zordur.

"Gerçekten iyi misin?" diye soruyorum ona. Carlsbad'dan sonra, bu kolayca geçirilebilecek bir durum olamaz. Eğer bu gece Trent'ten kurtulabilmesinin tek nedeninin *ben olduğumu* düşünüyorsa, bu pek de iç açıcı bir düşünce değil. Genelde kötü durumlardan kurtulmak için kendine güveni tamdır.

Başını bir yandan diğer yana eğip, *hayır* anlamında sallıyor. Yüzü bir anlığına bozuluyor ve ben giysilerimle jakuziye atlayıp, ağlamaya başladığı anda onu kucaklıyorum. Yüzünü göğsüme gömüyor ve parmaklarım mavi saçlarının arkasına dolanıyor.

Kendime, onun eski kocası olduğumu söylüyorum.

Personelden biri görürse, bunu açıklayabilirim. Jake'in ailesinden biri dışarı çıkarsa.

Bana ihtiyacı var ve ben ondan uzaklaşmayacağım. Hiçbir şey için. Onu kucaklıyorum, başının arkasını avuçlarımın içine alıp birkaç saniye daha tutuyorum; sonra o, sanki kurmalı bir oyuncak bebekmişçesine kendini toparlayıp dik pozisyona dönüyor. Bu, alıştırılmış bir hareket. Tanıdık bir şey.

Gözyaşları kurudu.

Titremesi durdu. Benden uzaklaşıyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor. Tanrım, onu öpmek istiyorum. Onu rahatlatmak için.

"Yapamayız," diye fısıldıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Rocky." Beni baştan aşağı süzüyor, giysilerimin sıırlıklam olduğunu fark ediyor. "Yapamayız."

Ağrı kaslarımı kavıyor ve onu kollarımdan bırakıyorum. Küvetin kenarına doğru süzülüyor. Soluk pembe bikinisinin askısı omzundan kaymış ve çıplak tenine bakıyorum. Gözleri göğsüme kayıyor, gömleğim kaslarıma yapışmış.

Çekim, özlem dolu bir acıyla etrafımızı sarar, sudan yükselen buharla birlikte dalgalanır. Duygular ondan bana doğru akıyor. Gözlerimiz buluşur ve İtalyan Alpleri'nde Noel arifesinin karanlık gecesinde ona bir söz veririm. "Eğer bunu bir daha denerse Phoebe, onu öldürürüm."

YİRMİ BEŞ

Phoebe

şimdi

Karanlık kumda ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum ve bulanık siyah okyanus sularına bakıyorum. Ay ışığı zayıf ve gecede dalgaları görmekten çok seslerini duyuyorum.

Rüzgar pembe çilek desenli süveterimi delip geçiyor ve buluşma noktasına yaklaşırken kollarımı vücuduma sıkıca sarıyorum. Plaja ilk gelenin ben olmadığımı hemen anlıyorum.

Trevor.

Of. Tek başıma vakit geçirmek istediğim kişiler listesinin başında o olmazdı ama umarım diğerleri de yakında gelir.

O, ateş çukuruna odun atıyor. Koyu bordo rüzgarlığının kapüşonu, köşeli yüzünü gölgeliyor. Ayak parmaklarım yumuşak kuma daha da batıyor ve bir çift siyah Louis Vuitton topuklu ayakkabıyı kayışlarından tutuyorum. Bunlar, Waterford'daki bir brunch sırasında Jake'in ailesinin önünde açtığım, Jake'in "seni seviyorum" hediyesiydi.

Claudia mimosa içkisini içerken neredeyse boğuluyordu. Trent, Jake'in eski kız arkadaşlarına neredeyse hiç hediye vermediğini söyledi, bu yüzden ben farklı olmalıyım. Göz kırpması ve sırtışı, *farklı* derken cinsel anlamda *farklı olduğunu* ima ettiğini anlamamı sağladı. Sırtımdan bir tiksinti titremesi geçti.

Yine de topuklu ayakkabılar hoşuma gidiyor. Sanırım Jake'i varis yaptıktan sonra onları kendime saklayacağım.

Trevor, sönmüş ateş çukurunun karşı tarafına indiğimi görünce homurdandı. "Erken geldin," dedi sert bir sesle. "Hailey saat üçte burada olmamı söyledi." *Sabahın üçü*. Rocky'nin sevmediği bir saat, çünkü cadıların saatidir.

"Saat üçe on beş var ve sen de erken geldin," diye karşılık veriyorum.

"Böylece düşüncelerime dalabilirim." Ceketinden bir kutu kibrit çıkarır ve bir tanesini çıkar. "*Yalnız*." Kibriti ateş çukuruna atar. Odunların üzerine zaten gazyağı dökülmüş olmalı ki, ateşli bir duman bulutu yükselir.

"Sidney ile işler o kadar kötü mü gitti?" Onu daha önce müzayedede kazanmıştı ve merak ediyorum, endişesinin bir kısmı Victoria'nın *Sevgilisi* ile geçirdiği öğleden sonra yüzünden mi?

Hiçbir şey

söylemiyor. Peki.

Ama sessizliği çok rahatsız edici bulduğum için kaşlarımı daha da çatıyorum ve tekrar deniyorum. "Yalnız olmaktan bıktığını sanıyordum," diyorum. "On yaşından beri takıma girmek için yalvarmıyor muydun?"

Ateşe dik dik bakıyor. "Evet, ama ben olamamanın sebebi sensin." "Ne?"

Kafam karışmış bir şekilde ağırlığımı kaydırıyorum.

Rüzgarlığından bir matara çıkarır. "Şaşırmış gibi davranma. Sen aptal değilsin."

Biraz geriye doğru sallanıyorum. Ondan gelen garip bir iltifat bu. Çünkü Trevor, Hailey gibi kanıtlanmış bir dahi ve ben zeki biri değilim. Bu konuda kendimi çok geride hissediyordum.

Yüzüm daha da düşüyor. Ama haklı. Büyürken beni suçladığını hissediyordum, ama bunu yüksek sesle doğruladığını duymak içimi kemiriyor.

Topuklarımı daha sıkı kavradım. "Takıma girmeni engellemiyorum. Buradasın, değil mi?"

"Evet, buradayım," diyor düz bir sesle. "Bu oyunda arka plandaki bir karakterim." Matarasından uzun bir yudum alıyor.

"Kimse seni öyle görmüyor. Herkesin bir rolü var."

Burnu genişler ve matara tutan elini indirir, matara yanına sarkık bir şekilde asılı kalır. "Evet, peki, sen *benim* rolümdesin. Sen olmasaydın, işler sırasında Rocky ile eşleştirilirdim. Önemli olurdu."

Onun bu samimi dürüstlüğü beni hazırlıksız yakaladı. Ben alaycı iğnelemelere ve keskin, çocukça şakalara alışkındım.

"Trevor." Ateş çukurunun etrafından dolaşıp yanına gidiyorum. On dokuz. On dokuz yaşında. Artık o kadar da genç sayılmaz—ama o her zaman en genç olan olacak. Her birimizin içinde onu korumakla ilgili bir sorumluluk hisseden bir parça var. Belki kardeşler gibi çatışır ve birbirimizi sinirlendiririz, ama onun önemli olmadığını hiç düşünmedim. Benim için değil. "Sen önemlisin—"

"Dur," diyor, ifadesiz bir yüzle. "Gördün mü, işte bu yüzden samimi konuşmalar yapmıyoruz, PG. Aramızda bir sorun gördüğün anda, onu çözebileceğini düşünerek trenin önüne atlıyorsun."

Midem burkudur. "Yani ben, sevdiğim insanların kendi mutsuzlukları içinde somurtmalarını seyredip duran biri değilim. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"*Sen* sorunsan, o zaman kötü. Senin varlığın lanet olası sorun. Ve ne yazık ki, sen benim 'Öldürmeyeceğim' listesindeki beş kişiden birisin."

Onun bir listesi olması bile... Ooh, *korkutucu*. Yemin ederim ki sert görünmeye çalışıyor, belki de lakabına yakışmak için.

"Teşekkürler?" diyorum isteksizce.

Bakışlarındaki ateş sönmüştü. "Sadece Rocky ile olan bağlantın yüzünden. Aksi takdirde..."

"Beni öldürür müydün?"

"Belki."

Gremlinler ondan daha korkutucu, ve bence o tüylü toplar oldukça sevimli. Bana karşı ciddi olduğunda, zayıf ve ürkütücü tavırlarıyla dalga geçmemeye çalışıyorum.

"Yani istediğin yerdeyim," diyorum, bu samimi konuşma olayını deniyorum. Belki düzeltemem, ama onu daha iyi anlayabilirim.

Spor ayakkabısıyla ortada duran bir kütüğü tekmeliyor. "Sadece kardeşimle çalışmak istiyorum." Tamam, bu aslında çok tatlı ve Rocky ile çalışmayı ne kadar sevdiğimi düşünürsek, o duyguyu anlayabiliyorum.

"Rolleri ben seçmiyorum, Trevor. Ve ben ortadan kaldırılsam bile, Oliver'ın büyük olasılıkla benim yerime geçeceğini biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, biliyorum. Ama bu değişecek, değil mi? Sadece altı kişi kaldığımızda? Roller kendimiz belirleyebileceğiz." Karanlık bakışları, içinde bir ışıltıyla benimkilerle buluşuyor. Bu umut.

Victoria'nın onun için ne anlama geldiğini anlıyorum. Ebeveynlerimizin kontrolü olmadan, her zaman gerçekten istediği şeyi elde etme şansı.

"Evet, fikir bu," diye fısıldıyorum, o umudu havada asılı bırakarak. Aramızdaki bir bağ.

Bana matarasını uzatır ve ben bir yudum aldığımda, kardeşlerimiz yükselen alevlerin yanına yaklaşır.

Hailey'nin elinde kalın bir manila zarf var. Gözlerinin altında hâlâ koyu hilal şeklinde gölgeler var, ama DNA sonuçlarının bulunduğu zarfı sanki altın madalya gibi havaya kaldırıp bana doğru koşuyor. Heyecanlı enerjisi beni gülümsetiyor.

Onunla ortada buluşuyorum, sonra birlikte ateş çukuruna doğru yürüyoruz; Oliver de Hails'in hemen arkasında. Ona gizlice yaklaşıyor ve sanki yine on beş yaşındaymışlar gibi arkadan kucaklıyor. Hails, belki de tökezleyip düşmemek için, onun koluna tutunuyor. Sonra Oliver elimden matara alıyor. "Kötüler için gece yarısı içkisi," der ve şişeyi ağzına götürür. "Peki ya sen, Hailstorm? Kötü müydün, iyi mi?"

"Çoğunlukla iyi."

Oliver

dudaklarını

büküyor.

Hailey bakmıyor bile, ama sanki Oliver'ın onunla dalga geçtiğini biliyor gibi. Kumlara gülümsüyor ve Oliver'ın gülümsemesi ona doğru giderek genişliyor.

"Peki ya sen, Phoebe?" diye sorar Oliver. "İyi mi, kötü

mü?" "Bu bakış açısına bağlı," diye belirtirim.

"Ah, evet. Her şey bakanın gözündedir."

Oliver benimle onun arasına sıkışır, sonra kollarını omuzlarımıza atar ve sanki yine üniversitedeymişiz ya da yatılı okuldaymışız gibi bizi yanlarına çeker. Gizli topluluklar. Mezarlıklarda gizli buluşmalar. Gizemlerimiz.

Kodlarımız.

Gerçeklerim

iz.

Hailey, Oliver'ın yaptığı bir şakaya gülüyor ve içimden bir gülümseme yayılıyor. Bir an için, gerçekten nostaljik bir his uyandırıyor. Hepimiz bir arada olduğumuzda mutluluktan eksiklik çekmiyoruz. Nadiren de olsa, mutluluğun bolca hissedildiği anlardan biri.

Nova çoktan ateş çukurunun yanına gitmiş. Çemberin içine bir parça odun daha atıyor. Alevler kıvılcım saçıyor ve çitirdiyor. Oliver'a elini uzatıyor, Oliver da sessizce ona matara uzatıyor.

Rocky, kum tepelerinin çimlerinin karanlığından ortaya çıktığı anda kardeşlerimden uzaklaşıyorum. Hemen yanıma geliyor. Ve elini elime koyuyor.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Merhaba," diyor. Bu anın, *birlikte olduğumuzun* tadını çıkarırken, karmaşık geçmişimize kapılmıyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, gri gözlerinin

derinliklerine dalarak. Trevor'ın da gri gözleri var.

Hailey'nin de gri gözleri var.

Ve elindeki zarf, nihayet gerçek ve somut kanıtlarla gerçeği ortaya çıkaracak. Bekleyleşle derin bir nefes alıyorum.

Hepimiz ateşe bakıyoruz.

Rocky yavaşça göz gezdirerek hepimizi süzüyor. "Sonuçları okumadan önce söyleyeceklerim var."

"Çabuk söyle," diyor Nova, iş ceketini vücuduna sıkıca sararak. "Burası çok soğuk."

Ateşin ışığı titriyor ve Rocky konuşurken ben parıldayan közlere bakıyorum.

"Bizi onlar yetiştirdi," diyor. "İyi ya da kötü, hayatlarımızı bugünkü haline onlar şekillendirdi ve yaptıklarımızdan geri dönüş yok. Ama *kim* olduğumuzu bana bir kağıt parçası söylemeyecek. Ben kim olduğumu zaten biliyorum. Kim olduğumu *hep* biliyordum." Alevler, gözlerinin karanlığında titriyor. Elini göğsüne koyuyor. "Spider." Trevor'ı işaret ediyor. "Ben senin kardeşimim." Sonra Hailey'e bakıyor. "Ben senin kardeşimim." Sonra Oliver'a. "Ben senin ailenim." Sonra Nova'ya. "Ben *senin* ailenim." Bakışları bana takılır ve o yoğunluk uzun bir an boyunca içimi delip geçer. "Ben seninim," der, nefesini tutarak. Söylenmemiş sözler havada asılı kalır: *Ben hep senindim*.

Rocky bakışlarını bizden ayırıp her birimize tek tek baktı, duyguları dönen bir madeni para gibi etrafında dönüyordu. "Hayattaki amacım milyonlar kazanmak değil. Kötü adamları alt etmek ya da zengin pislikleri mahvetmek de değil. Amacım, her zaman olduğu gibi, siz beşinizi korumak. O yüzden o kağıtta ne yazdığı umurumda değil. *Bu durumu* değiştirmeyecek. Bizi." Derin bir nefes alır, kendini hazırlar. "Hepsi bu."

Nova ayak parmaklarının ucunda sallanıyor. "Alkışlardım ama ellerim çok soğuk, lanet ceketimden çıkaramıyorum."

Oliver'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirir. "Nova'nın söylemeye çalıştığı şey, sen de bizim ailemizsin, Rock."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye katılıyorum.

Bana bakıyor, bakışlarının sıcaklığı beni şenlik ateşinden daha fazla ısıtıyor.

"Umalım da bu bir Luke ve Leia durumu olmasın," diye Trevor ateş çukurunun diğer tarafından sesini yükseltir.

Başımı ona doğru çeviriyorum. *İğrenç*. *Star Wars* referansını anladım ve Rocky'nin gerçek kardeşim olduğunu hayal bile edemiyorum. Yüzde yüz akraba değiliz. Bilirim.

Kaşlarımı çattım. "Bu imkansız."

"İmkansız değil," dedi Hailey yanımda, ve kalbim göğüs kafesimden fırladı. "Olası değil."

"Son derece olasılık dışı," diye açıklıyor Rocky. "Elizabeth, Addison ve Everett ergenlik döneminden beri bizi bir araya getirmeye çalışıyorlar. Kafaları karışık, tabii, ama bu bambaşka, iğrenç bir düzeyde bir karışıklık olurdu."

"Katılıyorum," diyorum.

Oliver, Trevor'ın başına elini koyar. "Delilik."

Trevor elini itti. "Sadece, olasılığı *çok* düşük olan şey gerçekleşirse şok olmayasınız diye söylüyorum."

"Ortaya çıktı, tamam," diyor Nova, matara içinden sert bir yudum alarak homurdanıyor. "Hailey," diyor Rocky, gözlerini ovuşturarak. "Lütfen bu işi bitir."

"Tamam..." Titrek ellerle zarfı yırtarak açar. "Burada birçok farklı sonuç var. Hepimizin DNA'sı Elizabeth, Addison, Everett ve birbirimizle karşılaştırılarak test edildi." Ateşin ışığına yaklaşıp, iri gözleriyle sonuçları hızla tarar. "Trevor..."

"İlk olarak," der ve matarasını Nova'dan geri alır.

Hailey'nin şaşkın, gözlerini kırpmayan bakışları, sözlerinden önce cevabı ele veriyor, bu yüzden "Hiçbirimizle akraba değilsin," dediğinde şaşırmıyorum.

"Şok edici." Trevor, şişesini havaya kaldırarak sevinç çığılı atar. Sonra birkaç saniyeden fazla bir süre boyunca içkiyi bir dikişte içer.

"Hey, susayanlar için biraz bırak." Oliver, Trevor hepsini içmeden matara elinden alır ve Oliver rahatça bir yudum alırken, Rocky ile kısa, koruyucu bir bakış alışverişinde bulunur.

Hailey, sonraki üç sayfayı hızla, telaşla gözden geçirir. Gözleri dakikada bir mil hızla dans eder.

"Ne oldu?" diye soruyorum, endişe ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Ben... ben..." Gözleri şaşkınlık ve başka bir duygu ile daha da büyür, benden Nova'ya, sonra da Oliver'a kayar. Onun mutlu olduğunu anlamam bir saniye sürer. "Siz üçüzsünüz... ikiz olmayan üçüz. Bu gerçek."

"Ne?" diye ciyaklarım. Elimi ağzıma götürürüm ve bir rahatlama dalgası beni sarmalar. Sadece kardeş değiliz. *Üçüzüz.*

Oliver ve Nova bir anda yanıma gelip beni kardeşçe kucakladılar. "Biliyordum," dedi Oliver. "Lanet olsun, biliyordum. Ne demiştin, Nov?"

"Biliyordun," diyor Nova gülümseyerek ve Oliver'ın sevgiyle elini kafasına gezdirmesine izin veriyor. Oliver'ın preppy trençkotuna gözyaşlarımı döküyorum ve Nova bana daha sıkı sarılıyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu şimdiye kadar bilmiyordum. Kardeşlerim.

Kardeşlerim.

"Phoebe," der Hailey sessizce, beni hayallerimden uyandırır. "Sen... sen onun kızıydın." Kulaklarım çınlar. "Bekle...?" diye fısıldarım ve Oliver ile Nova'nın kolları yavaşça benden ayrılırken

Hailey haberi verir.

Bana hüznü, acı dolu bir gülümseme atıyor. "Elizabeth senin annen, bu da onu Nova ve Oliver'ın annesi yapıyor."

Dünya etrafımda dönüyor. Yalan söylememişti. Yalan *söylememişti*. Rocky'ye dönüyorum ve çenesi sert bir çizgiye bürünmüş. Beni aldattığı için ondan nefret etmiştim, ama beni gerçekten aldatmış mıydı ki?

Hailey bir sayfa daha çevirir ve kağıtlar parmaklarından kayıp gitmeden önce çenesi titrer. "Kahretsin," diye küfür eder. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Rocky dizlerinin üzerine çöker, ben de onu taklit ederek rüzgârın kağıtları ateşe sürüklemekten önce kumdan hızla toplarım.

Hailey'nin az önce okumuş olduğu kağıdın üzerinde dururum. Bu *onun* sonuçlarıdır. "Hails," diye fısıldarım, içim burkular. Rocky okumak için omzuma yaslanır.

"Ne yazıyor?" diye sorar Trevor.

Hailey gözlerinin altındaki yaşları siler. "Kimseyle akrabalığım yok." Oliver şaşkınlıkla gözlerini kıсар. "Addison'la bile mi?"

Hailey başını salladı. "Kimseyle." Söyleyişi o kadar acı dolu ki, sanki yoktan var olmuş gibi.

"Sen *biriyle* akrabasın," diyor Rocky, sesinde sertlik var. "Sen mucizevi bir şekilde dünyaya gelmedin, Hails."

"Ama o gerçekten de ilahi bir varlık," diyorum, ayağa kalkarken omzuna dostça bir dokunuşla. Bu onu gülümsetmiyor. Bakışları ateşin içinde kayboluyor. Hepimiz biliyoruz ki, bu takıntısından kurtulmasının tek yolu cevapları bulmak, ve keşke durumumuz tersine dönseydi. Keşke Addison onun annesi olsaydı—sırf bu aşırı takıntısını kırmak için bile olsa.

"Peki ya sen?" diye sordu Trevor, Rocky'ye.

Elimdeki kağıtları karıştırıyorum ama Rocky'nin sonuçları bende yok. Kumdan çıkardığı kağıtta olmalı. Nitekim, ona döndüğümde bir sayfayı okuduğunu görüyorum. Gözlerinde hiçbir şey yok. Acı yok. Üzüntü yok. Mutluluk yok.

Sadece boşluktan ibaret.

"Görünüşe göre biz Tinrocklar hep aynıyız," diyor Rocky ve kağıdı Nova'ya uzatıyor.

Kardeşim kaşlarını çatarak okur. "Kimseyle akrabalığın yok," der. "Peki bu ne anlama geliyor?"
"Bu, Elizabeth'in yüzüme yalan söylediği anlamına geliyor," diyor Rocky, sonra bana bakıyor.
"Seninkine de. Bize Hailey ve benim biyolojik olarak Addison ve Everett'in çocukları olduğumuzu söylemişti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" derim, yine acı içinde. "Trevor'ın babalığını zaten sorguladığımızı biliyordu."

"Bu kadar ileri gitmeyeceğimizi düşünödü," diyor Rocky, gömleğinin arka yakasındaki etiketi kaşıyarak. Etiketı yırtıp atıyor.

Nova kağıdı bir top haline getirir. "Hiçbirinin bu kadar ileri gideceğimizi düşünödüğünü sanmıyorum."

"Üçüzler," diyor Hailey, hayalet gibi bir sersemlik içinde fısıldayarak. "Mükemmel yemler."

Sözleri acı verici bir şekilde havada asılı kalır. Haklıdır. Nova, Oliver ve ben bu kadar açık bir şekilde akraba isek, neden Rocky ve Hailey'in kimliklerini sorgulayalım ki?

"Yani hepimiz evlat mı alınmışız?" diye sorar Trevor.

Rocky omuzlarını kaldırıp indirir. "Kim bilir? Ama onlara sorarsak, bize yine bir sürü saçmalık anlatacaklar."

"Cevapları bulmak için daha fazla araştırma yapabilirim," der Hailey kararlı ve endişeli bir şekilde başını sallayarak.

Hepimiz aynı endişeyi paylaşıyoruz. "Bence yeterince araştırdın, Hails," diyorum ona. "Belki bu konuda biraz gevşemelisin?"

Kulak memesi ve kıkırdağı piercinglerle kaplı sarı saçını kulağının arkasına atar. "Hayır," der. "Beş adım önde olmak benim görevim. Benim rolüm. Benim sorumluluğum." Botlarıyla bir dönüş yapar ve sokağa doğru geri döner.

"Hailey!" diye seslenir Rocky. "*Siktir.*" Onu kovalayan ilk kişi odur, Trevor da kumda tökezlememeye dikkat ederek arkasından gider. Tinrock'lar birlikte gecenin karanlığında kaybolurlar.

Nova tüm sonuçları top haline getirip kağıtları ateşe atar. Kardeşlerim ve ben yanmalarını izleriz.

YİRMİ ALTI

Rocky

BEŞ YIL ÖNCE İŞ
ARASINDA
Appalachian Dağları

Geçiştelyiz. Son birkaç haftadır yaptığımız şey bu. Serseriler gibi motelden kamp alanına, oradan da ucuz otellere atlıyoruz. Üzerinde sidik lekesi olmayan bir yatak özlüyorum. Çalışan bir klima. Kanalizasyon ya da küf kokusu dışında bir koku. İşler arasında her zaman hafife aldığım basit şeyler.

Bazen merak ediyorum, acaba ebeveynlerimiz bu "işler arası" günleri, dolandırıcılık yapmasaydık hayatımızın nasıl olacağını hatırlatmak için mi ayarlıyorlar? Sorsam, annem planlama sürecini aceleye getiremeyeceğimizi söylerdi.

Bir sonraki işimizin ne olacağından bile emin değilim. Hailey ve Trevor, Georgia'nın Athens kentinde, üniversite kampüsünde takılıp, vaftiz annelerimizin dolandırıcılık planını hazırlamasına yardım ediyorlar. Tahmin etmek gerekirse, ya zengin bir üniversite öğrencisini ya da kadrolu bir profesörü dolandıracağız.

Bu teorimi dile getirdikten sonra Oliver, "200 dolara profesör derim," diyor.

"Bu bahsi kabul etmiyorum." Ceketimi bir spor çantasına tikiştirip, kullan-at telefonumu tekrar kontrol ettim. "Oranlar çok eşit."

Cevapsız arama yok. Mesaj yok.

Yurt köpek sidiği kokuyor, bu yüzden yola ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi. Oliver'ın uzun bacakları bir karyolaya uzanmış. Bir eyalet parkı için fena bir konaklama yeri değil, ama şu anda bir kutu vantilatörden zar zor dolaşan sıcak, bayat havayı solumaktansa beş yıldızlı bir otelde olmayı tercih ederdim.

İki kişilik bir masa ve kamp sandalyeleri brandalı duvarın yanına itilmiş, mikrodalga fırın ve kahve makinesi ise sanki doksanların başından buraya ışınlanmış gibi.

Oliver hâlâ iç çamaşırlarıyla. Son benzin istasyonunda aldığı bir GQ kataloğunu karıştırıyor ve alnına pahalı bir krem sürüyor. "Giyin," diyorum ona. "Kız kardeşine yola çıkacağımızı söyleyeceğim."

Phoebe bizimkinin karşısındaki yurttta uyudu. *Yalnız başına*. Onun odasında iki katlı yatak değil, normal boyutta bir yatak var ve ben de yalnız kalmasın diye yerde yatmayı teklif ettim ama sanki oksijeni benden esirgiyormuşum gibi davrandı.

"Ona ben söylerim." Oliver ranzadan atlar ve adeta sıırıkla atlama yapar gibi pantolonunu giyer. Oliver Graves harika bir yalancıdır, ama onu çok iyi tanıyorum.

Ve sabah rutinini aceleye getirdiği zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Ben yurtun ahşap kapısının önüne rahatça kayarken, o çıkışa üç adım uzaklıktadır. Onu engelliyorum.

Oliver pantolonunun fermuarını çekiyor, sonra elini saçlarına geçirip tarak kullanmadan altın sarısı buklelerini geriye taramaya çalışıyor. Yarım yıldır sarışın, çoğunlukla güneşli Kaliforniya'dan ya da Florida sahillerinden gelen bir sörfçü kılığına giriyor.

Benim çekilmemi bekliyor. Ben çekilmiyorum. "Neden ona söyleyemiyorum?" diye soruyorum.

"Çünkü Phoebe'yi tanıyorsun," diyor. "Sabahları huysuzdur. İkinci ya da üçüncü fincan kahvesini içene kadar neşeli birine dönüşmez. Seni onun tavırlarından kurtarayım."

Ben onun tavrını seviyorum.

Ama bu, Oliver'ın bilmesi gereken en son şey.

Kuru bir gülümseme atıyorum. "Teklifin için teşekkürler, ama kurtarılmaya ihtiyacım yok. Özellikle de huysuz küçük kız kardeşinden." Kapı kolunu tutmak için arkamı dönüyorum, ama Oliver elini omzuma koyuyor.

"Bekle." Tekrar deniyor. "Muhtemelen uyumak istiyordur." Bir şey saklıyor. Bu giderek daha açık hale geliyor ve endişe, bir av tüfeği atışı gibi içimden geçiyor.

"Onun için çok yazık." Elini itip kapıyı açıyorum.

Oliver kolumun üzerinden uzanıp beni kapıdan çekiyor. Kapı kolunu sıkı bir yumrukla tutuyor ve ben başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. Artık fiziksel olarak çıkışıma engelliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sinirli olanın sadece ben olduğumu fark ediyorum. O daha çok... çaresiz.

"Oliver..."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğime söz vermiştim." Plastik sandalye gibi çöktü. Belki de gerçeği en ya da geç ondan koparacağımı fark etti ve *şimdiden* pes etmeyi tercih etti.

"Bana ne söyleyeceksin?" diye soruyorum.

"*Phoebe* bana söz verdirtti. Bilirsin, üzüz kardeşim. Bana bir iyilik yap ve *kız kardeşime* verdiğim sözleri tutmama izin ver."

Hayatta olmaz.

Kız kardeşi kelimesini vurguladı çünkü benim de aynı yaşta bir kız kardeşim var. Bu, aramızdaki ortak bir nokta. Hailey'e verdiğim sözler konusunda benimle empati kurmamı ve duygusal davranmamı istiyor, böylece bu konuyu bırakayım diye.

Daha iyi bir insan olsaydım, belki buna saygı duyardım, ama insanların benden sırlarımı koparmaya çalışacağını çok iyi biliyorum. Belki o da öyle yapmalıydı.

"Bana bir iyilik yap ve elini çek," diyorum ona.

Oliver inliyor. "Rocky. O iyi."

Phoebe, Hailey'e yaptığı gibi hayatının her ayrıntısını benimle paylaşmıyor olabilir, ama benden önemli şeyleri aktif olarak saklayacağını düşünmemiştim. Birbirimize bu kadar kapalı olamayacak kadar çok işte, çok fazla durumda birlikte bulunduk.

Bu yüzden ne sakladığını anlayamıyorum. Yaralandığı dışında. Bir şey mi yaptım?

Bana kızgın mı? Konuşup çözmeyi tercih ederim. Anlamaya çalışırım. *Burada* öylece

duramam. Boş boş. "İyi olduğunu nereden bileyim?" diye soruyorum. "Bu sabah onu görmedim.

Sen de görmedin. Ama ikiniz sır saklıyorsunuz ve ben ne yapayım... burada oturup parmaklarımı mı ovuşturayım? Hayır, teşekkürler."

Kapı kolunu bırakmıyor, ama kısa bir nefes aldıktan sonra kararlılığı sarsılıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır, sadece zihin oyunları oynuyorum," diye karşılık veriyorum.

Oliver kaşlarını kaldırır. “Bu ilk kez olmaz.” “Seninle ilk kez olur,” derim ona.

“Yo también te amo.” Göz kırıyor ve benim zengin İspanyolca bilgimden, “*Ben de seni seviyorum*” dediğini anlıyorum.

Ona daha derinlemesine bakıyorum. “*Oliver.*”

Parmakları kapı kolundan kayar ve itiraf eder, “O biriyle birlikte.” Midem düğümlenir. “Bir daha söyler misin?”

“Dünkü park bekçisi...”

“Güneş kremi sürmeyen adam mı?” Yüzümü buruşturuyorum. Burnunda ve çenesinde beyaz lekeler vardı ve dün akşam geldiğimizde ziyaretçi merkezinde broşürleri yeniliyordu.

Oliver beni baştan aşağı süzüyor. “Evet, o. Geceyi onun çadırında geçirdi. Sana söylemememi istedi çünkü çıldıracağını düşündü ve haklı da. Değil mi?”

Hayır.

Yanılmıyor.

Oliver beni okur. Kız kardeşine, kimseye belli etmemem gereken bir düzeyde değer verdiğimi anlar.

“Kapıyı bırak,” diyorum ona.

Hâlâ bırakmıyor. “Eninde sonunda biriyle yatacaktı, Rocky. Hepimiz seks yaptık. Hepimiz yıllar önce bekaretimizi kaybettik. Tek gecelik ilişkiler bizim için normal. Bu da farklı değil, ama farklı olmasını istiyorsan, belki de bir şeyler yapmalıydın.”

Ona sertçe bakıyorum. “Kız kardeşinle yatmamı mı istiyordun?”

Hiçbir şey onu sarsmıyor, bu yüzden neden onu şaşırtmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Oliver karşılık veriyor, “Sen benimkini sikkemi mi istiyorsun?”

Dişlerimi gıcırdatıyorum. “Hailey’le uğraşma.”

Gözleri yüzümü tarıyor. “Hailey’nin önce benimle yatmayacağını mı sanıyorsun?” Dürüst olmak gerekirse, onların ruh hallerine çok fazla dalmamaya çalışıyorum, bu yüzden bu durum başımı ağrıtıyor. Hemen devam ediyor: “Phoebe ne isterse, ben onu desteklerim.”

“Ve sence Phoebe benimle yatmak mı istedi?” Omuz

silkiyor. “Sen söyledin.”

İstemek bir arzudur. Onunla paylaştığım bir arzu.

“*Yapamam*” ise benim durumum. Phoebe ile seks yapamam. Phoebe ile o şekilde birlikte olamam ve muhtemelen Oliver, Phoebe’nin kendini benim için sakladığını düşünüyor. Onun ilk erkeği olabileceğimi. Onun tüm *ölmek üzere olan* ihtiyaçlarını tatmin edebileceğimi—hiçbir şeyi yerine getirmek için güneş kremi lekeli, sırık gibi bir park bekçisinin peşinden koşmasına gerek kalmayacağını.

Hayatımızdaki her şey gibi, bu da o kadar basit değil. O, sırf benimle seks yapabilmek için seks yapmayı beklemiyordu. Bundan neredeyse eminim.

Sıcak elimle saçlarımı tarıyorum. O yalnız, savunmasız, benimle iki kelime bile konuşmadığım bir adamla birlikte.

Ve Hailey kilometrelerce uzakta. Phoebe’nin güvendiği ve sırlarını paylaştığı en iyi arkadaşı bile yanında değil. Sadece Oliver var, ki o da bu konuda o kadar kayıtsız ki beni delirtiyor.

“Çekil,” diyorum.

Sonunda, kapı kolunu bırakıyor ve kapıyı açıp içeri girmem için bana yeterince yer açıyor. Beni takip etmesini beklemiyorum. Etmiyor da. Çünkü eğer biri

"Sadece git," diyorum.

Çakıllı yolu geçip onun çadırına vardığımda fikrim değişmez. Tahta kapıya yumruğumu vurduğumda da değişmez. "Benim!" diye bağırırım, adını söylemeden. Park bekçisine hangi takma adı verdiğini bilmediğim için.

Cevap gelmeyen otuz saniye boyunca, kapıyı kırmamak için kendimle mücadele ediyorum. O *iyi*. Kafamın içinde Oliver'ın sözlerini tekrarlıyorum.

Ama sayısız kez erkeklerin ona hayran hayran baktığını, ağzının suyunun aktığını gördüm. Hedeflerin ona el sürdüğüne şahit oldum.

O *bir sapık değil*, diye kendime hatırlatıyorum.

Bir park bekçisi. Bir erkek. O seçti. Onu seçti. Kapı açılmadan önce kafamdaki son üç kelime bunlar.

Phoebe, yurta bakmam için bana yer bırakmıyor. Kapının aralığından içeri süzülüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Üzerinde, uyluklarına kadar uzanan, bol kesimli pembe bir Strawberry Shortcake tişörtü var. O tişörtü ona iki yıl önce ben almıştım. On yedi yaşına girmişti. O zamanlar pek *beğenmemiş* gibi davranmıştı, ama sonra işler arasında her gece onu giymeye başlamıştı.

Onunla seks mi yaptı?

"Güzel tişört," diyorum.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyor. "Güzel karın kasları." Üzerimde tişört yok. Sıcak sabah havası çıplak göğsüme yapış yapış geliyor. "Ya da kas eksikliği."

Kaslarım belirgin. Lanet olası bir altı paket.

O sütyen giymiyor. Bunu ancak kollarını kavuşturduğunda ve kumaş göğüslerinin üzerinde gerildiğinde anlayabiliyorum. Meme uçları, sanki dışarısı sıfırın altında gibi sertleşmiş ve acı verici bir nedenden ötürü kokusunu alabiliyorum. Üzerinde o değil. Sadece Phoebe — yüzümü gömmek istediğim keskin, baş döndürücü, *tatlı* bir koku.

Az önce seks yapmamış olsaydı, adet döneminde olduğunu söyleyebilirdim. Kanaması varken bunu kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum. Yumurtlama döneminde olmalı ve duyularım onun için çılgına dönüyor.

Bu ilkel dürtüyü bastırmak için kendimi zorluyorum. Vücudumun kendine hakim olması gerekiyor. Dünyada kalan son iki insan biz değiliz. İnsan ırkını devam ettirmek için çocuk yapmamıza gerek yok.

Ona karşılık bir espri yapmıyorum.

İkimiz de gerginliğin ve feromonların hakim olduğu bir ortamda duruyoruz. Gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmıyor.

Dudakları derin bir kaş çatışına büründü. "Oliver sana anlattı mı?"

"Onun adına söylemeliyim ki, söylememeye çok uğraştı." Onun arkasındaki kapıya bakıyorum. Ona sormak istediğim çok şey var. *İyi misin? Neden o? Neden şimdi?* Oliver haklıydı; Phoebe hariç hepimiz çok uzun zaman önce bekaretimizi kaybetmiştik, bunu da Four Seasons'ta sıkıldığımız bir gecede oynadığımız "doğruluk mu cesaret mi" oyununda öğrenmiştik.

Bu da yakın zamandı. Belki de o kadar yakın zamandı ki, bu konu onun aklındaydı. Belki de Trevor'ın çoktan seks yapmış olması onu rahatsız etmişti. Trevor on üç yaşında bekâretini kaybetmişti. Otelin havuzundaki bir cankurtarana söylemişti. Neyse ki kız da onun yaşlarındaydı.

Hailey on dört yaşındaydı. Oliver, on dört. Ben, on beş. Nova, on beş.

Seks hiçbir zaman korunması gereken bir şey olmadı. Stres atmanın bir yolu. Bastırılmış duyguları serbest bırakmanın bir yolu. Sevişiriz ve hayatımıza devam ederiz.

Ama... Phoebe hariç.

O *on dokuz yaşında*. On dokuz. Ve hiç seks yapmadı. Bunun annesi yüzünden olduğunu bana açıkça söyledi. Annesi, hoşlandığı erkekler ve aşk hayatı hakkında her şeyi bilmek istiyor

ve o da bu karmaşık konuyu açmak için beklemenin daha iyi olacağını düşünmüş.

Her zaman, belki de içten içe benimle aynı sebepten endişelendiğini düşünmüşümdür.

Artık seks yaptığına göre, ailelerimiz onu daha kötü durumlara sokacak. Daha cinsel. Daha müstehcen. Korkularımı hiç dile getirmedim. Endişelerimi başkalarına aşılama istemedim. Sanki bunları yüksek sesle söylemek bir şekilde gerçekleşecekmiş gibi.

Ama burada, çadırın dışında, işlerin değiştiğini bilerek, milyonlarca sorumdan birini soruyorum. "Neden o?" diyorum.

Hazırlıksız yakalanmış gibi, sinirli bir şekilde kollarını açıyor. "Bilmiyorum, Rocky." "Onunla neden yattığını bilmiyor musun?"

"O hoş biri." Bana sertçe bakar.

Tüylerim diken diken oluyor. "Hoş mu?" Kaşlarımı daha da kaldırıyorum. Onu yanlış mı okudum? Bunca yıldır? Ne zamandan beri *hoş olanları* seviyor? Belki yatakta benden hoşlanmazdı. Belki saçını çekip onu yere bastırıyordum tiksiniirdi. Belki de hiç önemi yok — çünkü Phoebe Graves'in içine asla giremeyeceğim.

O daha da kızarır. "Bu yüzden mi buraya daldın? Bana yatışımı sorgulamak için mi? A+lık, muhteşem, ayın ötesinde bir olaydı. Neredeyse tanrısal düzeyde."

"Vay canına," dedim, yüzümde hiçbir ifade yoktu. "Bana o abartılı klişelerden biraz daha anlat. Bana daha fazla yalan söyle."

Kaşlarını çatıyor. "Bu aşırı koruyucu tavırlara ihtiyacım yok. Zaten iki ağabeyim var."

Sadece *birkaç dakika* farkla "*büyük*" olan bu kelimeye gözlerimi devirdim. Duygular içimi kemiriyordu. "Senin abin olmaya çalışmıyorum." Bu sözler neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"O zaman bu ne?" diye sordu Phoebe.

Öfkeyle nefes veriyorum. "Hailey burada değil. Sadece arkadaşın olmaya çalışıyorum... sanırım." Bu mu yani? *Şüpheliyim*. Çünkü içimden yurt'a dalıp park bekçisini çirkin şapkasından tutup dışarı sürüklemek geliyor. Evet, kafamda o Smokey Bear'a benziyor.

Kahverengi gözlerinde eskisi kadar ateş yok. "Bu benim ilk seferim diye, daha önce bir şey yapmadığım anlamına gelmez. Senden o kadar da farklı değilim." Bir anlığına beni süzüyor. "İkimiz de sık yaladık. İkimiz de am yaladık..."

"Bu bir yarışma değil," diye sözünü kestim. Birçok konuda birbirimize benzediğimizi biliyordum. İkimiz de geniş bir yelpazede çekicilik hissediyorduk. İkimizin de cinsel iştahı vardı. Ama sadece birimiz, sanki bir anlamı varmış gibi bekaretini koruyordu.

Sanki bir anlamı *varmış* gibi.

Yanakları daha da kızardı.

"Piper?!" park bekçisi çadırının içinden sesleniyor.

"Bir saniye!" diye bağırdı, kapıyı açmadan. Onu başından savıp beni değil de onu başından savmasına biraz şaşırdım. Bana doğru döndü. "Hailey burada değil, ama gitmeden önce onu aramayı planlıyorum. Yani onun yerine geçmeye çalışıyorsan, gidebilirsin." Beni sinek gibi kovdu.

Hareket etmiyorum. "Beş dakika sonra yola çıkıyoruz. Peki park bekçisini nasıl başından savacaksın?"

"Ona sahte bir numara vereceğim." Saçlarını at kuyruğu yapar ve kahverengi saç tellerinin etrafına bir saç lastiği dolayarak bağlar. Bu hareket, tişörtünün altını kaldırarak dantelli mavi külotunu ortaya çıkarır ve gözlerim önce amina, sonra da ona kayar.

Phoebe, ya benim ifademden ya da yakınlığımdan başı dönmüş gibi görünüyor. Omuzlarını kapıya dayayarak, burnundan ölçülü nefesler alıyor. "Hoşuna gitti mi hiç söylemedin."

"Neyi beğendim?" diye soruyorum.

"İlk seferin. Umduğun gibi miydi?"

"Fena değildi, C- eksi, hayal gücü yok, olay yok, sınırdaki sıkıcı." Gözlerinin ayak parmaklarına düştüğünü izliyorum ve onu yeterince hızlı okuyamıyorum.

Gözleri yavaşça tekrar bana yükseliyor. "İlk sevişmenin en iyisi olması gerekmez, değil mi?"

Benden mi, kendinden mi yoksa bizden mi bahsediyor? Nabzım damarlarımda çığgınca atıyor.

Yine kapıya bakıyorum. "Sana acı çekti mi?"

"Hayır," diye zorla çıkardı. "Kibar davrandı. Hatırladın mı?" Yalan söylemiyor.

Elimi saçlarımin arasına geçiriyorum. "Ona sahte bir numara vereceksin, peki sonra ne olacak?"

"Sonra bana daha sonra aramasını söyleyeceğim, ama bana asla ulaşamayacak."

"Sence bu işe yarar mı?" diye soruyorum. "Eğer bu onun için A+, muhteşem, bu dünyadan değil, tanrısal bir deneyimse, sence seni bu kadar kolay bırakır mı?"

Bir saniye düşünür. "Hailey olsaydın, bana 'yemeği bitirip kaç' derdin."

İçimden bir çığlık atıyorum.

Tanrım, kafamın içinde neredeyse kız kardeşimin sesini duyabiliyorum. Hailey'in tek gecelik ilişkilerde böyle davrandığını zaten biliyor muydum? Evet. Ve tek gecelik ilişkilerinde, onlara yapışkan pislikler olma şansı vermek yerine ortadan kaybolmayı tercih etmesine seviniyorum.

Phoebe için de aynısını istediğimi söyleyebilirim. Ama aslında, Phoebe için *ne* istediğimi bilmiyorum, onun... benim olması dışında? Hayır, benim değil. Ona sahip olamam.

Lanet olsun,

bilmiyorum.

Bilmiyorum.

Omuzlarını kapıya daha da dayıyor, ama kalçaları bana doğru açılmış durumda. Dizlerini ne kadar ayırdığının farkında değil sanırım. Kendini bana ne kadar açtığının.

Pamuklu eşofmanımın içindeki sikim ağrıyor ve ben sikimin sertleşmemesi için uğraşıyorum. İkimiz de tahrik olmuş durumdayız. Bu sessiz saniyeler içinde, *birbirimize bakarak* birbirimizin tahrikini körüklüyoruz ve onun yurda geri dönüp park bekçisinin kokusunu alması fikrinden nefret ediyorum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

İyi biri.

Bu değerlendirme benim için yeterli değil.

Phoebe'ye biraz daha yaklaşıyorum ve nefesini tutuyor.

Kaslarım gerilir. "Demek şimdi sen beni bırakıp gideceksin," derim ona.

Arkaya doğru bakar, ama kapı hâlâ kapalıdır. "Çantam..."

"Ben alırım," diyorum.

Kaşlarını çatıp dikleşiyor. "Emin misin?" Park bekçisi konusunda endişeli değil.

Oraya girdiğimde ona ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda endişeli değil.

Bu adamı umursamaması beni rahatlatıyor. İlk seferinin benimki kadar anlamsız olması ise beni daha da kötü hissettiriyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, sen arabayı çalıştır."

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyor.

Cebime uzanıp cep telefonumu uzattığı eline veriyorum. Gülümsüyor, bu sabah gördüğüm ilk gülümseme, ve kız kardeşime anlatmak için heyecanlandığını biliyorum. Bana değil.

Biz en iyi arkadaş
değiliz. Biz başka bir
şeyiz.

O çakıllı sokağa adım atar, ben de çadırın içine girerim. Park bekçisi, büyük boy, ince bir şilte üzerinde çıplak yatmaktadır. İçeri girdiğimde hemen irkilir, sonra ince çarşafı uzanıp aletini örter.

"Boş ver, bakmıyorum," diyorum ona. "Sen de
kimsin?" diye paniğe kapılıyor.

"Hiç kimse." Kapının yanındaki Phoebe'nin spor çantasını alıyorum. Tahmin ettiğim gibi, çanta çoktan toplanmış. Hızlı kaçışlar bizim işimizdir.

"Hey!" diye bağıyor. "O senin değil!" Yatağın kenarından küçük parmağını bile kıpırdatmıyor. Belki de *iyi* biridir.

"Senin de değil." Ona iyice bakmamaya çalışıyorum. Phoebe'nin ilk kez yattığı yatağın görüntüsünün beynime kazınmasını istemiyorum. Lanet olası Smokey the Bear'ı hayal etmek bile beni mutlu eder. "Hayatın güzel olsun." Geldiğim yoldan çıkıp gidiyorum.

Karşı koymuyor, bu da biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Yüzüne bir yumruk atmak isterdim.

Yurtundan iki adım uzaklıkta, çantamda bir titreşim hissediyorum. Phoebe'nin çantasından atma telefonunu çıkarıyorum. *O sönük herife numarasını vermemiştir.* Phoebe aptal değil.

Telefonu açıp kulağıma dayıyorum. "Alo?"

"Rocky?" Elizabeth'in bal gibi sesi hiç şüphesiz onundu. "Telefonum sende mi?"

"Buralarda. Onu çağırabilirim." Arabaya doğru yürüyorum, ama Phoebe'yi gümüş rengi Chevy Impala'nın arkasında yere çömelmiş halde görünce aniden duruyorum. Telefonu kulağında, diğer elini alnına bastırmış.

Ağlıyor.

Siktir. Midem düğümleniyor.

Bekledim ve onu dinledim. "Berbat bir şeydi, Hails. Bütün işi bana yaptırdı, sonra beş dakika kadar dayandı. O kadar mıydı? Çok sert boşaldı, bana teşekkür etti ve lanet olasıca yuvarlandı... evet, benden uzaklaşarak. Kendimi abartılmış bir seks oyuncağı gibi hissettim... lanet olsun, bahse girerim seks bebekleri bile bundan daha fazla sevgi görür." Sesi çatladı ve o beni fark etmeden geri çekildim.

Ciğerlerimde ateş yanıyor. Zehirli dumanlar soluyorum. Onun çadırına dalıp o pisliği yumaklamak için kendimi çok zor tutuyorum. Pişmanlık, suçluluk duygusu, göğsümde birikiyor ve Oliver'ın haklı olup olmadığını merak ediyorum. Phoebe ile yatmalı mıydım acaba?

Yapama

m.

Yapama

yız.

Sanki fiziksel olarak ikiye bölünüyor gibi hissediyorum. İki yöne o kadar şiddetle çekiliyorum ki, içimdeki acı içgüdüsel.

"Rocky? Hala orada mısın?" Annesi hala telefonda. "Aslında
meşgul," diyorum Elizabeth'e.

"Sorun değil. Hepimizin üzerinde durması gereken bir mesele
var." Hareketsiz kalıyorum. "Herkes mi?"

"Evet," diyor o, sanki kaybolan bir anahtar demetiyle uğraşıyormuşuz gibi. Ama dokuzumuzun bir araya gelmesini gerektirecek bir konu, o kadar da önemsiz olamaz. "Yaklaşık bir saat sonra koordinatları

. O zamana kadar batıya doğru ilerle."

"Telefonla söyleyebileceğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Patlayan tek şey MySpace değil," diyor. "Facebook da hızla yayılıyor.

Özellikle de buradaki üniversitelerde."

"Kahretsin," diye küfrediyorum. Sosyal medya. Annem, internete fotoğraf yüklemenin artan popülaritesiyle mücadele etmek için *yeni stratejilere* ihtiyacımız olduğunu hepimize uyarıyordu. Sanırım o zaman geldi.

Bir aile dolandırıcılık semineri uğruna işimi bırakmak pek hoşuma gitmiyor.

Ama ebeveynlerimiz akıllı olmasalardı bu kadar ilerleyemezlerdi ve ben onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum. Onların oyununda bir adım önde kalmanın tek yolu bu.

YİRMİ YEDİ

Phoebe

şİMDİ

"Lanet olsun," diye inliyor Rocky, marketin koridorunun ortasında telefonuna bakarak. Alışveriş arabamı süt ürünleri buzdolabının yanında durduruyorum. Kapanışa yirmi dakika var ve kasiyer dışında markette kimse yok. Bir koridor ötedeki Hailey ve Oliver hariç.

Normalde olduğundan daha rahat konuşuyoruz, ama bu market şehrin kenarında olduğu için bu riskli bir hareket gibi geliyor. Yerel halkın pek tercih ettiği bir yer değil.

"Ne oldu?" Jake, bir şişe Bordeaux'yu boynundan tutuyor.

"Senin muhtaç orospu kardeşi," diyor Rocky, bu sözler o kadar doğal bir şekilde çıkıyor ki ben bile şaşıyorum.

Kaşları havaya kalkıyor. "Tamam, bu senin için bile çok çirkin bir laftı."

Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Elimde değil. Trent parazit gibi bir sülük." Diğer eliyle mesaj yazarken dalgın bir şekilde bir karton sütü alıyor. "Poker gecesi için bana gelmemi istiyor."

Yüzümü buruşturuyorum. Rocky için poker gecesi bir itidal sanattır. Gözünü bile kırpmadan tüm grubu silip süpürebilir, ama aktif olarak ortalama bir oyuncu olmaya çalışmak zorundadır.

Rocky, yağsız sütü aldığını fark eder ve somurtarak geri koyar. Çikolatalı sütü alıp ona uzatıyorum. Bu hareketim karşısında gri gözleri yumuşuyor, ama ortalıkta insanlar var.

Öpüşemeyiz. El ele tutuşamayız. Düşündüğüm kadar acı verici değil, çünkü bakışlarına derinlemesine baktığımda "Sonra" diyor. Ve bizim "sonralarımız" genellikle en kavurucu sıcak getirir. Jake, gözleri boş market reyonunda dolaşmaya başlamadan önce bizi dikkatle izliyor. Hem Jake hem de Rocky, sanki bir saat önce yönetim kurulu toplantısından çıkmış gibi şık takım elbiseler giyorlar, ama aslında country kulübünde bir şarap tadım gecesine katılmışlar.

Konuklara Adelaide Hills bölgesinden Yeni Zelanda beyaz şarapları ikram ettim ve Claudia'yı kızdırmak için elimden geleni yaptım. Ona sürekli tatmasını teklif ettim, ama dudakları giderek daha fazla kıvrıldı.

Benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor ve "Git" diye emredip havayı çırpmasına rağmen, aptal numarası yapıp geri döndüm. Bir türlü gitmiyorum.

Dinlemeyece

ğim.

Uymayacağı

m.

İçimdeki canavarı ortaya çıkarmaya çalışmak eğlenceliydi, ama ne yazık ki Rocky farklı bir tür canavarla uğraşiyor.

"Ya onu bir kez başından savarsan?" diye soruyorum Rocky'ye. "Bu gerçekten her şeyi mahveder mi?" "Bu onu kızdırır. Arkadaşlarının kontrol altında olmasını sever."

"Ben de seninle gelirim," diyor Jake, bana Bordeaux şişesini uzatarak. "Phoebe olmadan." Son günlerde Jake'in, iki ailemiz dışında hiç kimsenin onu içtenlikle ve samimi bir şekilde önemsemediği Rocky'ye "ağabey" gibi davranmaya çalıştığı daha da netleşti.

Rocky'nin bununla ne yapacağını henüz bilmediğini sanıyorum. Sinirlenmekten başka. "Davet edilmedin, tatlım." O, kuru bir gülümseme atıyor.

"Ben bir Koning'im," diyor, sarsılmaz bir özgüvenle. "Davetiyeye ihtiyacım yok."

Rocky, neredeyse etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırır. "Doğrusu... Kardeşinle başa baş mücadele etmeni izlemeyi seviyorum, ama ona *aslında* söylemek istediğim şeylerin yaklaşık yüzde ellisini sen söylüyorsun."

"Sen bir senaryo mu yazmak istiyorsun? Ben de onu ezberleyeyim mi?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Ciddi misin?"

"Her şeyi yaparım," der Jake, öfkeyle. "Cinayet hariç."

"Bunu söylemene bile gerek yok," derim, şarabı sepetin içindeki donmuş pizzanın yanına nazikçe yerleştirerek. "Biz aldatmak için eğitildik, öldürmek için değil."

Jake, Rocky'ye bakarak uzun ve güçlü bir nefes verir. "Trent'e daha ne söylememi istiyorsun? Sen söyleyemiyorsan ben söylerim."

"Boş ver." Rocky tekrar mesaj atar.

"Grey," der Jake zorla. "Bırak da sana yardım edeyim."

Rocky gözlerini ekrandan kaldırır. "Benim gibi olmak istemezsin dostum. Kafamın içinde neler döndüğünü bilmek istemezsin."

"Belki de isterim."

"Hayır. Yüzde elli asit olman iyi, çünkü yüzde yüze çıkarsan, sadece kendini yakarsın."

Jake'in sert göğsüne hafifçe vurdu. "Bırak gitsin, Prens Arthur."

"Kral Arthur demek istedin herhalde."

"Henüz gerçek bir kral değilsin."

Rocky de Jake'i önemsiyor.

Ben bu yeni kurulan dostluğun etrafına kalpler çizip kendimi beğenmiş bir şekilde sevinirken, o bana çoktan ateşli bir "*defol git*" bakışı atıyor. İki karşı bir durumun can sıkıcı yönlerine rağmen. Ben ne kadar çok sevinirsem, Rocky de beni omzuna atmaya bir saniye kalmış gibi o kadar çok bana dik dik bakıyor.

Bunu denemesini isterim.

Ben bu konuşmayı uzatmaya çalıştığım için o arabayı ileri doğru çekiyor ve araba ellerimden kayıp gidiyor.

Ona orta parmağımı gösteriyorum. Kısa süre sonra mevsimlik ürünler reyonuna geliyoruz ve Paskalya yaklaşırken, pastel renkler ve tavşanlarla dolu dağ, sanki çocukken çok *sevdiğim*, oldukça tuhaf bir çocuk videosu olan *Wee Sing in the Big Rock Candy Mountains*'a girmişiz gibi hissettiriyor bana.

Nova bunun çığgınca olduğunu söylüyor.

Jake bana dönüyor. "Yarınki brunch hakkında."

"Ne olmuş?" diye soruyorum.

Onun ailesinin brunch'ları artık bir gelenek haline gelmiştir ve genellikle hava durumundan bahsedilen sıkıcı toplantılardır. Claudia'ya Jake için tek seferlik bir kız arkadaş olmadığımı hatırlatmak için benim varlığım her zaman zorunludur.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp arabaya serer. "Yarın sabah gitmek zorunda değilsin."

"İptal mi edildi?" Onun sık sık yaptığı gibi, kollarını dirseklerine kadar sıvamasını izliyorum. Bunun bir sinir belirtisi olduğunu düşünmüştüm.

Rocky, Jake'in gergin olmadığını söyledi. Koruyucu davranıyor. Sanki birisi ya da bir şey için savaşmak için fazladan yükten kurtuluyormuş gibi.

"Hayır, hala geçerli," diyor Jake. "Ama ikiniz de aylardır neredeyse her gün benim ailemle uğraşıyorsunuz. Durmak yok. Rahatlamak ya da haftalar önce ebeveynleriniz hakkında öğrendiklerinizi sindirmek için bile. Bir ara verebilirsiniz..."

"Duraklama yok," diye keskin bir şekilde araya girdi Rocky. "Bu, bir düğmeye basarak durdurabileceğin bir oyun değil."

"Rocky haklı," diyorum. "Bizim işimiz, hasta olduğun için izin alabileceğin türden bir iş değil. Ya hep ya hiç türünden bir şey."

Jake ensesini ovuşturur, sonra elini arabaların metal çerçevesine koyar. "Sanırım sadece hepiniz için endişeleniyorum. Bu küçük bir mesele değil."

Soyumuz. DNA'mız.

Ama benim dünyam, Tinrock'larınkı kadar sert bir darbe almadı.

Rocky, Hailey, Trevor.

Hayatım boyunca inandığım şey bu olduğu için, Elizabeth'in kızı olduğum için gerçekten üzölmek ya da şikayet etmek zor. Ama Rocky... O her şeyi sakinlikle karşılıyor. Sanırım, belki de biyolojik olarak Addison ve Everett'in çocuğı olmadığı için biraz rahatlamıştır. Belki bu, onları nefret etmesini ruhu için daha kolay hale getiriyordur.

"Endişeni başka bir yere yönelt," diyor Rocky. "Hepimiz iyiyiz..." Market arabasının tekerlekleri gıcırdıyınca sesi kesiliyor.

Hailey, koridorumuzdan yavaşça alışveriş arabasını iterek geliyor. Dün o dizüstü bilgisayarını kullanırken saçlarını taramaya çalıştım, ama bu gece platin rengi saçları, sanki yataktan yeni kalkmış gibi karışmış ve kabarmış.

Ama gerçekten uyuduğundan bile emin değilim. Plajda DNA sonuçlarını okuduğumuzdan beri işten o kadar çok gün kaçırdı ki, her ne tür bir tavşan deliğine iniyorsa, keşke beni de yanında götürse.

Ona dedim ki, "Lütfen, Hails. Konuş benimle."

"Ne gerçek bilmiyorum... Phoebe, bilmiyorum. O kadar çok şey... mantıklı gelmiyor ve bir sürü varsayım var... Ben... ben yapamıyorum, yapamıyorum." Kendine çekildi, kafasını tırmaladı ve ben de derin nefesler alana kadar kollarımı ona doladım.

Markette, Oliver alışveriş arabasının önünde duruyor. "Pembe mi, sarı mı?" Elinde iki paket marshmallow civciv tutuyor.

"Sarı," diyor Hailey, dalgın ve boş bir bakışla.

"Klasik." Paketi burnuna hafifçe vuruyor ve dudakları geçici bir gülümsemeye seğıriyor. Sonra Peeps'leri arabaya atıyor.

Hailey duyulmayacak bir şeyler mırıldanıyor. Oliver ya anlıyormuş gibi yapıyor ya da onun anlaşılmaz dilini öğrenmiş, çünkü başını sallıyor.

Bütün hafta boyunca, her zamanki dumanlı makyajından vazgeçmiştir. Siyah göz kalemi yok. Göz farı yok. Dudak parlaticısı bile yok. Yirmi dört yaşından daha genç görünüyor.

Rocky, kız kardeşinin sağlığı ve ruh haliyle ilgili endişe dalgasını bastırmaya çalışırken yüzünde karanlık bir ifade var.

Eğer sıradan insanlar olsaydık, ona şimdiye kadar biriyle konuşmasını söyledik. Bir danışmanla. Bir psikiyatristle. Ve sadece bu kasabanın çekici yarı zamanlı terapisti olabilecek, ancak bunu destekleyecek hiçbir yeterlilik derecesine sahip olmayan Oliver'la değil.

Jake parmaklarını güçlü çenesine sürüyor. Keskin bir bakışla Rocky'ye dönüyor. "Ne diyordun? Herkesin iyi olduğu mu?"

Rocky burnundan keskin bir nefes alır. "Üzerinde çalışıyoruz."

"O iyi olacak." Sık sık başımı sallıyorum, çünkü durumun daha da kötüye gideceği bir senaryo hayal edemiyorum.

Daha kötüye gidemez.

Tek çözüm, Tinrockların kökenini bulmak olacak, ama Rocky ve ben araştırmaya dahil olmaya çalıştığımızda, her seferinde her şeyi hallettiği konusunda ısrarcı oluyor. Carter ve Jake'in olayları bir araya getirmesine yardım ettiğini söylüyor.

Bizim Konings'lere odaklanmamız gerektiğini söylüyor.

Alışveriş arabası bizimkine yaklaşırken daha yüksek bir gıcırta çıkartıyor ve içinde Paskalya sepetleri, çikolata tavşanlar ve lavanta rengi tüylü, sarkık bir peluş tavşan olduğunu görüyorum. Bir gözük eksik.

"O çirkin tavşan indirimde olmalı," diyorum.

Rocky telefonundan başını kaldırmıyor. "Phoebe artık tam anlamıyla tutumlu bir prenses oldu."

"En azından bütçe yapmayı biliyorum." Sayılır.

Neredeyse gülümsüyor, ama öfkeyle yazıyor.

"Çirkin tavşanı beğendim," diyor Hailey bana ve ben bir anda kendimi çok mutlu hissediyorum. Bizi dinliyormuş! O da burada.

"Kesinlikle almaya değer, Hails. Her çirkin tavşanın bir yuvaya ihtiyacı vardır."

Oliver, sarkık kulağındaki etiketi kontrol eder. "İndirim yok, ama kasiyere sihrimi kullanacağım. Tam fiyat indirimi." Jake'e göz kırpar. "Nasıl yapıldığını öğren, Koning evlat."

"Ya da ben ödeyebilirim," diyor Jake.

"Ya da benim yaptığımı yapabilirsin. Her örümceğin bacaklarını esnetmesi gerekir," diye fısıldıyor gizlice, gülümsemesi bulaşıcı. Beni içine çekiyor ve benim de onun gibi olmak istememi sağlıyor. Bir örümcek. Kurnaz. Zeki ve kurnaz. Sırıttıyorum. Arabadan atlıyor ve Jake'in etrafında adeta süzülüyor, sırf en üst raftan beyaz tavşan kulaklarını koparmak için. Onları kendi kafasına takıyor. "Sana ipuçları ve püf noktaları vereceğim..."

"Onu yoldan çıkarmayın," diye uyarıyor Rocky.

"Sadece onu aramıza katıyorum." Oliver, yumurta boyama setlerinin bulunduğu rafa yaslanır. Jake ona yer açmak için kenara kaymaz, bu yüzden omuzları birbirine değiyor, ama Oliver asla korkacak biri değildir. Jake'e karşı gülümsemesi yumuşar. "Bu çok cazip. Hayatlarımız. Bizim hakkımızda her şeyi bilmek istiyorsun."

Jake kaşlarını kaldırır. "Yalan söylemeyeceğim, istiyorum."

Oliver sanki bir skandal olmuş gibi bana şaşkın şaşkın bakar. "Yalan söylemeyecek."

Ben burun kıvrırım. O sırtıp Jake'e daha ciddi bir şekilde, "Fazla derine inme. Bulduklarını beğenmeyebilirsin," der.

"Kötüye işaret," derim kardeşime. Bana tavşan kulağını sallar.

Jake korkmuş görünmüyor. Yasak meyveyi çoktan ısırmış. Zaten geri dönüş yok.

Tavşan şeklindeki bir gece lambasının fiyatına bakıyorum. Pençeleri arasında bir çilek var. Yirmi dolar mı? Aklını mı kaçırdılar? Birdenbire gevşek tutuşumdan koparılıyor ve ben arkamı dönüyorum.

"Rocky," diye suçluyorum.

"Ben senin için alırım." Yarı bana odaklanmış, yarı telefonuna sinirlenmiş durumda. Benim için mi alacak? "Param var."

Az da olsa birikim yapabilmiştim. Hepsi Hailey ve benim Jake'in teklifini kabul edip kirayı ödemekten vazgeçmemiz yüzünden. Belki masrafları karşılayabilirdik, ama Hailey'nin kaç gün ücretsiz izin aldığı düşünülürse bu mümkün değildi.

Onun zamanı, Katherine'in bağırmaalarına maruz kalmaktansa bu gizemi çözmek için harcanmalı. Ona ihtiyacımız var, ama aynı zamanda onun sağlıklı olmasına da ihtiyacım var.

Jake'in işin sonunda alacağı ödemeyle, para artık pek sorun olmayacaktır. Bu biraz rahatlatıcı. Ve dolandırıcılığa geri dönmekten bu işi başaramadığım için kendimi kötü hissediyor muyum? Belki... belki de hayır.

Benim işim bu. Bazen, hatta sevdiğim şey bu. Bu, bir Olimpik yüzücüye havuzdan uzak durmasını söylemek gibi bir şey.

"Paran olduğunu biliyorum," diyor Rocky, gözleri sanki *"Ben senin sevgilinin, Phebs" der gibi* benimkilerle buluşuyor. *Bunu senin için alabilirim.*

Kalbim çarpıyor. Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Evet, tamam," diyorum kayıtsız bir şekilde. "Sen alabilirsin."

"Bu kadar heyecanlı konuşma."

"Ohh, *çok teşekkür ederim, Rocky.*" Rafın üzerine yaslanıp elimi alnıma koyuyorum. "Sen olmasan ne yapardım ben?" Ona sert bir bakış atıyorum. "Daha mı iyi?"

"Sen tam bir..."

"Harika, iyi kalpli, zarif bir ruh." "Drama kraliçesi."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Sözünü geri al."

Şimdi sırtıyor. "Hayır." Elinde gece lambasıyla koridorda geriye doğru yürüyor. Oliver ona bir kutu Cadbury Creme Eggs atıyor. "Tatlı düşkünleri için."

O da yakaladı. "Teşekkürler dostum."

Gülümsemem yerini daha derin bir kaş çatışına bırakıyor. "Gidiyor musun?" diye sesleniyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. *Onsuz beş saniye idare edebilirsin. Sonsuza dek gitmiyor.*

"Gitmek zorundayım," diyor Rocky, sonra Jake'e soruyor, "Poker gecesine geliyor musun, gelmiyor musun?"

Jake tereddüt eder, mavi gözleri Hailey'de takılır. Sanki en büyük pişmanlığı onu geride bırakmış gibi. Sormak istiyorum, bunu sormam *lazım*. "Evet, geliyorum," der Jake. "Hailey?"

Gözleri yavaşça ona doğru yükselir. "Sonra görüşürüz?"

"Evet." Daha hızlı başını sallar. "Kesinlikle. *Treachery in Death* hakkında fikir alışverişinde bulunmalıyız." Bir kitap olmalı. Belki kitap kulübü için?

Oliver market alışverişlerini inceleyip besin değerleri etiketlerini kontrol ediyor ve Jake yanlarından geçerken kardeşim sahte erkek arkadaşına Hollandaca bir şeyler söylüyor. Ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Sana daha önce de söyledim," diyor Jake, "Hollandaca bilmiyorum."

"Bakıp öğren," diyor Oliver kaygısızca, ama Hailey biliyor olmalı. Yüzü kıpkırmızı olmuş ve birdenbire telefonuyla çok meşgul hale gelmiş.

Rocky'ye odaklanıyorum, ama o bu sinyalleri almıyor. Saatinden saati kontrol ediyor.

Jake, Rocky'nin peşinden çıkarken otoriter adımlarla yürüyor, ama Rocky hala geriye doğru yürüyor, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda. Onun korkutucu derecede çekici, kendinden emin yürüyüşü beni içine çekiyor. Veda öpücüğü ya da sarılma yok.

Bana çilekli tavşan şeklindeki bir gece lambası alacak.

Yakında beni görecek.

Öyle olsa iyi olur.

Çünkü ona da bir şey olmasını istemem.

Yine öne dönüp gözden kaybolduğunda, derin bir nefes alıyorum ve sonra Oliver'ın tavşan kulaklarını rafa geri koyduğunu görüyorum.

Hailey de görüyor. "Sen de mi gidiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Ben de erkeklerle poker gecesine davet edildim." Bana veda etmek için sarılır, sonra Hailey'i daha sıkı sarar. Onu salladığında Hailey'in yüzünde bir gülümseme belirir. Sonra onu yere indirir.

"Olly," der, ama düşüncesi yakalanır ya da kaybolur.

"Kötü ol ve biraz uyu." Yanaklarını öper, sonra alını. "Kendin için yap bunu, Hailstorm. Eğer bunu yapmazsan, Phoebe için yap. Kız kardeşim senin yüzünden saçlarını döküyor."

"Kaybetmiyorum." Kollarımı kavuşturuyorum.

Oliver sadece gülümser, sonra elini veda etmek için kaldırır ve marketten dışarı çıkar.

Beni en iyi arkadaşım ile baş başa bırakır.

Gergin olmamalı. Ya da garip, ama Hailey bana değil, savaş botlarına bakıyor. Market arabası aramızda duruyor.

"Bunu konuşmak zorunda değiliz," diyorum. "Seni rahatsız eden her neyse." Belki de ona bir kaçış yolu vermemeliyim, ama şu anda onu gerçekten zorlayabilir miyim? "Hadi kasaya gidelim." Arabayı itmek üzereyim, ama o beni durdurmak için tutamağa tutunuyor.

"Şey... ben..." Gri gözleri gergin bir şekilde bana doğru kaydı. "Şu anda başımda bir sürü şey var..." Derin bir nefes aldı. "Carter'ı her zaman sevdiğimi biliyorsun." Adını söylemek bile boynuna kızarıklık yayıyor. "On yedi yaşında ilk tanıştığımızda ona *deli gibi* aşık olmuştum. Hem de *anında*. Sadece çok yetenekli olması değil. O, ortamı aydınlatıyor ve ben... bilmiyorum, sanki beni de aydınlatıyormuş gibi hissettim."

Dudaklarım daha da yukarı kalkıyor, sonra onun "*hissettim*" dediğini fark ediyorum.

Geçmiş zaman. "Bu değişti mi?" "Ben ve o, annemle babam gibi olacağımızı düşünmüştüm. Bunu biliyorsun."

"Evet." Elbette Hailey'in, kendisi ile usta sahteci arasındaki bu destansı dolandırıcı romantizmini hayal ettiğini hatırlıyorum. Ama bu, hayatlarımız altüst olmadan çok önceydi. "Artık bunu istemiyor musun, çünkü Addison ve Everett'i farklı bir gözle mi görüyorsun?" Onlar Hailey'e, hepimize yalan söylediler. Artık onları idolize etmek kolay olmayacaktı.

"Anneme benzemek istediğimden emin değilim," diye itiraf etti Hailey, sesi titriyordu. "Carter uzun süre aynı yerde kalmaktan nefret ediyor, ben de öyle olduğumu sanıyordum. Bundan nefret edeceğimi sanıyordum Phebs, ama... gitmek istemiyorum. Dedikoduların her yerde olduğunu biliyorum, bizim hakkımızda bile, ama küçük bir kasabada olmayı seviyorum. Festivalleri ve insanların beni tanıyıp gülümsemesini seviyorum—*huysuz* görünsem bile gülümsüyorlar. Beni buralarda gördükleri için beni tanıyorlar ve bu bana... sanki bir yere aitmişim gibi hissettiriyor." Yüzü çirkin bir ağlamaya büründü.

Midem düğümlenmiş halde ona doğru yaklaşıyorum, ama o cılız bir sesle,

"Bekle," diyor. Geri çekilip, el arabasının diğer tarafında kalıyorum.

"O gidecek," diyor Hailey, gözlerini silerek. "Carter bana açıkça söyledi ve o buradayken birlikte olmamamızın daha iyi olacağını söyledi. Durumumun iyi olmadığını anlayabildi ve seks yapıp sonra çekip gitmekle durumu daha da kötüleştirmek istemedi." Burnunu çekiyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Ben daha gençken birlikte yatmıştık, biliyorsun, ama ona katıldım çünkü yeniden bir şeyler başlattıktan sonra onun gitmesine dayanabileceğimi sanmıyorum. Şu anda değil." Yine gidonu kavradı. "İngiltere'ye geri döneceğini bilmek zaten yeterince zor."

Bunu düşünürüm. “Kendin için farklı bir şey hayal etmen normal, Hails. Geçmişte istediğin şeyin şu anda ihtiyacın olan şey olmayabileceğini hissetmen normal.”

“Kardeşim için de böyle mi hissediyorsun?” diye sordu sessizce.

Rocky’yi hep istemiş miydim? *Evet*. Şu anda ihtiyacım olan o mu?

O, ihtiyacım olan tek şey.

Ama onunla bu kadar samimi olacağımı da hiç düşünmemiştim. “Sanırım benim durumumda, kendime hiçbir şey hayal etme izni vermedim. Ne bir ilişki, ne birlikte gerçek bir gelecek, *hiçbir şey*. Ona bu kadar çok ihtiyaç duymak istemedim.”

Hailey anlayışlı görünüyor, ama kafasına takılıyor ve sıkıca kapalı gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyor. “Bu kadar karmaşık olmamalı.”

“Ne olmamalı?”

“Duygular. *Seks*.” Bir gözyaşı selini daha tutmaya çalışırken burnu kızarıyor. “Hâlâ bana bir şey söylemediğini hissediyorum,” diyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor, ama yine gerginleşerek, çatlamış siyah ojesini kurcalıyor.

“Jake ile mi ilgili?” diye merak ediyorum, çünkü flörtçü içgüdülerim harekete geçiyor. “Ondan hoşlanman sorun değil. Sanki onunla birlikteymişim *gibi* değil ya, beni rahatsız etmez.”

Sessiz kalıyor.

“Ve onu sevmemek için bir neden yok, değil mi?” diye devam ediyorum. “Yakışıklı ve sana karşı tatlı, ve burada olacak. Victoria’dan ayrılmayacak. Dürüst olmak gerekirse, onun da sana karşı hisleri olabilir diye düşünüyorum. Ama ona sormadım... ve saçmalıyorum.”

“Jake’i seviyorum,” diye itiraf eder Hailey yumuşak bir sesle ve tavşan dekoruna bakmaya başlar. “Sanırım onun kalbini seviyorum. Sanırım en çok onların kalplerini sevmişimdir hep. Ne kadar derin olduklarını. Ne kadar uzanıp uzanırsan uzan, ama asla dibine ulaşamayacağını. İçine düşmek çok kolay.” Sersemlemiş gibidir.

Kalpleri *mi*?

“Ama bu... ciddi bir şey değil,” diyor, dikkatini tekrar bana çevirerek. Yorgun, sulu gözlerini ovuşturuyor. “Onunla çıkmazdım.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Çünkü kasaba onun benimle olduğunu mu düşünüyor?” Jake ile birlikte olmak mı istedi? Arkadaşımın *Mystic Pizza* romantizmini yaşaması önünde engel mi oldum?

“Hayır, çünkü ben ilişki yaşamam. Şu anda kendime bile zar zor bakabiliyorum, Phebs.” Garip nefesler alıyor. “Zamanımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, *gerçekten* önemli olan tek şey, nereden geldiğimizi ve neden bu kasabadan ayrılmamızı istediklerini bulmak. Çünkü ya burada kalmak gerçekten güvenli değilse?”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözleri korkuyla doluyor. “Sana bir şey söylemeliyim. Wolfe ailesi hakkında.”

YİRMİ SEKİZ

Phoebe

Marketin otoparkından ayrılmadık. Yağmur Honda'mıza yağıyor, biz de arka koltukta sığınıyoruz. Uzunlamasına uzanmış, birbirimize bakıyor ve kendimizi kapılara dayıyoruz. Market poşetleri ayaklarımızı gizlerken, içlerine dalıyoruz.

Hailey bana sarı bir marshmallow civciv uzatıyor, sonra kendisi için bir tanesini ikiye bölüyor. "Wolfes ailesiyle ilgili ayrıntıların çoğu Tarih Derneği'ndeki eski kayıtlarda gömülü durumda. Stella Fitzpatrick başkan olduğu için içeri girmek daha da zorlaştı. Arşivleri incelemek için izin istedim ama o *hayır* dedi."

Ah, *Stella*. Claudia'nın kibirli en iyi arkadaşı can sıkıcı bir engel olacaktı. "O *hayır*'ı kışına sokabilir."

Hailey hafifçe gülümsedi. "Keşke orada olup ona haddini bilsen."

"Seni dışarıda bırakmasının sebebi neydi?"

"Özel erişim izni almam gerektiğini söyledi ve bunun için arşiv araştırması sertifikası almam gerektiğini söyledi. Bunun *yıllar* alacağını söyledi. Saçmalık gibi geldi. Beni de seni de pek sevmiyor. Carter da ondan izin istedi ama onu da reddetti. Sanırım onun benimle olduğunu biliyordu. Kütüphanede ve sabahları Seaside Griddle'da dizüstü bilgisayarlarımızla birlikte görülmüştük."

Alternatifleri düşünüyorum. Geceleri Tarih Derneği'ne gizlice girip kitap çalmak... Bu ne güvenli ne de gerçekçi bir seçenek. Muhtemelen her yerde kamera vardır ve en son ihtiyacımız olan şey şerifin bize özel ilgi göstermesidir.

"Peki ya Jake?" diye soruyorum. "Stella Jake'i *seviyor* ve onun soyu muhtemelen oranın her yerinde. Ona, Amerikan Devrimi'nde savaşmış akrabaları olup olmadığını öğrenmek gibi, atalarıyla ilgilendiğini söyleyebilir."

"Onu da yardıma çağırdım."

Gülümsemem ortaya çıkıyor. Zeki en iyi arkadaşım tarafından halihazırda uygulanacak kadar değerli bir fikir bulduğum için kendimle gurur duyuyorum.

Hailey tavuğunu küçük parçalara ayırıyor. "Jake onu tatlı dille ikna edip içeri girmesine izin verdirdi, ama sonra şansını zorladı ve benden bahsetti. Beni de onunla birlikte içeri sokmaya çalıştı."

Vücudum kaskatı kesildi. "Giriş iznini iptal mi etti?"

"Evet." Küçük bir parça yiyor ve başparmağındaki sarı şekeri yalıyor. "Bir hafta sonra Oliver'a denettim. Stella'yı ikna edip içeri girmeyi başardı."

Umutlarım yeşerir.

"Ama ona sadece on dakika süre verdi. Kağıda zarar vereceği için fotoğraf çekmek yasaktı, ama o flaşsız birkaç fotoğraf çekti. Ne yapacağını"

. Ona gazeteleri aramasını söyledim, ama tarihler hakkında sadece kabaca bir tahminim vardı. O kadar... o kadar uzun süresi yoktu."

Marshmallow'u yutuyorum ve boğazımdan kalın bir topak halinde geçiyor. Çünkü Hailey aniden bembeyaz oluyor. Göz açıp kapayana kadar, arkasındaki sol kapıyı hızla açıyor ve fırtınanın ortasına doğru eğiliyor. Asfalta kusuyor.

"Hails!" Koltukta dizlerimin üzerine çöküyorum, market poşetleri paspasların üzerine yuvarlanıyor ve uzanıp, sıırılsıklam olmadan önce onun platin sarısı saçlarını tutuyorum.

Kapı açıkken rüzgar uğulduyor, yağmuru Honda'nın içine üflüyor. Ben sırtını ovarken o öğürüyor. İkimiz de ıslanıyoruz ama şu anda kısmen boğuluyor olsam bile ona olan endişem azalmazdı.

"Sorun yok, Hails. Sen iyisin."

Uzun bir dakika sonra, tükürüyor, sonra koltuğa geri kayıyor ve ben uzanıp kapıyı onun için kapatıyorum. Ben saçındaki suyu sıkarken o inliyor.

"Al, burada bir yerde Snapple var..." Market poşetlerini arayıp ona şeftali çayı uzatıyorum.

Sanki tüm enerjisi tükenmiş gibi, kapağı yavaşça çevirip açar. Uykusuzluğu bir yana, şimdi fiziksel olarak da hastalanıyor. Endişe seviyem tavan yaptı.

"Pek iyi görünmüyorsun," diyorum ona. Hâlâ olabildiğince solgun.

"Sanırım bir şeye yakalanıyorum." Elinin tersiyle ağzını siliyor ve Snapple'ın kapağını kapatıyor.

Artık sıırılsıklam değil, sadece nemli olan saçlarını bırakıyorum. "Neden bir doktora gitmiyorsun?"

Saçlarını siyah bir lastikle bağlayıp, alçak bir at kuyruğu yapıyor. "Bunun için Hailey Thornhall adına evrak doldurmam ve aile geçmişiyile ilgili formlar sunmam gerekiyor. Ne yazarsam yazayım, bu kalıcı olacak ve sadece beni ilgilendiren bir şey değil."

Ne demek istediğini anlıyorum.

Rocky ve Trevor gerçek hayatta biyolojik olarak akraba olmayabilirler, ama bu kasabada onun kardeşleridir. Kardeşleriyle konuşmadan akciğer hastalığına dair bir aile geçmişi uydurmaya başlayamaz.

Daha önce hiç bu kadar silinmez takma adlar uydurmamıştık.

"Seni Rhode Island'a götürebilirim," diyorum. "Sahte kimliklerinden birini al, böylece Hailey Thornhall adına herhangi bir evrak işine bulaşmak zorunda kalmazsın."

"Hayır, sorun değil." Snapple'ın kapağını açıp bir yudum daha alıyor. Yanaklarına yeniden pembe bir renk gelmiş. "Bence bu gerçekten yirmi dört saatlik bir virüs, Phebs. İyileşeceğim."

"Yine de, yirmi dört saat sonra iyi olmazsan Providence'a gidiyoruz. *Hayır* cevabını kabul etmeyeceğim. Seni arabaya tıkacağım."

Yan yana bir gülümsemeyle bana bakıyor. Gözleri yaşlı, duygusal bakışlarla. "Bunun için seni seviyorum."

Marshmallow civcivleri market poşetine geri koyuyorum. Hailey'in ani mide bulantısına bunların neden olup olmadığından yüzde yüz emin değilim, ama suçlu olduklarını iddia ediyorum. Poşeti tekrar paspasların üzerine atıyorum.

"Peki Oliver, Wolfe'lar hakkında ne bulabildi?" Konuyu tekrar önceki konumuza getiriyorum.

"Aile ağaçları. Bir noktadan sonra, bu... *ürkütücü*. Kasabada kimse bunu anlatmayı sevmemesi mantıklı geliyor. Ve bence, birçok insan için bu bilgi yıllar içinde kaybolmuş. İnternette yok. İzini sürmek kolay değil. O zamanlar burada olanlar dışında kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor muhtemelen."

O telefonundaki fotoğrafları açarken ona yaklaşıyorum. Oliver sararmış bir gazetenin fotoğrafını çekmiş. Yazı tipi solmuş ama ne olduğu belli.

“Bir ölüm ilanı,”
diyorum. “Dört tane
bulmuş.”

Dört ölüm mü? On dakika içinde kaç gazeteyi taramış olabilir? “Dördünü bulmak için nasıl bu kadar zamanı oldu?”

“Çünkü hepsi aynı yıl içinde öldü.” Sırtımdan bir
ürperti geçiyor.

“Emilia Wolfe’un rahmetli kocası ilk ölen oldu,” diyor Hailey, ölüm ilanını yakınlaştırmak.
“Uykusunda kalp krizi.” Okumaya devam ediyor: “William Wolfe, sadık eşi Emilia’yı ve üç
sevgili çocuğunu geride bırakıyor.” Gözleri bana dönüyor. “İki oğlu ve bir kızı.”

Aniden aklıma geliyor. “Kız... Varrick’le evli olan mı?” O, Emilia’nın *damadıydı*, sadece evlilik
yoluyla bir Wolfe olmuştu.

“Evet.” Hailey fotoğrafları kaydırıyor. “Daphne.” Gazete, Emilia’nın kızının bir vesikalık fotoğrafını
basmış. Kabarık saçlar ve kakül, ince omuzlarda kabarık kollu bir elbise—sanki seksenlerin balo
fotoğrafı gibi. “Öldüğünde sadece yirmi iki yaşındaydı. Ama ikinci ölüm o değildi.”

Hailey doğru fotoğrafı bulur, sonra yakınlaştırmaya çalışır. Gazete buruşuk, daha soluk ve
yırtılmıştır. “William Wolfe vefat ettikten sonra, sıradaki ilk oğlu Christian Wolfe’du,” der Hailey. “Bir
araba kazasında öldü.”

Aklımda pek çok soru var. “Başka bir araba ile kaza mı yaptı? Yoldan çıkıp bir ağaca mı çarptı?”

“Bu ayrıntılar burada yok.” Fotoğrafa gözlerini kısarak bakar. “Evli olup olmadığını
öğrenmeye çalıştım ama o kayıtları da bulamadım. Ne onun için ne de küçük kardeşi için.”
Telefonu indirip, başka bir ölüm ilanı fotoğrafına kaydırır. “İkinci oğul, Brent Wolfe, bir hafta
sonra liman köprüsünden atlayarak intihar etti.”

Midem düğümleniyor. “Peki ya Daphne?”

“Ondan iki ay sonra aşırı dozda uyuşturucu aldı ve geriye sadece Varrick ve Emilia kaldı. İkisi,
Stonehaven’da yirmi yılı aşkın bir süre birlikte yaşadılar... ta ki geçen Kasım ayında Emilia, kronik
böbrek hastalığından vefat edene kadar.”

“Ve bu ailenin tüm üyelerinin birbiri ardına ölmesini kimse garip bulmadı mı?”

Yine boş bir bakışla bana baktı. “Victoria sakinlerinin bu kasabanın bu ölçekte bir trajediyle
anılmasını istemediklerini sanıyorum. Bunu anmak yerine halının altına süpürmek daha kolay.
Sanki hiç olmamış gibi davranmak.” Fotoğraftan çıktı. “Bazı aileler lanetlidir.” Bakışları bana
kaydı. “Ama bu bilgileri bulmak bu kadar zor olmamalı. 1986 yılı olduğunu biliyorum, her şey
bilgisayarlara kaydedilmiyordu. Kayıtların çoğu hala el yazısıyla yazılıyor ve Tarih Derneği gibi
yerlerde arşivleniyordu, ama ben sürekli düşünüyorum da...”

“Biri olanları kasten saklıyor mu?” Başını salladı. “Bir
örtbas gibi geliyor.”

Beynim dakikada bir mil hızla dönüyor.

Hailey, “Zamanlamayı tuhaf buluyorum,” diye ekleyince kafam daha da karışıyor. Dizlerini
göğsüne çekiyor.

Bacak bacak üstüne atarak ona daha çok dönüyorum. “Bütün bunların 1986’da
olduğunu mu söyledin?” Hailey daha hızlı başını sallıyor, gözleri tabak gibi açılıyor.

İçimde mide bulantısı başlıyor. "Hails..."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Bu yaklaşık yirmi altı yıl önceydi." Boğazı titriyor. "Tarihleri Carter'ın bilgileriyle karşılaştırdım. *Tam* da vaftiz annelerin Victoria'da olacağı zamana denk geliyor. Wolfe ailesinin tamamı öldüğünde onlar *buradaydı*, Phebs."

Sadece bu da değil. Gözlerim yanıyor. "Rocky yakında yirmi altı yaşına girecek." O 1986'da doğmuştu.

"Onun yirmi altı yaşına gireceğini *düşünüyoruz*," diye hatırlatıyor bana. "Ama bu çok büyük bir tesadüf. Bu olay olduğunda onların burada olması. Peki kardeşim neredeydi?"

Hailey'in hâlâ Rocky'den kardeşi olarak bahsetmesini duyunca kalbim kabarıyor. Bunun onun için de bir anlamı olacağını biliyorum.

Addison ve Elizabeth'i düşünüyorum. "Wolfes'ları alt etmek için bu işe karışmış olabilirler mi? Belki Varrick, Jake'in bizi tuttuğu gibi onları tutmuştur?"

Hailey ön panele doğru eğilir ve ısıtıcıyı açar. "Bu, ölümler hariç, tam olarak aynı iş —ölümler hariç. Varrick, Emilia'nın tüm servetini çoktan miras aldı."

Şimşekler arabanın karanlığını aydınlatıyor. Etrafımızda gök gürültüsü yankılanıyor ve Hailey'in düşüncelere dalmış gözlerinin bir o yana bir bu yana gidip geldiğini izliyorum.

"Ama burada bir dolandırıcılık işinin ters gittiğini ima ettiler," diyor Hailey, "ve bu yüzden Victoria'da olmamız gerektiğini söylediler. Peki, iş Varrick'in Wolfe servetini miras almasını sağlamaksa, bu iş nasıl ters gitti? Belki de Varrick bu işin içinde hiç yok, ama onların dolandırıcılığı bir şekilde Wolfe ailesinin kazara ölümüne yol açtı."

"Ama dolandırıcılığın ters gittiğine inanabilir miyiz? Bu da bize söyledikleri şeylerden biri ve yalan söylediklerini biliyoruz."

Gözlerini pencerede daraltıyor. Yağmur camdan aşağı damlıyor. "Gerçekler," diyor. "Kökenlerimiz hakkında yalan söylediklerini biliyoruz ve Connecticut'ta geçirdikleri zaman hakkında bize bir şey söylemeyeceklerini de biliyoruz."

"Keşke onlara lanet olası gerçeği söylemelerini isteyebilsek," diye öfkeyle inliyorum. Ama onlara sorarsak ya yalanlar ya da "*bilmesen daha iyi*" gibi bir cevap alırız.

Hailey yüzünü buruşturur. "Sanki... cevabı görüyorum, ama görmüyorum. Tam orada... orada olduğunu biliyorum... ama elimde sadece teoriler var ve kanıt olmadan bunlar asla gerçek olamaz, Phoebe. Gerçekler gerçektir. İnançlar değildir ve bunların ne kadar kolay çarpıtılabileceğini biliyoruz."

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal edemiyorum — bir bilmeceyi çözme yeteneğine sahip olduğunu bilmek, ama gerekli bir ipucu eksikliği yüzünden sonsuza kadar bir harf geride kalmak.

Bana binlerce ipucu verilse bile, bilmeceyi yine de çözemeyeceğim ihtimali yüksek. Bu benim uzmanlık alanım değil, bu yüzden kendimi bu konuda suçlamıyorum. Aksine, Hailey gerekirse bir sfenksin önünde sonsuza kadar beklerdi.

Ona çok hayranım, ama umarım bunu çözme arzumuz ona da büyük bir baskı yaratmıyordur.

"Belki de fazla kafa yoruyorsun," diyorum. "Bu, takıntı yapmayı bıraktığın anda doğal olarak karşına çıkacak şeylerden biri olabilir."

O, başını şiddetle sallıyor. "Hayır, hayır. Henüz tüm bilgilere sahip değilim, Phebs. Sorun da bu. Bulmacanın doğru parçasını bulduğumda, onu çözeceğim." Kulağındaki küpeyi çeviriyor. "Ya eğer... ya eğer kardeşlerim ve ben de bu kasabaya bağlıysak? Ya eğer..."

"Buradan mısın?"

"Bu sadece bir hayal, tamam mı? Ama belki... sadece belki..." Kızarmış gözlerini ovuşturur.

Diz kapağını sıkıyorum. "Tüm tarihleri göz önüne alındığında, bana o kadar da uzak bir ihtimal gelmiyor. Ve eğer senin kökenini burada saklamaya çalışıyorlarsa, bizi Victoria'da istememeleri de mantıklı olur."

"Genetik hakkında düşünüyordum," der Hailey sessizce. "Göz rengi, saç, çene çukurları." Kardeşlerimle paylaştığım çeneme bakar. "Yiyecek tercihleri."

Kaşlarımı çatıyorum. "Hangi yemek tercihi genetikdir ki?"

"Kişniş," diyor ve yüzü yine soluyor. Kapıyı ikinci kez hızla açıyor. Kusma döngüsünün ikinci turuna geçiyoruz ve bu sefer, kapıyı kapattığında ikimiz de yağmurdan sıırılsıklam olmuşuz.

"Üzgünüm, Phebs." Hâlâ solgun yüzlü bir şekilde Snapple'ının kalanını içiyor. Saçımı sıkıyorum, paspasın üzerine su birikintileri oluşuyor.

"Bir kez daha kusarsan seni acil servise götürürüm. Büyük büyükannenin kronik ayak mantarı hakkında bir Thornhall hikayesi uydururuz. Umurumda değil."

"Ben iyiyim," diyor kararlı bir şekilde. Şüpheyi bakıyorum.

"Gerçekten," diye ısrar ediyor ve sanki bu bir kanıtmiş gibi kaldığımız yerden konuşmaya devam ediyor. "Kişniş. Koku reseptör genlerinde bir varyasyon olan insanlar, yapraklardaki sabun tadı veren aldehitleri daha güçlü bir şekilde algırlarlar."

Islak süveterimi çıkarırım. "Rocky, kişnişin sabun gibi tadı olduğunu düşünüyor." Donakalırım. "Jake de öyle."

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize "ya eğer" bakışını atıyoruz. "Acaba onlar...?" diyorum, sözümü yarım bırakıyorum.

"Gizli kardeşler mi?" Sesi şüpheli geliyor.

"Ve bunu sadece kişniş sayesinde mi anladık?" diyorum, daha da inanamayan bir ses tonuyla. "Sana bir ödül verirdim," diyor Hailey.

"Ödülü paylaşmak zorunda kalırız, çünkü bana kişniş bilgisini veren sensin." Jake ve Rocky'nin bir şekilde akraba olabileceği düşüncesi, beynimde mantıklı gelmeyecek kadar uçuk. Aptalca bir düşünce. Değil mi?

Zaten Rocky'nin kökenini belirlemek çok zor. Sanki gözlerim bağlıyken bir milyon bir isimden oluşan bir listeye dart atıyormuşum gibi geliyor.

Hailey başının üstündeki havalandırma deliklerini daha da açıyor. "Belki biz..." Yağmur damlalarının vurduğu arabamızın camına bir vuruş geliyor ve ikimiz de ödümüz kopuyor.

"Siktir," diye küfrediyorum.

Hailey tavandaki loş ışıkları kapatır ve karanlık bizi sararken, pencerenin ötesinde bir yüz belirir. Adam, arabanın kapısı hizasına kadar çömelmiştir. Islak olmadığına göre elinde bir şemsiye tutuyor olmalı.

"Ön koltuğa geç," diyorum ona, tam o sırada adam yumruğunu tekrar vuruyor. Saat ondan sonra, uykulu küçük bir kasabada, otoparkta tek başımızayız. Bundan sonra ne olacağını bilmek için yeterince korku filmi izledim.

Hailey orta konsoldan ön koltuğa geçiyor, ben de ona katılıp yolcu koltuğuna çöküyorum. Tam arabayı çalıştırırken, adam yan camına yaklaşıp tekrar vuruyor.

"Sanırım onu tanıyorum," diyor Hailey, Honda gürültüsüyle çalışmaya başlarken.

Pencereye dikkatle bakıyorum ama karanlıkta adamın yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. "İçeride her şey yolunda mı?!" diye gök gürültüsünün sesini bastırarak bağırıyor.

"İyiyiz!" diye bağıyorum, camı açıp adamın kolunu arabamıza sokmasına izin vermiyorum. Hayatta olmaz. Sonra Hailey'e bakıyorum.

Bana "*Varrick Wolfe*" diye dudaklarını oynatıyor. Ne oluyor lan?

"Saat geç oldu!" diye bağıyor, bizi yine sarsarak. "Sizin gibi iki kızın böyle bir gecede tek başına dışarıda olmaması lazım!"

"Tavsiyen için teşekkürler!" diye Hailey'e dudaklarımla yazıyorum, "*Sür.*" Sonra ona bağıyorum, "İyi geceler, bayım!!"

Hailey geri vitese takar ve park yerinden hızla çıkar.

YİRMİ DOKUZ

Rocky

"Onunla konuşmayacaksın," diye kardeşime tekrar hatırlatıyorum. O ise şu anda sadece üyelere açık bir golf sahasının kusursuz yeşilliğini giyiniyor. Cebinde para yoksa buraya ayak basamazsın, bir arkadaşını bile getiremezsin, bu yüzden evet, Trevor'ın country kulübü üyelik aidatını ödemek zorunda kaldım.

Neyse ki Jake, hayatımda yaptığım en anlamsız alışverişin parasını bana geri ödedi. Kate'in atı Bowie var. Benim param var. Jake'in kalbi var. Herkes mutlu.

Üçüncü doğan varis demişken, Jake birkaç metre ötede, muhtemelen duyabileceği mesafede, golf arabasında putter'a geçiyor.

Kardeşim tamamen beyaz giyinmiş. Onu en son ne zaman lanet olası bir Ralph Lauren polo tişörtüyle gördüğümü hatırlamıyorum. Ama ben çabalıyorum, onun sahip olduğu iki mentordan daha iyi bir mentor olmaya gerçekten çalışıyorum. "Babamız" Trevor'a yüksek sosyeteye sızmak için en temel becerilerden bazılarını hiç öğretmedi... *golf* gibi. Küçük kardeşim bir sopayı sallamanın doğru şeklini bile bilmiyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sorar Jake, putterıyla geri dönerken.

"Varrick Wolfe," diyor Trevor rahat bir tavırla. Yeşil alanda sadece üçümüz varız. Güneş tepelerin üzerinden doğuyor ve sahaya turuncu bir ışık saçıyor.

Varrick'in kız arkadaşımı ve kız kardeşimi takip etmesinden bu yana üç gün geçti. Buna başka ne diyebilirim bilmiyorum, çünkü Honda'yı gözetliyor olmalıydı. Yoksa neden saat 22:00'den sonra orada duruyordu ki?

"Beni asistanı olarak işe alabilir," diye devam ediyor Trevor. "Ona Galler Prensi için çalıştığımı söyleyebilirim. On yaşındayken İngiliz monarşisiyle ilgili her şeyi okudum. Kraliyet çevrelerinde bulunmuş birini işe almak için yalvarır." Topuna hafifçe vuruyor ve top delikten bir ayak kadar ıskalayıp, yokuş aşağı kayarak kum havuzuna düşüyor. "Kahretsin."

Jake eldivenli eliyle putterını kavrar. "On yaşında neden İngiliz monarşisi hakkında bilgi sahibi olman gerekirdi ki?" Hemen düşünür ve elini kaldırır. "Dur, bilmek istemiyorum."

Topumun yanına geçiyorum. "Galler Prensi için nasıl çalışmış olabilirsin, Trev? Sen Caufield'da üçüncü sınıfta okuyan on dokuz yaşında bir öğrencisin." Onu hangi sınıfa kaydedeceğimiz zaten tartışma konusuydu. On dört yaşından beri üniversite dersleri aldığını gerekçe göstererek dördüncü sınıfta okumak istiyordu. Ama insanlar "Dahi Çocuk"un geçmişini kurcalamaya başlamadan önce, kaç sınıf atladığını söyleyebileceğimizin bir sınırı var.

"Staj da olabilirdi," diye mırıldanır Trevor, topunu almak için tepeden aşağı inerken.

Çok fazla çaba harcamadan topuma vurdum ve top yeşil alanın üzerinden kayarak deliğe girdi.

Jake kibarca elini hafifçe çırparak alkışlar. Beni sabah beş Sanki kardeşi ile şafak vakti golf oynamaktan bıkmamışım gibi. Ama beni buraya davet etmesinin sebebi buydu. Golftan ne kadar nefret ettiğimi söylemişim ve Jake, "Kardeşimle takılmaya başlamadan önce mi yoksa sonra mı nefret ediyordun?" diye sordu.

Ben bu soruyu sessizce düşünürken, o şöyle dedi: "O, sevdiğin şeylerden nefret etmeni sağlama alışkanlığı var. Yarın sabah gel de benimle bir tur oyna."

Trevor'ı da getirebilir miyim diye sorduğumda tereddüt etmedi.

Bu sabah sahada, golftan aslında nefret etmediğimi fark ettim. Trent, golftan nefret ettiğimi düşünmeme neden olmaya başlamıştı.

Phoebe dışında hayatımda Jake gibi birini hiç tanımadım. Her şeyden o kadar çok nefret ediyorum ki... Hala zevk alabileceğim şeyler olduğunu hatırlatılması...

Belki de onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Ölçülü bir şekilde.

Jake topunu deliğe soktu. "Varrick'in kız arkadaşımız için potansiyel bir tehdit olduğunu güvenlik personeline bildirebilirim."

Sinirli bir yüz ifadesi takınıyorum. Kız arkadaşımız. Bunu ne kadar çok söylerse, o kadar az rahatsız oluyorum — çünkü tek alternatif, Jake'in "*Kız arkadaşım*" demesi.

Ve o onun değil.

Bu aynı zamanda, bu dolandırıcılık sırasında Phebs'e göz kulak olduğunu da hatırlatıyor bana. Ben onun lanet olası pislik kardeşiyle uğraşırken onu koruyorum.

"Senin güvenlik ekibine güvenmiyorum," diyorum. "Alınma ama onlar senin değil, annenin adamları." Everett, Koning malikanesindeki personeli yönetiyor, ama bize özel güvenlik ekibi üzerinde pek kontrolü olmadığını söyledi; aksi belirtilmedikçe genellikle sadece ön kapıda görev yapıyorlar. "En iyisi, güvenliğinizi gevşek tutmak. Etrafta tehdit olmadığını düşünmeleri lazım. Bırakın ayaklarını uzatıp horlasınlar."

Trevor topunu green'e geri gönderir. "Biliyor musun, ben on dokuz yaşında bile olmayabilirim. Senin yaşında olabilirim, Rocky."

"Senden daha yaşlıyım, gerzek." Dudakları hafifçe yukarı kalkar.

Jake güneşe sırtını döner. "Hailey'e yaşı belirleyebilecek bir kan testi olup olmadığını sordum."

Cevabı zaten biliyorum çünkü ben de ona sormuştum. "Yeterince doğru sonuç veren bir şey yok," diyorum. "Yaşı sadece iki ila üç yıllık bir aralıkla tahmin edebiliyor. Ama ben bu çocuğun bebeklik halini hatırlıyorum." Putterımı Trevor'a doğrultuyorum. "Bezini değiştirirken ya da on dört yaşında boy atarken gözlerim beni yanıltmadı." Yirmi yaşındaydım. Ya da bana yirmi olduğum söylenmişti.

Trevor'ın bakışları bana sevgiyle yöneliyor. "Duyduğun hiçbir şeye inanma, gördüklerinin de sadece yarısına."

"Seni gördüm," diye hatırlatıyorum ona. "Hayatın boyunca. Bisiklete binmeye çalışırken dizlerini sıyırdığını gördüm. Yüzmeyi öğrendiğini, sonra da mükemmel dalışı ustalaştığını gördüm. Oyuncaklarla, enstrümanlarla, makinelerle ve bilgisayarlarla uğraştığını gördüm, ve insanları tavlama için yakışıklılığına *fazlasıyla* güvendiğini *gördüm*."

"Sidney'i tavlama için yakışıklı bir yüze gerek yoktu." Golf sopasını omzuna dayadı. "O nasıl gidiyor?" diye sordum, çünkü

. O öğleden sonra onunla birlikte şehirde dolaşıp bilmeceleri çözdüklerinden neredeyse hiç bahsetmedi. Bu konuyu omuz silkerek geçiştirmesinden, Sidney'in onu sıktığını düşündüm.

Ama dondurmacıda ve kafede onunla birlikte görüldüğüne göre, o kadar da sıkılmamış olmalı.
"İdare ediyor," diyor Trevor belirsiz bir şekilde, yüzünde hiçbir şey okunamıyor.
Jake ve ben gözle görülür şekilde gerildik, ama ilk soruyu Jake sordu: "Sana uygunsuz davranışlarda bulunmadı, değil mi?"

"Demek istediği, rızan olmadan aletini ellemedi mi?" Jake, sanki gençleri yoldan çıkarıyormuşum gibi bana yan gözle baktı.

"O *on dokuz* yaşında," diye karşılık veriyorum.

Trevor, eğik bir gülümsemeyle ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "Rızam olmadan hiçbir şey yapmadı." Golf sopasını, deltoid kaslarının üzerinde bir halter gibi sıkıca kavrar. "O bakire."

Bunu bilmek istememiştim.

Jake kalın saçlarını eliyle tarar ama Trevor, "Ya da benden önce bakireydi," diye ekleyince donakalır.

Harika.

Lanet olası ölüm sertliği başlıyor. Beni gömün.

"Onunla mı yatıyorsun?" diye sorar Jake temkinli bir şekilde.

"Hayır... Bence Sidney, babasını kızdırmak için beni kullanıyor." En azından bunu anlıyor. Sopayı omzundan indiriyor. "Hayatı üzücü." Bakımı yapılmış yeşil vadilere bakıyor, gözlerinde bir mücadele var. "Ben onu daha da üzücü hale getirmeye çalışmıyorum."

Empati kurmakta zorlanıyor.

"Prezervatif taktın mı?" diye soruyorum.

"Hayır, korunmadan yattım."

"Vay canına." Jake, dudaklarını sıkıca kapatıp sık sık başını sallıyor, hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi görünüyor. Neredeyse güvenli seks hakkında bir ders vereceğini sanıyorum.

"Yalan söylüyor," diyorum ona.

Trevor, Jake'e onaylayarak saçlarını kaldırıyor, sonra bana, "*Evet*, prezervatif taktım," diyor. Sopasına yaslanıyor. "Neyim ben, on iki yaşında mı?"

"Sadece kontrol ediyordum, ahmak." Sopasını elinden alıyorum ve o da tökezliyor.

Dengesini bulur ve gülerek doğrulur. "Phoebe'ye girerken prezervatif takıyor musun? Sadece kontrol ediyordum."

Jake'in kafası bana *The Exorcist* filmindeki gibi dönüyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Sınırlarımız olmalı," diyorum kardeşime. "Bunu sen başlattın."

"Eh, ben daha büyüğüm ve güvenli davranıp davranmadığımı sormaya hakkım var. Phoebe hakkında böyle konuşamazsın. *Asla*."

"Nasıl yani? Bu anatomik bir şey. Senin sikin. Senin menin. Onun amı..."

"Öldür beni." Jake'e dönüyorum. "Yap şunu. Hemen çekil üstümden, yoksa onu boğazlayacağım."

Jake kahkahalarla gülüyor ve bu tuhaf atışmada komik tarafı görebilmesi, onu biraz daha sevmemi sağlıyor. "Onu buraya sen getirdin," diye hatırlatıyor bana.

"Maalesef."

Bundan pişman değilim, bu yüzden Trevor da daha çok gülümsüyor. Onu pek çok şey için affedeceğimi bildiği için sınırlar koymak zor oluyor. Ama Phoebe'den her bahsettiğinde bu beni deliye çevirecek.

Trevor benden putter'ını geri alıyor. Ve ben onun yüz hatlarına takılıyorum.

Gözlerine.

Onlara daha derinlemesine bakıyorum. *Gri*. En nadir renklerden biri, ama yine de akraba değiliz. Aynı renk gözlere sahip Hailey ile bile.

Yüzüm bir anda sertleşiyor. "Ne oldu?" Trevor kaşlarını çatıyor.

"Gözlerimiz," diyorum ona, kafamda bir düşünce dolaşırken. "Seni göz rengin için seçtiler. Böylece Hailey'inkiyle ve benimkiyle aynı olurdu. Böylece akraba olduğumuzu sorgulamayacaktık."

Trevor yine iki eliyle golf sopasına yaslanır. "Yani lanet olası gözlerim yüzünden çalındım ya da suç dünyasına mı evlatlık verildim?"

"Evet. Sanırım öyle."

Yükselen güneşe öfkeyle bakar, sonra bana döner. "Kızmalı mıyım? Çünkü hayatımı seviyorum, Rock. Senin kardeşin olmayı seviyorum. Ülkeyi dolaşmayı seviyorum. İngiliz monarşisi hakkında bilgi edinmeyi ve on yedi yaşındayken Ivy League'in bir amfisinde ders dinlemeyi sevdim. Yaptığımız işi seviyorum. Hayır, *bayılıyor*um. Lanet olası piyangoyu kazandım!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, yakındaki ağaçlardan kuşlar uçup gidiyor.

"Tanrım," diyorum gözlerimi devirerek.

"Ben sen ve Hailey gibi değilim—nereden geldiğim umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey nereye gittiğim."

"Tamam," diyorum, göğsümü sıkıştıran yükü atmaya çalışarak. Ama ona karşı doğru olanı yapma konusunda yoğun bir sorumluluk hissettiğimde bu zor oluyor. Onun Addison ve Everett'in çocuğu olmadığını öğrendiğimizden beri... o benim çocuğum gibi hissettim. Belki de garip bir şekilde o her zaman benimdi.

"Eğer tek önemli olan bu ise, nereye gidiyorsun?" diye sordu Jake.

Trevor topunun önüne geçer ve vuruşu incelemek için uzun bir süre bekler, sonra tek bir yumuşak vuruşla topu deliğe sokar. Gülümser. "O nereye gidiyorsa oraya." Başını bana doğru eğiyor. "Ben de oradayım."

Bu çocuk.

Başımı sallıyorum, ama ona karşı içimden atamadığım muazzam bir sevgi var. Golf arabasına atlayıp bir sonraki deliğe doğru yola çıktığımızda bile.

Arka koltukta oturan Trevor, başını Jake ile benim aramıza sokmak için öne eğilir. "Yeni plan. Yaz tatilini yurtdışında geçirdim ve Wessex Kontu'nun yanında üç haftalık staj yaptım. Varrick'ten staj yapmamı isteyeceğim ve mezuniyetten önce özgeçmişimi zenginleştirmem gerektiğini söyleyeceğim."

Jake direksiyonu daha sıkı kavrar. "Varrick kraliyet referanslarını aramaz mı?"

"Arar," diyorum ve Trevor'a bakıyorum. "Varrick'in kraliyet özgeçmişini olan birini işe almayı önemseyeceğini nereden biliyorsun?"

"Burada herkes statüye önem verir."

"Herkes değil," diye karşılık veriyorum. "Herkesin aynı olduğunu varsayamazsın. İnsanların farklı motivasyonları var, bin doları sanki beş dolarlık banknotmuş gibi harcama nedenleri farklı. Ve bunu bin kez söyledim, bazı insanlarla uğraşmamalısın."

"Karanlık üçlüye dahil olan herkesten uzak dur," diyor Trevor, "Bunu bin bir kez duydum."

Jake kaşlarını çatır. "Karanlık üçlü mü?"

Trevor sırtarak çenesini yumruğuna dayar, bana bu dolandırıcılık sanatına dair hızlandırılmış dersten keyif alıyormuş gibi gelir.

Başını geriye doğru itiyorum. "Karanlık üçlü özellikler. Bu, kişilikle ilgili bir psikolojik teori. Ama bizim için, bu üç özelliğe de sahip olanları manipüle etmek daha zor olabilir."

"Bu üç özellik nedir?"

"Narsisizm, psikopati ve Makyavelizm. Diğer şeylerin yanı sıra empati yoksunluğu var. Ve muhtemelen zaten Ponzi şemaları yürütüyorlar ya da suç işliyorlar."

Trevor bu kişilerin kim olduğunu anlayana kadar, kendi kurbanını seçmesinden endişe duyuyorum, ama aynı zamanda ebeveynlerimizin yaptığı gibi onu kontrol etmek de istemiyorum.

"Sence Varrick karanlık üçlüde mi?" diye soruyor Jake.

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum. "Sadece bir kez etkileşimde bulunduk." Ve o da bir ay önce The Hunt'ta olmuştu. Bana bakışından başka bir kanıtım yok—ve o içgüdü, o içimden gelen his, bir anlam ifade ediyor ama yeterli değil. Yine de, ailesinin trajik geçmişini ve Varrick'in hayatta kalan son Wolfe olduğunu öğrendiğimde, o hislerim daha da güçlendi. Onlara, "Varrick'in marketin önünde ortaya çıkıp Phoebe ve Hailey'i korkutması tesadüf olamaz. Bir şeyler çeviriyor," diyorum.

"Belki de sadece Phoebe'ye aşiktir," diyor Trevor, tekrar öne doğru eğilerek. "Otur," diye bağıriyorum ve kardeşimi koltuğuna geri itiyorum.

Jake ön camdan dışarıya öfkeyle bakıyor. "Adam kırklı yaşlarında."

"Daha yaşlı erkekler daha önce de PG'ye asılmıştı," diyor Trevor. "Onları baştan çıkarmak tam anlamıyla onun rolü."

Ayaklarını aç..."

Polo gömleğinin yakasını tutuyorum. "Bir kelime daha edersen çim yersin."

Sanki sorun benmişim gibi bana bakıyor. "Bu gerçekten de gerçek, Rock. Bana değil, ona bu rolü veren kişiye kız."

"Herkes kızgınım, nasıl olur?" Gömleğini bırakıyorum. "Bu rolü ona kim verdi?" diye merak ediyor Jake.

"Söylemesi zor," diye nefes veriyorum. "Belki annesi. Belki benimki. Belki babam.

Belki de üçü de."

"Kendi annesi mi?" Jake yüzünü buruşturdu.

"Elizabeth'in de aynı rolde olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Trevor, Jake'e. "O, baştan çıkarıcıların kraliçesidir."

Jake golf arabasını bir sonraki deliğin yanına park etti. "Bunu bilmiyordum. Aslında." Gözlerimi yakaladı. "Phoebe annesini sevdiğini söylemişti."

"Elizabeth'le hiç tanışmadın," diyorum ona. "Ama onda taklit edilmesi zor, doğal bir sıcaklık var ve inanıyorum ki, kendi çarpık zihninde çocuklarını gerçekten seviyor. Bazen Phoebe'nin alabileceği işleri seçtiği zamanlar oldu. Phoebe'nin yaptıklarından çok daha kötü, yaşlı erkeklerle olan işler. Yani evet, Phoebe onu seviyordu... seviyor... belki de orada her zaman bir şeyler kalacaktır. Bilmiyorum."

Trevor golf arabasından atlar, ben ise Jake'le birlikte geride kalırım. Cebimdeki telefonum titrer ve ekranda Trent'in adını görünce içimden bir inilti çıkar. Bir an için, sabahımın tadını çıkarıyordum — her ne kadar bu, çarpık geçmişlerimize derinlemesine dalmaktan ibaret olsa da.

Jake ekranımı görür. "Cevap verme."

"Sesli mesaja düşmesine izin veremem." Üçüncü çalınıştta cevap veriyorum.

"Grey!" Trent'in histerik sesi bana yabancı geliyor. "Sana hemen ihtiyacım var. Kahretsin, lanet olsun, *kahretsin*." Sesi sanki panik atak geçirecekmiş gibi. "Az önce korkunç bir şey oldu."

Gülümsüyorum.

OTUZ

Rocky

Trent iki eliyle saçlarını karıştırıyor, büyük bir sıkıntı içinde saç tellerini çekiyor.

Oda içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor. Son otuz dakikadır böyle. Koning havuz evinin içinde, tezgahın üzerinde iki boş Ardbeg şişesi duruyor ve Trent üçüncü şişeden bir shot bardağına içki dolduruyor. Bu küçük acil toplantıya çağırdığı tek kişi ben değilim.

Collin Falcone ve Oliver "Smith" mavi toile kanepede oturmuş, Trent'in viski ve panik sarmalında dönüp durmasını izliyorlar.

Kasabanın dedikoducuları tarafından "Şanslı Dörtlü" (bu ismi hiç sevmiyorum) olarak adlandırılan dördümüz, Trent'in gözünde hasar kontrolü yapmaya çalışırken, benim gözümde ise huysuz bir "büyük bebek"e bakıcılık yapıyoruz.

"Anlamıyorum," diyor Collin, cam sehpa eğilerek. "Seni kim kaydetmiş olabilir ki? Kendi evindeydin."

"O, arabalıkta idi," diye Collin'i düzeltiyorum.

"Aynı şey." Collin masadan bir çizgi beyaz tozu burun deliklerine çekiyor.

Trent öfkeyle bakıyor. "Aynı şey değil, seni salak." Gergin bir el hareketiyle bana işaret ediyor. "Grey anlıyor. Gerçekler ve detaylar önemlidir."

Collin yüzünü buruşturur. "Evet..." Kanepeye geri çöker ve Oliver'ın sırtını okşayarak masadaki kokainin yönünü gösterir.

Oliver hemen itaat eder ve ben başka yere bakarım. Görmezden gelmeye çalışırım. Beni etkilemesine izin vermemeye çalışırım. Nabzım daha hızlı atar. Siyah düğmeli gömleğimin yakasını çekerim, içimde bir sıcaklık yükselir. Ter tutmayan polo gömleğimi ve golf şortumu değiştirmek için golf sahasından doğruca kayık evine gitmek zorunda kalmıştım. Trent, onsuz on sekiz delik oynadığımı düşünmesin diye.

"Ses kaydını tekrar çal," diyorum Trent'e.

Telefonunu çıkarırken burnu genişler. Hasır sandalyeye çöker ve dirseklerini dizlerine dayar. Kayıt başlar ve ilk duyduğum ses, hiç şüphesiz onun sesidir.

"Celia, Celia." Gülüyor ve onu kucakladığını hayal edebiliyorum. "Kortta bir profesyonel gibi görünüyordun. Caufield'ın koçu, seni takımın bir numaralı tekli oyuncusu yapmazsa aptalın teki olur."

Dişlerimi sıkmamak için her şeyi yapıyorum.

Celia Whitlock. *Yeni* on sekiz yaşına girmiş. Tenis için Caufield'a tam burslu girmiş ve Mayıs ayında Victoria Lisesi'nden mezun olacak. Ailesinin onunla tek başına tenis oynamasına izin vermesi bile... ilginç bir durum.

Ama onlar boşanmış. Ve annesi zaten Trent'le *düzenli olarak* yatıyor. Bu yüzden sanırım kızıyla flört etme fikri onu cezbedti.

"Teşekkürler," diye cevapladı Celia utangaç bir şekilde. "Forehand vuruşum üzerinde çalışıyorum."
"Topspin'in kusursuz. Tıpkı senin gibi... Ve biliyor musun, senden gerçekten hoşlanıyorum." "Ben de senden hoşlanıyorum."

Bileğimdeki Rolex'in ağırlığına odaklanıyorum. Boynumda kaşındıran gömleğimin yakasına. Yüzümün saf tiksinti ile buruşmasını engellemek için.

"İstersen sana güzel vakit geçirebilirim," diyor Trent kayıtta. "Odama gel. Orayı seveceksin. Ve beni de seveceksin." Onun ona dokunduğunu hayal ediyorum.

"Evet... tamam."

Burada, havuz evinde, Trent bana kollarını uzatıyor. "O *rıza gösterdi*. Bunun nesi kötü lan?"

Oh, nedenlerini sayayım mı? Bunun yerine, onu yatıştırmak zorunda kalıyorum. "İnsanlar hassastır dostum."

"Buna inanamıyorum." Cep telefonuna düşmanca bir bakış atıyor, sanki yapabilseydi geçmişe uzanıp bu anı kamuoyuna açıklayan kişiye habersiz bir yumruk atacakmış gibi.

Ses kaydında Trent şöyle diyor: "Annenle birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi? Ama seni daha çok seviyorum. Onun en iyi özelliklerini miras alıp almadığını bir görelim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun...?" Kayıtta, sanki kız kıyafetlerini çıkarıyormuş gibi bir hışırtı duyuluyor.

"Kesinlikle annenden daha seksisin. Sütyenini de çıkar." Ses kaydı, muhtemelen Trent'in odasına gitmeden önce bazı mırıldanmalar ve homurtularla sona eriyor.

Şu anda, bacağı öfkeden titriyor. "Beni kaydeden o orospu çocuğu öldü sayılır."

O bir kadındı.

Arazilerindeki taze çiçek aranjmanlarından sorumlu bahçıvanlarından biri. Everett, ona para vererek malikanenin dört bir yanındaki vazolara ses kayıt cihazları yerleştirmesini sağlamış.

"Bak dostum, bunun o kadar da önemli bir mesele olduğunu sanmıyorum," diyorum ona. "Kimse adını söylemedi."

İnanılır bir inkar olabilir. Teknoloji sayesinde her şey her zaman sahte olabilir." Bu çok olası değil.

Trent rahatlatmaya çalışarak başını salladı. "Haklısın. Ben değilim diyebilirim. Sesim gibi *geliyordu* ama o ben değildim."

Oliver birkaç kez burnunu çeker ve sonra, "İnkâr et, inkâr et, inkâr et," der.

Collin elini havaya kaldırır. "Zaten bunun ne önemi var ki? Demek on sekiz yaşındaki bir kızla ve annesiyle yatmış olabilirsiniz. Sikini yalatırken bir kıza parmakladığınızı gördüm."

Trent, Collin'e öfkeyle bakıyor. "Öyle söyleme. Ben *parmaklamam*. Seni kaba pislik." Ona bir yastık fırlatıyor. "Benim neler yaşadığımı biliyor musun?" Yüzü, aniden satın aldığı bir kalbi kavramış gibi çatlıyor. "Bu *önemli*. Benim hakkımda söyledikleri doğru değil. Scarlett'i sevmiştim. Hâlâ seviyorum. Karım benim her şeyimdi. Bunu biliyorsun, değil mi Grey?" Onay beklercesine bana bakıyor.

Sık sık rahmetli karısına olan sevgisini dile getirir. Ama sadece başkalarından sempati toplamak için. "Biliyorum," derim, onu teselli ederek. "O senin tek ve biricik sevgilindi."

"Tek ve *biricik* aşkım." Başını kuvvetle sallıyor. "Şimdi de benim bir domuz olduğumu mu söylüyorlar? Ne için? Gerçekten de fiziksel olarak başka kimseyle birlikte olmamamı mı bekliyorlardı? Çünkü olan biten sadece buydu." Öfkeyle ağzını siliyor. "Bu iş yönetim kuruluna gitmesin. Ben bir *dulum*." Göğsünü işaret ediyor. "Lanet olası bir porno yıldızı değilim."

İkinci adım: Koning Jesus'un itibarını lekelemek.

Haftalar önce, Valentina de la Vega'ya Trent'le asla tenis maçı yapmamasını söyledim. Arkadaşlarının arasında onun kışından nasıl bahsettiğini anlattım. Bana uyarı için teşekkür etti. Ve sonra dün, ses dosyasının bulunduğu flash belleği Val'in country kulübündeki dolabına bıraktım. Ailesi *Victoria Weekly'nin* sahibi ve bunu ya web sitelerine yükleyeceği ya da en yakın arkadaşlarına mesaj atacağı ihtimalinin yarı yarıya olduğunu düşündüm.

Victoria Weekly'de bir paylaşım yok, ama kasabadaki yeterince yirmili yaşlarındaki gence gönderildi ki, Trent'e geri döndü. Ve insanlar fısıldaşıyor. Yan gözle bakıyor. Onu baştan aşağı inceliyor.

"Bu da geçecek," diyorum, hiç yılmadan, sanki Trent'in bu durumu atlatacağına dair dünyadaki tüm güveni benmişim gibi. Ve atlatacak. Dalganın ortasından zarar görmeden geçecek, çünkü bu onu devirecek bir dalga değil.

Trent, içten bir baş sallamayla güvenimi içselleştiriyor. "Evet, evet. Haklısın, Grey. Panik yapmamalıyım."

"Paniğe kapılmamalısın," diye katılıyorum. "Paniğe kapılmak suçluların işidir."

"Ben yanlış *bir şey* yapmadım," diyor Trent ciddiyetle. "Koning kortlarında tenis oynamak için kaç kişinin canını vereceğini biliyor musun? Celia orada olmaktan *mutluydu*. Hatta bu ses kaydının sızdığı için özür diledi. Herkesin *sakinleşmesi* lazım."

O, çevresindekiler için Tanrı'nın bir lütfu olduğuna gerçekten inanıyor.

"Ben sakimim," diyor Oliver, sonra esrar içip dumanı üfler gibi bir hareket yapıyor.

Trent gülerek başını sallıyor.

Ben de gülmeye katılıyorum. Collin de

öyle. Sonra Oliver.

Ta ki hepimiz, sanki her şey saçmalıkmiş gibi, içten içe kahkahalar atana kadar; Trent ise "masumiyetini" anmak için Ardbeg'i elden ele dolaştırıyor. Viski boğazımdan asit gibi akıyor. Sonraki yarım saati, Trent'in aklını skandaldan uzaklaştırmakla geçiriyoruz; bu da daha fazla alkol, altı saatlik *Transformers* filmleri ve daha fazla uyuşturucu anlamına geliyor.

Neyse ki, işverenimin sık sık uyuşturucu testi yaptığını öne sürerek kokain kullanımından tamamen kaçındım. Trent'e hükümet için çalıştığımı ima ettim, ama genellikle kimliğimin açığa çıkmaması için insanlara yatırımcı olduğumu söylerim. Kimseye anlatmadığım bir sırrı paylaşmam onu özel hissettirdi.

Eski karım bile CIA için çalıştığımı bilemez.

Transformers: Dark of the Moon'un yarısında bir telefon aldım. Ekranına şöyle bir baktım ve ayağa kalktım. "Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım," dedim Trent'e.

Vücut dilimle, bunun önemli bir telefon olduğunu, ondan daha önemli olduğunu ima ettim. Sürgülü cam kapılardan çıkıp, Konings'lerin olimpiik boyutlardaki havuzuna yaklaştım. Kristal mavisii suyun yüzeyinde pembe flamingo şamandıraları yüzüyordu.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Selam," dedim. "Dışarıdayım. Rahatça konuşabilirsin."

"Selam," diye cevaplar Phoebe aynı rahat ses tonuyla. Tek kullanımlık telefonundan aramış ama numarayı tanıdım. Onun aramasını görmezden gelme ihtimalim yüzde sıfırdı. Tek istediğim sesini duymaktı. "Jake, Trent'ten acil yardım çağrısı aldığını söyledi. Hâlâ onunla mı birliktesin?"

"Evet." Sıcak, sinirli bir nefes veriyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor. "Oliver da mı?"

"Üçüncü *Transformers* filmini izliyoruz."

İnliyor. "Tanrım, keşke gelip bu ızdırabına son verebilsem." "Lütfen gel. Çikolata ve elektrikli testere getir."

"Koruyucu giysiyle gelirim," diye şaka yapıyor. "Ona asbest ihbarı geldiğini söyle."

Gülümsüyorum. “Bu akşam ne yapıyorsun?”
“Hmmm. Büyük planlarım var. İnanır mısın, aslında bir *Transformers* izleme partisi düzenliyorum, sadece filmleri değil, yönetmenin yorumlarını da izleyeceğiz.”
“Bu komik çünkü buna inanmıyorum.”
“Yalanlarımın komik bir yanı yok.”
Dilimle dudaklarımı yalıyorum, yine gülümsediğimi hissediyorum. “Yani planın yok.” “Saat yediye kadar kulüpte vardiyam var,” diyor ve bu sefer doğruyu söylediğini biliyorum.
“Onun dışında, o filmdeki balina kadar özgürüm.”
“*Free Willy* mi?” Güneşe gözlerimi kısarak bakıyorum ve gömleğimin yakasından güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. “Filmin sonuna kadar özgür olmadığını biliyorsun, değil mi?”
“Filmi mahvettiğin için teşekkürler.”
Gözlerimi devirerek gülüyorum. “O film ıkalı kaç yıl oldu? Spoiler bölgesini çoktan geçtin...”
Sürgülü cam kapılar açılır ve bakışlarım Collin’e takılır. “Her şey yolunda mı?” diye sorar.
“Evet, iş meselesi. Hemen dönerim.”
“Tamam.” Collin başını salladı. “Filmi durdurdum.” *Harika*.
Telefonu kulağıma dayamadan önce zoraki bir gülümseme takınıyorum. “Teşekkürler Hank, raporu bu akşam sana gönderirim.”
“Saat dokuzda mı?” diye sorar Phoebe. “Senin evinde mi?”
Heyecanımın yüzüme yansımaması için kendimi sakinleştiriyorum. “Evet, harika olur.” “Seni seviyorum, hoşça kal.” Ona aynı şeyi söyleyecek fırsatım olmayacağını bildiği için hemen telefonu kapatıyor.

Oliver ve ben Trent’in evinden ayrıldığımızda güneş batmıştı ve Oliver. Kesinlikle. Susmak. Bilmiyordu. Tüm enerjisini “normal davranmak” için harcamış olmalıydı ve arabama biner binmez baraj patladı.

“Sanki o yaz, pireli olduğunu bilmeden o sokak kedisini bulduğum zamanki gibi. Sonra onu Raleigh’deki evimize getirdim ve her odayı pire ilacıyla bombalamak zorunda kaldık. Nova da ‘işte bu yüzden rastgele hayvanları eve getirmemelisin’ diyordu, ben de ‘evet, ama o rastgele değil. Adı Claude.’ Ve şimdi bazen, özel bir şey yapmadığım zamanlarda, sadece ‘*Adı Claude*’ diye düşünüyorum. Kahretsin, o kediyi özlüyorum. Kaçtığına inanamıyorum. Ben tam anlamıyla en iyi kedi babasıydım.” Derin bir nefes alır. Lanet olası bir mucize.

“Oliver.” Dur işaretinde arabayı

yavaşlatıyorum. “Evet?”

“Kes sesini.”

Sadece gülümsüyor ve başını pencereye doğru çeviriyor. “Bu Varrick’in arabası değil mi?”

İki kez bakıp ana caddeye hızlı bir U dönüşü yapıyorum. Evet, bu Varrick Wolfe’un altmışlı yıllardan kalma Stingray’i. O siyah Corvette’ye sahip olmak için çok kötü şeyler yapardım. Görünüşe göre bu, Emilia Wolfe’un rahmetli kocası William Wolfe’un topladığı yüzlerce klasik arabadan sadece biri.

Araba için duyduğum kıskançlık, park edildiği yeri görünce endişeye dönüşüyor.

Baubles & Bookends'in önünde. Burası da Hailey ve Phoebe'nin loft dairesinin altındaki dükkan. Bu bir tesadüf olamaz.

Siktir et bu herifi. Stingray'in arkasındaki boş yere park ediyorum ve Oliver ilk olarak arabadan atlıyor. "Hails'i kontrol etmeye gidiyorum." Onu apartmanın merdiven boşluğuna kadar takip etmiyorum.

Arabamın yanında sabırla bekliyorum, kitapçının camlarından Varrick'in silüetini görüyorum. Çıkarken zil çalıyor. Lacivert bir takım elbise giymiş. Brioni. Kravatı yok. Kol düğmeleri altın rengi ve elinde B&B logolu bir kağıt torba taşıyor.

"Seni burada görmek sürpriz oldu," diye sesleniyorum.

Beni fark edince sanki hazırlıksız yakalanmış gibi irkiliyor. Ama şaşkınlığı çabucak geçiyor. Gözlerini McLaren'ime diktiğinde, şaşkınlığın yerini anında merak aldı. "Güzel araba."

Kendininkinin daha güzel olduğunu biliyor.

Ona gülümsüyorum.

Boynunu geriye doğru uzatıp mağazaya bakıyor. "Beni burada görmek neden sürpriz olsun ki?"

"The Hunt'tan beri şehirde pek görünmedin," diyorum, biraz rahat ama oldukça sahiplenici bir tavırla.

Çantayı diğer eline geçiriyor. "Beni takip mi ediyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Eski karıma absürt bir miktar para ödemeye çalışan adamı takip etmek benim işim." Gülümsüyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Varrick aynı alaycı gülümsemeyle karşılık verdi. "Elbette." Corvette'in kapı koluna uzandı. "Kız kardeşin ve eski karının yaşadığı o loftlar... Başka bir yer aramaları gerekebilir."

Midem düğümlenir. "Neden?"

"Kitapçı eskiden ailemindi. Artık kitapçı benim ve Claudia Waterford'la üst kattaki daireleri satın almak için bir anlaşma yapıyorum." Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında tehditkar bir yoğunluk var. "Gerçi belki eski karınla bir anlaşmaya varabiliriz." Bir kez daha gülümsüyor. "İyi günler, Brayden." Kapıyı açıyor.

Bana o isimle seslendiğini duymak, neredeyse canımı alıyor. Kıpırdamıyorum bile. Sert bir buz kütlesi gibiyim. Bakışlarını yakalıyorum, çünkü donmuş tepkimi sanki sinemada şeker gibi yutuyor.

"Kimsin sen?" diye soruyorum ona gün batımında, herkesin içinde. Benim gibi biri asla gerçeği söylemezdi, ama şu anda kafam net çalışmıyor.

Dudakları yukarı kalkıyor. Eğleniyor. "Varrick

Wolfe." "Ailemi tanıyor musun?" diye

soruyorum ona.

Kıkırdar, düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Öyle bir şey." Gülümsemesi yüzümde donuyor, sonra "Umarım buralarda görüşürüz," diyor. Corvette'ine binerken içimde bir his kıvranıyor ve burkuluyor.

Öyle bir şey.

Öyle bir şey.

İşte o anda Varrick Wolfe'un babam olabileceğini düşünüyorum. Ve benimle dalga geçiyor.

Ayaklarımı kaldırımdan çekiyorum. Sarsılmış gibi görünmemeye çalışıyorum, ama eğer o da Everett'e benziyorsa, tek bir isimle beni on bin futbol sahası uzunluğunda bir mesafeye fırlattığını anlayabilir.

Yedi harf.

Onun arabayla uzaklaştığını görünce, McLaren'ime geri dönüp ön koltuğa atlıyorum. Arabayı çalıştırmıyorum.

Beni büyüten adamı arıyorum.

"Bray?" diye cevap veriyor.

Kafamın arkasını koltuk başlığına dayıyorum, telefonumu yumruğumla kulağıma tutuyorum.

"Varrick Wolfe'u nereden tanıyorsun?"

Sessizlik. Nefesi hızlanıyor. Sonunda, "Sana ne söyledi?" diyor.

"Hayır, bu iş böyle yürümez. Onu nereden tanıyorsun?"

"Ondan uzak durmalısın evlat," diye uyarıyor, düzensiz nefes alışı yapmacık değil. Korkusu gerçek. "Herkesi toplayıp *gitmelisin*."

"Bize gerçeği söyleyeceğinden mi korkuyorsun?" diye karşılık verdim.

"Phoebe'yi biraz olsun seviyorsan, onu oradan çıkaracaksın..."

"İstediyini elde etmek için onu bana karşı kullanma," diyorum alaycı bir şekilde, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi.

"Ben senin tarafındayım," diye homurdanıyor. "Bu son derece karmaşık işte sana *aktif olarak* yardım ediyorum. Ben olmasam, malikanenin etrafında gözlerin ve kulakların olamazdı. Bir an bile olsa, güvenmen gereken insanların biz olmadığımızı düşünüyorsan, o zaman neden yardımımızı istiyorsun? Birbirimize *ihtiyacımız var*. Elimizde sadece birbirimiz var, Brayden. Gerçek aşk budur, evlat. Sana ne derse desin, o gerçek değil."

Neye inanacağımı bilmiyorum.

Duygularımı bastırırken burnum genişliyor ve Hailey'nin bu kadar ileriye düşünmüş olup olmadığını merak ediyorum. Şu anda, onun son dört aydır görüldüğü kadar lanet olası bir ızdırap içindeyim.

Kısa bir süre sonra telefonu kapatıyoruz ve ben sert bir şekilde arabadan iniyorum. O anda, birkaç sedan ötedeki kızların Honda'sını görüyorum. Lastikler çökmüş görünüyor. Ön tekerleklerin yanında çömelince, anında derin kesikler fark ediyorum.

Biri lastiklerini kesmiş.

Kim olabilir acaba? Vay canına, bir tahminde bulunayım.

Ayağa kalkıp Varrick'in gittiği yolu dik dik bakıyorum. Şimdi Oliver'ın katalitik konvertörünün çalınmasının sebebi onun olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Demek Oliver The Hunt'a gelemedi.

Neden bizi hedef alıyor?

Ve şimdi de o *çatı katını* satın alıyor olabilir. Bu haber göğsümde bir fil gibi ağırlık yaparken, kaldırımdan ayrılıyorum. Phoebe ve Hailey'nin evine girmem yirmi saniyeden az sürüyor ve anahtarlarımı mutfak tezgahına atıyorum.

Tuvalete gitmem lazım, sonra Hails'e bakıp Oliver'ı alıp kayıkhaneye gideceğim. Phoebe muhtemelen çoktan oraya varmış, beni bekliyordur. Şu anda tek istediğim onunla birlikte olmak.

Bu yüzden tek tuvalete gidip kolu çeviriyorum. *Kilitli*.

Kapıyı çalıyorum.

"Bir saniye," diyor Oliver, sesi... garip geliyor. Kaç çizgi çektiğini düşünmek için kafamı yoruyorum. Endişem artıyor ve Varrick mi, Everett mi, yoksa ikisi birden mi beni gerginleştiriyor bilmiyorum, ama cebimden şişirme anahtarımı çıkarıyorum.

On saniyeden az bir sürede kapının kilidini açıyorum.

Bir ayağımı içeri attığım anda, yine buz gibi donuyorum.

Oliver aceleyle pantolonunu uyluklarına kadar çekiyor. Karşısında, Hailey lavabo tezgahına oturmuş, aynı aceleyle kollarını siyah sütyeninin üzerine uzun kollu file bir tişörtün içine sokuyor.

Banyoda hızlıca sevişmişler. Olaydan sonra yakalamış olsam bile, bu çok açık.

"Rocky," diyor Oliver, pantolonunun düğmelerini iliklerken sanki benim sıcaklığımı ölçüyormuş gibi. Ben, lanet bir mermiyi bile eritecek kadar kızgınım.

"Düşündüğün gibi değil," der Hailey, daha da gergin bir sesle.

Kaşlarımı kaldırıyorum, beni *o kadar* aptal sandığı için yüzümde bir incinme beliriyor. *Aceleyle* giyinmeye çalışıyorlar. Hâlâ *seks* diye bağırarak pozisyonlardalar.

"Ta-maam," diyor Hailey, gözlerini kocaman açarak. "Düşündüğün gibi olabilir. Ama, *ama...* sandığın kadar kötü değil."

Gözlerimi, lanet bir kilise faresinden bile daha sessiz olan Oliver Graves'e dikerim. "Oh, yani şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye sorarım ona. "Claude dilini mi yuttu?"

"Bana kızmak için tam anlamıyla bir santimetre kadar küçücük bir alanın var." Oliver parmaklarını birbirine sıkıştırır. "Bunun farkında mısın? Sen *benim* kız kardeşimle yatıyorsun, yani ben de seninkiyle birlikte olduğum için bana kızamazsın."

"Biz aynı değiliz," diye homurdanıyorum. "Çünkü en azından Phoebe ile birlikte olduğumuzu sana söyleme nezaketini gösterdim."

"Olly ve ben bir şey değiliz." Hailey tezgahdan atlar. "Sen ve Phoebe gibi değiliz."

Beynim kısa devre yapar. "Bu ne anlama geliyor lan?"

Oliver kemerini bağlar. Rahat, kaygısız. "Sadece seks olduğu anlamına geliyor."

"Sadece seks," diye tekrarladı Hailey, aynada burun halkasını düzeltirken. İnsanları, mekanları ve odaları okurum ve aralarındaki rahatlık ve rahatlık bana bunun onlar için yeni bir şey olmadığını söylüyor. Bu tanıdık, rutin bir şey.

Sıcak nefes boğazımı yakıyor. Evet, bilmek istemediğim için hiç kurcalamadım. *Binlerce* kez, belki... belki ikisi arasında bir şey oldu diye düşündüm. Artık bu canavarı kışkırtmadan buradan ayrılamayacak kadar işin içindeyim.

Oliver'ın dışarı fırlamaması için kapı çerçevesine tutunarak çıkışı kapatıyorum. "Bu ne zamandır sürüyor?"

Hailey gözlerimden kaçıyor. "Rocky..."

"Kiminle istersen yatabilirsin, Hails," diyorum kız kardeşime. "Ama bu gizlilik de ne? Tabii, sinirlenirdim, ama bununla yaşayabilirdim. Beni deli eden diğer her şeyle olduğu gibi."

"Bunun herkesin arasında büyük bir mesele haline gelmesini hiç istemedik," diyor Hailey, Oliver lavabonun yanında ona yaklaşırken. "Grup dinamiklerini etkileyeceğinden korktuk, ve bu sadece seks."

Sadece seks.

Sadece seks. "Grubumuzdaki" biriyle ilişki kurup, bu ilişkiden duyguları tamamen çıkarmayı hayal bile edemiyorum. Brooklyn'de bir gecelik bir ilişki, bir daha asla görmeyeceğin biri, dünyanın sonuna kadar takip edeceğin biriyle yatağa girmekle aynı şey değil. Normal insanların asla anlayamayacağı şekilde güvendiğin biri.

Oliver her gün onun *hayatını* ellerinde tutuyor. Onun kim olduğunu bilerek —onu hapse gönderebilecek bir bilgi. Tıpkı benim Phoebe'yi kucakladığım gibi.

Tıpkı onların bizimkini koruduğu gibi.

Bana bunun seksle başlayıp bittiğini söyleyemezler. Ama gerçekten, duygular hakkında ne bileyim ki—onlarca yılını kendi duygularını kontrol etmeye çalışarak geçirdim.

"Hayatımızın çoğunda başkalarıyla yattık," diyor Hailey, sanki cinsel ilişkiye girme, hepimizin açtığı Dolandırıcı El Kitabı'nda yazıyormuş gibi.

"Siz ikiniz bunu ne zamandır saklıyorsunuz?" diye soruyorum.

Hailey, Oliver'a "*yardım et*" *der gibi* küçük bir bakış atar.

"Neden bu konuyu burada bırakmıyorsun?" diye öneriyor.

"Neden soruma cevap vermiyorsun?" diye tersliyorum, artık sinirlenmiş durumdayım. Sırf Oliver Graves diye paçayı kurtaramaz.

"Peki soruma cevap vermezsem ne yapacaksın? Nova'ya yaptığın gibi beni okyanusa mı atacaksın?"

"Belki. Bana bir dakika ver, daha yaratıcı bir şey bulabilirim." "Yıllardır sürüyor," diye Hailey sinirli bir şekilde araya giriyor. "Tamam mı? Arada bir."

"Yıllar. *Yıllar*." Şaşkınlık duymadan birkaç kez başımı sallıyorum. Vücut dilleri zaten her şeyi ele vermişti ama yine de yıllarca aralıklı olarak o kadar samimi olup duyguları koparmayı hayal edemiyorum. Phoebe ile yatmadan *önce* bile ona karşı hislerim vardı.

Kahretsin, iş yerinde neredeyse seks yapmak bizi neredeyse mahvediyordu. Belki de benim ilişkimi onlarla karşılaştırmamalıyım, belki bu doğru değil. Ama elimde olan tek şey bu. Benimle o arasında var olandan başka bir bakış açısı ya da pencere yok.

"Kaç yaşındaydınız?" diye soruyorum onlara. "Bu ilk başladığında?"

Bana dikkat etmiyorlar. Oliver aynada kendini inceliyor. Hailey parmak uçlarında durmuş, Oliver'ın düğmeli gömleğinin yakasını aşağı çekiyor. Boynunda bir öpücük izi oluşmuş.

"Gidip Phoebe'nin makyaj malzemelerini getireyim," diyor Hailey, sanki bu daha önce *birçok* kez olmuş gibi.

Kapı eşiğinden kıpırdamıyorum. Hailey'in önünü keserek ona, "Phoebe mi? Yani, kardeşini tavladığını hiç bilmeyen en iyi arkadaşını mı kastediyorsun?" diyorum.

Kız kardeşimin gözlerinde suçluluk belirliyor.

Söylediğim sözlerden hemen pişman oluyorum.

"Onu arayacağım Rocky. Hemen. *Bu işi* halledeceğim. Halledebilirim. *Halledebilirim*." Benim kışkırtmak istemediğim paniğiyle kolumu itip geçer ve midem acı verici bir şekilde kasılır.

"Hailey!" diye sesleniyorum, ama onu bırakıyorum. Çünkü Oliver, "On dört yaşındaydık," diyor.

"On dört mü?" Gözlerim öfkeyle ona çevrilir. "Onun bekaretini mi aldın?"

"Evet." Oliver aynadan çok bana bakıyor. "O da benimkini aldı." Lake Placid kadar sakin.

Hailey ve Oliver'ın on dört yaşından beri birlikte olmalarına sinirli, kızgın ve öfkeli olduğumdan başka ne hissettiğimi bilmiyorum, ama bir şekilde ebeveynlerimizin takıntısının nesnesi olan *Phoebe* ve *bendik*.

Kıskançlık içimi kemiriyor.

Farklı bir gerçeklikte, Hailey ve Oliver ilişkilerini açıkça yaşasalardı, Phoebe ve ben rahat bırakılır mıydık? Ailelerimizin baskısı olmadan daha erken bir çift olabilir miydik?

Aynı kıskançlık, kumu yalayan okyanus dalgaları gibi silinip gidiyor. Çünkü o gerçeklikte, kız kardeşim ve Phoebe'nin kardeşi, aşk hayatlarının baskı altında tutulması ve kontrol edilmesiyle başa çıkmak zorunda kalırlardı. İkisi için de bunu istemezdik.

Ameliyat masasında olmayı tercih ederdik. Spot ışıkları altında. Bıçakla mücadele ederken.

"Peki ya Jake? Carter?"

"Arkadaşlık artı," diyor Oliver, lavaboya yaslanarak kayıtsız bir tavırla.

Kaşları havaya kalkar. "Jake'le *yatıyor mu*?" Ne... *lan*? Onun kız kardeşime okul bahçesindeki gibi bir aşkla bağlı olduğunu sanıyordum. Özlemle. Karşılıksız. Kesinlikle *gerçekleşmemiş*.

Oliver bunu atlayarak şöyle açıklıyor: "Carter ikinci planda kaldı, bu Hails için üzücü çünkü onu sevdiğini biliyorum, ama şikayet etmiyorum çünkü bu, onunla daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyor." Düşen bir kulak çubuğunu lavabodaki bardağa geri koyuyor. "O kadar da karmaşık değil."

"Sen de arkadaşlık artı bir ilişki mi yaşıyorsun?"

"Evet. Sadece..." Biraz yer değiştirir, bakışları banyo halısı üzerinde dolaşır, sonra bana doğru yükselir. "Aslında ortalıkta yatmıyorum—o varken değil... şey, onu gördün, Rock. Çok stres altında ve ikimiz de ilişkimizi sınırlı tutmaya karar verdik."

"Ne kadar küçük?"

"Sadece benimle birlikte oluyor."

"Oh, sadece seninle mi?"

Derin bir nefes verdi. "Ve Jake."

Tanrım. Bu nasıl karmaşık *olmaz ki*? "Jake bu anlaşmadan haberdar mı?" O bu işin zararlı tarafında mı kalıyor? Ve neden tüm bu olayda onun duyguları umurumda ki?

"Bilmiyorum. Onunla yatan ben değilim," diyor Oliver. "Ama karşılaştığımızda gördüğüm kadarıyla, Hailey'nin ona ipucu verdiğinden oldukça eminim."

"Peki seninle onun arasında hiçbir şey yok mu?" "Öyle bir şey demedim."

Yine de bu durumdan tamamen memnun görünüyor ve ben nedenini anlıyorum. Oliver'ın egosu, kalbi kadar büyük ve yıkılmaz. Küçük kız kardeşim için neredeyse her şeyi yapar, playboy olmaktan vazgeçip sadece ona sadık kalmak da dahil. Hem de o başka bir adamla yatarken.

"Bu, incinmek için biçilmiş kaftan gibi görünüyor dostum," diye onu uyarıyorum.

"Hepimiz incinirse ne olur ki?" diyor Oliver. "Bana kalırsa, yarın yakalanabiliriz. Geri sayım saatinde yaşıyoruz Rocky, ve saat sıfıra gelmeden önce, kendimi tutmadığımı bilmek istiyorum."

Yıllarca Phoebe'ye direndim, o ise Hailey'e teslim oldu — çünkü zaman hiçbir zaman bizim dostumuz olmadı. Asla da olmayacak ve şimdi Phebs'le birlikte olduğum için bunu daha iyi anlıyorum.

Onunla geçirebileceğim tek bir anı bile kaçırmak, beni korkutduğu kadar öfkeliyor da.

Sanki Oliver onun hakkında düşündüğümü biliyormuş gibi, "İkinizin de kendinizi tutmayı bırakmasına sevindim," diyor. O göz kamaştırıcı, hipnotize edici gülümsemelerinden birini atıyor. "Oude liefde roest niet."

Hollandaca'yı akıcı konuşamıyorum ama bu cümle bana tanıdık geliyor. Market'te Jake'e söylediği şeyin bu olduğunu anlıyorum. Ama hiç araştırmadım. Kafam. Kum. Gömülü.

Şimdi beni dışarı atıyor.

Ve çevirisini yapıyor: "Eski aşk paslanmaz."

OTUZ BİR

Phoebe

Hailey telefonda hızlıca konuşuyor ve ben şok olmuş bir şekilde "WTF" ve "oh my God" diye sözünü kesmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Her zaman dikkatliydik—sanırım bugün, ağzımdan kaçtı. Her şey elimizden kayıp gidiyor. Birlikte olduğumuzu kimseye söylememek daha kolaydı. Bu sadece ben ve Olly arasında bir şeydi, ve bu seks. Sadece seks, tamam mı? Gelişigüzel bir şey ve... ve onu önemsiyorum, ayrıca senin sahte erkek arkadaşınla birlikte olduğumu biliyorum ve şimdi de kardeşinle yattığımı biliyorsun ve bu çok berbat bir durum." Sesi titriyor. "Ben berbat bir arkadaşım."

"Senin en son olacağın şey bu, Hailey," sonunda araya giriyorum, şokum yavaş yavaş geçiyor. Geriye dönüp bakınca, onun ve Oliver'ın birlikte olduğunun işaretleri her yerdeydi.

Oliver'ın onu kucağına alıp havuza atladığını görmüştüm. Her zaman önceden kitabını ya da e-okuyucusunu güvenli bir yere attığından emin olurdu. On beş, on yedi, yirmi, yirmi dört yaşındayken onu arkadan kucakladığını görmüştüm. Oliver onunla flört ettiğinde Hailey'nin nasıl gülümsediğini görmüştüm—ama o böyle biridir. Tam *bir flörtçüdür*. Bir arkadaşıyla şakalaştığını sanmıştım.

Onlar arkadaştı. *Hâlâ da* arkadaşlar. Birbirlerinin *bekâretini* alan arkadaşlar.

Oliver'ın son zamanlarda Hailey'i takıntılarından kurtaran, uykuya dalmasına yardım eden kişi olduğunu da ekleyince, ilişkilerinin çok daha yakın olduğunu anlamalıydım.

Sanırım kardeşime karşı hisleri olsaydı bana söylerdi diye düşünmüştüm, ama sonra aklıma geldi ki, *ben de ona onun kardeşine karşı hislerim olduğunu hiç söylememiştim*.

Telefonu kulağıma dayıyorum, küvete düşürmemeye dikkat ediyorum. Boathouse'da köpük banyosu yaparken telefonu açtım. "Neden bana söylemediğini anlıyorum," diyorum. "Rocky'yi ne kadar sevdiğimi sana söylemedim. Onu hiç sevmediğime inanmana izin verdim."

Şimdi, benimle kardeşi arasındaki ilişkiyi öğrendiğinde neden kızgın ya da üzgün olmadığını anlıyorum; sadece *şaşkın* kalmıştı. Temelde, şu anda benim durumum gibi.

"Bu konuda benden daha iyi olduğunu biliyordum," dedi Hailey sessizce. "Zor olsa bile duygularını açıkça ifade edeceğini biliyordum. Kalbinde ne olduğunu paylaşmakta iyisin."

Hırıltılı bir kahkaha atıyorum. "Ben mi? Rocky ve ben birbirimize karşı çok uzun zamandır hisler besliyorduk, ama bunları dile getirmemiz sonsuza kadar sürdü."

Hailey ve Oliver birbirlerine olan çekiciliğe yenik düştüler. Oysa Rocky ve ben, hislerimizle kendimize işkence ettik. Eğer gençken seks yapsaydık, eğer o benim ilk erkekğim olsaydı, bizim de benzer bir arkadaşlık artı ilişki yaşar mıydık? Yoksa bu da farklı bir şekilde ıstırap verici olur muydu? "Ya şöyle olsaydı" oyununu oynamak zor.

Tek bildiğim, şu anda sahip olduğum şeyden memnun olduğum ve Rocky ile birlikte gittiğimiz yoldan daha da çok hoşlandığım.

"En azından bu konuda benden daha iyisin, Phebs. Aşkın gerçekten büyük, biliyor musun? Yalnız hissetmeyi imkansız kılan, ölümüne bağlılık türünden bir aşk. Bu yüzden kimse seni terk etmek istemiyor. Bu yüzden ben de asla terk etmem."

Boğazım düğümleniyor, ama ben de aynı duyguları ona ifade ediyorum. Onu *asla* terk etmem. Ayağımı suda sallıyorum, parmaklarımı köpüklü baloncukların içine daldırıyorum. Bir saniye sessiz kalıyoruz, ama aramızdaki sessizlik gergin değil.

O devam ediyor. "Duygularımı ifade etmekte pek iyi değilim."

"Olmana gerek yok," diyorum ona. "Bunu sır olarak sakladığın için kızgın değilim. Sadece gerçekten, *gerçekten* şok oldum." Ve Rocky onları yakalamamış olsaydı, bana itiraf eder miydi emin değilim. Arkadaşlık artı ilişkisi ömür boyu sır olarak kalabilirdi ve yine de ona karşı bir şey hissetmezdim.

Biz kin tutmak için yaratılmadık. En azından birbirimize karşı.

"Ve ben biraz detayları öğrenmek istiyorum," diyorum gülümseyerek. "Ama sen ve kardeşim arasındaki müstehcen detayları değil, sadece... güzel şeyleri, anlarsın ya?"

Gülüyor. "Bunu anlayabilecek biri varsa, o da benimdir." Doğru, o da benimle kardeş arasındaki ilişki hakkında bilgi almaya çalışmıştı. Neşeli ses hızla sönüyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Vampirlerin tam tersi, kan emmeyen ama kan veren bir şey varsa, o da Oliver'dır. Çünkü bazen verebileceğim her şeyin emildiğini, boşaldığımı hissediyorum ve o, hala kan pompaladığımdan emin oluyor." Sesi duygudan titriyor.

Gözlerim dolmaya başlıyor. "Onu seviyor musun?"

"Sevmediğim bir anı hatırlayamıyorum," diye ağlıyor, "ama bu sadece seks. *Sadece seks.*" Paniklemiş durumda.

"Tamam, tamam," diyorum çabucak. "Peki ya Jake? Yattınız mı?" Bu itiraf hâlâ ağzımı açık bırakıyor. Jake'in en ufak bir skandal bile yaratacak bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Sahte kız arkadaşının en yakın arkadaşıyla gizlice yatmak mı? Bu yasak bir şey.

Neredeyse ona beşlik çakmak istiyorum.

Ama sonra, bu riski Hailey olduğu için mi aldı diye merak ediyorum. Çünkü ona karşı benim bildiğimden daha güçlü hisleri var.

Gülümsemem yumuşar.

"Evet, seks yaptık... ve sanırım ona aşık oluyorum, Phebs," diyor Hailey sessiz bir nefesle. "Kız kardeşi için yaptıkları, insanlar için gösterdiği *çaba*... VCC'deki garsonların ve misafirlerin yarısının ona neden aşık olduğunu anlıyorum. Ama içimden bir ses, çoğumuzun onun kalbinin gerçekte ne kadar derin olduğunu henüz görmediğimizi söylüyor ve onu keşfetmekten kendimi alamıyorum... bu..."

"Büyüleyici mi? Her şeyi tüketen mi?"

"Her şeyi tüketen," diyor. "En azından şu anda. O tek bir roman değil. O koca bir kütüphane."

Markette Jake hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. "Ama sen 'onların kalplerini' her zaman sevdiğini söylemiştin. 'Ne kadar derin olduklarını.' Çoğul olarak."

"Oliver'ı da düşünmüş olmalıyım."

Vay canına. Üç gün önce neredeyse ağzından kaçırıyordu. Biraz daha ısrar etseydim, belki bana anlatırdı, ama etmediğim için memnunum. O gece hastaydı.

Kardeşimin duyguları hakkında da ona *çok fazla* soru sormak istiyorum. Ama onu tanıdığım için, Oliver'ın bana ne söyleyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum.

"Hailey'i sevmemek için ne sebep var ki?" derdi.

Kabarcıklara gülümsüyorum. Peki ya sonunda Oliver'ı değil de Jake'i seçerse? O zaman ne olur? Sormuyorum, çünkü bu da beni korkutmak için uydurulmuş anlamsız *bir "ya eğer" sorusu*.

Hailey sessizliği bozar. "Dediğim gibi, şu anda bir ilişki yaşayacak durumda değilim. İkisi de bunu biliyor."

"Peki Jake bunu kabul ediyor mu?" Gözlerimi kısarak onun bu duruma nasıl baktığını hayal etmeye çalışıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Victoria'ya taşındığımda o bekardı, yani onu bir kızla kol kola gördüğüm falan yok. Ve bizim sahte ilişkimiz çok, çok masum.

"Evet, sorun olmadığını söyledi. Ben başından beri açık davrandım. İlk seferimiz Şubat başında bir kitap kulübü toplantısından sonraydı. Beni daireye kadar geçirdi. Sen çoktan uyuyordun ve o bana ödünç verdiği kitapları almak için içeri girdi. Odamdaydık ve bir an... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ama sonunda ona benimle yatmak isteyip istemediğini sordum."

Bunu çok doğal bir şekilde söylüyor. Sanki ona ayak tırnaklarını boyamak isteyip istemediğini sormuş gibi. Kontrol edemediğim bir gülümseme yüzüme yayılıyor. "Öyle mi söyledin?"

"Rahat bir şekilde mi? Evet."

"Jake ne yaptı?"

"Beni kucağına aldı. Yatağa yatırdı. Ve yavaşça soydu... Bu şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli şeydi. Kıyafetlerini çıkarmama, onu keşfetmeme ve ona oral seks yapmama izin verdi." O gerçekten oral seks yapmayı seviyor. "Oliver'la seks, roller coaster'da olmak gibi. Müstehcen ve... vahşi. Jake'le ise, bir sanat formu gibi uzayıp gidiyor." Düşünmek için bir an durdu. "Onların boşalmasını izlemeyi gerçekten çok seviyorum." Ben gülüyorum, o da inliyor, "Kahretsin, özür dilerim. Kardeşin."

O kadar da utanmıyorum ve garip bir şekilde, acı çekmeye bayılıyorum; en ilginç dedikoduları öğrenmeyi tercih ederim. Sonradan pişman olsam bile. "Jake'in dünyasını altüst etmeyi sevmeni seviyorum..." Bir gözümü kapattım. "Ve kardeşimin de."

"İkisini de incittiğimi düşünmeni istemem. Sadece... ciddi bir şey değil." "Sadece seks," dediklerini tekrarlıyorum.

Açıkça duygular var, ama Hailey bunlarla yüzleşecek durumda değil. Onun kafasında seks, aşk kadar karmaşık değil. Zaten çözmesi gereken yeterince sorunu var. Zaten başı dertteyken, bir de aşk üçgeni eklenirse ben de çıldırırım.

Hailey, işten çok uzak kaldığı için bana işimi sorunca sohbetimiz hafifliyor. Katherine'in pembe ortancalara olan takıntısından ve ilkbaharın sonlarında işe başlayacak yeni bir şeften bahsediyorum.

"Bu arada, prezervatifler için teşekkürler," diyor Hailey. "Sevgililer Günü'nde bana verdiğin prezervatifler." Bana fazladan var mı diye sormuştu ve Rocky'den önce aldığım için kullanılmamış bir kutu dolusu vardı, ayrıca onun bu kadar özel bir prezervatif tercihi olduğunu da bilmiyordum.

"Dur, yani köpek gezdiricisi Liam'la yatmıyordun?" Onların onun için olduğunu sanmıştım.

"Sen onu konuştuğunda onunla yattığımı düşünmene izin verdim. *Özür dilerim*." Ağlıyor. "Ben..."

"Bu lanet olası dünyadaki en harika insansın ve bundan daha azını kabul etmem," dedim telefonumun hoparlörüne.

"S-sen en iyisin." Kesik kesik nefes alışı hıçkırık gibi geliyor. "Duygularım çok karışık."

"Yorgunsun, Hails. Uyuman lazım."

"Biliyorum, biliyorum."

"Git biraz uyu."

"Uyuyacağım. Seni seviyorum, Phoebe."

Ben de aynı sevgiyi ona iletip telefonu kapatıyorum. Telefonumu küveti çevreleyen fayanslı çıkıntıya koyduktan sonra arkanıza yaslanıp rahatlıyorum. Dakikalar geçtikçe biraz uykuya dalıyorum, uzuvlarımın gevşediğini ve suyun ılıklaştığını hissediyorum. Küveti yarısına kadar boşaltıp, daha sıcak su için musluğu açıyorum.

Su buharlaşınca, saçlarımı ıslatmak için köpüklü suyun içine yavaşça dalıyorum, sonra nefes almak için başımı sudan çıkarıyorum. Gözlerimdeki köpüğü silerken kapı açılıyor.

Kalp atışlarım hızlanır.

Rocky çoktan ceketini ve gömleğini çıkarmış, tek eliyle kemerini de çıkarıyor. "*Transformers* izleme partisi için geldim," diyor bana.

"Ne yazık," diyorum alaycı bir gülümsemeye. "On dakika geç kaldın. Son filmi az önce bitirdik. Michael Bay'in Bumble'a getirdiği yorumu çok sevecektin..."

Rocky pantolonunu ve boxerını çıkarır ve uzun, kalın penisi sözlerimi keser. Kendinden emin bir gülümsemeye ağızımı aniden kapatır ve sonra kendinden emin adımlarla küvete doğru yürür, ılık suya girer. İçeri girmek için ağrıyan dizini bükünce hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ederim.

"Seni kim davet etti?" diye soruyorum, o da beni kalçalarımın tutup kucağına çekiyor. Penisini karnıma baskı yapıyor.

Bana keskin bir bakış atıyor. "Bu *benim* küvetim," diye hatırlatıyor. "*Senin* davet edildiğini kim söyledi?"

"Bu onaylanmış bir köpük banyosuydu." Benim özgüvenim de onunla eşleşiyor.

"Bence değildi." Bacaklarımı etrafına açar ve ellerini kaygan, çıplak sırtımda gezdirir. "Seni tutuklamak zorunda kalacağım."

Nabızım daha hızlı ve daha derin atıyor. Gözlerimiz aynı hızda, dudaklarımız alaycı bir şekilde birbirine yakın. "Beni tutuklayamazsın. Yanlış bir şey yapmadım. Adıma kayıtlı hiçbir suç yok."

Parmakları kığımın yumuşak etine gömülüyor. "Phoebe Graves," kulağıma fısıldıyor. Eli bacaklarımın arasına kayıyor. "Bir suçtan suçlusun." Şişmiş klitorisime dokunuşu beni kıvrandırıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. "Suçun beni sevmek." Kollarında güç ve kuvvet var. "Bu." Islak saçlarımı avucuna alıyor. "Suç." Başımı şiddetle geriye çekiyor. "Suç." Ağızını boynuma bastırıyor. O, köprücük kemiğimden göğüslerime doğru ateşli, acımasız öpücükler kondururken ben bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki bu benim cezamış gibi meme ucumu emiyor.

Kısa bir nefesle yumuşak bir inilti kaçıyor dudaklarımdan. Dudaklarıma pençeleri gibi yapışan bir öpücük konduruyor. Bu güç beni göğsüne çekiyor.

Diren. Diren. Ona sert bir bakış atmak için geri çekiliyorum. Ve nefesimi toparlıyorum. "Sanırım hayatımı hapiste geçireceğim."

"Öyle mi?" Penisini avuçlar.

"Evet," diye başımı sallarım.

"Neden?"

"Çünkü," diyorum, "seni sevmek, sürekli işleyeceğim bir suç." Bakışları benimkini delip geçiyor, sanki içimin derinliklerine doğru ilerliyormuş gibi. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Durma," diyor tek bir boşuk nefesle. Penisinin ucu amımı okşuyor ve gözlerimiz derin arzularla birbirine kilitlenmişken, beni üzerine indiriyor, belini yukarı doğru iterek kendini içime daldırıyor.

Bu dolgunluk tüm vücudumu sarar ve alnımı omzuna dayayıp ona karşı titrerim. Kollarımı Rocky'nin etrafına dolayarak ona sarılırım. Kaynaklanmak istiyorum. Kalıplanmak.

Ayrılmamak.

İçgüdülerim beni ele geçiriyor ve ben de ona doğru sürtünüyorum. O da kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni sabit tutuyor.

"Daha fazla," diye omzuna inliyorum.

"Kıpırdama," diyor sertçe.

Pes etmek sıkıcı geliyor ve inatla kucağından kalkmaya çalışıyorum ama tutuşu çelik gibi. Beni bırakmıyor. *İyi. Bırakma. Asla bırakma.*

Kalbimin atışı yavaşlamıyor. Küvetin tıpasını açtığına bile. Su akmaya başlıyor. Yine saçlarımı avuçluyor, ama yukarı doğru itip sürtünme yaratmıyor.

Ona öfkeyle bakıyorum. "Sen bir sınır canavarısın."

Alçak sesle gülüyor. "Tamam... Daha kötüsünü yapacağım." Piercingli meme ucumu tekrar emiyor, sonra diğer dikleşmiş tomurcuğu yavaşça masaj yapıyor. Sırtımı kavisliyorum, bana sahip olmasına izin veriyorum, çünkü *lanet olsun*, bu inanılmaz bir his. Ayak parmaklarımı kıvırtan hisler uzuvlarımda dalgalanıyor.

"Rocky," diye uyarıyorum, orgazma yaklaşırken. Vücudum titriyor ve ellerini itmeye çalışıyorum, ama o da aynı şekilde karşılık veriyor, başparmağıyla meme ucumu okşayarak. Onun karşısında inleyen, berbat bir haldeyim.

Son su damlası da giderden akıp gidiyor. Boş bir küvetteyiz ve ne kadar ıslak olduğumu hissetmeye başlıyorum. O kadar büyük ki ve prezervatif olmadan, sikinin sıcaklığı zevki ve arzuyu daha da artırıyor.

Sikiyle kalçalarımı okşuyor.

"Tamam, tamam, tamam," diye bağıriyorum, bunun işkenceyi hafifleteceğini umarak.

"Şimdiden teslim mi oluyorsun?" diye soruyor eğlenerek, ama elini hassas noktandan çekmiş.

Ateşli bir meydan okuma ile gözlerine bakıyorum. "Asla," diyorum nefes nefese, ama bakışlarımı onun gözlerine dikiyorum.

Boğazının derinliklerinden, hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir homurtu sesi çıkarır.

"Şimdi seni sikeceğim," diyor bana.

Evet! diye bağıriyor beynim, ama dıştan sessiz kalmaya çalışıyorum. "Tamam, o zaman yap." Bekleyiş, baş döndürücü bir dalga halinde yükseliyor.

Ben onun sikinin üzerinde otururken kolları beni sarar. Beni, açgözlülükle arzuladığım bir sahiplenmeyle göğsüne sıkıca bastırır. Sanki ona aitmişim gibi beni tutar.

Ve aynı şiddetle beni sikmeye başlıyor. Nefesim kesiliyor ve o yukarı doğru itişler yaparken beni tamamen hareketsiz tutuyor. Ritmi o kadar hızlı, o kadar vahşi ki—sanki beni bir an önce elde edemese de olmazmış gibi.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Phoebe," diye inliyor kulağıma.

"Rock..." omzuna yaslanıp ağlıyorum. Hayatım pahasına tutunmaya çalışıyorum.

O ise beni her santimimden sıkıca kavıyor. Bana tamamen sahip ve sanki benim zevkim onun zevkiymiş gibi, sanki biz birmişiz gibi beni tatmin etmeye çalışıyor; bu da beni daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluğa ulaştırıyor. Nasıl... Rocky ile seks nasıl bu kadar muhteşem olabilir? Neden onun gerçek gücünü keşfetmek için bu kadar uzun süre bekledim?

Aklımı başımdan alan sürtünme, oksijeni benden alıyor ve içimi yakıyor. Dudaklarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birleşiyor; neredeyse öpülecekmiş gibi hissettiren bu sıcaklık, gerçek bir öpücüğün dokunuşundan bile daha sarhoş edici. Çok kısa sürede, başka bir boyuta yükseliyorum. Ateşleniyorum ve orgazm duyularımı sararken vücudum titriyor.

Çılgılığımı boynuna gömüyorum.

Beni kucaklıyor. Beni tutuyor. Beni seviyor. Beni asla bırakmıyor. Sevgi, yoğun bir buhar gibi etrafımda dönüyor. Boşalttığı su, bedenlerimizin az önce yaptığı seks kadar sıcak bile değildi.

O hala... prezervatif yok... Ben sakinleşirken nefes nefeseyim. Yanaklarımdan ıslak saç tellerini çekip alıyor ve beni ruhla, derinden öpüyor. Sonra beni dikkatlice üzerinden kaldırıyor.

O çok sert. Boşalmadı. Boşalacağını da düşünmemiştim. Rocky'nin kontrolü etkileyici ve genellikle benim yararına oluyor.

Şu anda en son istediğim şey bir bebek.

O ayağa kalkarken, ben boş küvette diz çökmüş halde kalıyorum, başımı kaldırıp gözlerindeki açlığı görüyorum. Vücudundaki kasların izlerini görüyorum. Penisindeki damarların şiştiğini görüyorum. Amım yine zonkluyor.

Islak mavi saçlarımdan bir avuç dolusu tutuyor. Ohhh. *Tamam*. Derin nefes al. Aylarca oral seks yapmaktan kaçındım... Belki *kaçındım* demek yanlış bir kelime. Açıkçası sadece... hiç olmadı.

Rocky'nin oral seks yapmaktan hoşlanmadığını düşünmeye başladım. Dudaklarımı onun etrafına sarmak fikri *biraz* cazip gelse de, gerçekten arzuladığım tek şey onun saçımı sıkması.

Ki o da bunu yapıyor. Diğer eliyle penisini kavrayarak, "Aç" diyor. "Neyi açayım?"

Paniklememeye çalışarak karşılık veriyorum.

"Daha önce oral seks diye bir şey duymadın mı?"

"Hoşuma giden bir tane duymadım," diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin?"

Yüzüm yanıyor. İnatçılık yine galip geliyor. Cevap vermek yerine, çenemi gevşetip dudaklarımı onun için aralıyorum.

Beni dikkatle inceliyor. "Bu senin ilk oral seksin mi?"

"Ne?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama o başımı avuçlayarak uzaklaşmama izin vermiyor. "Sana daha önce oral seks yaptığımı kesinlikle söylemiştim." Belki birlikteyken değil, ama o bu gerçeği bizim inişli çıkışlı geçmişimizin bir yerinde öğrenmiş.

"Yalan söylemiş olabilirdin."

"*Yalan söylemedim*," diye tersliyorum.

"Tamam, peki," diyor, doğruyu söylediğimi anlayarak. "Sadece anlamaya çalışıyorum...?"

"Neyi anlamaya?"

"Neden sikim ağzına birkaç santim uzaklıkta olduğunda her seferinde korkmuş küçük bir kuş gibi görünüyorsun?"

Kalbim doğal olmayan bir hızda atıyor.

OTUZ İKİ

Rocky

"Ben..." diye itiraz etmeye başlıyor ama cümlesini

tamamlayamıyor.

Kısa, kesik kesik nefes alırken köprücük kemiğinin nasıl inip çıktığını inceliyorum. Bunu tamamen *korkuya* bağlayamıyorum. Özellikle de o kadar inatçı olduğu halde. Phoebe'nin bu yönünü seviyorum—bu kadında sevdiğim *çok* şey var, ama kendini A) hazır olmadığı ya da Tanrı korusun B) korktuğu bir yere zorlarsa aklımı kaçıracağım.

O dizlerinin üstünde, ben ise çıplak, savunmasız vücudunun üzerinde dikiliyorum. Pozisyondan mı kaynaklanıyor? Kendini çok savunmasız mı hissediyor? Kafasının arkasını tutuyorum ve kavgacı gözleri, benimkilerden hiç ayrılmadan yukarı doğru kalkıyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," diyor, kendinden emin bir sesle.

Ona inanıyorum. "Yüzünü sikmemi ister misin?" "Tabii," diye karşılık veriyor. "Cesaretin var mı?"

"Bana meydan mı okuyorsun?" Dizlerini kaydırırken onu baştan aşağı süzüyorum. Uylukları farkında olmadan açılıyor. Tahrik olmuş.

"Çifte meydan okuma."

"Oh, şimdi *gerçekten* cazip geldi."

"Olmalısın da. Meydan okuma, iptal edilene kadar otuz saniye sürer." "*Çifte* meydan okuma," diye düzeltiyorum.

Bana orta parmağını gösterir, sonra aynı eliyle parmaklarını ereksiyonumun etrafına dolayarak sıkar.

Sadece tepkisini görmek için, uzunluğumu yavaşça okşamasına izin veriyorum. Kan aşağıya akıyor, kalbim sikimde çarpıyor ve ağzına girme dürtüsü yoğunlaşıyor.

Phoebe beni inceliyor, benim ne istediğimle daha çok ilgileniyor, ama ben onun sınırlarını anlamaya çalışıyorum. Garip bir çıkmaza girdik ve ben bunu aşacağım.

Elini penisimden çekiyorum ve o tekrar uzandığında onu itiyorum. Sonra çenesini avuçluyorum. "Ağzını aç."

"Siktir *git*," diye küfrediyor.

"Sen bu cesaret oyununu başlattın. Geri almak mı istiyorsun? Ağzını ereksiyonumla doldurmadan önce son şansın, yoksa *Miami* diyemeyeceksin bile."

Bana öfkeyle bakar, ama heyecandan nefesi kesilir. Küfürlü konuşmalar onu tahrik eder. Uyluklarımın arkasını kavrar. "Bakalım neyin var," diye meydan okur, sonra dudaklarını aralar.

Phoebe'ye bakıyorum. Kocaman kahverengi gözlerine, küvette açılan dizlerine. Yavaşça, çok yavaşça içine girerken ağzının benim aletim etrafında O şekli almasına. Kaslarım geriliyor

ve hislerim içimdeki ilkel bir dürtüyü tetikliyor.

Boşal. İçine.

Beni emiyor ve başımın etrafını yalıyor, ne yapacağını biliyormuş gibi, ama ben saçlarını avuçlayıp sikimi kendisi okşamasını engelliyorum.

Başını öne doğru yönlendirip birkaç santim daha almasını sağlıyorum, sonra onu geri çekiyorum. Parmakları uyluklarıma saplanıyor. Başını iki kez ileri geri hareket ettiriyorum. *Ooh*, bundan hoşlanmıyor. Çenesi geriliyor, muhtemelen kapatmak istiyor.

Başka bir şey deneyelim.

Elimi başının arkasına sıkıca dayayarak onu sabit tutuyorum ve sonra ağzına doğru sallanıyorum. *Daha iyi*. Penisimin etrafında inliyor, göz kapakları tahrikle ağırlaşmış. Ona ne yaptığımı yüksek sesle anlatmak üzereyim ki, sanki rahatsız olmuş gibi vücudu geriliyor. Sanki bu onun tarzı değilmiş gibi.

Bu yüzden çekiliyorum ve o şikayet etmeden önce, "Kıpırdama," diye homurdanıyorum. Bir elimle çenesini kavırıyorum, diğer elimle kendimi okşuyorum.

Gözleri arzuyla parlıyor.

Evet. Bunu seviyor.

Benim mastürbasyon yapmamı izlemek. Onun tahrik olmasının kibirli tavrını alt etmesini görmek beni tahrik ediyor ve o bana direnmiyor. Sert ve kilitli değil. Eriyor. Umutsuzca dik durmaya çalışıyor.

Lanet olsun. Kaslarım alev alev yanıyor.

Parmaklarımı saçlarına kaydırıyorum, avucum tekrar başının arkasına ulaşana kadar. Onu sadece tutuyorum, sikimi dudaklarına zorla sokma tehdidi orada. Tehlike. O, bu küçük, acılı nefesini veriyor ve bu beni uçuruyor.

Kendimi bırakıyorum, boğazımdan bir inilti çıkıyor ve yüzüne boşalıyorum.

Phoebe gözlerini kapatıyor, dudakları sürekli aralık kalıyor ve zevk dolu nefesler ağzından çıkıp gidiyor. *Lanet olsun*, bu ona yaptığım en seksi şey olabilir... en son seviştığımızdan beri.

Onu kucağıma alıyorum, kollarıma sarıyorum. "Rocky?"

"Gözlerini açma." Küvetten çıkıp yanındaki cam duş kabinine giriyorum. Phoebe'yi ayakları üzerine indirip, duş başlığını duvara doğru itiyorum. Sonra düğmeyi çevirip, soğuk su fayanslara çarptığında onu uzaklaştırıyorum. Bir havluyu ıslatıyorum ve duş ısınırken yüzünü temizliyorum.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Belime gevşekçe sarılıyor.

"Oral sekse göre yüzüne boşalmayı mı tercih ediyorsun?" diye soruyorum, bir tercihi olduğunu fark ederek. "Sanırım öyle."

"Oral seks konusunda kötü bir deneyimin mi var?"

Gözleri hala kapalıyken biraz gerilir. "Hiç zevk almadım. Bu hareket çenemi ağrıttıyor. Ama seninle denemek istedim."

Onun güzel, koyu renkli kirpiklerine bakıyorum. "Neden?" diye soruyorum, havluyu bir kenara atarak. Duş başlığını ayarlayıp üzerimize ılık su fışkırtınca, gözlerini açıp bana bakıyor.

"Belki de ihtiyacın olan bir şeydir diye düşündüm." Gülüyorum. "Oral seks mi?"

"Yani bu, tüm dünyada en sevdiğin şey değil mi?" Kollarını kavuşturur. Alaycı tavrı geri dönmüştür. "Benim sana oral seks yapmamı hayal etmiyor musun?"

Dudaklarım sert... *sikini*... sarmadığında her gün kendini gelen trafiğin içine atmıyor musun?"

Boğuk, gırtlaktan gelen bir ses çıkarırım. İçimdeki o lanet canavarı nasıl uyandıracağını çok iyi biliyor; onu amını kirletmek isteyen canavarı.

Ama arzularımı bir saniye için bir kenara itiyorum. "Oral sekse *ihtiyacım* yok." Onun bu konuda bir takıntısı olduğunu anlayabiliyordum ve şimdi yara bandını yırtıp nedenini öğrenmeye karar verdim.

"Ama hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordu.

"Sen zevk almıyorsan istemem. Ve benim sikimi emmek istemiyorsan bu bir kayıp değil. Seni tahrik edecek yapabileceğim başka pek çok şey var."

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor, ama yanakları sevgiyle kızarıyor. Su vücudumuzdan aşağı akarken onu kollarıma alıyorum.

"Seni seviyorum, Rocky," diyor göğsüme çok yumuşak bir sesle.

Bu gerçeğin derinliği ciğerlerimi doldurur. "Benim Phoebe'm," diye mırıldanırım. Şakaklarına bir öpücük kondurur ve fısıldarım, "Hâlâ benim için ömür boyu hapis yatacak mısın?"

"Şartlı tahliye ile kırk yıl."

Ona bakıyorum. "Sadece kırk yıl mı?"

"Beş yıl. Ev hapsi."

Aynı anda gülümsüyoruz, sonra onu döndürüyorum. Omuzlarını göğsüme yaslayarak gevşiyor ve ben kollarımı karnına dolayarak, su bedenlerimize akarken onu bir saniye tutuyorum.

Gözlerini kapatıyor ve bacaklarımda ellerini hissediyorum, kalmamı söylüyor. Gitmiyorum. Nefeslerimiz senkronize ve parmaklarımı saçlarında gezdirip kafa derisini okşarken, bana daha da yakınlaşıyor.

Ve düşünüyorum da, *ona anlatmam gerek*.

Ona bugün olan her şeyi anlatmam gerekiyor. Neden mi? Bu an çok huzurlu ve ben rahatlayamıyorum mu? Phoebe ile fırtınanın gözünde sakin olmaktan mı korkuyorum?

Ama sonra hatırlıyorum.

Doğal afet biziz.

Huzurumuz Richter ölçeğine göre 7,0 ve yükseliyor. Dünya sallanmalı.

Duştan çıktığımızda ona, "Küveti yeniden doldur, ben hemen dönerim," diyorum. Belime havlu sarıp mutfaktaki buzdolabından birkaç yeşil şişe Sanpellegrino alıyorum. Bugün yeterince alkol aldım. (Teşekkürler, Trent.) Gazlı su olsun.

Phoebe ve ben küvetin iki yanına uzanıyoruz, bacaklarımız birbirine dolanmış. Vücudunu ince bir sabun köpüğü tabakası kaplıyor ve o "Dizin nasıl?" derken ben de suyun tadını doyasıya çıkarıyorum.

Diz kapağıma hızlıca bir göz atıyorum. Yara izi yok, göze çarpan bir sorun yok, ama bu bükülmüş pozisyonda çok acıyor. "Yıllar önce doktora baktırmam gerekirdi gibi geliyor, ama yaptırmadım."

"Ne zaman sakatladın ki?" Hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. "Boston'ın dışında bir yerde."

"*Ne zaman olduğunu* sordum, nerede olduğunu değil." Bana hafifçe su sıçratıyor.

Su göğsüme sıçradı. "Hey." Şişemi ona doğrulttum. "Yeri zamanla ilişkilendiremiyorsan bana kızma."

"Boston'ın dışında bir yer, kesin bir yer bile değil," diye karşılık verdi. "Ve sen bundan hiç bahsetmiyorsun."

"Dizim hakkında mı?"

"Evet."

"Dizim sakat, Phebs. Konuşacak bir şey yok." Keşke bu konuyu açmasaydı. "Ayağım takıldı."

"Bunu daha önce de söylemiştin, ama hâlâ gözümde canlandıramıyorum."

"Lanet olası bir çukura bastım ve dizim yanlış bir hareket yaptı. Çıkık oldu."

Muhtemelen bazı bağlar yırtıldı. Bilmiyorum. O zamandan beri hiç düzelmedi." Umarım bu konuyu daha fazla kurcalamaz.

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ayağın takıldı." Bana kısmen inanıyor ve bu yeter. "Sert adam imajın yerle bir oldu."

"Bunun için sonra ağlarım."

Sanpellegrino'suyla boynumu işaret ediyor. "Boynundaki yara izi itibarını geri kazandırır, merak etme."

"Oh evet. On altı yaşındayken, hedefinin şüpheli bir arkadaşı boğazımı neredeyse kesiyordu... Kıyafetine işemekten daha havalı ne olabilir ki?"

"O çok kötüydü," diye mırıldanıyor, gözleri küvetin kenarına dayadığım kollarımı tarıyor.

"Eğer yapabilseydin, dövme yaptırır mıydın?"

Asla gerçek bir dövme yaptırma. Bugüne kadar hepimizin uyduğu bir kural.

Şehirden şehire unutulmaya çalışırken, seni teşhis edebilecek kalıcı bir dövmenin olması akıllıca değildir. Bu, kolluk kuvvetlerinden kaçmak için bile değil. Bu, o zengin pisliklerin, kendilerini küçük düşürülmüş hissettiklerinde özel dedektif tutup intikam almaya gelmemeleri içindir. Lanet olsun, Trevor'ın takipçisinin onu bulmak için özel dedektife bile ihtiyacı olmadı.

Yine de, daha önce bazı işler için sahte dövme takmıştık.

Onları sürekli uygulamak çok zahmetli.

"Muhtemelen hayır. Sen yaptırır mıydın?" diye soruyorum ona.

"Bacağımın tamamını dövme yaptırırdım," diyor. "Belki göğüslerimin hemen altına da bir şey. Ya da ikisinin arasındaki göğüs kemiğime."

"Hıh."

"Ha?" Yüzünü buruşturur.

"Bunu daha önce düşünmüşsün."

Phoebe omuz silkiyor. "Bir iş için kalçama kiraz çiçeği desenli bir dövme yaptırmıştım ve hoşuma gitmişti. Sildirmek zorunda kaldığımda üzül müştüm." Suyunu yudumluyor. "Oliver yapmamı söylüyor, makyajla kapatabileceğimi söylüyor ama Nova aptalca olduğunu söylüyor."

"Aptalca," diyorum, bacağımı uzatmak için biraz daha dik oturuyorum. "Eğer gidersek. Eğer kalırsak ve dolandırıcılığı tamamen bırakırsan, aptalca olmaz."

Phoebe sessizce bunu düşünür. "Evet... tam da kız kardeşin gibi."

Konunun değişmesi benim için sorun değil. Görünüşe göre henüz ne yapmak istediğine karar vermemiş. Phoebe, iki yıl sonrasını planlayan biri değil. O, bir hafta sonrasını düşünen biri ve bir hafta sonra hâlâ bu işte çalışıyor olacağız.

"Kardeşin," diye cevap veriyorum.

"Bunu tahmin etmiş miydin? İkisinin birlikte olacağını?" Saçlarını elleriyle toplar.

"İşaretleri görmezden geliyordum. Bilerek. Bilmek istemedim." Onu yanıma çekip saçlarını düzeltmek için elimi uzattım.

Omuzlarını göğsüme yaslayarak, ıslak saçlarını toplamama izin veriyor. "Hiçbir fikrim yoktu," diyor Phoebe. "Hiç. Sanırım en kötüsü de bu." Bana saç lastiğini uzatıyor. "Fark edemediğimi hissetmek."

Lastiği bükerek yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. "Onlar da dolandırıcı, Phebs. Yalan söylemek için eğitilmişler."

Bu senin yeteneklerini küçümsemek değil." Saçını bıraktığımda, bana yaslanıyor.

Onu kollarımla sarıp, karnına yaslanmış olan ön kollarını tutuyorum. Nefeslerimiz yeniden senkronize oluyor ve sonunda "Buraya gelmeden önce kitapçıda Varrick'i gördüm," diyorum. Ve o, tüm olayı anlatırken dinliyor: loft'u satın alma tehdidi, lastiklerinin kesilmesi, Everett'le yaptığım telefon görüşmesi ve Varrick'in adımı nasıl bildiği.

En çok kafamı kurcalayan şeyle bitiriyorum. "Sanırım o benim babam olabilir."

"Senin... *biyolojik* baban mı?" Bana bakmak için hafifçe dönüyor. "Ciddi misin?"

"Gözlerinde *gurur* vardı, Phebs. The Hunt'ta. Bugün aniden fark ettim ki, bu bir babanın oğluna bakacağı bir bakış."

"Tamam, evet." Başını salladı. "Bu mantıklı. Neden olmasın ki? Hayatımızda daha tuhaf şeyler de oldu. Yani Varrick baban olabilir." Tedirgin bir hal aldı.

"Evet, biliyorum."

"Umarım değildir, Rocky. Gerçekten

umarım." "Ben de."

Venedik Kanalı tablosuna bakıyor. "Başka bir teorim var. Ama Varrick ile ilgili değil."

"Nedir o?"

"Sen ve Jake... Bence siz kardeş olabilirsiniz."

Ciddi *olduğunu* anladığım anda gülmeye başlıyorum. O iç çekiyor. "Şaka yapmıyorum."

"Evet, bu yüzden komik."

Koluma bir yumruk atıyor, sonra diğer tarafa geçmeye çalışıyor. Onu uzaklaştırmasına izin vermemek için kollarımı daha sıkı sarıyorum. "Rocky..."

"Neden bir Koning ile akraba olayım ki?"

"Özellikle *Jake*," diyor. "Çünkü kişnişi sevmemek genetik bir şey ve ikiniz de tadı sabun gibi olduğunu düşünüyorsunuz." Yüzü kızarıyor. "Kapa çeneni."

Gülmemi bastırıp bunu sindirmeye çalışıyorum. "Phebs, eğer o benim kardeşimse..." Kafamı defalarca sallıyorum. "Bunu göremiyorum. Üzgünüm. Onun Hollanda kökenli. Daha çok Cermen. Birbirimize pek benzemiyoruz, ama eğer haklıysan... bir milyonumu alabilirsin."

Yüzü aydınlanır. "Anlaştık." Bir milyon dolarlık bahse el sıkışırız.

—

"Etili, ekstra peynirli," diyor Phoebe saç kurutma makinesini açarken. Islak mavi bukleler, çok eski, bol kesimli Strawberry Shortcake tişörtünün omuzlarını ıslatıyor. Benim evimde bıraktığı tişört.

İsteğini zihnimde kaydederim. "Benim için en sevdiğim pizzayı mı sipariş ediyorsun?" "Bu *benim* her zaman sipariş ettiğim şey. Senin değil."

"Ezelden beri mi?" Kaşlarını kaldırıp eşofmanımın iplerini bağlarım. "On üç yaşına kadar pepperoni sevmezdin bile."

Ağız açık kalır. "Bu hiç de..." *Doğru*. Bakışlarını sertleştirir. "Seni ben etkilendim ve bu konuda sonuna kadar ısrarcıyım."

"Harika. Umalım da küçük bir tepe olsun, böylece her gün seni ziyarete gelmek için Kilimanjaro'ya tırmanmak zorunda kalmayayım."

Yüzünde beliren gülümseme, ondan gördüğüm son görüntü. Dürüst olmak gerekirse, bu beni neredeyse Phoebe'ye geri döndürüyor, ama sıcak havanın gürültülü *uğultusunu* geride bırakıp yerel pizzacıyı arıyorum.

"Merhaba, eve teslimat için sipariş vermek istiyorum." Telefon kulağımda, mutfaktayım. İçecek bir şeyimiz olup olmadığını kontrol etmek için yüksek teknolojiye buzdolabını açıyorum. Daha fazla Sanpellegrino. Bir litre Fizz Life, çünkü hepimiz Fizzle'ın yeni aspartam içermeyen gazozunun tadının nasıl olduğunu merak ediyorduk. Fena değil.

Ve hala yarısı dolu. *Yeterli*. Birkaç büyük pizza sipariş ediyorum. Kardeşleri bu akşam yemek yememiş olurlarsa diye.

Oliver makro besin değerlerini titizlikle takip ediyor, bu yüzden bir dilim yiyecek mi emin değilim. Ona ekstra protein olarak köfte ve ızgara tavuk alıyorum.

Beklemediğim şey ise Trevor'ın ortaya çıkması.

Koyu renkli güneş gözlüğü ve dar bir takım elbise giymiş. Yüzünde hiçbir ifade yok. Düz. Duygusuz. Şu anda onu pek okuyamıyorum.

Yanımdan geçip gidiyor.

Mutfak, ahşap panelli oturma odasına açılıyor. Sürgülü cam kapılar, karanlık, dalgalı denizi ve yıldızlarla bezeli gökyüzündeki hilal ayını gösteriyor ve o geceye bakıyor.

Ona doğru büyük adımlarla yürüyorum. Tanıtımını yaptığım yelkenli, iskeleye bağlanmış ve gece esintisiyle hafifçe sallanıyor. Başka bir hareket görmüyorum.

Yine de perdeleri kapatıyorum.

Bu saatte sudan gelen herkes tekne evinin içini görebilir ve Phoebe banyodan çıktığında kimse beni onunla birlikte görmemeli.

"Ne oluyor?" diye soruyorum ona, telefonumu arka cebime sokarken.

"Sadece düşünüyordum." Sessiz.

"Ne hakkında?"

Trevor düşüncelerinden sıyrılıp bana bir gazete uzatıyor. *Victoria Weekly*. "Nova mesaj attı ve buraya gelmemi söyledi. Hepimizin planı tekrar gözden geçirmesini istiyor."

Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemem. *Weekly*'yi açıyorum. Trevor popüler dedikodu köşesine göz atıyor.

SIDNEY DİYOR Kİ

Collin Falcone, Caulfield'daki bir partide ters takla atarken bacağını kırdı. (Yaşasın Sea Serpents!)

Kürek antrenörü Gideon Rosenbaum, The Lure'da romantik bir randevunun ardından uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Chelsea Noknoi'ye evlenme teklif etti.

Watersmith, country kulübünün otoparkında el ele tutuşurken görüldü.

Güvenilir kaynaklar, ikilinin her zamankinden daha aşık görüldüğünü söylüyor.

Şanslı Dörtlülük, Konings'in süper yatında düzenlenen başka bir partiye katıldı. Davetliler arasında Victoria'nın önde gelen isimleri vardı. (Ben de dahil.)

TK Waterford'un çapkın davranışlarına dair daha rahatsız edici hikayeler Weekly'nin dikkatine sunuldu. Herkes tarafından girişken biri olarak bilinir, ancak belki de cazibesi

tatlı olmaktan çok ahlaksızdır.

TK ile ilgili kısmı tekrar okudum. "Sidney, Trent'in ne yaptığını neden *açıkça* belirtmedi?" diye sordum kardeşime.

"Claudia onu tehdit etti. Zaten de la Vegas'lara para verip Sidney'in köşesini kaldırmalarını sağlamaya çalışmıştı. Onlar ikna olmadı, bu yüzden Claudia Sidney'e gitti. Ve ona, oğlunu karalayan herhangi bir şey yazarsa, onu dava edeceğini ya da daha kötüsünü yapacağını söyledi." Trevor'ın gözlerinin derinliklerinde öfke var, ama güneş gözlüklerinin arkasını göremiyorum. Sadece sesinde öfkenin arttığını duyuyorum. "Sidney korkuyor."

"Claudia'nın bir dedikodu köşesine bu kadar kötü tepki vermesi bizim için iyi. Ve eğer *Victoria'nın sevgilisi* Sidney'e kaba davranırsa, yerliler Claudia'ya sırt çevirmeye başlayacak. Özellikle de eğlencelerini ellerinden alırsa." Gazeteyi kaldırıyorum.

Trevor daha anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet, anladım."

Köşeye tekrar göz atıyorum. "Güvenilir kaynaklar, Jake ve Phoebe'nin birbirlerine aşık gibi göründüğünü mü söylüyor?" *Bu da bizim için iyi.* "O kaynak kimdi?" Ona kaşlarımı kaldırıp gazeteyi göğsüne doğru itiyorum. "Sen mi?"

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümser ve *Weekly*'yi alır. "Ona evlenip çocuk yapmaya hazır göründüklerini söyledim. O da *'birbirlerine aşık'* diye yazmış."

Elimi kafasına koyup onu sevgiyle itiyorum. "İyi iş çıkardın, Trev."

Moral bozukluğu geçmiş gibi görünüyor. Yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Teşekkürler, Rock."

Nova, güçlü bir rüzgar gibi tekne evine daldığı anda dikkatimiz ona yönelir. Yuvarlak camlı altı kişilik masanın üzerine bir spor çantası atar. Edison ampullü sarkıt lamba, bu şiddetle sallanır.

Görünüşe göre o lanet masada yemek yiyemeyeceğiz. Nova spor çantasının fermuarını açtı. İçinde silahlar ve cephane vardı. Bir av tüfeğini doldurdu.

"Ne giriş ama, Winchester," diyorum. "Bu naziklik mi yoksa pisliklik mi?"

Yanına yaklaşıyorum. "Ses tonumdaki *'siktir git'*i duymadın mı?" Glock'un şarjörünü kontrol ederim.

Nova'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirir ama Trevor'ın tedirginliğini görünce kaybolur. "Silahları sevmeyebilirsin Trev ama kızlar gözetleniyordu. Ve Varrick'in onlarla neden ilgilendiğini hâlâ bilmiyoruz."

"Bu biraz abartılı gibi," diyor Trevor, sanki Nova bir havuz partisine balyoz getirmiş gibi.

"Yağmurun olduğu yerde kasırga da vardır," diyor Nova.

"Doğru değil, ama tamam," der Trevor gergin bir şekilde. Çantadan uzaklaşır.

Silahlara olan nefreti, ayağından vurulmasından kaynaklanıyor. Dallas'ta, babasının değerli av silahları koleksiyonu olan zengin bir çocukla arkadaştı. Silahlar daha çok sergileme amaçlıydı. Arkadaşı onlardan biriyle oynarken kazara tetiği çekti.

Oliver ve Hailey de gelir.

Oliver, eski bir ders kitabını okuyan kız kardeşimi sırtında taşıyor. Hayatımızın yarısında onları bunu yaparken gördüm. Kız kardeşimin kolları Oliver'ın göğsüne sarkıyor ve kitabı, Oliver'ın da sayfaları görebileceği kadar aşağıda tutuyor.

Onu pantolonu inik halde yakalamışım gibi davranmaması beni sinirlendiriyor. Bu yüzden sinirimi paylaşmaya karar veriyorum. Nova'ya dönüyorum. "Sikişiyorlar."

Şaşkınlık içinde hemen Oliver'a bakıyor.
Tanrım. O bakışı anlıyorum. "Biliyor muydun?" diye soruyorum Nova'ya. O en sadık kardeşimdir — çünkü iznim olmadan bana hiçbir şeyi doğrulamaz.
Oliver itiraf ediyor. "O biliyordu."
"On beş yaşımızdan beri," diyor Nova. "Onları yakalamıştım." "İlk ben olmadığım için mutluyum," diyorum.
Nova, Oliver'a sanki onun ağzından kaçırdığına inanamıyormuş gibi sertçe başını sallar. "Bunu Phoebe'ye anlatacaksın. Ben bu işin dışındayım."
"Konuşacak ne var ki?" diyor Oliver. "Hiçbir şey değişmedi."
"İkinize eskisi gibi bakamıyorum," diye karşılık veriyorum. "İşler *kesinlikle* değişti."
Hailey ders kitabına dalmış durumda. "Bilinen en eski kayıtlar, MÖ 13.000'de Güney Fransa'daki Trois-Frères Mağarası'na kadar uzanıyor," diye mırıldanıyor.
Oliver onu yere indirirken ben soruyorum: "Neyle ilgili kayıtlar?" Burnu hâlâ kitabın içinde. "Therianthropy."
"Şekil değiştirme," diye açıklıyor Oliver. "Eski halk hikayelerini derinlemesine inceliyor."
"Peki bu bize ne fayda sağlıyor?" diye soruyorum Hailey'e.
Cevap vermiyor. Sadece sersemlemiş bir şekilde deri koltuğa çöküyor. Romanını karıştırıyor.
Trevor, kız kardeşimizin durumunu incelemek için ilk kez güneş gözlüklerini kaldırıyor.
"Hiçbir detayı atlamıyor," diyor Oliver hafifçe, spor çantasındaki mini cephaneliği inceleyerek. Nova endişeli. "Okyanusun tabanını baştan sona tarıyor."
Saçlarımı ellerimle tarıyorum, kız kardeşim şimdi alakasız mitolojiler arasında dolaşıyorsa diye endişeleniyorum.
"İzleri tekrar bulacaktır," diyor Oliver, daha emin bir sesle. "Bırak da raydan çıksın. Addison hiç çıkmadı."
Nova, Hailey'den gözlerini ayırıyor. "Muhtemelen iyi bir nedeni vardır," diyor bana karanlık bir sesle. Evet.
Bilmiyorum.
"Henüz başlamadı mı?"
Jake Koning Waterford'un sesi dikkatimi çeker. Kot pantolon ve beyaz bir VICTORIA COUNTRY CLUB tişörtü giymiş.
Şaşkın bakışlarımı, bu davetiyeleri gönderen Nova'ya yöneltiyorum. O, açıkça "O önemli biri," diyor.
"Tabii ki," diye mırıldanıyorum. O olmadan bunu yapamayız. "Umarım pizzayı seversin, Jake." Göğsüne hafifçe vurup, "Beş saatlik ön planlama cehennemine hoş geldin," diyorum.
"Beş saat mi?" diye soruyor Jake. "Bu çok cömert bir tahmin."
"Herkes burada mı?" Phoebe, kurutulmuş saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bükerek içeri girer. Onu görünce neredeyse gülümserim.
Nova silahları çantaya koyup fermuarını kapatıyor. "Takım toplantısı. Hemen."
Lojistik çok can sıkıcı bir iş ama gerekli. Ebeveynlerimiz işleri yönetmese bile, dümeni nasıl kullanacağımız konusunda eğitildik. Hepimiz oturma odasında toplanmışız. Kare sehpa üç pizza kutusu açılmış durumda. İpi çektiğimizde neler olabileceğine dair olası senaryolar oluştururken, Fizz Life bardakları ve su şişeleri yavaş yavaş boşalıyor.
"C senaryosunu bir kez daha gözden geçirelim," diyor Nova, peynirli dilimini bırakıp defterini alıyor.

"Bu gece bittikten sonra o sayfaları yakacaksın," diye hatırlatıyorum ona. O da bana ters ters bakıyor. "Beni kim sanıyorsun?"

"Kafasında değil de kağıda liste yapmak zorunda olan biri."

Nova beni görmezden geliyor. Buraya sürüklediği mutfak sandalyesi, o geriye yaslanıp küçük suç defterine bir şeyler karalarken gıcırıyor.

"Senaryo C'nin gerçekleşme olasılığı en düşük," diyor Phoebe, kahverengi deri koltukta yanımda otururken. Kolumu omuzlarına dolamışım. Parmağındaki pizza sosunu yalıyor. "Claudia'nın güvenlik görevlilerini üzerime salacağını gerçekten düşünüyor muyuz?"

"Yapabilir," diye cevaplar Jake, diğer tarafımda rahatça oturmuş. "Annem daha önce Jordan'ın arkadaşlarını dışarı attırmıştı."

"O Jordan," diye karşı çıkıyor Phoebe. "Ben *senin* misafirim ve o, ağabeyinden daha çok sana saygı duyuyor."

Nova tekrar söze karışıyor. "Bu bir olasılık. Buna hazırlıklı olmalıyız."

"Tamam, baba," diyor Trevor, yerde ellerinin üzerinde geriye yaslanarak.

"Nova bizi yakalanmamamız için uğraşüyor," diyorum ona. "Çünkü başın belaya girdiğinde, onun bir buçuk metre uzakta olmasını isteyeceksin."

Nova sessizleşir. Onu koruduğum için çok şaşırdığını hissedebiliyorum.

"Doğru, evet." Trevor, Phoebe'nin kardeşine başını sallar. "Üzgünüm, Nov."

O da başını sallayarak, bunu kolayca geçiştirir.

Peçetemi topak yapıp Phoebe'nin sürekli yan gözle Hailey'i kontrol ettiğini görüyorum. Ben de öyle yapıyorum. Kız kardeşim bir dilim peyniri ısıyor ve kendi kendine bir şeyler okuyor. Bu akşamki tartışmaya katkıda bulundu, bu yüzden endişelerim yavaş yavaş azaldı.

Oliver oturmadı. O tam bir enerji bombası. Ayağa kalkıp volta atıyor ve paket servis kabından bir parça tavuk alıyor.

"Bir şey mi aldı?" Jake bana fısıldıyor. "Oliver,

Trent'in evindeyken benimle birlikteydi."

"Siktir," diyor Jake içinden küfrederek ve kasları gerilirken daha da geriye çekiliyor. "O salak kardeşinden sen sorumlu değilsin," diye fısıldıyorum.

"Sizi bu işe ben bulaştırdım. Size bir şey olursa sorumlusu *benim*," diye fısıldıyor o da.

Gözlerine tam anlamıyla bakıyorum. "Bunu hayatları boyunca yapmış insanları bu işe sen bulaştırdın. Sakin ol."

Jake, bir kaleye saldırmak üzereymiş gibi oturuyor. Yemin ederim, o ve Nova birlikte acımasız birer lejyoner olabilirler.

Oliver, hiçbir ritim olmadan başını sallıyor. "Toplamda kaç senaryo var?" Nova sayfaları çeviriyor. "R'ye kadar hepsi bende."

"Ve biz C'de mi takıldık?" diye inler Phoebe.

"Dediğim gibi," diyorum Jake'e. "Beş saat."

Pellegrino şişesinin kapağını açıyor. "Gidecek daha iyi bir yerim yok." Kararlı bakışlarını yakalıyorum. Ev hayatı kaos ve güç oyunları ile dolu, benimki de ondan çok farklı değildi.

Bunu birlikte yapıyoruz.

"Ona ne isim vereceğiz?" Trevor başını Jake'e doğru eğiyor. "Bir isim bulmalısınız."

"Profesyoneller sizsiniz." Jake etrafımızdaki herkese bakıyor. "Siz söyleyin."

Hepimiz Hailey'e bakıyoruz.

Hailey düşüncelidir. "Zengin olduğun için değil. Bu kasabanın anahtarlarına sahip olduğun için. Tek gerçek varis." Diyor ki, "*Kral*."

Phoebe, sanki çocukluk kulübümüze resmi olarak yeni bir üye katmışız gibi, Hailey ile birlikte kulaklarından kulaklarına gülümsüyor.

Buna kızmıyorum. Acaba bunun nedeni, Jake'in bana korumam öğretilen biri olmaması mı? O bana yardım etmeye çalışıyor. Beni kollamaya çalışıyor.

Jake kızlara gülümsüyor, sonra bana dönüyor. "Henüz gerçek bir kral olmadığımı söylemiştin." "Olacaksın."

Olmak zorunda. Bütün bunlar boşuna olamaz.

Nova ona bir telefon uzatır. "Bu senin kullan-at telefonun. Sana numaralarımızı vereceğiz. Ezberle. Bize mesaj attığında, mesajlarının sonuna bir taç işareti koyacaksın."

"Ciddi bir sorum var." Trevor şimdi doğrulur. Nova

defterinin kapağını kapatır. "Sor bakalım."

"Oliver ve Hailey... Onlar aynı yatakta yatmalı, ben de Oliver'ın yatağını almalıyım."

Kolum Phoebe'nin omzundan düşer. Tanrım. İşte başlıyoruz.

Oliver, iğrenç tavuğu yavaşça çiğniyor. "Orada bir soru mu vardı?" Jake ellerini peçeteye siliyor. Omuzlarında gerginlik var.

"Bu daha çok ciddi bir öneri," diyor Trevor, "artık kız kardeşimle yattığını bildiğimize göre."

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Hailey, kitabının arkasına saklanarak sandalyeye gömülür.

"Sadece geçici bir ilişki."

Trevor ağzı açık kalır. "Bunun sıradan bir ilişki olması imkansız." "Öyle." Hailey kitabını kucağına bırakır.

"O zaman geçici olarak aynı yatağı paylaşın." Kimse bir şey söylemez.

Şimdiye kadar Trevor'ın kanepede yatmaktan şikayet ettiğini duymadım. Loft'ta geceyi geçirdiğimde, Trevor'ın kayıkhanedeki boş yatağını almasına izin veriyorum. Esasen, Hailey'nin evi ile benim evim arasında gidip geliyor.

Oliver ve Hailey birbirlerine kısa bir bakış atarlar. Bence Oliver, Hailey'nin daha fazla sıkıntı yaşamasına neden olmayacaksa, hiç tereddüt etmeden onunla sonsuza kadar aynı yatağı paylaşırdı.

"Benim dairemde kalabilir," diyor Jake.

Oliver, kabinin kapağını kapatıp buzdolabına doğru yürür. Konuyu geçiştiriyor.

Kız kardeşim sandalye minderleriyle yaşamaya hazır görünüyor.

Ben araya girmeden önce Phoebe yüksek sesle, "O taşınmayacak ve kimse onun yanına taşınmayacak. Çünkü ben kayıkhanede kalabilirim. Trevor benim odamı alabilir," diyor.

"Hayır," diye hemen hemen herkes aynı anda söyler.

"Eski kocana taşınmak mı?" Nova ona başını sallar. "Hayatta olmaz. Senin sahte ilişkinizi tehlikeye atmayacağız. Oliver ve benim hâlâ Rocky ile birlikte kalmamızın tek nedeni, ikinizin birlikte vakit geçirebilmeniz."

Bu, Phoebe'nin sürekli tekne evini ziyaret etmesinin en iyi mazeretiydi. Kız kardeşleri için benimle birlikte yaşıyorlar. Phoebe'nin Hailey ile aynı odada kalması da benim çatı katında kalabilmemin tek nedeni.

Phoebe suçluluk duyuyor olmalı. Bu karmaşaya bizim ilişkimiz neden oluyor ve o hiç bencil biri olmamıştı. Ama hepimizin birbirimizin üstüne üstüne yaşaması ilk kez olan bir şey değil.

Gerçi, bu zamanlarda, valizlerimizi toplayıp başka bir şehre taşınyor olurduk.

"Loft artık güvenli mi ki?" Oliver mutfaktan soruyor, çünkü Varrick'in orayı satın almak istediğini herkese anlatmıştım.

"Annemle bu konuyu konuşacağım," diyor Jake bize güven vererek.

"Şimdilik güvenli," diye Phoebe de lafa karışıyor. "Bu işin üstüne bir de *yeni ev aramak* zorunda kalmayız. Hele ki bu ev bedava iken..." Düşüncelere dalarak sözünü bitirmiyor, sonra Jake'e bakıyor. "Ve belki ben... ile..."

Midem bir anda düğümlenir. "Hayır. Onunla yaşamayacaksın." "O sorun etmez."

"*Benim için* sorun olur." Bunu sadece lanet olası takım için fedakarlık yapmak amacıyla yapacaktı ve bu öyle bir şey değil. Jake'in kaburgalarına dirsek atıyorum. "Kız arkadaşımıza yaptığın teklifi geri çekecek misin, tatlım?"

"Benim evimde kalamazsın, Phoebe," der Jake ona açıkça. Ona kuru bir gülümsemeyle bakarım, memnuniyetle.

Kollarını kavuşturup arkamdan Jake'e bakarak, "Rocky seni parmağında oynatıyor. Bunun farkında mısın?" der.

"Sadece ortak ilgi alanlarımız var."

"Neler mesela?"

"Seni korumak."

Phoebe'nin omuzları gevşedi. Evet, onunla yaşayabilirdi, ama istemiyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Çünkü Jake'le yaşamak, artık onun yatak odasına gizlice giremeyeceğim anlamına geliyordu. Bu, birlikte geçireceğimiz zamanı *büyük ölçüde* kısıtlıyacaktı.

"Olly benimle birlikte yaşayacak," diyor Hailey, ojesini kurcalayarak. "Ya da ben Jake'le yaşayacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," der Phoebe. "Gerçekten, başka bir çözüm bulabiliriz. Belki de Trevor'a uyuyabileceği bir tabut alırız. Bırakalım da Drakula fantezilerini yaşasın."

"Belki de seni aylara atarız, PG. Madem yem olmakta bu kadar iyisin

."

Lanet olsun.

Ağzımı açıyorum ama Phoebe elini göğsüme koyuyor ve "Sorun yok, başlatan bendim" diyor.

"Ben sürat teknesinde uyurum," diyor Nova.

Beş dakikalık bir sohbet için bile yelkenli tekнемizin gövdesine girmezdi. Günün çoğunu *Salty Miss*'te tek başına geçirmesi ne kadar da ironik—adam *deniz* tutuyor.

"Kusmuk, zencefilli bira ve Dramamine ile dolu bir hayat." Kuru bir gülümseme attım. "*Eğlenceli.*"

"Şarap mahzeni ne olacak?" diye sorar Trevor. "Burada kimse onu kullanmıyor. Bir portatif yatak getireyim. Oda olacak kadar büyük."

Mahremiyet istiyor. "Sidney'i buraya getiremezsin."

"*Biliyorum.*"

"Orada hava 10 derece," diye uyarıyor Nova.

"On beş derece, sorun değil. Idare edebilirim."

Nova, sanki bu en iyi çözümmüş gibi bana sertçe omuz silkiyor. Üstelik bu sadece geçici bir durum. Bu durum kalıcı olmaktan çok uzak. "Tamam," diyorum—tam o sırada Hailey'nin telefonu çalıyor.

Hemen cevap veriyor. "Evet? Evet, herkes burada. Bekle." Telefonu hoparlöre alıyor. "Carter arıyor."

"Merhaba, Ailey ve arkadaşlar," diye selamlıyor Carter. "Yaptığım işlerin arasında bir dakikalık boş vaktim var ve bilmenizi isteyeceğiniz bir şey öğrendim."

"Ne hakkında?" diye soruyorum.

"Rocky, *Rocky*," diyor Carter, sinir bozucu bir neşeyle şarkı söyler gibi. "Sadede gel, Carter."

"Her zamanki gibi huysuzsun. Nefes al. Güneşin kokusunu içine çek." Kendi aptal şakasına gülüyor. "Anladın mı? Güneşin kokusunu içine çekemezsin."

"Kahkahalarla gülüyoruz."

"Ailey'nin gülümsediğini biliyorum."

Gülümsüyor.

"Zar zor," diye tersliyorum.

"Varrick denen karakteri biraz araştırdım," diyor Carter, "ve o, söylediği kişi değil."

Jake kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimliğinde boşluklar var. İsviçre peyniri gibi değil tabii. Kimlik bilgilerini uyduran kişi harika bir iş çıkarmış, ama bu benim işim değil. Kimlik bilgilerinde bazı tutarsızlıklar buldum."

"Sahte mi?" diye soruyorum.

"En sahte olanı, dostum. Doğum belgesi yüzde yüz sahte. Belirttiği ebeveynler... yoklar. Pasaportu da muhtemelen sahte. Geçmişteki kimliklerini izleyemedim. Ama *Varrick* adını seksenlerde kullanmaya başladığını biliyorum. Sonra Wolfe ailesine damat oldu ve gerisi... gerisini sen de biliyorsun."

Trevor telefona bakıyor. "Yani Varrick bir dolandırıcı mı?"

"Buna hiç şüphem yok. Varrick Wolfe bir dolandırıcı ve senin anne babanı tanıma ihtimali yüksek."

Brayden.

Kulağımın derinliklerinde adımı duyuyorum. Onun sesi. Onların sesleri.

Brayden.

"Sadece yüksek değil," diyorum Carter'a. "Kesin."

OTUZ ÜÇ

Rocky

PORSUK OYUNU

Victoria, Connecticut

"Planı bozma, Trev." Phoebe ve Hailey'i Koning malikanesine götürüp bırakıyor. Honda arızalı olduğu için Nova'nın Pontiac GTO'sunu kullanıyor; Nova, bu arabayı müzayededen aldığından beri kimsenin direksiyona geçmesine izin vermemişti. Sanki orijinal bir Van Gogh tablosuymuş gibi bir saksı resmini pahaliya sattıktan sonra paraya boğulmuştu.

O araba şu anda onun gözdesi. Beni sürücü koltuğuna bile oturtmuyor. Yani Trevor çok mutlu olmalı.

Varrick'i takip etmek ve onun hayatına dahil olmak konusunda ısrarcı olması beni deli ediyor. Varrick'in benim adımları bilen bir dolandırıcı olması, ondan uzak durmam için yeterince büyük bir uyarı olmalıydı ama kardeşim tehlikeyi bir uyarı işareti olarak görmüyor. Ben *sadece* onun güvende olmasını istiyorum.

"Onları bıraktığında," diyorum, "onu aramaya çıkma." Sessiz kalıyor.

"*Trevor*. Ben buradayken bıçaklanacağından endişelenmek istemiyorum ve sana yardım edecek kimse de olmayacak. Lütfen bunu bir düşün. *Ben orada olmayacağım*."

"Tamam," diyor. "Tamam." Yumuşuyor. "Bütün hafta sonu mu?"

"Cumartesi ve Pazar. Yarın sabah işimiz bitecek," diyorum ona. Aile ve yakın arkadaşlar, on çeşit yemekten oluşan Koning akşam yemeği için geceye davetlidir, sonra da Paskalya Pazarı brunch'ıyla uyanırız. Hailey ilk kez bir Koning yemeği için personel olarak işe alındı ve biz de bunu Claudia'yı ortadan kaldırmak için ihtiyacımız olan kanıtları elde etmek için bir fırsat olarak görüyoruz.

Bu hafta sonu, ipi çekeceğiz.

Bu işin başrolünde Phoebe var. O sahnenin merkezinde olacak ve ben diğer tüm toplantılarda olduğumdan daha gerginim.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Trevor. "Görüşürüz." Hemen telefonu kapatıyor. Fazla çabuk. Midemde garip bir his var. *Görüşürüz*. Yarın mı demek istiyor?

Bu içimi kemiren hisle Koning malikanesine gidiyorum. Oraya vardığımda, ailenin uşağı Niall Greensboro'nun buz gibi bakışlarıyla karşılanıyorum ve bahçede dolaşmaya başlıyorum.

Trent ile en iyi arkadaş olduğumdan beri, malikaneyi gözümün önüne canlandırabilecek kadar sık ziyaret ettim. Birinci katta, batı kanadında kütüphane. Girişin yanında çalışma odası. Bodrumda bir sinema odası. Arazinin yüzölçümü otuz dönümün üzerindedir ve

iki serayı, bir elma bahçesini, özel bir plajı, havuz evi olan yirmi üç metrelik bir yüzme havuzunu ve yirmi bir odalı bir ana evi içeriyor. Çok abartılı.

Yine de, bu, hafta sonunu geçirdiğim en lüks mülk değil.

Trent Waterford tüm bunları miras alacak ve bu durum beni sadece sinirlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda beni harekete geçiriyor.

Çalışanlar ortalıkta dolaşıyor, çoğunlukla çeşitli işlerle meşguller. Pencere kenarındaki bitkileri suluyor, ampulleri değiştiriyor ve akşam yemeği için masayı hazırlıyorlar. Tesisin içlerine doğru ilerledikçe kimse bana ikinci bir bakış bile atmıyor. Sanki buraya aitmişim gibi. Öyleymiş gibi dolaşıyorum.

Saat üçü vurduğunda, kız arkadaşımın sahte erkek arkadaşını dışarıda buluyorum.

"Erken geldin," diyor Jake, tenis topunu fileye vururken. Bana yaklaşmadan önce, dikkatini çim kortun diğer tarafındaki gri saçlı eğitmene veriyor. "Stephen. O backhand vuruşunla beni yorduğun için teşekkürler, ihtiyar."

Stephen gülüyor. "Yeterince yormadım." Jake'i file üzerinden kucaklıyor.

"Üçüncü torunun için tekrar tebrikler," der Jake sessizce, antrenörünün sırtını sıcak bir samimiyetle okşayarak. "Lydia'ya, bebek partisi için havuz evini kullanabileceğini söyle."

Eğitmenin cevabını duyamıyorum, ama Jake'in cömertliğini ve iyiliğini takdir ettiği açık. Dağınık tenis toplarını toplarken, Stephen daha temkinli bir ifadeyle bana bakıyor.

Personelle dolu bu malikanede, ben Jake'in şu anki kız arkadaşının eski kocası olarak tanınmıyorum. Ben Trent Koning Waterford'un en iyi, *en yakın* arkadaşayım.

Ailenin uşağı Niall, tanıştığımızdan beri bana buz gibi davranıyor. Onun soğuk tavrı, tüm personel arasında yaygın.

Hangi oğlu tercih ettikleri açık.

Tenis hocası, ana eve en yakın olan araba garajına doğru yönelirken, ben çim korta adım atıyorum.

"Trent ne zaman istersem gelebileceğimi söyledi," diye açıklıyorum. "Ağabeyinin en yakın arkadaşı olmanın avantajları. Açık davetliyim." Soğuk bir gülümseme takınıp, bankın üzerinde asılı duran altın işlemeli havluyu Jake'e atıyorum.

"Sana ben de verebilirdim bu ayrıcalığı." Şakaklarını ve boynundaki teri siler.

"O zaman davetini reddetmek zorunda kalırdım. En yakın arkadaşı, onun çok sevdiği ağabeyi için onu terk ederse, ağabeyin kalp krizi geçirirdi."

"Haklısın." Jake başını sallar, sonra beyaz ve mavi renkli üniversite sweatshirt'ümü inceler. Göğsüne işlenmiş. Bunun sadece bir sahne gösterisi olduğunu biliyor. Bir sahne aksesuarı.

Gardırobum. "Bu benim mezun olduğum üniversite," diye ona hatırlatırım.

"Anladım," der, ama mavi gözleri bana şunu da söyler: *Kimliğini ifşa etmeyeceğim*. Etmeyeceğini düşünmüştüm. Bu işin içinde yeterince uzun süredir birlikteyiz, ona güveniyorum.

Güven.

Bu kelime kafamın içinde yuvarlanıyor. Birini bu kadar derine alabilmeye başladığıma kendim de şaşıyorum. Ama işte buradayız.

Bir petrel kuşunun kortun üzerinden havuzun yönüne doğru uçtuğunu izliyorum. "Hailey ve Phoebe birkaç saat içinde burada olacaklar." Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Buradan, deniz

kayalık sırt çizgisine vuruyor ve daha uzakta, *Salty Miss* diğer yelkenli gemilerle birlikte demirlemiş durumda. Suyun dalgalanmasıyla hafifçe sallanıyor.

Nova gemide olmalı. Kaçışımız. Onun navigasyon masasının arkasında dalgaların yuvarlanışını izlediğini, muhtemelen hepimizin hızlıca kaçabilmemiz için botla kıyıya gitmek zorunda kalacağı en kötü senaryolar üzerinde takıntılı bir şekilde düşündüğünü hayal ediyorum.

Umarım bu gece ona ihtiyacımız olmaz.

Jake ve ben ana eve doğru yürümeye başlıyoruz ve Phoebe'nin gelmesini ve muhtemelen Trent'in beni kaçırmaya gelmesini beklerken sinirlerim gergin. Çitlerle çevrili bir bahçenin girişinden geçiyoruz ve Jake soruyor: "Niall sana odanı gösterdi mi?"

"Her zamanki odamda kalacağımı sanıyordum."

"Tuvalet çalışmıyor. Doğu kanadına taşıyorsun."

"Bana haber verilmedi," diyorum pek de şaşırmadan. Eminim Niall, bütün gece tuvaletin tıkanıklığını açmak zorunda kalsaydım çok sevinirdi.

Jake, bunu onun yerine yapmak için bekleyen personel olmasına rağmen arka kapıyı kendisi açar. "Ben önünüzde gideyim," der.

Yeni misafir odam üçüncü katta. Koyu meşe süslemeli pencereleri, dört direkli yatağı, toile duvar kağıdı ve Jane Austen'in eserleriyle dolu bir kitaplığı var. *Akılın ve Duygunun*, *Gurur ve Önyargı*, *Emma*, *İkna*, *Northanger Manastırı* ve *Mansfield Park*. Her kitabın, deri ciltli olanlardan daha modern kapak tasarımlı olanlara kadar düzinelerce farklı baskısı olmalı.

"Sanırım bu senin koleksiyonun," diyorum Jake'e. "Sen kitap kurdu olduğun için." "Aslında onlar

Kate'indi." Kalın şampanya rengi perdeleri açıyor, içeriye bir ışık huzmesi sızıyor. Perdeyi kalın bir ip ile tutturuyor. "Bana Austen'ı okumam için yalvardı, sonra Nora Roberts'ı, ve J. D.

Robb'a olan tutkumu başlattı." Bana bir göz atıyor. "Hailey hiç sana en sevdiği kitapları okumanı tavsiye etti mi?"

Hailey. Kız kardeşim. Benim arkamdan onunla yatan kız. Ama bu gerçekten benim arkamdan mı oluyor? Bu ayrıntıları benimle paylaşmak zorunda mı? Cevabı bilmiyorum. Tek bildiğim, sinirli olduğum.

"Hayır," diyorum, duygularımı bir an için bastırarak. "Büyürken çok fazla okuma zorunluluğumuz vardı. Klasikler, tarih kitapları, dil kitapları, hepsi sevgili anne ve babamız tarafından dayatılmıştı." Ona gergin bir gülümseme atıyorum. "Hailey buna bir şey eklemek istemiyordu, ama ben onun dikkatini en çok çeken kitap hakkında ona sorular sorardım." *Gurur ve Önyargı'yı* çıkarıyorum. "Kız kardeşime gerçekten ısınmış gibisin."

Jake'in bakışları benimkilerle buluşuyor, kararlı, sarsılmaz. Arkadaşlık için biraz fazla yakın davrandığını *bildiğimi* açıkça biliyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim, ondan hoşlanıyorum." "İyi," diyorum. "Çünkü kız kardeşimle yatıyor olsaydın ve

ondan hoşlanmıyorsan seni fena halde pataklardım."

"İkimiz de zor bir dönemden geçiyoruz ve o muhtemelen tanıştığım en ilginç insan."

"Bilimsel bir deney gibi," diyorum kuru bir şekilde. "Kız kardeşimi parçalamak istiyorsun. Onu bir neşterle kesip açmak istiyorsun."

Kahkahayı patlatır. Bu beni şaşırtır.

"Komik bir şey mi var, Jake?"

"Bence daha çok o beni kesip açar. Bence *o beni* incelemek ister. Ve garip bir şekilde, ben de ona izin verirdim. O, bunu yapmama izin vereceğim *tek* kişi ve nedenini bilmiyorum. Sana nedenini bile söyleyemem. Bu beni delirtiyor..." Kendi kendine gülüyor. "Ah, siktir."

Gülümsemesi kaybolur. “Uzun zamandır kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve ben... Onunla olamam.”

Çene kaslarım seğiriyor. Bu beni bu kadar sinirlendirmemeli. Jake, kız kardeşim onu benzer bir şekilde rafa kaldırmışken onu reddediyor. “Ailen yüzünden mi?” Tahmin ediyorum.

"Her zaman onlar yüzünden."

Jake annesinden ani bir telefon alır. Bir çiçekçiyle konuşmak için aceleyle uzaklaşır. Bu, beni deliye çeviren tipik Claudia/Jake dinamiğidir. Ne zaman bir misafirle birlikte olsa, annesi onu çağırıp dikkatini kendine çeker.

Onu meşgul ediyor.

Onu diğerlerinden ayırıyor. Bu, izlemek zorunda kaldığım, yaratıcılıktan uzak bir güç gösterisi.

O gittikten sonra duş alıp akşam yemeği kıyafetlerimi giyiyorum. Bu geceki kutlamalara hazırım.

OTUZ DÖRT

Phoebe

PORSUK OYUNU (DEVAMI)

Mesele şu ki, ben Claudia Waterford'dan pek korkmuyorum. Jake'in eski sevgililerine yaptıklarını duyduktan sonra bile — bir kıza köpek maması yedirmiş, bir diğerine tüm saçlarını kesmesi için baskı yapmış — o kadar da *korkutucu* gelmiyor. En azından hayatım için endişelenecek kadar korkutucu değil. Bu biraz... tuhaf bir şekilde heyecan verici.

Sadece Rocky'nin bu işte kısa çöpü çekip Trent'i eğlendirmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Egosunu okşamak. Kokusu çöp sahasını andırırken, sanki bokunun kokusu yokmuş gibi davranmak. Ona, Celia'nın ses kaydı sızdırıldığından beri Trent'in adı fısıldanıp aşağılanmasına rağmen, tüm kasabanın hâlâ onun su üstünde yürüdüğünü düşündüğünü hatırlatmak.

O skandal, Koning yönetim kurulunun ona sırtını dönmesine ya da Claudia'nın onu altın kaplama kaidesinden itmesine yetmedi. Ama zırhında bir çentik var ve bu doğru yönde atılmış bir adım.

Uzun vadeli dolandırıcılıklar yavaş yavaş yok etme işlemleridir. Tuğla tuğla. Hedef o kadar çok molozun altında kalana kadar, boğulana kadar.

Gece çantamı yatağıma atıyorum. Malikanede geçirdiğim ilk gecedan beri konaklama yerim değişmedi. Jake ile paylaşmamıza yetmeyecek kadar küçük, tek kişilik yataklı mütevazı bir oda. Claudia, evlenmeden önce aynı odada kalmanın uygunsuz olduğunu söyledi, ama bence asıl nedeni bu değil.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra aşağı iniyorum ve Hailey'i salondaki bar arabasını doldururken buluyorum. Gözlerimiz buluştuğunda bana utangaçça el sallıyor. Bu gece personel olarak işe alındığı sürece yapabileceği tek şey bu. Onun yanında servis yapmamaktan nefret ediyorum.

Jake'in gerçek sevgisini kazanan kişi o olduğu için bu bana son derece haksız geliyor. Roller tersine dönmeliydi. Bu gece masaları ben servis etmeliydim, o ise parlak, yere kadar uzanan elbiseyi giymeliydi.

Hedefimi aramak için salondan çıkıyorum.

Claudia nerede? Genellikle bir salonda ya da misafir odasında, bir bira imparatorluğunun değil de aristokrasinin bir üyesiymiş gibi hizmet edilerek vakit geçirir. Üç salonu ve sigara içme odasını kontrol ettikten sonra, doğruca yemek salonuna yöneliyorum.

Belki de personele masa süslerini değiştirmesini ya da çatal bıçakları parlatmasını emrediyordur. Kapıdan içeri girer gizmez donakalırım.

Bu da ne

böyle...?

Trevor.

Trevor Tinrock.

Muhteşem siyah bir smokin giymiş, bir kemancı, bir çellocu ve bir viyolacı ile bir araya gelmiş. Sanki onları tanıyormuş gibi. Sadece bu da değil, bir elinde yay, diğer elinde ise şık bir kemanın sapını tutuyor.

Buraya müzisyen olarak mı gelmiş?!

Kendine gel, Phoebe. Yüzümdeki duyguları silip atıyorum.

Kimseye... Bu akşamki akşam yemeğinde yaylı dördlüsüne katılacağını *kimseye* söylememiş. İnanılmaz, çılgınca bir şekilde *kuralları* çiğnemiş.

Ufff, belki de bunu tahmin etmeliydik. Bu gece, beni ve Hailey'i malikaneye bırakmak dışında önemli bir rolü yoktu. Bu gizli planı ne zamandır hazırlıyordu ki? Haftalardır mı? Aylardır mı?

Trevor bana tamamen soğuk davranıyor ve bunun için ona saygı duymam gerek. Rolümden çıkmamı sağlamaya çalışmıyor.

Ve kendi başına bir davet almayı başardı. Rocky bu kadar gergin olmasaydı, eminim gurur duyardı. Trevor'ın keman becerileri de uydurma değil.

Everett ve Addison, dört yaşından beri ona ders aldırıyorlar. Uğraşmasına ve emek vermesine izin veren her şeyi.

Rocky'ye söylemem gerek...

"Affedersiniz, Bayan Smith." Ailenin kızıl saçlı uşağı Niall, önüme geçip dördlüyü görmemi engelliyor. "Bayan Waterford sizi bekliyor. Sizi ona götürmem gerekiyor."

"*Claudia.*" Kanepeler, sandalyeler ve yanmayan bir şömineyle dolu devasa bir giyinme odasında onunla karşılaştığımda yanaklarına havadan öpücük konduruyorum. Şöminenin üzerinde mumlar yanıyor. Birkaç askıda gece elbiseleri asılı ve süslü bir boy aynasının karşısında bir podyum var.

Ellerini uslu uslu arkasında tutan bir erkek terzisi çağrılmayı bekliyor.

Onu görmezden geliyorum. "Bu akşam seni görmek çok, *çok* güzel." O bana selam vermeden ellerini tutuyorum. "Evin *çok* güzel ve Paskalya hafta sonunu geçirmek için böylesine muhteşem bir yerimiz olduğu için *çok* minnettarım." Genelde onun yanında abartılı davranırım ama bu akşam tuhaflıklarımı bir üst seviyeye çıkarmam gerekecek.

Claudia, sanki ellerim bulaşıcıymış gibi ellerini çekiyor. Beni soğuk bir bakışla süzüyor. "Görüyorum ki barda kendin için bir şeyler almışsın."

Kaba bir şekilde burnumu çektim. "Hiç de değil. Ama sonra içmek için bolca zaman var."

Elini boğazına, zümrüt kolyenin yanına koyuyor. Sarı saçları yukarıya toplanmış ve bu geceki akşam yemeği için hazır; vücudunu ince gösteren yeşil, kapüşonlu bir elbise giymiş. "Neden oraya çıkmıyorsun?" Parmaklarıyla yuvarlak platformu işaret ediyor. "Sana biraz daha uygun bir şey giydirelim."

Aslında Claudia haklı.

Suluk pembe saten elbisem, on servislik zarif bir akşam yemeği için hiç de uygun değil. Hazır giyim olması değil (gerçi eminim bu gerçeği de duyunca tüyleri diken diken olmuştur), ama yaka göbeğime kadar iniyor ve göğüslerimin yanlarını ortaya çıkarıyor. Tam VMA'ların kırmızı halısı tarzı, Oscar'lardan çok uzak. Eğer bu, onun gözüne girmek

, Atelier Versace'den özel bir elbise ve ona uygun kristal küpeler sipariş ederdim.

"Aldığım şeyi beğenmedin mi?" Derin bir kaş çatışıyla, vücuduma mükemmel bir şekilde oturan elbiseye bakıyorum.

Gülümsemesi benim adım kadar sahte. "Benim tasarımlarımdan birini giymelisin. Sana çok yakışacak. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim." *Elbette etmeyeceksin.*

Dudaklarımı büzüyorum. "Gerçekten mi? Ben bunu beğendim. JCPenney'deki bayan bana çok yakıştığını söyledi." Burnundan derin bir nefes alıyor. "İsrar ediyorum, Phoebe."

Dramatik bir nefes vererek, sanki kumaşı yas tutuyormuşum gibi elbiseme son bir kez dokunuyorum. "Peki, başka bir seçenek deneyeceğim, ama daha çok seveceğime söz veremem."

Kapıya gelen nazik bir vuruş dikkatini dağıtır. "Girin. Çabuk olun."

"Hanımefendi." Everett, smokin giymiş olarak içeri süzülür. "Terzinizle bir şey konuşmak istiyorum."

"Elbette, Maxwell," der Claudia ve Everett Tinrock'u (namı diğer Maxwell Abbot) görmezden gelerek beni süzüyor. Sonra Koning ailesinin bir fotoğrafını yanan şamdanların yanındaki şömine rafına koyar.

Birkaç saniye sonra ortadan kaybolur. Claudia hiçbir şeyden şüphelenmez.

Neden şüphe duysun ki? Mülkünde dolaşan sayısız personeli var.

Terziye parmağını sallayarak, sanki onu çalıştırdığı bir makineymiş gibi işaret ediyor. Terzi, ışıltılı gümüş rengi bir elbiseyi kaldırıyor.

Burnumu kıvırıyorum. "Disko topu gibi görünmek istemiyorum."

Gözleri alevlenir. "Oğlum, senin bir disko topu gibi görünmeni tercih eder..." Hakaret ağzından çıkmadan önce dilini ısırır.

Onun bakışlarına meydan okurum. "*Neye tercih ederdi?*" diye sorarım. Onun iradesine boyun eğmek için fazla kendime güveniyorum. Katlanmak için fazla iğrençim. Şekillendirmek için fazla zorum. Oğlunun gözünde onun en kötü kabusuyum.

"Bir fahişe," der, tavırları sertleşir. "Bir *fahişe* gibi görünüyorsun, Phoebe."

Tereddüt etmiyorum. Sadece gülümsüyorum. "Onlara göğüs denir, Claudia. Onları sergilemek sorun değil." "Benim evimde değil. Giyinip *giyineceksin.*"

Claudia terziyi bir kez daha çağırır. Terzi, tasarımcı elbiselerinin asılı olduğu askıyı tek tek gösterir. Claudia her birine başını sallar—ta ki terzinin, göğüs kısmı payetli kraliyet mavisi bir elbiseye gelene kadar. Mütevazı ve muhtemelen bir Disney kalesinden çıkmış gibi. Güzel olmasına rağmen, kendim için seçeceğim bir şey değil.

"O olsun." Claudia terziyi çağırır. Beklediğimden daha gençtir. Yirmili yaşların sonlarında olabilir, ama mavi elbiseyi getirirken gözlerinden kaçırım. "Denemeli."

"Burada soyunacak mıyım?" diye soruyorum. Nabzım hızlanmıyor. Korku yok. Tehlike yok. Düz bir çizgi gibi.

"Bu bir sorun mu, canım?" diye soruyor bana, bu odadaki gücü yeniden ele geçirmeye çalışırken gözlerinde aynı meydan okuma var. Kontrolü yeniden ele geçirmek.

Bu bir halat çekişmesidir ve ben ona bırakırım.

"Hayır." Gözlerine bakıp gülümsüyorum. "Hiç de değil." Pembe saten elbisemin askılarını çıkarıyorum ve elbise zahmetsizce yere düşüyor. Sütyen giymiyorum, ama dantelli siyah bir tanga giyiyorum.

Claudia'nın yanakları, sanki limon emiyormuş gibi içe çöküyor. Utangaç değilim. Kollarımı vücuduma sıkıştırmıyorum. "Bunlar da mı?" diye soruyorum, külotumun kenarını parmaklarımla okşayarak. Cevabını beklemeden onları da çıkarıyorum.

Tamamen çıplak halde Claudia'ya dönüp ona şeytani bir gülümseme atıyorum. *Ben, oğlunuzun eve soktuğu vahşi yaratığım.*

Gözleri fal taşı gibi açılır. Sonra parmağını şıklatarak terziye beni giydirmesini söyler. Mavi kumaş kıvrımlarımın üzerinden kayar, kalçalarım sıkışır ve tül denizinde dalgalanır. Terzi vücudumdaki giysiyle uğraşırken ellerinin nereye dokunduğunu düşünmüyorum. Ben sadece bir mankenim.

Bir kabuk.

Terzi, korsenin ipek bağcıklarını çeker.

Claudia onu itiyor. "Bana bırak." Omurgamın arkasına geçiyor, sonra çekiyor ve bu kuvvet beni neredeyse ikiye katlıyor — ama çabucak dengemi buluyorum.

O bağcıkları defalarca çekip acı verecek kadar sıkarken, aynada gözlerimiz buluşuyor. "Bunun sıkı ve sağlam olması lazım," diyor bana.

Bir kez daha çeker ve kaburgalarım çıgık atar. "Sanırım bu kadar yeter," derim ona. Ciğerlerimdeki hava kesilir.

Claudia beni görmezden gelir. "Bunda çok daha güzel görünüyorsun." Göğsüme dokunurum. "Nefes alamıyorum."

"Güzellik acıdır, canım."

Bir kez daha çekiyor ve kaburgalarım daha fazla ateş parlıyor.

"Yeter," diyorum sertçe, oksijenim azalıyor. Gözümün önünde ışıklar dans etmeye başlıyor. Bayılacağım. Birçok şeyi kontrol edebilirim, ama ölümsüz değilim. Lanet olası havaya ihtiyacım var.

Ve bayılırsam, Rocky burada

değil. Etrafımda kimse yok.

Henüz yok.

Claudia beni yine görmezden geliyor, hala çekip duruyor ve kasıtlı olarak bıçak gibi acı verici bir ağrıya neden oluyor.

Burnum genişliyor. "Yeter dedim!" diye bağıriyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Podyumdan sendeleyerek iniyorum, gözlerim lekelerle dolu halde kendime gelmeye çalışıyorum. Ama korse bu kadar sıkı olduğu için sadece keskin, düzensiz nefesler alabiliyorum.

"Bunu giymeyeceğim." Arkama uzanıp ipek bağcıkları kendim çözmeye çalışıyorum.

Claudia hızlı ve öfkeli ve benden bıkmış durumda — bir anda yanıma geliyor, sıkı bir eliyle bileğimi kavrar, kolumu yanıma doğru zorlar ve düz avucunu yüzüme savurur.

Geldiğini görüyorum, ama yine de bana vurmasına izin veriyorum.

Yanağımın yumuşak eti yanıyor ve hemen terziye bir göz atıyorum. Bakışları yere sabitlenmiş.

"Bizi yalnız bırak," diye bağıriyor Claudia.

Adam odadan hemen kaçıyor ve onu anlıyorum. Ben de buradan hemen kaçardım.

"Nefes alamıyorum," diyorum Claudia'ya.

"Umurumda değil," diyor keskin bir sesle. "Bu elbiseyi giyeceksin." "Giymeyeceğim," diye itiraz ediyorum.

Claudia somurtuyor. "Sen nankör, mızımız, iğrenç birisin." Elimi sertçe bırakıyor ve ben bu fırsatı değerlendirip arkamdaki bağcıkları aceleyle gevşetmeye çalışıyorum.

O anda Jake'in kız kardeşi aklıma

geliyor. Acaba o da bir ara burada mıydı?

Acaba kendi annesinden de böyle muamele görmüş müydü? Annem beni aldatmış olabilir, ama bana karşı hiç açıkça kötü davranmamıştı. Bana elini sürmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Claudia odanın bir ucundan diğer ucuna geçer. Yanmayan şöminenin önünde durur.

Everett'in koyduğu aile fotoğrafına yaklaşırken başım dönüyor. Ama o bunu umursamıyor ve şöminenin üstünden bir şamdan alıyor. Bana geri dönerken, bağları çözüp normal nefes alabilmek için

bağları çözüp normal bir nefes alabilmek için.

Claudia yine bileğimi yakaladı ve eğer bu bir iş olmasaydı, kaçıp muhtemelen burnuna bir yumruk indirirdim. Ama bu bir iş ve benim de bir rolüm var.

Elimi yukarı doğru zorla kaldırıyor ve avucumu mumun alevine yaklaştırıyor. "Ne-ne yapıyorsun?" diye kekeliyorum, gözlerime korku yansıtarak.

"Evimde bana saygı göstereceksin." Avucumu alevin üzerine indiriyor. *Ah*, acı önce hafif, sonra dayanılmaz bir şeye dönüşüyor. Beni yakıyor. İçgüdüsel olarak çekiyorum, o da beni daha sıkı tutuyor. "Anladın mı?"

"Claudia, bu acıtıyor." Bileğimi daha sertçe çekiyorum. Yaşına göre güçlü, ama benden daha güçlü değil. Onu yere yapıştırmaya dürtüsünü bastırıyorum.

"Mavi elbiseyi giyeceksin." Bakışları soğuk ve cansız. Ben sadece konuşan ve isyan eden *iğrenç* bir şeyim. Onun için bu, en kötü şey. "Söyle, Phoebe."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Mavi elbiseyi giymeyeceğim."

"O zaman ne kadar sürerse sürsün burada duracağız. Eminim bu yara izini güzel bir çift eldivenle gizleyebiliriz."

Küçük bir yara izinden korkmuyorum. Eğer bu, onun başka bir kadına da aynısını yapmasını engelleyecekse, hiç korkmuyorum. Yanık iyi bir şey.

Yanık izi *öfke*.

Gözlerimi kederle doldurmaya zorluyorum ve irkiliyorum. "*Lütfen*," yalvarıyorum. "Alt tarafı bir elbise. Bana acı veriyorsun."

"Bunu giyerek evime gelerek bana gösterdiğin saygısızlık..." "O zaman beni dışarı at!" diye bağıriyorum.

"Eğer seni evden kovarsam, oğlum sırf bana inat etmek için seninle evlenir muhtemelen—ve onu kendimden uzaklaştırmadan senden asla kurtulamam; altın peşinde koşan bir garson yüzünden oğlumu kaybetmeyeceğim." İşte vaftiz anneleri onun kafasına bu tohumları ekmişlerdi.

Claudia'ya beni malikaneden kovmaması ya da içeri girmemi yasaklamaması gerektiğini söylediler. Bunun sadece en büyük korkularını gerçeğe dönüştüreceğini söylediler.

Elimi alevin üzerinde sabit tutuyor. Acıyı içime atıyorum. Benim pes etmeye başladığımı izliyor. "Bir daha asla karşılık vermeyeceksin," diyor. "Değil mi?"

Kaç kadını yakmış? Jake'in kaç eski kız arkadaşını tokatlamış? Bunu Kate'e de mi yaptı, yoksa Kate başından beri karşı koyamayacak kadar korkmuş muydu? Midemde asit kaynıyor.

"Ben... ben..." diye mırıldanıyorum.

"Bu, küçük bir yanıkla kalmayacak," diye tehdit ediyor. "Şimdi bırak gitsin, Phoebe." Kendimi teslim ediyorum. "M-mavi elbiseyi giyeceğim."

"Tekrar söyle," diye emrediyor.

Cildim yanıyor. "Mavi elbiseyi giyeceğim." Sesi uysal ve savunmasız çıkıyor, geri cevap verme dürtüsünü bastırıyorum: *Lanet kameraya gülümse!*

Kayıt altına alınıyoruz.

Onun haberi olmadan, Trevor evlerindeki ahşap çerçevelerle uyumlu minicik bir kamerayı bir çerçeveye yerleştirmiş. Jake, Koning ailesinin fotoğrafını temin etmiş. Everett ise kamerayı kurmuş ve muhtemelen ben gittikten hemen sonra gelip alacaktır.

Görüntüler son derece, korkunç derecede zarar verici. Onun lekesiz itibarına, saygın karakterine. Kendi evinde olmasının onu dokunulmaz kıldığını sanıyor.

Ama şu anda bir *istila* yaşıyor.

Elini benden çeker ve ben de elimi göğsüme götürürüm. Avucumun ortası kızgın, kabarcıklarla dolu bir kırmızı renge bürünmüştür. *Bu iz bırakacak.* Ondan uzaklaşmadan, garip bir yumuşaklıkla arkamdan süzülür.

Sonra korsemin bağcıklarını nazikçe yeniden bağlar. Artık kemiklerimi kıracak kadar sıkı değil.

"İyisin, canım." Sesi mide bulandırıcı derecede tatlı. "Ağrı geçecek. Hizmetçilerden birine sana soğuk bir bez getirmesini söyleyeceğim." Önüme dönüyor ve parmak eklemlerinin arkasıyla yanağımı nazikçe okşuyor. Bu, bana *hiç* göstermediği bir şefkat ve başkalarının bunu nasıl beslemek isteyeceğini anlayabiliyorum. Bunu almak için. "İşte buradasın." Bana hayranlık ve gurur dolu bir bakış atıyor. "Bu iyi bir başlangıç."

Rocky. Aklımda olan tek kişi o. Gitmek ve bağlantı kurmak istediğim tek kişi. Ama bu hafta sonu Claudia'nın telefonuma bulaşmasını istemediğim için telefonumu bilerek Hailey'e verdim.

Beni paranoyak olarak gör, ama en kişisel eşyalarımı korumam gerektiği öğretili bana. Odamdaki eşyalarımı herkes karıştırabileceğinden, yedek telefon bile getirmedim. Sinirimi bozacak şekilde, Claudia herkes gelene kadar beni yemek odasına almıyor. Bir salonda tutuluyorum, çiçek desenli bir şezlongda tek başıma oturuyorum, mavi elbisemin tülü dalgalanıyor. Kendimi gülünç hissediyorum. Onun oyuncağı olsam da olurdu.

Avucumdaki yanık kızarmış ve dokunulduğunda acıyor, ama bir çift beyaz ipek eldiven kırmızı izi örtüyor.

Jake'i henüz görmedim bile.

"Niall, lütfen," diye fısıldıyorum.

Özür diler gibi bakışı canımı yakıyor, çünkü bu bakışı kaç kez daha sergilediğini merak ediyorum. Bana itaatkar bir sosyete kızı gibi davranılıyor ve Claudia'nın yeni gözde projesi olarak görkemli bir giriş yapmam için zorlanıyorum.

Sakin ol.

Sakin ol. Öfkemi nefesimle dışarı veriyorum ve parmaklarımı uzun saçlarımın arasından geçiriyorum. Onların Rocky'nin parmakları olduğunu hayal ediyorum. Onların saç derime tekrar tekrar dokunduğunu hayal ediyorum. *Nefes al.*

Rocky'ye, Hailey'e, hatta teknede bekleyen Nova'ya bile ulaşabileceğim bir can simidi olmadan kendimi çıplak hissediyorum, ama yön duygum iyidir ve çıkışı bulabilirim. Kaçma dürtüsü hissedecek durumda değilim. Başarıya giden yoldayım.

Claudia yakalandı. Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum. *Yakalandı.*

Görüntülerde çıplakım. Küçük fedakarlıklar. Everett'in muhtemelen kaydı izleyeceğini bilmek beni utandırıyor.

Yakalandı.

Nefes veriyorum.

Jake yarın sabah Claudia'ya şantaj yapacaktır ve eğer manipülasyonda birazcık bile yetenekliyse, onu o utanç verici görüntüleri yok etmesi karşılığında kendisini tek mirasçı olarak atamaya ikna edebilir.

Şantaj harikalar yaratır. Bu bir Badger Oyunu. Klasik bir dolandırıcılık.

Yasal olarak bağlayıcı hale geldikten sonra, plan yine de görüntüleri yönetim kuruluna göstermek. Bu, Claudia'yı koltuğundan edecek — tabii kendisi istifa etmezse.

Sonra da Trent'in yönetim kurulundaki konumunu sarsmaya odaklanabiliriz. Ama Jake, Koning servetine çok yakın olacak.

Kapı birden açılır. Jake ağır nefeslerle içeri dalar. "İşte buradasın..." Sesi kesilir, bende herhangi bir sıkıntı belirtisi var mı diye baştan aşağı süzülür.

Bu kaç kez oldu?

Kafamdaki bu soruyu sormayı hiç bırakabileceğimden emin değilim. Bu soru kan dolaşımda benzin gibi yayılıyor ve onun ailesine karşı öfkemi alevlendiriyor. Bu, tam da burada olmak istediğime dair kararlılığımı pekiştiriyor. Burası olmam gereken yer. Claudia'yı dizlerinden kesip, bir daha kimseye bunu yapamasın diye.

"Phoebe?" diye soruyor, mavi gözleri endişe dolu bir dalga gibi gözlerime çarpıyor. "Ben iyiyim."

"Ne yaptı?"

Bakışlarım onun omzunun üzerinden uşaklara kayıyor.

Jake de bakışımı takip ediyor. "Burada olduğunu haber verdiğin için teşekkürler, Niall."

"Her zaman memnuniyetle, Bay Waterford." Niall salondan çıkarken, bana *"kendine iyi bak, hanımefendi"* der gibi başını salladı.

Jake beni inceler. "Pembe bir elbise giyeceğini sanıyordum."

"Annen bu elbiseyi daha çok beğendi," diye fazla açıklama yapmadan söyledim. "Bu seni rahatsız mı ediyor?" Sanki elbise bıçaklardan yapılmış gibi endişeli görünüyordu.

"Sorun yok," diyorum nazikçe.

Cevap vermek için ağzını açar, ama bir uşak salona girer. "Akşam yemeği hazır."

OTUZ BEŞ

Rocky

PORSUK OYUNU (DEVAMI)

Phoebe ve Jake olmadan akşam yemeği için masaya oturduk ve onların nerede olduklarını bilmemek kulaklarımda sürekli bir uğultu yaratıyor. Onları bulmak için dayanılmaz, durdurulamaz bir istek duyuyorum. Ama ben öncelikle Trent'in arkadaşayım ve bu yüzden buradan ayrılamam. Kıpırdamıyorum. Trent'in bana daha önce ikram ettiği viskiden bir yudum daha alırken gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Buradayken mahzenimizde bulunan burbonumuzu *mutlaka* denemelisin." Claudia masanın üzerinden bileğime dokunuyor. "Tadı muhteşem."

"Çok sevinirim, Claudia." Gülümsemem genişliyor.

Kendinden ve benden memnun görünüyor. İkimiz birlikte masanın başını süslüyoruz.

Beni Jordan'ın oturması gereken yere oturtuyor.

İkinci oğlu, karısı Nadia'nın yanına, masanın ortasına itilmiş. Collin Falcone ve Oliver onların karşısında oturduğu için, pratikte masanın "arkadaşlar" bölümüne sürülmüş durumda.

"Seni bilmem ama ben Phoebe'nin görkemli girişini sabırsızlıkla bekliyorum." Trent viskisini dudaklarına götürürken sırtıyor. Sağımda oturuyor. Lanet masanın başındaki koltukta.

Babaları İsviçre seyahatinden "sevgilerini gönderirken", Claudia ilk doğan haylaz oğlunun evi yönetmesine izin vermiş. O, onun yerinde olmalıydı, ama tabii, bırak da o pislik oğlun bu akşamın nasıl geçeceğini belirlesin.

"O henüz gelişme aşamasında," diyor Claudia, daha sert bir sesle. "Ama bir yerlere varıyoruz."

Bir yerlere varıyoruz... Bu, Claudia'nın ondan memnun olduğu anlamına geliyor.

Phoebe. Eğer Claudia'nın kaprislerine boyun eğdiyse, bu, ihtiyacımız olan şantajı elde etmek için onu yeterince zorlamış olduğu anlamına gelir. Ne olduğunu bilmemekten nefret ediyorum.

Yakında öğreneceğim.

Yeterince yakında değil. Çünkü hayal gücüm karanlık, rahatsız edici senaryolarla çılgına dönüyor. Kanımı kaynatıyor. Onu kucaklamak istiyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum.

Onun olmadığı hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Claudia devam etmeden önce şarabından uzun bir yudum alır. "Acaba hiç... şey, akşam yemeğinde konuşulmayacak türden şeylere karışmış mıydı diye merak ettim."

"Hadi ama anne," diye kışkırtır Trent. "Hepimiz yetişkiniz." "O biraz fazla... *özgür.*"

"Oh." Trent kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Oh." Başını yana eğiyor. "Sanırım annem, bizim Phoebe'nin eskortlukla uğraşmış olabileceğini ima ediyor?"

"Bizim Phoebe" demesi, içimde büyük bir öfke uyandırdı. İçimde yanan bir hayvan gibi kıvranıyordu. Yakıcı ve kaynayan bir öfke. Onun beni beslemesine izin verdim.

Ona yumruk atmak yerine, nazikçe gözlerimi devirerek tepki veriyorum. "Eğer seks işçisi olsaydı bilirdim. Onunla evliydim."

Oliver, kız kardeşini gözünün önünde küçük düşürmeye çalışırken, hiçbir şey fark etmemiş gibi davranıyor. Savunmacı görünmeden Phoebe'yi savunamaz. Bu, arkadaş grubundan atılmasına neden olur. Tüm Koning ayrıcalıkları iptal edilir.

Sadece kabullenmek zorunda.

Yine de, hiçbir şey yokmuş gibi davranacak. Sanki su üstünden akıyormuş gibi. Ama o da yanılmaz değil. Kız kardeşini çok seviyor ve ben onun kaygısız görünüşünün arkasındaki gerçeği sık sık görüyorum. Kimse bakmıyorken.

Şu anda bile, Oliver bir saniye kadar donuk, gözünü kırpmayan bir bakış atıyor. Bu, ustaca gizlenmiş bir tiksinti.

Claudia küpelerine dokunuyor. "Trent, canım, masada eskortluktan bahsetmemize gerek yok." Bana bakıyor. "Üzgünüm, bazen çok kaba olabiliyor."

"Ama o beni seviyor." Trent bana kirpiklerini kırıştırıyor. İkisi de benim dikkatimi çekmeye çalışıyor ve ikisini de hor görmeseydim bu durumdan daha çok eğlenirdim.

"Sus." Claudia ona gülümser. Jordan

öne doğru kayar. "Ben..."

"Ee, Grey," Claudia diğer oğlunun sözünü keser, dikkatini tamamen bana verir. "Portföyün bu aralar nasıl?"

Kapı birden açılır. "Aman Tanrım, masa düzeni *muhteşem*." Phoebe, doğa gücü gibi resmi yemek odasına dalar. Kontrol edilemez, felaket getiren bir güzellik.

Dudaklarım gülümsemeye çalışıyor.

O kraliyet mavis elbisesiyle odanın iki katı yer kaplıyor. Yığınlarca tül.

Elbise, alt vücudunu neredeyse yutuyor ve sanırım Claudia onu onun için seçti.

"Oh, bunun ne kadar sevimli olduğuna bayılıyorum. Bak, Jake," diyor Phoebe ve Jake'i koltuklarına doğru çekerek, monogramlı peçeteleri gösteriyor.

Trent başını eğiyor. "Phoebe, bir prenses gibi görünüyorsun. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Dişlerimi gıcırdatmayı bırakıyorum, ama bir şey söylemeden önce Jake, "Sakın yapma," diye bağırıyor.

"Neyi yapma?" diye alay eder Trent.

"Çocuklar," Claudia, daha önce yüzlerce kez duyduğum o düz tonla azarladı.

Ne yazık ki, bu benim ilk Koning akşam yemeğim değil.

Oliver şarabına bakarak sırıtıyor, bu da Trent'i memnun ediyor. Phoebe'nin kardeşi, bu kardeş rekabetinde *onun* tarafında.

Jake, Phoebe için sandalyesini çekiyor. "Sadece beş saniye olsun pislik gibi davranmasın istiyorum."

"Jacob." Claudia dehşete

kapılır. Neredeyse

gülümserim.

Trent sıkılmış görünüyor. "Sorun yok anne. Jake'in mizah anlayışı yok. *Şakanın* ne olduğunu bilmiyor."

"Şaka mı yapıyordun?" Jake karşılık veriyor.

Onlar tartışırken, Phoebe benimle sahte erkek arkadaş arasına oturur ve ben ona kısa bir bakış atarak durumunu kontrol ederim.

O da benim bakışımı yakalar, gözleri kararlılıkla odaklanır, bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıdır. Dudakları memnuniyet dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. *Anladı*. Şantaj malzemesini ele geçirdi.

Bu beni bir yandan rahatlatırken, diğer yandan endişelendiriyor. Çünkü Claudia tam olarak ne yaptı?

"Beni davet ettiğin için teşekkürler, Claudia. Şu ana kadar *her şey* harika geçti." Phoebe, kadeh kaldırmak istemiş gibi ayağa kalkar, ama bunun yerine flüt kadehini dudaklarına götürür. "Bu Paskalya hafta sonu kendinizi gerçekten aştınız. Her tatili burada geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Claudia'nın gözleri iğne ucu kadar daralır. "Sakin ol, canım." Elini uzatır ve Phoebe'yi fiziksel işaretlere ihtiyaç duyan bir çocukmuş gibi aşağı indirir.

Phoebe'nin gülümsemesi bir belirir bir kaybolur. "Evet, tabii ki." Görev bilinciyle yerine oturur. Claudia bu değişimden memnun görünür.

Kız kardeşim de dahil olmak üzere garsonlar, sessizce önümüze turşu bebek pancar amuse-bouche'ları koyuyorlar. Kimse Hailey'i fark etmiyor. Dikkatleri ondan uzak tutuyoruz.

Sonraki iki serviste Jordan, Aralık ayında bir aksiyon filmi için yürüdüğü kırmızı halıdan bahsetmeyi bırakmıyor. "Halkla ilişkiler ekibi işini zar zor yapıyordu. Güvenlik de tam bir felaketti. On dört yaşındaki bir kızı sanki filmin kadrosundaymış gibi içeri soktular. Filmde dört kelime bile konuşmamıştı."

"Kesinlikle ondan da az," diye karısı Nadia da lafa karışıyor.

"Aynen öyle." Jordan şarabını hiç duraksamadan bir yudumda içti. "Tam bir felaketti. Bu, Los Angeles'taki son galamdı; bir kez Cannes'a gittiğinde, diğerleriyle kıyaslanamaz bile. Diğerlerinden çok daha üstün. Ve Tom, bilirsin, Tom işte *Tom'dur*."

"Tom Hanks'i tanıyor musun?" Collin hayranlıkla sorar.

"Hayır," diyor Jordan. "*Tom Cruise*." Trent'e, "*Bu aptal arkadaşın neden burada?*" der gibi bakıyor.

Trent gözlerini devirdi. "Dünyada milyonlarca sıkıcı Tom var, Jordan." Collin'i savunması hoşuma gitti, ama bunu sadece kardeşini küçük düşürmek için yaptığını da biliyorum. Oliver eğilip Collin'e bir şeyler fısıldadı.

Jordan somurtur, sonra ödül törenleri hakkında konuşmaya devam eder. Bir ara, ağzına gizlice bir şey attığını fark ederim. Jake'in bana anlattıklarına göre, bunun bir uyarıcı olduğunu tahmin ediyorum.

Üç dakika sonra, Claudia elini onun elinin üzerine koyar, susması için sessiz bir işaret verir.

Phoebe, Oliver ve ben, hap bağımlısı oğlunun annesinin ilgisini kazanamadığı karanlık bir aile satirinin ön sırasındayız.

"Anne, geçen yılki *Vanity Fair* partisini çok sevecektin," diye Jordan tekrar dener. Claudia, gazpacho'sunda kaşığına çevirirken ilgisiz görünür.

Nadia, kocasının arkasından bakıyor. "Anne Hathaway bile oradaydı."

Claudia canlanıyor. Azıcık. "Gerçekten mi? Ne giyiyordu?"

"Şey..." Jordan karısına bakıp fısıldıyor, "Vera Wang mı?"

"Balmain," diyor Nadia tatlı bir sesle. "Sanırım."

Claudia bu cevaba iç geçirir, ama sonra Trent viskisini kaldırıp ayağa kalkar. Yüzü rahatlama ve minnettarlıkla dolup taşar.

"Bir kadeh kaldıralım," der Trent, sonra şampanya kadehini Collin ve Oliver'a doğru kaldırır. "Eski ve yeni dostlara." Gözleri bana takılır. "En iyi dostlara." Kadehimi ona doğru kaldırırım. Sanki ikimiz de aynı çürümüş kabuğun içindeki iki bezelyeymişiz gibi işaret eder. *Tanrı yardım etsin, onu öldürmeyeyim*. Kadehini annesine kaldırır. "Aileye." Jake'i hiç hesaba katmaz.

Ama Phoebe'ye bakarken sırtışı genişler. "Ve son olarak, kardeşimin kız arkadaşına... Umarım bu Paskalya hafta sonu... tüm ihtiyaçlarını *karşılar*."

Jake içten içe kaynıyor. Dışarıdan belli oluyor.

Annesi Jake'e öfke dolu bakışlar atıyor, sessizce ona kadeh kaldırmayı mahvetmemesi için uyarıyor.

"Şerefe," diyor Phoebe, Trent'e. Hepimiz içiyoruz.

Cildimden çıkmak istiyorum. Siyah düğmeli gömleğimden nefret ediyorum. Bileğimdeki Rolex'ten nefret ediyorum. Belimdeki kemerden nefret ediyorum. Baldırlarıma yapışan çoraplarımdan nefret ediyorum. Vücudumdaki her şeyi yırtıp atmak istiyorum.

Onuncu yemek servisinde damarlarım patlamadan ve Trent'in boğazına sarılmadan önce, nefesime ve giysilerimin cildime değdiği hissine odaklandım, ama şimdi bu hisler sanki 25 santimlik tırnaklar bir kara tahtayı tırmalıyormuş gibi.

Akşam yemeği bitti ve bir içki içmek için salona geçtik. Viski gerginliğimi biraz azaltıyor.

"...Bütün yaz alçıya takılı kalacağım," diyor Collin, kırık bacağı hakkında gevezelik ediyor. Koltuk değnekleri çiçek desenli kanepeye yaslanmış. Sanki kendi oturma odasındaymış gibi kanepenin üzerine uzanmış.

Claudia bana "Ne kadar *kaba, değil mi?*" der gibi bakıyor.

Ben de ona aynı bakışla karşılık veriyorum.

Phoebe ve Jake, ikili koltukta birbirlerine sokuluyorlar, ama Trent'in onu kardeşinden uzaklaştırmasına neden olacak kadar yakın değiller.

Trevor da burada.

Köşede dörtlüyle birlikte keman çalıyor. *Sorun yok*, diyorum kendime. Onun için iyi bir konum bu; zararsız. Kimse ona bulaşmaz. O iyi olacak.

Trent onun kardeşim olduğunu bildiği için ona sadece kısaca selam verdim, ama ilgileniyormuş gibi davranırsam Trent onu bir içki içmeye davet etmek isteyecek diye endişeleniyorum. Bu olmayacak.

Claudia esniyor. "Sanırım artık yatma vaktim geldi. Sabah görüşürüz. Grey, canım, çok güzeldi." İki yanağıma da öpücük konduruyor.

"Sana da, Claudia."

Sahte bir samimiyetle yüzü aydınlanır. "Trent." Ona da aynı vedayı eder. "Uslu dur." Gülümsemesi, uyarı gibi görünen her şeyi ortadan kaldırır.

"Bundan daha azını yapmaya *cesaret* edemem." O sırtıyor.

Claudia gülüyor. "Aptal çocuklar." Phoebe'ye bakınca gülümsemesi kayboluyor. "İyi geceler canım." Sonra oğluna dönüyor, "Jacob. Uslu dur. Yarın sabah hep birlikte olacağız." Jake'i kucaklıyor. İkinci çocuğuna gelince... onun orada olduğunu bile unutuyor.

Claudia salondan çıkar.

Jordan ve Nadia fısıldayarak tıslarlar.

"Kapa çenenizi, Jordan," diye sızlanır Trent. "Peşinden koş ve kimsenin görmek istemediği *berbat* bir galadan bahsedip dur."

"İyi geceler." Sinirli bir şekilde ayağa kalkar, takım elbisesinin ceketini düzeltir. Nadia'nın elini tutar ve onu kapıdan dışarı sürükler.

"Hoşça kal, Jordie Shore!" diye seslenir

Collin. Oliver güler.

"Ve sonra altı kişi kaldık," derim, Trent'in yanındaki koltukta oturup viskime bakarak.

O bir puro yakar ve dumanını üfler. "Yatma vaktin geçti mi, Jake?" diye sorar kardeşine.

"Çocuklar bu saatte yataklarına girerler."

"O zaman saatler önce yatmış olman gerekirdi," diye karşılık verir Jake.

"Oh, *oh*. Kendine güveni var, bayanlar ve baylar." Trent kıkırdar. "Hayatımın çoğunda, hepinizin denizanası olduğunuzu sanıyordum." Denizanası taklidi yapar. Sanki koltuğa karşı kasılmalar geçiriyormuş gibi görünür.

Phoebe, brendi kadehine gülmek için uğraşır.

Ben de ona gülümsememeye çalışıyorum. Yaka beni deliye çevirecek kadar rahatsız etmiyor. Saatim bile bileğime yedi tonluk bir yük gibi gelmiyor. Bu kısa saniye boyunca tek gördüğüm... o.

Ondan çok etkileniyorum. Klasik müzik salona yayılıyor ve duyularımı harekete geçiriyor.

Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, hareketleri yavaşladığında, sanki zaman tersine dönüyor. Sanki ikimiz de çok eskiye geri atılıyoruz. On beş yaşındayım ve Virginia'da bir akçaağaç ağacının altında aşık oluyorum. Yapışkan yaz gecesinde ateşböcekleri etrafımızı sarıyor ve biz de bir debutante balosu için vals çalışıyoruz. Bu, onun yüksek sosyeteye ikinci girişi olacak. On altı yaşında gibi davranıyor.

Ama çok genciz ve o ayağıma takılıp düşerken, ben onu belinden tutuyorum ve o bu sakarlığı gülerek geçiriyor. Yanakları kızarıyor ve gecenin karanlığında bile onu görebiliyorum. Gözlerinin yüz hatlarımı nasıl takip ettiğini, beni görünce nefesinin nasıl kesildiğini görüyorum.

Yine.

Devam ediyoruz. Hiç durmuyoruz. Alnımızdan ter damlarken, ciğerlerimizde sıcak, ağır bir ısı birikirken, ellerimiz birbirine değip kayarken ve nefesimiz adımlarımızın ritminden daha fazla zorlaşırken bile. Sonra yine ayağı takılıyor ve bu sefer onu arkadan yakalayıp göğsüme çekiyorum.

Vücutlarımız birleşiyor ve nefesinin sığlaştığını duyuyorum. Kollarım belini sararken, ellerinin kasılmış pazılarım üzerinde kayışını hissediyorum. Dudaklarım boynuna değiyor ve vücudu kontrolsüz, şaşkın bir titremeye sarsılıyor.

Sonra bir el feneri gözlerimizi kamaştırdı. Gözlerimizi kısarak baktık ve ben ışığı engellemek için elimi kaldırdım. Işık, yüzümüzden beş santim uzaklıkta parıldayan bir örümcek ağını aydınlattı.

El fenerinin arkasındaki kişiyi görünce, birbirimizden ayrılıyoruz. Kaldığımız malikanenin içine girmek üzereyiz.

"Henüz bitmedi," diyor babam. "Tekrar yap."

O, vaftiz babasıyla tartışmak istemiyor. Onu ne kadar sevdiğimi görmesi doğru mu, emin değilim. O anda bunu saklayamayacağımdan endişeleniyorum.

Dışarıda iki saat daha kalıyoruz. Bu ona yetmiyor.

Birlikte sonsuza kadar devam edebiliriz. Bunu biliyor mu? Vazgeçemeyen iki insanı yormak imkansız olduğunu biliyor mu?

"Grey?" Trent beni hayallerimden koparıyor.

Sıkı bir gülümsemeyle ona odaklanıyorum ve sonra viskiden sert bir yudum alıyorum.

Şaşkın bir şekilde önce bana, sonra eski karıma bakıyor. "O neydi?"

"Müzik... Düşünümüzdeki şarkılardan birine benziyordu."

"Öyle değildi," diye bana tersledi Phoebe, benim devirdiğim tekneyi ters çevirmeyi başardı. "Ve o zamanlar çoktan geride kaldı." Jake'in elini daha sıkı tuttu, benden nasıl uzaklaştığını göstermeye çalışıyordu.

Jake, elini onun elinin içine alır.

Bu işe yarardı, ama Trent sıkılmış ve Jake'i biraz aşağı çekmeye bayılıyor. Ve ne yazık ki ona Phoebe ile bir zamanlar birlikte olduğumuzu hatırlattım. Ama

benim üstesinden gelemeyeceğim çok az şey var.

Trent, iki parmağının arasında purosunu ile bana sırtıyor. "Evliken nasıl biriydi?"

"Sıkıcı."

Phoebe alaycı bir şekilde, "Sıkıcı," der.

Yanakları kızarıyor.

"Yıkıcı." Onu baştan aşağı süzerim. "Dokunduğu her şeyi mahvediyor, tıpkı bir asmadaki zehir gibi... Ben de ona dolanmıştım. İçten içe ölüyordum. Ve hiç kurtulmak istemedim." Phoebe'ye doğru eğilirim. "Ama sen oradaydın. Ve ben de oradaydım." Onun hafifçe gözlerini kırpmasını izlerim. "Senin yıkıcı bir şekilde bana ait olmadığın bir gün, bir gece, bir dakika, bir an, bir nefes bile olmayacak. Ve umarım bu seni çok korkutur."

Phoebe nefesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor. Bana öfkeyle bakıyor, muhtemelen içindeki duyguları kabarttığı için bana kızgın. "Umarım cehenneme gidersin, Rocky."

"Ben zaten oradayım, Phoebe." Kadehimi ona doğru kaldırıyorum. "Sence seninle nerede tanıştım?"

Trent kahkahalarla gülüyor. "Tanrım, siz ikiniz başka bir şeysiniz." Kardeşine tsklıyor. "Jake, Jake, Jake. Kız arkadaşın hakkında eski kocasının böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Jake, koltuğun koluna sarılmış. Sanki onu ayağa kaldırmaktan alıkoyan bir emniyet kemeriymiş gibi mobilyaya tutunuyor. "Onların ilişkisi geçmişte kaldı, Trent."

Başını bana doğru çevirir. "Düğün gecesi nasıldı?"

Siktir et onu.

"İğrenç, hayır, bunu konuşmayacağız," diye itiraz eder

Phoebe. "Oh, şimdi de namuslu mu oldun?"

"Kes şunu," diye uyarıyor Jake.

Trent, daha kararsız bir şekilde gülüyor. "Hepimiz yetişkiniz. Seks hakkında konuşabiliriz. Hadi ama." Kollarını açıyor. "Burada yaptığımız şey bu değil mi?" Collin ve Oliver'a işaret ediyor ve onlar da martılar gibi cıvılamaya başlıyorlar.

Evet.

Evet

"Düğün gecesi!" diye ilan eder. "Ve daha ilginç bir şey çalın. Neşeli bir şey!" diye dörtlüye bağırır. "Bu bok her neyse onu değil."

Kasten kardeşime bakmıyorum.

Trent koluma dirsek atıyor. "Nasıl bir şeydi? Şimdiye kadarki en iyi seksin miydi?" "Unutkanlık, TK." Jake'in müdahale etmesi gerekiyor.

Hemen.

"Trent," Jake adını kuru buz gibi söyler. "Bu konuyu açma."

"Ne yapacaksın? Ağlayacak mısın?" Trent puroyla öne doğru eğilir. Jake'e duman üfler, sonra Phoebe'ye, "İçimde bir his var, sen gizli bir denizyıldızı gibisin," der. Canım yanıyor. "Orada öylece yatıp bunu kabul ediyorsun..."

Jake ayağa kalkıyor, şükürler olsun. Ben de hemen ayağa kalkıyorum. Trent daha rahat bir şekilde ayağa kalkıyor. Yanımda gülüyor. "Korkunç Jake. Kokuşmuş kız arkadaşını korumaya geldi. Neyden?"

"Kendi söylediklerini duyuyor musun?" Öfkeyle elini sallıyor. "Nasıl konuştuğunun farkında mısın?"

Trent gülüyor. "Ah, Jake. Her zaman çok korkaksın. Biliyorsun, içten içe Phoebe'nin benim ve Grey gibi erkekleri tercih ettiğini fark edeceğini biliyorsun. Ve içimden bir his bu farkındalığın

bu gece gerekleŖecek. O bacaklarını açtığında ve ben—”

Jake hamle yapar ve Trent *bana*, sanki ben onun bekçi kpeğiymişim gibi bakar. Ama yumruğumu çenesine indirme dürtüsü beni ele geçirmeye çalışır ve bunu hafifletmenin tek yolu Jake’in kardeŖine ulaŖmasına izin vermektir.

Zayıf bir kolumu uzattım ve Jake beni itip geçti. Tüm ağırlığını kullanarak Trent’in ağzına Ŗiddetli bir sağ kroŖe indirdi. Dudakları anında patladı ve sigarasını dŖrerek kıının üstüne yuvarlandı.

“ekil üstünden!” diye Jake’e bağırıyorum ve göğsüne itiyorum.

Jake ellerini kaldırarak teslim olur, ama bu kısa öfke ve korku anını paylaŖırız. KardeŖinin gitmesi gerekiyor. KardeŖi bu gece kendi baŖına bırakılamaz. Phoebe varken olmaz. Jake onun odasında uyuyamıyorken ve annesi hizmetçilerin onu kontrol etmesini seviyorken olmaz.

Jake’ten hızla uzaklaŖırım. “Tanrım. Trent? İyi misin?” Onu ayağa kaldırıyorum, ama yüzüne tekme atmamak için içimdeki her Ŗeyi, ama gerçekten *her Ŗeyi* kullanmam gerekir.

“Yatmaya gidiyorum. Yeter artık,” diyor Phoebe. “Evet, git!” diye bağırıyorum ona.

“Gideceğim!”

Oliver esniyormuŖ gibi yapıyor. “Ben de. Bitkinim. Collin?”

“Yok, ben...” Oliver esrar iiyormuŖ gibi yapınca sözünü yarıda keser. “Aslında...” Koltuk değneklerini alır ve Oliver, Trent’in arkadaŖını kolayca sürükleyerek uzaklaŖtırır. Muhtemelen bahçeye ya da balkona çıkıp sigara içeceklerdir.

Trent kanlı dudağına dokunur. Parmaklarındaki kırmızı kanı görünce güler. “Aferin, küçük kardeŖ!” diye bağırır, Phoebe Jake’i ıkıŖa doğru çekerken. “Sonuçta içinde savaŖma ruhu var!”

Müziğe yüzümü buruŖturuyorum. “Bu çok tiz. Bütün gece alacaklar mı?” “Bitirin Ŗunu,” diyor dörtlüye.

KardeŖim kemanını toparlarken bana neredeyse hiç bakmaz. Diğer müzisyenler de enstrümanlarını toplayıp aceleyle çıkarlar ve kısa sürede salonda sadece Trent ve ben kalırız. Salonda baŖ baŖa kalırız. Bir tur daha viski doldurur ve bardağı ona uzatırım.

Gülümsüyor. “Ve sonra ikimiz kaldık.”

İnan bana. Yalnız kalmak isteyeceğin kiŖi ben değilim.

OTUZ ALTI

Rocky

PORSUK OYUNU (DEVAMI)

Trent yatmaya gittiğinde saat neredeyse gece yarısıydı ve ben de Phoebe'nin misafir odasına gizlice girebildim. Mavi elbisesini çıkarmamıştı. Alnını pencere pervazına dayamış, gecenin karanlığına dalmış bir şekilde dışarıya bakıyordu.

"Dalgaları mı izliyorsun?" diye soruyorum, arkamdan kapıyı kilitleyerek.

Dönüyor. "Bahçeyi. Bahçıvanlar hâlâ çitleri buduyor."

Odası benimkinden daha küçük. Süslü dört direkli yatak, tek kişilik boyutta. Pepto-Bismol pembesi rengindeki çirkin fırırlı yatak örtüleri ve rafta duran eski porselen bebek koleksiyonu ile bu odanın bir çocuğa ait olup olmadığını merak ediyorum.

En azından bir sandalye var. Ben sandalyeyi alırken, Phoebe yavaşça dönüyor ve kapı kolunun altına ahşap çerçeveyi sıkıştırmamı izliyor.

Omuzlarını duvara yaslıyor. "Trent'in bu gece odama girebileceğinden endişelenmemizin ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?"

"Bu aile berbat durumda." Elimi saçlarımın arasından geçirip uzun saçlarımı geriye itiyorum, sonra eğilip deri ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Phoebe'nin Claudia'yla birlikteyken ne olduğunu hâlâ bilmiyorum, ama mantıklı tahminlerde bulunabilirim.

"Bu gece..." Derin bir nefes alır ve yüzünde yüz wattlık bir gülümseme belirir. "Heyecan vericiydi."

"Öyle mi?" diye soruyorum, ona yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. "Tazelendin mi?"

Sanki yavaşça dans ediyormuşuz gibi kollarımda sallanıyor ve kahverengi gözleri, bana da bulaşan bulaşıcı bir enerjiyle parlıyor. "Evet. Unutmuşum... Bunun nasıl bir his olduğunu gerçekten unutmuşum." Kaşlarını çatıyor. "Ya da belki de *bu*, diğer tüm seferlerden farklı olduğu içindir. Artık kimseye zarar veremeyecek."

Bakışlarım kararmış, mavi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Phoebe ipek eldivenini yavaşça çıkarır. "Bana tokat attı," der. "Ve bu..." Elini ters çevirir, avucunu yukarı doğru açar ve parlak kırmızı deriyi görürüm. Ortasında şimdiden bir kabarcık oluşmuştur.

Kafese hapsedilmiş karanlık, şiddetli bir öfke dalgasıyla serbest kalmak üzere. Saldırmak istiyorum. Parçalamak istiyorum. Yok etmek istiyorum. Ciğerlerim yanarken soruyorum, "Bu bir yanık mı?"

"Mumla." Phoebe kaşlarını çatıyor. "Birinci derece olabilir."

"Bu gece Nova'ya bir baktıralım," diyorum, çünkü aramızda resmi tıp eğitimi almış tek kişi o.

O başını sallıyor. "Yarın. Yarına kadar bekleyebilirim. Bu gecenin mahvolmasını istemiyorum."

"O zamana kadar..." Elini dikkatlice tutup kızarıklığın etrafını öpüyorum.

Gözleri üzerimde dans ediyor. "Bu kadar ölümcül birine göre çok şefkatlisin."

"İnan bana," diyorum ona. "İntikam adına çok kötü şeyler yapmamak için kendimi zor tutuyorum."

Yüzü daha da parlıyor. "En sevdiğim isim."

"Hmm," diye düşünürüm. "Bunun Rocky olduğunu sanıyordum."

"Emin misin?" Şaşkınmış gibi davranıyor. "Bunun favorilerim listesinde olduğunu hatırlamıyorum."

"O zaman sana hatırlatayım." Vahşi bir şiddetle yüzünü kavrayarak ona doğru atılıyorum. O da kemer halkalarını tutuyor ve dudaklarımız açlıkla çarpışırken bana sarılıyor. Kafasını avuçlayarak onu ikiz yatağa doğru çekiyorum.

Kıçını önce yatağa vururum ve kemerimi çıkarırım. Takım elbisemi. Onun önünde soyunurum, beni tahrik olmuş gözlerle izlemesine izin veririm.

"Sana en sevdiğim kelimeyi söyleyeyim, mikrí fráoula."

Yüzü yeni keşfedilen bir ateşle parlıyor. "Rocky." Nefesini tutarak adımı söylüyor.

Onun önünde çıplakım ve yavaşça vücudunun üzerine sürünerek onu küçük yatağın daha uzağına çekiyorum. "Ne oldu, petite fraise?" Yunanca yerine Fransızca ile alay ediyorum, elbisemdeki mavi tül avuçlarımın içine alıp kabarık kumaşı beline kadar çekiyorum.

"Dur." Gülümsemeye çalışıyor.

"Morango pequeno." Portekizceye geçiyorum ve öğrendiğim tüm dillerde ona defalarca *küçük çilek* diye sesleniyorum.

"Rocky..." Külotunu bacaklarından çıkarırken nefes nefese kalıyor.

"Hâlâ en sevdiğim kelime değil," diyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde daireler çizerek onu tahrik ediyorum. "Tekrar dene."

"Ben-ben..." Gözleri titriyor ve parmakları sırtıma tırmanıyor. Tülle boğuşuyorum. Ne sinir bozucu, ne rahatsız edici... Lanet şeyi yırtıyorum. Hepsini. Elbisenin korsajından yırtıp attığımda, bir tül fırtınası yere dökülüyor. Şaşkın bir inilti dudaklarından çıkıyor. Belden aşağısı tamamen çıplak ve ben tekrar dudaklarına iniyorum. Onu tadıyorum. Onu alıyorum. Benim.

Nefes alması için ondan ayrılıyorum, boğazımda bir inilti yankılanıyor. Sikim onun içine girmek için çılgık atıyor. "Phoebe," diyorum yavaşça, şehvetle. "En sevdiğim kelime. *Benim* Phoebe'm."

Gözleri duygu seliyle doluyor. "Rocky," diyor boğuk, şehvetli bir sesle. "*Phoebe*," diye fısıldıyorum dudaklarına, penisime prezervatif geçirirken.

"*Rocky*." Sesi acı dolu, inilti eşiğinde. Bacaklarını daha da açıyor.

Aralarına elimi uzatıp amını hissediyorum, parmaklarım ıslaklığıyla temas ediyor. "*Phoebe*." Adını kirli bir şekilde seviyorum, kaygan parmağımı bacağından aşağı doğru sürüklüyorum.

Kalçalarını benim ağıma doğru kaldırıyor. "*Rocky*," diye iniliyor.

Siktir. "*Phoebe*." Bacaklarının arasına diz çöküp parmağımı ağzına götürüyorum. İçinde olan parmağım. Dudaklarını bana kapatırken nefesi düzensiz.

Söyleyemiyor ama gözleri adımı haykırıyor. *Rocky*.

Eğilip dudaklarımı kulağına dayıyorum. "*Phoebe*." Kalçasını kavrayıp fısıldıyorum, "Seni ne kadar derine sikeceğimi bilmek ister misin? Düşün gecemizden"

. Üç hafta boyunca yürüyemeyeceksin." Konuşabilmesi için parmağımı ağzından çekiyorum.

Altımda kıvranıyor. "Rocky." Bu, baş döndürücü, aşkla sarhoş bir Rocky. Bileklerini yakalayıp ellerini başının üstüne çekiyorum.

"Phoebe." Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Bir elimle bileklerini bir arada tutuyorum, diğer elimle ise pelvisini kaldırıp kendime hizalıyorum. Sikim onun sıkı sıcaklığının içine batıyor ve yüzünün zevkle aydınlanmasını izliyorum. *Evet, sismek.*

"Aman Tanrım," diye bağılıyor ve altımda titriyor. Henüz hareket bile etmedim ama derinlere gömülmüş durumdayım. Neredeyse tüm vücudum onun içinde.

Öne doğru eğiliyorum ve amcığı etrafımda sıkışıyor. Lanet olsun. Ona bakıyorum ve ritmik, sert bir tempoda itmeye başlıyorum. Bu, vücudunu yukarı doğru sarsıyor ve her seferinde nefesi kesiliyor. Bu ses sinir uçlarımda bir ateş yakıyor.

"Phoebe," diye kulağına homurdanıyorum onu sikerken. "Her zaman o bebeklerin önünde bu çirkin, buruşuk çarşafların üzerinde seni sismemi istemiştin. Kabul et, bu hayaletli odayı görür görmez, burada seni sismemi hayal ediyordun. Seni yere yatırıp uzun ve sert bir şekilde alacağımı. Bunu hayal ettin." Daha sert vuruyorum. "Sikiş. Burada." Daha hızlı. "Huh, ne zamandır sikimi bu kadar derine almanı istiyordun?"

Sözcükler boğazında

takılıyor. Sertçe vuruyorum.

"Uhhh-uh... ahhh, lanet olsun." Amcığı titriyor ve sıkılaşıyor.

Tanrım. İçine boşalma arzusunu zorla bastırıyorum. Ciğerlerimde bir inilti düğümleniyor. Bana dik dik bakmaya çalışıyor ama ben sokup sokup sokup sikerken zevk onu boğuyor. O sarsılırken. Sıcak nefeslerimiz ve terimiz birbirine karışırken. Gerekli oksijeni çalmadan onu öpemiyorum bile. Zar zor nefes alıyor.

"Rocky," diye iniliyor, bilekleri benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

"İçine boşalana kadar hiçbir yere gitmiyorsun, küçük kabus." Phoebe'yi tohumumla doldurma konusundaki hayvani *ihitiyaç* beynimin yarısını kaplıyor. Penetre et. Siktir. Doldur. Onu.

Başka kimse ona sahip olamaz.

Kimse.

Bacaklarını uzatıyor, kendini bana teslim ediyor.

Daha sert sikişirken gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben koruyucu, güçlü bir elimle yüzünü tutuyorum. Bu yakınlık, seks hakkında bildiğim her şeyi alt üst ediyor. Ondan başka hiçbir şey görmüyorum. Ondan başka hiçbir şey hissetmiyorum. Ondan başka hiçbir şeyi sevmiyorum.

Boşaldığında, sıkı vajinası beni çok sıkı sarıyor, ama beni mahveden şey, geriye yuvarlanan gözleri ve kasılmalar. "Siktir," diye homurdanıyorum ve Phoebe'nin derinliklerine boşalıyorum.

Keşke prezervatif takmamış olsaydım.

Onu hamile bırakmak için değil, ama spermimin ondan sızmasını istiyorum. Phoebe'nin içinde benden bir parça bırakmak istiyorum.

Zirveden indiğinde ve nefesini toparladığında, içinden çıkıp kullanılmış prezervatifi yerdeki çöp sepetine atıyorum. Yarı kapalı gözleri açık kalmak için mücadele ediyor. Phebs gibi birinin olabileceği kadar bitkin.

"Hayat belirtisi var mı?" diye soruyorum, üzerine eğilip alnındaki terli saçları geriye tarıyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyor, dudakları yukarı kalkıyor.

Ben de gülümsüyorum. "Seni bu kadar iyi siktiğim için mi siktir git demek istiyorsun?"
"Belki." Gözlerinde hafif bir endişe parlıyor. "Gitmiyorsun, değil mi?" "Hayır,"
diyorum. "Seni hiç gerçekten terk ettim mi ki?"
Phoebe başını sallar, sonra oturur ve kapının durumuna bakar. Sandalye hâlâ sağlamdır ve kapı kolunun altında durmaktadır. Sandalyenin varlığı onu sarsar ve göğsünden korsesini çıkarır.
"Buraya gelmeyecek," diye onu temin ederim.
Tamamen çıplak bir şekilde yataktan iner. Sonra valizinin fermuarını açar, bir tişört ve eşofman çıkarır. "O kadar emin olamazsın, Rocky."
"Viskisine Ambien koydum."
Donup kalır, sonra başını bana doğru çevirir. "Hayır." Sırıtmaktadır. Birine ilaç vermek bizi bu kadar sevindirmemelidir, ama biz burada insanlara meyve sepeti dağıtmıyoruz.
"Kendime erken bir doğum günü kutlaması." Kaşlarını kaldırıp indiriyorum.
Phoebe, Trent'in muhtemelen uyku hapının etkisiyle sersemlemiş halde koyun sayıyor olmasıyla on kat daha mutlu. Ama o şu anda uyanık, sanki 5-hour Energy içmiş gibi.
"Bunlar çok havalı." Phoebe, vitrinden porselen, sarışın bir bebek bebeği alıyor. "Korku meraklısı diyor." Başlığa yaslanıyorum. Çıplak. Oda çok sıcak.
Oda, çarşafın altına dalmak için çok sıcak.
"Bu korku manyağını seviyorsun," diye karşılık veriyor.
Gülümsüyorum, sonra uzanıp komodin çekmecesini arıyorum. "Burada kopuk bebek kafaları yok."
"Hay aksi." Bebekle birlikte yatağa tırmanıyor.
"Gerçekten mi?" diye soruyorum, bir paket sigara ve çakmak buluyorum. "O çok değerli."
"O bizimle yatmayacak."
"O gerçek değil," diye karşı çıkıyor Phoebe. "Bebeklere karşı ne garip bir batıl inancın var?"
"Ürkütücü," diye mırıldanıyorum, sigara dudaklarımın arasında. Sigara yakıyorum, bir nefes çekiyorum ve dumanı Phoebe'den uzağa üflüyorum. "Onun önünde seninle yattığım için şanslısın."
Gülümsemesi biraz daha genişler ve sonra sigaraya bakar. "Pencereyi biraz açayım mı?" diye sorar, bebeği kucağına alıp yanına sokulur.
"Duvarlar sigara kokarsa umurunda olur mu?" "Kesinlikle olmaz."
"Ben de." Nikotin etkisi başımı titretir ve göğsüme yaslanan vücudunun gevşediğini hissederim. Kolumu omuzlarına dolarım ve şakağına öpücük kondururum.
"Sigara içmeyi seviyor musun?" diye merak ediyor. "Bunu sadece uyum sağlamak için yaptığımı sanıyordum." "Öyle, ama seksten sonra sigara içmeyi seviyorum."
"Neden?"
"Seks beni rahatlatır, sigara ise rahatlatmaz." Bu evdeyken, yapmak istediğim en son şey gardımı indirmektir. Phoebe'nin kollarımda mutlu bir şekilde kıvrılmış olması beni mutlu ediyor. Beynimi kemiren bir endişe daha azaldı.
Telefonum çalıyor. Odanın diğer tarafında, şifonyerin üzerinde. İnliyorum. Onu kollarımda tutma hayali suya düştü. Çıplak halde, ondan ayrılıyorum.
"Jake olabilir," diye tahmin ediyor Phoebe. "Akşam yemeğinden önce çok endişeliydi."

"Evet." Biraz daha duman üflerim. Jake, annesinin sinirlerinin bozulmasından endişe duyuyor. Phoebe'nin "buna dayanabileceğini" biliyor, ama yine de onun incinmesini istemiyor.

Telefonu elime aldığımda kaslarım gerilir. Arayan kimliği yok ve numarayı tanımıyorum. Hemen hoparlörü açarım. "Kimsiniz?" diye sorarım, Varrick'ın bir şekilde numaramı bulmuş olabileceğini düşünerek.

"Benim." Oliver nefes nefese geliyor, sanki bir yerlere koşuyormuş gibi, sanki koşuyormuş gibi. Rüzgârın uğultusunu duyuyorum. Sözcükler ruhundan çıkarken korkusunu duyuyorum: " 'Aşkın ötesinde bir aşk ile sevdik.' "

Bu bizim SOS

cümlemiz.

"Neredesin?" diye

soruyorum.

"Koning fırtına sığınağı. Hailey."

Hat kesilmeden önce tüyler ürpertici bir kadın çılgılığı duyuyorum. Beynim panikle doluyor. Phoebe çoktan yataktan atlamış durumda.

Bu cümleyi en son kullandığımızda, kardeşim bıçaklanmıştı. Ve kan kaybından ölüyordu.

OTUZ YEDİ

Phoebe

Malikane uykuya dalmış. Bahçıvanlar yataklarında. Hizmetçiler ortalıkta yok. Duraksamadan, konuşmadan, Rocky ve ben ayaklarımızın en yumuşak kısımlarıyla Jake'in odasına doğru koşuyoruz. Ona doğru koşarken döşeme tahtalarına sessiz, acil *vuruşlar* geliyor. Kapıyı açıyor, boxer şortunun üzerine pamuklu eşofman altı giyiyor.

"Hailey," diyorum.

O zaman kaybetmeden bir ceket kapıyor. Rocky sadece ipli pantolon giyiyor ve onu bulmaya çalışırken donarak ölesek bile hiçbirimizin umursayacağını sanmıyorum. Jake bizi dışarı çıkarıyor, sadece koridorda durup bir dolaptan el feneri alıyor.

Üçümüz birlikte karanlık geceye doğru koşar adımlarla ilerliyoruz.

"Sağa," diyor Jake, el fenerini sisli meşe ağaçlarının arasına tutarak. Bulutlar alçakta asılı ve malikanenin taş kaplaması ile birkaç devasa ağaç gövdesi dışında pek bir şey göremiyorum. Çok eski ağaçlar. Çok eski topraklar.

Gözleri bağlıyken bile bu arazide yolunu bulabilen biri bizimle birlikte. Bu durum biraz rahatlatıcı. Yine de nabzım hâlâ hızlanmış durumda. Boğazımda düğümlenmiş bir yumru varken konuşmak zor.

En azından nisanın ilk haftasındayız. En azından kemikleri donduran bir soğuk yok.

Nefeslerimiz havayı dondurmuyor. Adrenalin beni baştan aşağı ısıtıyor ve yanaklarıma çarpan rüzgarı memnuniyetle karşılıyorum.

Fırtına sığınağı ana evden yarım mil kadar uzakta gibi görünüyor, bu da hepimizin hızlıca koşması gerektiği anlamına geliyor.

Rocky ve Jake'in uzun bacaklarına yetişemiyorum. Onlardan birkaç adım gerideyim, ama Rocky omzunun üzerinden bakıp benim de burada olduğumdan emin oluyor.

Sonra Jake de bakıyor.

Buradayım.

"Siz gidin," diye sesleniyorum. "Ben de yetişirim!" Beni geride bırakmayacaklar.

Sıcak, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. Zamanı kalmadı! Ölüyor olabilir! "Gidin!" diye bağıriyorum, korku ciğerlerimi sızlatıyor. Neden böyle davranıyorlar?! "GİDİN!"

Hızlarını artırıyorlar ve ışık huzmesi, Jake'in aceleci, agresif adımlarıyla zıplıyor. Sanki start düdüğü çalmış da altın madalya için yüz metre koşusu yapıyorlarmış gibi koşuyorlar. Yan yana, durmaksızın, yorulmadan ilerliyorlar.

Onları izlerken içimi bir rahatlama kaplıyor. *Lütfen ona ulaşın.* Arkalarından koşarken, Jake uzaklaştıkça karanlık beni sarıyor ve Rocky'nin telefonundan Hailey'i arıyorum. Tekrar tekrar.

"Cevap ver," diye yalvarıyorum.

Rüzgar saçlarımı savuruyor ve hat beşinci kez otomatik sesli mesaja yönlendiriliyor. Trevor ve Nova'ya bir SOS mesajı gönderiyorum. Bocce sahası ve kuş banyosunu yer işaretleri olarak kullanarak fırtına sığınağına giden yolu tarif ediyorum.

Oliver'ın silueti görünür hale gelince Hailey'i aramayı bırakıyorum. Jake ve Rocky ona yaklaşıyor ve el feneri, onun ıstırap dolu, terli yüzünü, dağınık, çılgın, açık kahverengiye boyanmış saçlarını ve kanlı ellerini aydınlatıyor. Fırtına sığınağının kapısının kolunu sıkıca tutuyor. Kapı, çimenli zeminden hafifçe eğik bir şekilde çıkıntı yapıyor ve Oliver ayağını çerçeveye dayayarak tüm gücüyle, tüm kuvvetiyle kapıyı açmaya çalışıyor.

Dışlarını sıkıyor, çekerken inliyor, çekip duruyor ama kapı *kıpırdamıyor*.

Fırtına sığınağı çelikten yapılmış.

Elimden geldiğince hızlı koşarken bacaklarım titriyor.

"Hailey!" Oliver çığlık atıyor, daha da fazla çabılıyor, deniyor, deniyor, deniyor. "Geliyorum! Dayan! *Dayan!*" Rüzgar ıslık çalıyor ve uğulduyor.

Sığınak içinden Hailey'nin dehşet çığlıklarını duyabiliyorum. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

Jake ve Rocky çelik kapıya ulaşır ve Oliver acil bir panik içinde onlara döner; haki renkli trençkotu çimlerin üzerinde bir yığın halinde durmaktadır, beyaz düğmeli gömleği pantolonunun dışındadır ve kolları sıvılmıştır. Saçları çok dağınıktır. Gözleri kan çanağı gibidir; ter, kalp şeklindeki çenesinden damlamaktadır. Kardeşimin bu kadar dağınık, bu kadar perişan olduğunu hiç görmemiştim. Hiç.

Hayatım boyunca hiç.

"İçeride onunla birlikte biri var," diyor nefes nefese, ben onlara doğru ilerlerken zorlu nefes alıp verme seslerini duyuyorum.

Rocky kapının sol kolunu tutuyor. Jake sağ kolunu tutuyor. Oliver ellerini uyluklarına koyup geriye doğru sürünürken, ciğerlerini daha keskin nefeslerle dolduruyor.

"Hailey, geldik!" diye bağıriyorum, Jake ve Rocky birlikte çift kapıyı açmaya çalışırken. "Seni dışarı çıkaracağız!"

O ise sanki yavaşça işkence ediliyormuş gibi çığlık atıyor.

"Ona sakın zarar vermeyin!" diye avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "ONA ZARAR VERMEYİN!" Öfkeli gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. Beni *alın*... Onunla yer değiştireyim.

Beni alın.

Oliver omuzlarımı yakalayıp beni geri çekiyor. İçim çürüyor, büzülüyor, soluyor ve parmaklarım kanayana kadar metale tırmanmak için can atsam da, yoluna çıkmıyorum.

Jake ve Rocky'nin kasları gergin bir şekilde kasılır, yüzlerinde eforun izleri belirir.

Üç kadar sayıp tekrar deniyorlar.

"Orada kim var?" Oliver'a boğuk

bir sesle soruyorum.

Her zamanki rahat tavırlarının yerini, sarsılmış, çaresiz bir aciliyet alıyor. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Onu da kendileriyle birlikte içeri kilitlediler."

"Kim?!" Rocky bağıriyor, çelik kapı her itişlerinde tıklıyor ama açılmıyor. "*Lanet olsun.*"

"Böyle açamayız," diyor Jake. "Kim, Oliver?!"

Rocky ona dönüyor.

"Bilmiyorum!" diye bağıırır Oliver, dakikada bir kilometre hızla konuşur. "Ben balkondaydım. Collin... o az önce yatmıştı. *Yalnızdım*. Ama onu gördüm... Hailey'i çimlerde yürürken gördüm.

Çıplak ayakla. Üniformasını giymişti... ama kirli görünüyordu. Ona seslendim. Beni... beni duymadı. Sonra *koşmaya* başladı."

Tekrar çekerler. Kilit sesi çıkar. Kilit açılmaz.

Avucumun içini alnıma bastırıyorum. Ateşli gözyaşları bir kez daha akmak üzere. "Birine doğru mu koşuyordu?" diye soruyorum. "Yoksa biri onu mu kovalıyordu?"

"Belki birine doğru." Yüzü buruşuyor ve yüzündeki ter izlerini siliyor. "Koşmaya başlar başlamaz, onu yakalamak için balkondan çıktım. O sırada, o çoktan içeride kapana kısılmıştı."

Hailey yine çığlık atıyor.

Bu hepimizi mahvediyor.

"Hailey!" Rocky kız kardeşine bağırır. "Beni duyuyor musun?!"

Cevap vermiyor.

O *orospu çocuğu*... Onu kim kaçırdıysa. Ona bunu yapan her kimse... Varrick mi? Buradan canlı çıkamayacak. Çıkamayacak. Çıkmayacak.

Yapamaz.

"Kilidi açamazsın. Dışarıdan kilit yok," der Jake, Rocky'ye hızlı ama sakın bir şekilde.

"Sadece içeriden kilitleniyor."

Rocky kolu bırakır. Jake de öyle.

"Durma!" diye bağırır Oliver. "Denemeye devam etmeliyiz! Yapmalıyız..." O kanlı bir kolu yakalamaya çalışırken, ben de onun peşinden koşarım.

Jake ve Rocky'nin ellerindeki kan, kardeşimden geliyor. Omuzlarıma dokunduğu yerlerde tişörtümün kolları kanla lekelenmiş.

Parmak eklemleri yarılmış, avuç içleri kan içinde. Ne kadar zamandır buradaydı?

Ona ulaşmak için metali kırmaya ne kadar zamandır çalışıyor?

"Oliver, bu çelik," diyorum acı içinde. Sesim çatlıyor. "*Oliver*. Bu bir *fırtına* kapısı!" Yüksek hızdaki rüzgarlara ve uçan nesnelere dayanacak şekilde üretilmiş. Kasırgalara.

Hailey "Olly!" diye haykırırken, o kapıya ulaşıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü bembeyaz oluyor ve çimlere kusuyor. O kusarken, ben arkasına çömelip kardeşimin sırtını ovuyorum.

"Sorun yok." Acı içinde nefes alıyorum. "İyisin."

Göğsünü saran elime dokunur. "Phoebe." Sesi bir çocuk gibi. Sanki teselli arıyormuş gibi, keşke bu sadece ben olmasaydım. Keşke o da burada olsaydı.

"Telefonum nerede?" Rocky nefes nefese sorar. Çıplak karın kaslarında ter parıldıyor ve alnından damlıyor. "Nova'yı aramalıyız."

"Ona ve Trevor'a mesaj attım bile." Tek kullanımlık telefonu cebimden çıkarıyorum ve yeni bir mesaj görüyorum. "Nova yolda. Trevor'dan henüz cevap gelmedi."

"Kapıyı kırmak için bir şey bulmalıyız," diyor Jake. "Yarım mil güneyde aletlerin bulunduğu bir kulübe var. Oraya gidip gelmem on dakikadan az sürer—"

"Git," diyor Rocky ve Jake yola çıkıyor. El fenerini de yanına alıyor. Bizi karanlıkta bırakıyor.

Sonra Rocky, uğuldayan rüzgârın sesini bastırarak bağırır: "Hailey! Beni dinle! Kapıyı açman gerekiyor!"

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırır. "DUR!"

DUR!" Nefes alamıyorum.

Jake, acele et.

"HAILEY, KONŞANTRE OL!" Rocky ciğerlerinin derinliklerinden bağıırır.

"Yapamıyorum! Dur! *Lütfen dur.*" Panik içindeki sesi kafatasımı delip geçiyor. Birinin onu yere bastırıldığını hayal ediyorum. Onu kafese kapattığını. Onu tehdit ettiğini. *Daha kötüsü... daha kötüsü.*

Oliver ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum. Öfkeyle Rocky'nin yanına gidiyor. "Ne yapıyorsun? Sana söyledim, orada onunla birlikte biri var."

"Başka bir ses duydun mu?" diye araya girer Rocky. "Ne?"

Oliver'ın kaşları çatılır.

"Onunla birlikte başka biri *olduğunu duydun* mu, Oliver?" diye sorar Rocky aceleyle. "Hiç başka birini *gördün* mü?"

Oliver kalın saçlarını eliyle tarar. "Hayır ama..."

Rocky sığınak tarafına döner. "HAILEY! ŞU LANET KAPIYI AÇ!" Gözlerim alev alev yanıyor.

"Rocky, ağlıyor ve çok korkmuş!" diye bağıırır Oliver. "Orada onunla birlikte birinin kilitli olduğunu söyledi! Bana öyle söyledi!!" Rocky'nin omzunu tutup onu sığınacağın yanından uzaklaştırır.

Rocky kardeşimi itip atar.

Midem düğümlenmiş durumda. Birbirimizle kavga etmemeliyiz. "Rocky." Dikkatini çekerim. "Hailey yalnız olsaydı kapıyı çoktan açardı."

"Öyle mi?" Rocky inanamayan bir ifadeyle ikimize bakıyor. "Kızın aklını kaçırıyor!" Diğer tarafta ürkütücü bir sessizlik hakim.

Kapıya yaklaşıyorum. "Hailey," derim, elimi çeliğe dayayarak. "İçeride iyi misin? Hailey?"

"O burada. O burada," diyor Hailey, sesinde korku beliriyor. "Olly." Kafamı erkeklere çeviriyorum. "*O burada diyor.* Yanında biri var." Rocky inanmıyor.

"Ondan başka kimse bir şey söylemedi, Phebs."

"Sessiz davranıyor. Bizimle oyun oynuyor! Hem ne önemi var ki, Rocky?!"

"Kapıyı açabilir." Elini yanağıma koydu. "Kapıyı açabilir." İnanç.

Son birkaç ayda, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar inandıklarımı sorguladım ve sonuç olarak şuna vardım.

Aşkımıza inanıyorum. Yüksek voltajlı aşka, ölü kasabaları diriltten aşka inanıyorum. Boşaldığında seni ayakta tutan aşka. Seninle birlikte düşen aşka — sırf seni tekrar ayağa kaldırmak için orada olabilmek için. Başarısızlığa yer olmayan aşka inanıyorum, çünkü tek bildiği şey hayatta kalmak.

Aşkımıza inanıyorum — birbirlerine güvenip dayanacak başka kimsesi olmayan altı kişinin aşkına.

Tek bildiğim şey aşkımız.

Oliver'ın kanlı elleri başının üstüne gider, sonra barınağa öfkeyle el sallar. "Rocky, sana söylüyorum, o benim için kapıyı açardı." Göğsüne dokunurken gözleri yaşarır. "*Benim* için açardı." Son kelimedede sesi çatlar.

Rocky ona yaklaşır ve elini yanağına koyar. "Senin olduğunu bilmiyor olabilir."

Bu sözler Oliver'ı sarsar. Neredeyse yıkar. Sanki ciğerlerinden oksijen çalınmış gibi geriye sendeler.

Nova karanlıktan koşarak çıkar. Sıkı omuzlarına siyah bir sırt çantası bağlanmıştır. Elinde bir av tüfeği vardır. Jake diğer taraftan kaynak ekipmanlarıyla koşturmaktadır. Sanırım bir plazma kesici.

Hepimiz nefesimizi tutarız, onlar bir araya gelir ve aynı anda bize ulaşır.

"Jake kapıyı kesecek," diyorum Nova'ya, o sırt çantasını yere bırakıp fermuarını açarken ona durumu hızlıca anlatıyorum.

Jake kaynak ekipmanını fırtına sığınağının kapısının yanına koyar.

Nova bana bir Glock uzatıyor ve ben de mermi yuvasını kontrol ediyorum. Sonra Rocky'ye de benzer bir silah veriyor. "Ol?" Nova, Oliver'ın dikkatini çekmeye çalışıyor ama o kendinde değil.

"Kız onun adını çağırıyor," diyorum Nova'ya ve o Oliver'ı tekrar incelerken gözlerinden acı sızıyor. Kardeşimizi bu halde görmek acı veriyor. Hailey'nin...

Mide bulantısını yutuyorum. Her şey sadece ıstırap ve öfke.

Jake, endişeyle uzun bir süre Oliver'a bakıyor, sonra el fenerini Rocky'ye atıyor. "Başka bir şey söyledi mi?"

"O burada," diye cevaplıyorum. "Yanında biri olduğunu söyledi."

"Bence yalnız," diyor Rocky ona ve Nova'ya, sonra ışığı Jake'e tutuyor.

Çeliği kesmek için meşaleyi çalıştırmaya çalışıyor. Alev bir yanıp bir sönüyor. "Hadi," diye mırıldanıyor Jake. "Hadi."

Nabzım bir iniş bir çıkış. Ateş sönüyor.

Tamamen sönüyor.

"Siktir," diye küfrediyor Jake, kaşlarını çatarak. Pil takımına vuruyor. Hiçbir şey olmuyor. "Bitmiş olmalı. Çıkmadan önce kontrol etmişim. Çalışıyor sanmışım."

"Trevor nerede?" diye soruyor Rocky, çünkü onu tamir edip düzeltecek tek kişi o.

Telefonu kontrol ediyorum. "Cevap vermiyor."

Nova, Jake'in yanına koşar ve el fenerini yakmasına yardım etmeye çalışır.

Fırtına sığınağının önüne diz çöküyorum. Elimde silah. Rocky'nin haklı olup olmadığını bilmiyorum, ama sadece yalvarıyorum, "Hailey, *lütfe*n, bu kapıyı aç. *Lütfe*n."

Diğer taraftan hıçkırıklar geliyor ve ben derin, titrek bir nefes alıyorum. "Hailey, seni seviyorum. Hepimiz seni seviyoruz. Sen bizim her şeyimizsin. Sen olmadan bunu yapamayız, tamam mı? Yapamayız işte."

O daha da şiddetli ağlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yanılıyor olabiliriz. Varrick. Muhtemelen aşağıda sırtlıyor ve bizim ıstırabımızdan sapkın bir zevk alıyor. Durum bu. Bizim sıkıntımızdan zevk alıyor. "Orada başka biri varsa," diye bağıyorum, sesimden zehir damlıyor, "o zaman bu kapıyı aç ve bizimle yüz yüze gel, seni *lanet olası* korkak!" Ciğerlerimden gelen tüm gücümle bağıyorum. "SENİ LANET OLASI..."

Kilit tıkırdıyor.

Şaşkınlıkla nefesimi tutarım ve Rocky beni kapıdan uzaklaştırır. Geriye doğru sendeleyerek göğsüne çarparım ve o beni arkasına çeker.

Silahının emniyetini açtı. "Ben önden gidiyorum."

Silahımı kuşanıp ikinci olarak çıkmaya çalışıyorum ama Nova beni de arkasına itiyor. Sonra Oliver önümden fırlayıp ilerliyor ve Jake omzuma yumuşak, nazikçe elini koyuyor. O da benden önce dışarı çıkıyor.

Nova ve Jake kapıları açar. Rocky ortadan kaybolur.

"Hailey?" Yüzünün önünde parmaklarımı şıklatıyorum. *"Hailey."*

Kafasını bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Deniz kenarındaki bir krallıkta," diye fısıldar Jake ve kız hareketsiz kalır. İlk kez, iri, yuvarlak, gri gözleri yukarı doğru kalker.

Jake'e doğru bakıyor.

Jake yumuşak bir sesle, " 'Ve böylece, bütün gece boyunca, yanına uzanırım,' " der. Burnu genişler. Gözleri yaşlarla dolar. " 'Sevgilimin...' "

"Sevgilim," diye fısıldadı Jake, sözler etrafımızda yankılandı. "Hayatım ve gelinim."

Sessiz gözyaşları, çiziklerle dolu yanaklarından süzülür. " 'Deniz kenarındaki mezarında.' "

" 'Çınlayan denizin kıyısındaki mezarında,' " Jake şiiri bitirir. Şiiri tanıyorum. Poe'nun "Annabel Lee"si. Hailey'nin sevdiği şiir. Bu yüzden şiirden bir dize bizim SOS çağrımız.

Yüzü parçalanıyor, sanki gerçek çevresinin daha fazla farkında gibi. "Oliver'ı gördüm... Ne gördüğümü biliyorum." Gözlerini öfkeyle ovuşturuyor. Sonra çenesi titriyor, hepimize bakıyor ve bakışları bana takılıyor. "Phoebe," diyor, sanki yine yedi yaşındaymışız gibi adımı söylüyor. "Uykusuzum."

Kalbim parçalanıyor. "Biliyorum," diyorum ona, elimi başının arkasına koyarak. Alnını benim alnıma dayıyor. Bir an için sadece biz varız. Ömür boyu sürecektir dostluğumuzun sarmaladığı bir an.

Gözyaşları yanaklarından nehirler gibi akıyor, kirleri izliyor. "Hayır, bilmiyorsun," diye titrek bir sesle fısıldıyor, elimi elinde daha sıkı tutuyor. "Gözlerimi kapatıyorum ama uyuyamıyorum."

Gözlerimden akan gözyaşlarını silerim. Bir yerlerde onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. "Sorun yok," diye fısıldarım. "Her şey yoluna girecek. Sana yardım bulacağız."

"Çok uğraştım," diyor Hailey. "Cevapları bulmak için çok uğraştım, ama başaramadım. Tek yapabildiğim bu ve..."

"Hailey, dur," diye bağıryorum. "Sen çok güzelsin..."

"Sen *muhteşemsin*," diyor Hailey içtenlikle, gözyaşları yine yüzünden akıyor.

İki elimle yanaklarını kavırıyorum. "Sen harikasin, benim olabileceğimden çok daha harikasin."

Hıçkırıklarla boğuluyor. "O kadar zekisin ki, ben burada işe yaramaz bir enkaz gibiyim. Ben bir hiçim. Ben *hiç kimseyim*."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," derim içimden. "Eğer sen hiç kimsesin, o zaman ben de öyleyim." "Cevapları bulmam için bana güveniyorsun."

Vücudum çöküyor. "Buna gerek yok." O

başını sallıyor.

"Hailey, gerek yok." Gözlerimi kırpyıyorum ve sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor. "Her şeyi bilmek zorunda *değilsin*. *Hiçbir şey* bilmesen bile seni yine de severim." Artık ikimiz de ağlıyoruz.

O da yanaklarımı kavrayıp bana sarılıyor. Çenesi titriyor ve "Herkesin benden beklediği kadar zeki değilim," diyor.

"Önemli değil." Yanaklarını okşuyorum. "Çünkü seni sadece zeki olduğun için sevmiyorum. Aptal olsan bile, aptal en iyi arkadaşımı yine de severim."

Daha da şiddetli ağlayarak, yaralı bir kuş gibi bedenime yığılıyor. Kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

Oliver sırtında yatıştırıcı hareketlerle daireler çiziyor.

Jake el fenerini sıkıca tutuyor. O kadar sıkı ki, kollarındaki damarlar şişmiş. Sonra Rocky var... benim Rocky'im.

Gözleri, benim anlayamadığım şiddetli bir öfkeyle dolu. "Bu iş burada biter." İleriye doğru adım atıyor. "Telefonumu ver, Phebs."

Kafam karışıyor ama sorgulamıyorum. Arka cebimden telefonu çıkarıp ona atıyorum. "Kimi arıyorsun?" diye soruyor Jake.

Oliver'ın kan çanağına dönmüş bakışları sevdiği kıza sabitlenmiş durumda. "Vaftiz anneleri arıyor."

"Oliver Graves, tam isabet," diyor Rocky sert bir sesle, sonra numarayı çevirmeyi bırakıp Nova'ya bakıyor. "Hâlâ Trevor yok mu?"

"Hayır."

Rocky'nin endişesi artar.

Oliver melodik bir sesle fısıldar, "Hailstorm. Beni buldun."

"Seni buldum." Kollarımın arasından dışarı bakıyor ve çirkin bir hıçkırık yüzünü yine buruşturuyor. "Oliver, durum çok kötü. Düşündüğümünden çok daha kötü."

"Ne?" diye soruyorum.

Ellerini kulaklarına götürür. Benden uzaklaşır. Hayır, hayır, hayır, hayır. "Hailey," diye boğuk bir sesle söylerim.

Rocky telefonunu indirir, henüz kimseyi aramaz.

"Yalan söylediler, yalan söylediler, yalan söylediler..." Hayalet gibi başını sallıyor. "Prudie dedi ki, Prudie dedi ki..."

"Prudie," Jake ismi tanıyarak söylüyor. "O bizim en eski hizmetçilerimizden biri."

Kırk yıldan fazladır bizimle çalışıyor."

Rocky kaşlarını çatı. "Hailey bu akşam onunla konuşmuş olmalı."

"Prudie söyledi." Hailey çatlamış dudaklarını yaladı, anlatmaya çalışıyordu. "O-o üç tane olduğunu söyledi. Üç tane vardı."

"Üç ne?" diye sorar Oliver. "Üç çocuk."

Aman Tanrım. Tinrock'lar. Bu bilgiyi Koning malikanesindeki bir hizmetçiden mi öğrendi? Jake ve Rocky'ye bakıyorum. Onlar gerçekten... olabilir mi?

"Hayır." Rocky bana başını sallar. "Hayır."

"Christian, Brent, Daphne," diye sıraladı Hailey. "Christian, Brent, Daphne."

Jake yaklaşır. "Onlar Wolfe çocukları." Diğer tarafıma doğru eğilir. "86'da ölenler."

Hailey uzaklara bakarken yüzünde acı dolu bir ifade var. "Christian, Josephine ile evlendi."

Demek en büyük oğulun bir eşi varmış. "Christian, Josephine ile evlendi."

Derin bir nefes alıyorum. "Ona ne oldu?"

"O... o arabadaydı... araba köprüden düştüğünde... ve nehre çarptığında." Nefesi sığılaşıyor. "Üçü vardı. Arka koltukta üç çocuk vardı."

Kollarımda ve ensemde tüylerim diken diken oluyor. Sessizlik sığınak içinde gerginliği artırıyor ve hepimiz nefesini toplayıp bize anlatmasını bekliyoruz.

"Üç çocukları," diyor titrek bir sesle. "Evan. Griffith." Cam gibi, acı dolu gözleri yukarı kalkıyor. Bu sefer, kardeşine. "Brayden."

Hepimiz Rocky'ye dönüyoruz.

"Bebek," diye ağlar Hailey. "Arka koltuktaki bebek sendin. Sen Brayden Wolfe'sun. Hayatta kalan tek gerçek Wolfe."

OTUZ SEKİZ

Rocky

Ben, açık yaralarla dolu bir savaş alanıyım. Bu yaraları dikip birleştirecek kimse yok. Kenarda bekleyen bir sağlık görevlisi yok. Sadece acı, acı ve yine acı var — ve bu tanrının unuttuğu evrende kanamayı durdurabilecek sadece üç kişi var.

Telefonu yumruğumda sıkıyorum.

Mesele sadece az önce öğrendiğim şey değil. Hailey yine tepkisiz hale geldi. Yan yatmış, başı Phoebe'nin kucağında, Phoebe ise onun platin rengi saçlarını okşuyor. Hailey mırıldanıyor, "Arka koltukta değildim. Asla bilemeyeceğim... Kim olduğumu asla bilemeyeceğim..."

Çocukluğumun travmasını kaldırabilirim. Ama kız kardeşimin bu şekilde yok olup gitmesini izleyemem — artık bunu yapamıyorum.

Ezbere bildiğim bir numarayı çevirmeye başlıyorum. Telefonu hoparlöre alıp, hat bağlanırken ağzıma kaldırıyorum. "Benim."

"Yataklar ve yastıklar?" diye soruyor Addison, bu cümle *"her şey yolunda mı?"* anlamına geliyor. Sesi gergin, endişe dolu. Bu hafta sonu ipi çekeceğimizi biliyor ve aramak için henüz çok erken.

"Yatak falan yok," diye hırlıyorum, ciğerlerim yanıyor. "Şöyle olacak. Arabana binip koordinatlarıma geleceksin. Konings'lerin arazisindeki bir fırtına sığınağındayız. Ve bana yapamayacağını söylemeden önce—Victoria'ya adım atmayacağını söylemeden önce—kızının sinir krizi geçirdiğini bilmen gerek. Uyumuyor. Halüsinasyon görüyor. Çünkü kim olduğunu bilmiyor. Yani onu birazcık bile seviyorsan, ona en ufak bir ilginin varsa, buraya geleceksin. Hemen şimdi buraya gelip ona ihtiyacı olanı vereceksin. Ve eğer yapmazsan... onu kaybedeceksin. Beni kaybedeceksin. Hepimizi kaybedeceksin. Anladın mı?"

Nefes alamıyorum sanki. Parmaklarım telefonun üzerinde uyuşmuş durumda. Gözlerim yanıyor. Kalbim boğazıma kadar çıkmış, az önce verdiğim ultimatoma bir cevap bekliyor.

Hailey'i seviyor olması dışında, buraya gelmeyi kabul etmesi için gerçek bir neden yok. Çünkü gerçeği öğrenirse bizi kaybetme ihtimali çok yüksek.

"Bray," diye nefesini verir ve ondan adımı duymak —hiç önemsemediğim, daha büyük bir anlamı olduğunu fark etmediğim bir isim— beni içten içe neredeyse parçalar. Uzun bir sessizlik olur. Gözlerim yanarken bakışlarımı Phoebe'ye sabitlerim. Dudaklarıyla *"Seni seviyorum"* der.

Bu, içimdeki işkence gören kısımları yatıştırır. Kırılmak üzere olan parçaları. Uzun bir saniye gözlerimi kırpyorum ve sonra Addison, "Bana koordinatları gönder," diyor.

Gönderiyorum. Yarım saat uzaklıkta olduğunu söylüyor. Sonra telefonu kapatıyoruz. "Trevor," diyorum Nova'ya. "Kardeşimi bulmalıyız."

"Ben misafir değilim," diyor Nova. "Öylece malikaneye girip onu arayamam, Rock." "Ben giderim." Jake el fenerini öne doğru uzatıyor. Omzuma dokunup "Önce bahçede, sonra da evde onu arayacağım. Sen burada Phoebe ve kız kardeşinle kal."

Teşekkür etmek için sertçe başımı sallıyorum.

O da başını sallar, sonra merdivenleri tırmanır ve gecenin karanlığında kaybolur. Elimi enseme sürüyorum.

"Addison'ın yalan söylemeyeceğini nereden biliyorsun?" diye soruyor Phoebe, Hailey'nin başını okşayarak.

"Ol," diye seslenir Nova ve Oliver kardeşinin yanına gider. Nova sırt çantasının yan cebinden bir ilk yardım çantasını çıkarır ve hemen kardeşinin bileğini tutup, fena halde yaralanmış, kanlı ellerini kontrol eder.

Phoebe'ye bakıyorum. "Yalan söyleyecek mi bilmiyorum. Ama Hailey'i gerçeği söyleyecek kadar sevdiğine inanıyorum." Her şey bir annenin kızına olan sevgisine bağlı.

Addison ve Elizabeth kızlarını manipüle mi etti? *Evet.*

Onları hayatları boyunca sevdiler mi? *Evet.* Her ikisinin de çarpık ve sapkın bir şekilde doğru olabileceğine inanıyorum ve bu, sahip olduğumuz tek umut.

"Yere yat," diyor Nova aceleyle Oliver'a. "Git."

Oliver bandajlı parmaklarıyla merdivenlerden aşağı iner ve Nova, sığınağın tepesindeki bir silüete av tüfeğini doğrultur.

"Dur, dur." Everett Tinrock, hâlâ smokinli bir şekilde ortaya çıkar ve Nova'ya ellerini kaldırır. "Sadece benim. Addy'den bir telefon aldım. Sizinle burada buluşmamı söyledi. Beth'le birlikte yoldalar."

"Onu içeri al," diyorum Nova'ya.

"Beni içeri mi alayım?" Alnında kırıksıklıklar oluşur. "Beni içeri almayacak mıydın?" Nova merdivenlerde kenara çekilir ama av tüfeğini hiç indirmiyor, Everett'in gergin ve şaşkın bir şekilde geçmesine izin veriyor.

"Neler oluyor lan?" diye dişlerinin arasından soruyor. "Claudia'nın görüntüleri sende mi?" diye soruyorum.

"Bende," diyor Nova. "Everett onu sahilde düşürmüştü. Bu akşam erken saatlerde aldım. Zaten bir sabit diske aktardım ve buluta kaydettim."

Everett'e dik dik bakıyorum. "En azından bunu başardın," diyorum, göğsümde bir cehennem ateşi birikirken. Ya da belki de bütün gece oradaydı. Hissediyorum. Patlamak üzere.

Everett, fırtına sığınağını gözden geçiriyor. Şunu çok net bir şekilde söyleyeyim. O sadece insanlara bakıyor. Oliver'a ve onun kan çanağına dönmüş, yaralı bakışlarına—*hiç* pes etmemiş bir çocuğa. Nova'ya ve silahının namlusuna—*hiç* ihanet etmemiş bir çocuğa. Phoebe'ye ve öfkesine—*hiç* itaatsizlik etmemiş bir kıza.

Hailey'e ve psikozuna — sözde kızına.

"Ne oldu? Hailey?" Sesinde babacan bir endişe var. Ona doğru adım atıyor. Elimi göğsüne sertçe koyup onu duvara kadar geri itiyorum.

"Brayden!" Gömleksiz olduğum için enseme kavrayıp beni geriye itiyor.

Onu öne doğru itiyorum. "Biz kimiz?!" diye bağıriyorum, onu beton duvara sıkıştırıyorum. "*Lanet olsun*, biz kimiz?! Ve yalan söyleme. Çünkü biz bazı şeyleri biliyoruz. O da bazı şeyleri biliyor. O yüzden seni kendi lanet ağında yakalayacağız. Bize hemen gerçeği söyle."

Arkamdan bakıyor. Hailey'in kendi kendine mırıldanmasını izliyor. Çenesi seğiriyor. Boğazı hareket ediyor. Üzgün. Bu onu üzüyor. *Güzel*. Hoş geldin lanet kulübe. "Yardıma ihtiyacı var, Brayden." Daralmış bakışlarını bana diyor. "Onu bir doktora götürelim."

"Gerçeği öğrenmeden buradan ayrılmıyoruz. *Tüm* gerçeği."

Derin bir nefes alıyor. "Bu yüzden anneni aradın." "O benim annem mi?"

Beni doğuran kadın mı?"

Everett boynundaki papyonu gevşetiyor. Beyaz yakasını çekip duruyor. Bileğindeki Patek Philippe saatini çıkarıyor. Sanki hepsi onu rahatsız ediyormuş gibi. Nefesini kontrol etmeye çalışırken hepsi ona çok ağır geliyor. Kayganlaşan, çılgınca atan nabzını kontrol etmeye çalışırken.

Ondan öğrendim.

Her şeyi ondan öğrendim.

"O senin annen değil." Everett bunu en sessiz nefesiyle söyler. "O anlamda değil." "Annemin adı neydi?"

"Josephine Wolfe."

Şimdi bir yerlere varıyoruz. "Peki babamın adı neydi?"

"Christian Wolfe."

Acım ve öfkem boğazımda düğümleniyor. Onları yutuyorum. "Nasıl öldüler?"

"Arabaları nehre düştü."

"Onların ölümünde parmağın var mıydı?"

"Ben mi...?" Kaşları yukarı kalkar. "Hayır, değil..." Sesi boğulur. Gözlerime takılır, sanki geriye doğru sürünüyormuş gibi. Geçmişe doğru. "Onların arabasını takip ediyorduk. Addy ve ben."

"Neden?"

"Çünkü o gece ne olacağını biliyorduk." Everett uzamış saçlarını kulaklarının arkasına kıvrır. "Dördümüz Victoria'da bir iş üzerinde çalışıyorduk. Ben, Addison, Elizabeth ve Varrick."

"Onunla arkadaş mısınız?" diye soruyorum.

"*Öyleydik*," diyor Everett tiksintiyle. "O yoldan saptı."

"Oh, kendi yoluna mı gitti? Ne kadar da uygun. Suçu, çevreden dışlanan arkadaşına at."

Gözlerinde acı parıldıyordu. Sanki ben on yaşıdaymışım ve o bana ders verecekmiş gibi omzumu sıkıca kavıyor. Elini üzerimden çekiyorum.

Göğsü çöker, ama sonra içgüdüsel olarak kendini toparlar. "Bizi tanıyorsun. Ne yaptığımızı *biliyorsun*. Sizi altı kişiye, bizi hapse gönderebilecek binlerce suç işledik, peki kaç kez birine suikast düzenlediğimizi gördün? Kendi gözlerinle, evlat. Sayıyı söyle bana."

Sıfır.

Çenemi sıkıyorum.

Everett sıcak elini boynuna kaydırır. "O bizim gibi çalışmıyor. Eğer öyle olsaydı, bizi kandırmış olurdu..."

"Sizi kandırdı mı?" diyorum, içimden büyük bir şüpheyile.

"Ben aramızdaki en iyisi değilim," diye itiraf eder Everett. "*Annen—Addison* çok daha iyi. Beth de öyle. Ama onlar bile onun ne olduğunu, iş işten geçene kadar anlayamadılar. İşin içine çok fazla bulaşmıştık ve biz sadece... dayanmaya çalışıyorduk." Bir an gözlerini indirir, sonra tekrar bana bakar. "Hedefimiz Wolfe'lardı. Yani Varrick, William Wolfe'a yaklaştığında, sonra da Daphne'ye evlenme teklif ettiğinde... hepsi planın bir parçasıydı. Planın bir parçası olmayan şey ise William'ı öldürmesiydi."

“Emilia’nın kocasını mı öldürdü?”

“Ben görmedim. Beth, potasyum klorür kullandığını ve iğneyi dilinin altına koyduğunu söyledi. Varrick, adam uyurken onu yerde tuttu. Herkes... herkes William’ın kalp krizinden öldüğüne inandı. Kimse cinayetten şüphelenmedi.”

“Peki, annemle babamın öldüğü gece ne olacağını düşünüyordun?” diye soruyorum.

Everett başını geriye doğru eğip betona yasladı. Sanki anlatacağı hikâye çok acı vericiymiş gibi benden yüzünü çevirdi. “Beth, Varrick’le birlikte bir arabadaydı. Christian Wolfe ve ailesini takip ediyorlardı.”

“Sen ve Addison’ın onları takip ettiğini söylemiştin, değil mi?”

“Teknik olarak, onları takip eden Varrick’i takip ediyorduk. Beth onu geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Addy ve ben mesafemizi koruyorduk. Orada olduğumuzu bilmiyordu. Christian’ın tüm ailesini öldüreceğinden korkuyorduk. Onların ortadan kalkması gerekiyordu ve aile tatili için Vermont’a gittikleri için bunu yapmak için en iyi fırsat buydu.”

Ailem. Hiç tanımadığım ailem. “Connecticut’tan hiç çıkamadılar,” diyorum boş bir sesle.

“Biri kurtuldu,” diyor Everett bana. “Sen, araba koltuğunda oturan bir yaşındaki bir çocuktun. En büyük ağabeyin yanındaydı. Araba batarken kemerini çözmüş olmalı. Camı, seni sıkıştırarak geçirebilecek kadar araladı.”

Göğsüm sıkışıyor. Duygularımın hücumuna karşı koymaya çalışıyorum. “Bunu nasıl bilebilirsin?” “Çünkü köprüden atlayıp suya girdim. Kim hayatta kalmış bakmak için.”

“Ve beni buldun mu?” Ne yaptı... beni mi kurtardı? Şu anda gömleğini yumrukluyorum, ama kötü niyetle değil.

“Sen bir çocuktun.” Everett’in burnu akıyor. Elinin tersiyle siliyor. Onu hiç bu kadar açıkça hayal kırıklığı, hüsrana ya da öfke dışındaki bir duyguya kapılmış halde görmemiştim. “Ölmene izin vermeyecektim. Nehir derindi. Varrick onları yoldan çıkarmış ve uzaklaşmıştı. Kimsenin onu görme riskini almak istememişti.” Everett sesindeki titremeyi bastırmaya çalışıyor. “Ben... daha fazlasını kurtarmaya çalışırdım, ama onlar çoktan gitmişti. Sen nefes bile almıyordun. Seni nehrin kıyısına getirdiğimde Addy sana kalp masajı yaptı. O anda *tek* bildiğimiz şey, seni oradan çıkarmamız gerektiği idi.”

“Beni oradan çıkarmak mı? Hâlâ hayatta olan bir büyükannem, bir amcam ve bir teyzem vardı... ve sen beni mi aldın?”

“Onları öldürecekti...” “Şerife haber ver.”

“Şerif onun en iyi arkadaşıydı!” Everett tiz, incinmiş bir kahkaha atarak bağırır. “Hiçbir fikrin yok, evlat. Sen beş federal cezaevinden konuşarak kurtulabileceğini sanıyorsun, o ise beş *yüzünden* kurtulabilir. Hepsi ölecekti ve biz bunu engelleyemezdik. Ama seni kurtarabilirdik.”

Gözlerimi kırpıyorum, gözlerim o kadar kuru ki yanıyor. “Varrick benim kim olduğumu nereden biliyor? Günümüzde.

Bana *Brayden* dedi. Nasıl?”

“O senin varlığından haberdar. Her zaman biliyordu. O fark etmeden seninle kaçamazdık, bu yüzden onu atlatmaya çalışıyorduk. Ona bir bebek istediğimizi söyledik—ben ve Addison. Seni bu yüzden kurtardık. Bu bizim hayalimizdi. Seni Wolfe olarak yetiştirmeyecektik, bu onun için bir tehdit olurdu. Bunun yerine, kimliğini elinden alacaktık. Ve seni bizim çocuklarımız gibi yetiştirecektik. Bir dolandırıcı olarak büyüyecektin. O

Bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Varrick'ten iyi şartlarda ayrılmak istiyorduk. Böylece peşimize düşmesi için bir nedeni kalmazdı."

Aklımda binlerce soru dolanıyor ama sadece şunu soruyorum: "Neden bana Brayden dediniz? Onca isim varken neden benim doğum adımlı seçme riskini aldınız?"

Omuz silkiyor, gözleri buğulanıyor. "Suçluluk. Utanç. Dolaylı olarak da olsa ailenin ölümünde parmağımız vardı ve belki de bu, kendimizi daha iyi hissetmemizin bir yoluydu." Gözlerini kaçırıyor. "Baban iyi bir adamdı..."

"Sakın," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Bunu duymak istemiyorum."

Anlayışla gergin bir şekilde başını sallıyor. "Bunu hak etmediler, hepsi bu. William... büyükbaban belki, ama çocukları değil."

Nova aniden merdivenlerden seslendi. "Varrick kızları hedef alıyor. İyi şartlarda ayrıldığınızı söylemiştin—bu nasıl iyi olabilir ki?"

Everett burnunu tekrar sildi. "Kızları hedef almıyor. Muhtemelen hepinizin dengesini bozmak istiyor. Ya da sizi sınamak—sizi ne kadar iyi yetiştirdiğimizi görmek için."

"Emin değil misin?" diye soruyorum, gömleğini tutan elimi gevşeterek.

"Hayır. Altınızın da burada olduğunu biliyor ve Addison ile Elizabeth'in buralarda kalmadığını da biliyor. Sizi tehdit ederek, onları bir seferde bir günden fazla süreyle Connecticut'a çekmeye çalıştığından endişeleniyoruz."

"Neden buraya daha sık gelmediler?" diye sordu Phoebe yerden öfkeyle. "Neden saklanıyorlar?"

"Beth ondan çok korkuyor. Haklı olarak." Uzun bir nefes verir. "Ve Addy onu yalnız bırakmaz. Onlar... birbirlerine yapışıklar ve buna karşı çıkamam. Nasıl olduğunu bilirsin," diyor bana, sonra arkamdaki Phoebe ve Hailey'e bakıyor. "Varrick... tahmin edilemez. Ne yapacağını bilmiyoruz, bu yüzden 86'dan beri bu eyalette iş almaktan kaçınıyoruz. Bu yüzden Konings'lerle olan bu işten sonra buradan ayrılmamız gerekiyor. Ne kadar uzun kalırsak o kadar rulet oynuyoruz."

Şakaklarım zonkluyor.

Garip bir hisse kapılıyorum ve babama baktıkça, gözleri benimkilerden uzaklaştıkça, sanki... kaçıyormuş gibi hissediyorum.

Bir şeyi atlamış.

Onu anladığımı biliyor. Ama Nova, "Geldiler," diyor.

Vaftiz anneler gıcırdayan merdivenlerden aşağı koşuyorlar. "Hailey?" Addison, Hailey'i Phoebe'nin kucağında çökmüş ve boşluğa bakarken görür görmez ses tonunu yükseltiyor.

"Aman Tanrım, Addy." Elizabeth arkadaşının koluna tutunur ve kızlarına doğru koşarlar, ama ben önlerini keserim.

Oliver da öyle.

"Oliver?" Elizabeth yüzünü buruşturur. Phoebe'ye doğru adım atmaya çalışır, ama kızının gözlerinden çıkan ateş onu olduğu yerde durdurur.

"Ne-ne?" Addison bana doğru sendeler. "Çekil, Brayden. Kız kardeşin..."

"*Aylardır* acı çekiyor. Senin yalanların yüzünden. O" —arkamı işaret ediyorum— "senin aldatmacaların ve sevginin sonucu. Korkunç. *Senin. Eserin.*"

"Onu görmeme izin ver," der Addison, dişlerini sıkarak, acı dolu bir sesle. Bir adım öne atılır.

"Geri çekil," der Phoebe alaycı bir şekilde. Sanki ona dokunmaları imkansızmış gibi, Hailey'i korumak için kollarını onun etrafına doluyor. "Samimi bir kavuşma olmayacak. Bunu sen neden olduğun için olmaz."

Bu tek anda Phoebe'ye milyonlarca kez aşık oluyorum. Onu öpebilirim. Ona sarılmak. Onunla evlenmek... Gerçi bunu yüzlerce kez sahte olarak yaptık zaten. "Brayden," diye yalvarır Addison.

"Bu çizgiyi görüyor musun?" Ayağımı tozlu betona sürterek toprağa bir çizgi çizerim. "Herhangi biriniz bu çizgiyi geçerse, Nova bacağınızı vurur. Elinde av tüfeği olduğu için muhtemelen bacağınız kopar."

"Şaka yapıyorsun." Addison ağzı açık kalır, yüzünde incinmiş bir ifade vardır.

Onu bir nehir kıyısında bana kalp masajı yaparken hayal etmemeye çalışıyorum. Geçmiş düşünmüyorum. Sadece şu anı düşünüyorum. Kız kardeşim. Bu fırtına sığınağındaki ailem. Ve önümdeki üç kişi, benim için artık aforoz edilmiş durumda.

"Brayden." Arkasında bir şey olup olmadığını kontrol ediyor, kocasına bakıyor. Everett, onu fiziksel olarak sarsacak kadar paramparça. "Everett, tatlım?"

"Biliyorlar. Onlara Varrick'ten bahsettim."

Elizabeth boynundaki kalp şeklindeki madalyonu sıkıca tutuyor. Hasta gibi görünüyor. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Neden bize sen anlatmıyorsun?" diye soruyorum. "Baba, hiçbir şey söyleme. Siz ikiniz, ona sırtınızı dönün ve konuşmaya başlayın."

Aynı hikayeyi baştan sona anlatmaları en az on beş dakika sürer. Araba kazası hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilerle. (Keşke duymamış olsaydım.) Ve Daphne ile Brent'in ölümleri.

Elizabeth, açıkça tekrar yaşamak istemedikleri bu geçmiş anılarını anlatırken ağlıyor. Addison, çantasından çıkardığı seyahat mendilleriyle arkadaşının gözyaşlarını siliyor ve onun için daha metin davranıyor. Bu uydurma bir duygu değil. Bizi bu kadar zor duruma sokmak için kötü olmaları gerekirdi, ama onların kötü olmadıklarını biliyorum. Tek istedikleri Hailey'nin iyi olmasıyken, bu mümkün değil.

"Uyuyor mu?" diye soruyor Addison, sürekli kız kardeşime bakarak. "Hailey, beni duyuyor musun? Hailey."

"Arka koltukta değildim," diye mırıldanır Hailey. "Arka koltukta değildim."

"Bethy." Addison ona doğru döner. "Ona söylemeliyiz."

Elizabeth yüzünü ellerinin arasına gömer, sonra ellerini indirir. "Tamam, *tamam*. Söyleyeceğiz. Söyleyebiliriz." Derin bir nefes alır, ama oğlunu görünce yüzü buruşur. "Nova, lütfen bana öyle bakma."

Oğlunun bakışları sanki annesini bir yabancıymış gibi.

"Ben senin *annenim*. Yalan söylemedim, örümcek. Bu konuda

yalan söylemedik." "Rocky hakkında yalan söylediniz."

Ellerini yanlarına vurur. "Başka seçeneğimiz yoktu. Seni dolandırıcı olarak yetiştireceksem, gerçeği bilmemeliydin. Biz..."

"Bizi kaybeder miydik?" Nova soğuk bir sesle cümleyi tamamladı.

Elizabeth, kalbi kırılıyormuş gibi göğsüne elini koydu. "Ben... biz böyle olmasını istemedik." Sarı çiçekli yazlık elbisesinin kayan askısını yukarı çekti.

"Hailey," diye ikna etmeye çalışır Addison. Kızıl saçları sıkı bir topuz halinde toplanmıştır. Dar siyah bir elbise giymiş, sanki bir kedi yavrusunu bir kuytudan çıkarmaya çalışır gibi öne doğru eğilir.

"Sana *her şeyi* anlatabilirim. Bilmek istediğin her şeyi."

"Arka koltukta değildim," diye mırıldanır Hailey.

Addison dikleşir, sonra bana sertçe bakar. "Bırak da lanet sınırı aşayım."

"Ona her şeyi orada anlatabilirsin. Belki de Hailey'e gerçekten hamile olup olmadığına başlayabilirsin."

Addison ve Elizabeth birbirlerine kederli, teslim olmuş bakışlar atarlar, sonra Addison topuzunu çözer. Kırmızı saç telleri omuzlarına dökülür. Bir saniye boyunca nefesini tutar ve sonra, "Hayır, değildim," der.

"Ama bir ara hamileydin, değil mi?" diye sordu Phoebe, sesinde öfke ve titremeyle. "Düşük yaptın, değil mi? Berkshires'ta öyle demiştin. Bu yüzden Trevor'a hamile olduğunu sanmıştık—ama aslında onu evlat edindin."

"Hayır," diyor Addison. "Hamileymişim gibi gösterdik."

"Bunu sahneledik, canım, çünkü hiçbirinizin Trevor'ın nereden geldiğini sorgulamasını istemedik," diye açıklıyor Elizabeth.

"Akşam yemeğinde sana yalan söyledik," diye itiraf eder Addison. "Berkshires'da."

"Neden?!" diye bağırır Phoebe. "Neden bu kadar acımasızsınız?!"

Elizabeth yüzünü buruşturur ve sanki ellerinde hiçbir suç yokmuş gibi ellerini kaldırır. "Bug, sana söz veriyorum, hepimizi korumak için tek yolun bu olduğunu düşündük."

Addison düşünceli bir şekilde başını sallar. "Bir ipliği çekersen, sonra bir tane daha, bir tane daha. Trevor'ın doğumu için makul bir açıklama olursa, hepinizin iplikleri çekmenizi engelleyebileceğimizi düşündük."

"Ama hepiniz çekmeye devam ettiniz," der Elizabeth. "Hailey, Trevor ve Rocky hakkında yalan söylediğimizi bilseydiniz, bizden şüphe duyardınız ve aramızda şüpheye yer yok—yaptığımız işlerde yok. Bunu asla öğrenemeyeceğinizi biliyorduk, yoksa... yoksa bu olurdu." Nova'ya, Oliver'a, sonra da Phoebe'ye bakarken yüzü kederle buruşur. "Siz *benim* çocuklarımsınız. Lütfen. *Lütfen*. Sizi seviyorum ve çok üzgünüm. Özür dilerim." Dizleri bükülür ve Addison onu yakalar, göğsüne yaslanıp hıçkıran arkadaşını kucaklar.

Oliver bandajlı elleriyle yüzünü ovuşturur. Nova ile Phoebe'ye bakmaktadır, ama üçüzler güçlü kalırlar. Annelerini teselli etmezler. Bunu arkadaşına bırakırlar. "Trevor kim?" diye sorarım onlara, ama içimden aslında "*Trevor nerede?!*" diye bağırıyorum. O

hala burada değil.

Korku içimi deliyor, ama sığınakları terk edemem. Onları şu anda yüzüstü bırakamam.

"Ve size şunu hatırlatayım," diyorum üçüne, "bundan sonra ne dersiniz deyin, doğru olmalı. Çünkü Hailey, boşlukları bulmak için yeterince araştırma yaptı ve eğer en ufak bir boşluk bile varsa, o bunu anlayacaktır. Ve biz de anlayacağız. Ve bizimle barışmak için hiçbir şansınız kalmayacak. Size bir daha *asla* inanmayacak ve güvenmeyeceğiz. Sizinle çalışmayacağız. Hatta sizinle konuşmayacağız bile. Bu uzun ve kalıcı bir veda olacak."

Elizabeth yerde diz çökmüş halde kalırken, Addison kolunu onun omzuna dolamıştır. Everett, "Trevor bize verildi," diye başlar.

"Bir bakıma," diye Addison yetersiz bir açıklama yapar.

"Bir bakıma mı?" diye karşılık veriyorum. "Bu ne anlama geliyor lan? *Bir bakıma mı?*"

Addison ayağa kalkar, ama topuklu ayakkabılarında dengesini kaybeder. Gergindir. Hatta elbisesini düzeltir; bu, endişeli olduğunda yaptığı bir tiki'dir. "O, bir hedefin oğlu."

"Bir hedefin mi?"

"Milyarderlerin. *Korkunç*, berbat insanlar." Onları anlatırken bile yüzünü buruşturuyor. "Bu çift... Kendi bencil dünyalarının içinde o kadar derinlerdi ki, kendi çocuklarının doğumunda yanlarında olmaya bile zahmet etmediler."

"Tahiti'ye tatile gittiler," diyor Everett duvarın dibinden, kollarını kavuşturmuş. "Taşıyıcı anneleri doğum yaparken."

"Dokuz saat boyunca," diye tersliyor Addison. "Trevor doğduğunda, Everett ve ben taşıyıcı anneye çocuğun parasını ödedik. O, bizim o çifte göre ona daha iyi bakacağımıza inanıyordu."

"Öyle mi düşündü?" diye soruyorum ve başımı şiddetle sallıyorum. "Ona dolandırıcı olduğunuzu mu söylediniz? O çocuğu cüzdan çalmak için yetiştireceğinizi mi söylediniz? Ya da onun sizin küçük yordakçınız olacağını, gittiğiniz her yerde güvenilirlik kazanmanızı sağlayacağını mı? Sevimli küçük Trevor. *Kucağımda bir bebek varken sizi asla satmam.*"

Addison bana sert bir bakış attı. "Beni yargıla. Ama sen orada değildin. Onlardan biraz daha az ayrıcalıklı olan herkese karşı duydukları tiksinti ve ilgisizliği görmedin. Taşıyıcı annelerine değer vermediler. Onu *insanlık dışı bir varlık* olarak gördüler. O da bunu hissetti. Bu yüzden onları arayıp çocuğun doğum sırasında öldüğünü haber verdi. Ne yaptıklarını bilmek ister misin? Yeni doğan bebeklerinin öldüğünü duyduklarında?"

Elizabeth'in gözyaşları kurumuş. O anı hatırlayınca yüzünü buruşturuyor. "Tatillerini uzattılar."

Kardeşim.

O, ihmal sonucu doğdu. Ve tek istediği şey, aralarına kabul edilmektir.

"Trevor'ı seviyoruz," diyor Addison. "Onunla, onların *asla* yapmayacağı şekilde ilgileniyoruz. O, unutulmuş bir çocuk olacaktı, ya da daha kötüsü, hedeflediğimiz adamlar gibi olacaktı. Aşağılık, zalim ve kendi kibirleriyle o kadar körleşmişler ki, arkalarında umutsuzluk bırakıyorlar."

Onun içinden bakıyorum. "Onu kurtarmadınız. Onu *seçtiniz*. Kaç tane hedefimizin çocuğu var? Kaç tanesini, beşiklerinden kolayca çalabilir ya da ebeveynlerini, sanki lanet olası bir azizmişsiniz gibi onları size teslim etmeye ikna edebildiniz? Ama Trevor farklıydı, değil mi?"

"Elbette farklıydı," diyor Everett duvardan. "O sizden altı yaş küçük."

"O zamanlar bir bebek istiyorduk," diyor Addison, sanki bu çok basitmiş gibi. "Hamile kalmak. Evlat edinmek. Bilmiyorum, normal yoldan yapmak."

"Fırsat kendini gösterdi." "Doğru."

Şüpheliğimi fark eder ve nefesini keser. "Çocuk varken iş bulmak daha kolay. Seni doğurduktan çok kısa bir süre sonra bunu fark ettik, Bray. Ama siz... yaşılanıyordunuz. Şahsen, bebeğin gözleri senin gibi gri olursa, hamile olduğuma inanırsanız, senin ve Hailey için daha kolay olur diye düşündüm. Nereden geldiğinizi sorgulamazdınız."

"Bu senin ailen," diyor Everett. "Bizim için önemli olan tek şey buydu. Bizim kurduğumuz aile. Tinrocklar. Gravesler."

"Peki ya Hailey?" diye sorar Phoebe, kız kardeşimin başı hâlâ kucağında.

Hailey sersemlemiş bir şekilde bakıyor. Gözlerinden sessizce yaşlar süzülüyor.

"*Hailey.*" Addison tekrar öne eğilir. "Hailey, bana bak."

Hailey çok yavaşça gözlerini kırıyor. "Delirdim mi?" diye fısıldıyor.

"En iyi insanlar hep öyledir," diye cevaplar Oliver, sesinde bir neşeye, ve yavaş yavaş kız kardeşim Addison'a odaklanır.

"Hailey," der Addison dikkatlice, onu korkutmaktan çekinerek. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve sen hayatımıza çok fazla sevgiyle girdin. Üçüzlerden sonra geldin. Biyolojik anne babanla hiç tanışmadım. Everett ve ben banliyöden gelen sevimli bir çift gibi davrandık ve seni bulduk."

"Nerede?" Hailey yavaşça oturur, sonra daha zayıf bir şekilde Phoebe'ye yaslanır; Phoebe ise kollarını kız kardeşimin narin vücuduna dolamıştır.

"Koruyucu aile sisteminde."

"Seni sahte isimlerle evlat edindik," diyor Everett ona nazikçe. "Gözlerim yüzünden," diyor Hailey uzak bir bakışla.

"Ve çünkü..." Addison'ın gözleri yaşarır. "Çünkü bir kızımız daha olsun istedik."

"Phoebe için," diye açıkladı Elizabeth, boynundaki madalyonu tekrar parmağıyla okşayarak.

"İkinizin de arkadaş olarak büyümenizi istedik... tıpkı Addison ve benim gibi."

"Ve şimdi ikinize bir bak," diyor Addison.

Phoebe gözyaşlarına ve acısına karşı koymaya çalışır. "Yani Hailey'i benim için mi aldınız?" "*Evlat edindik*, canım," diye vurgular Elizabeth.

"Ben nerede doğdum?" diye sorar Hailey.

"Chicago." Addison'ın bakışları yumuşadı. "Ne bilmek istersen. *Her türlü* ayrıntıyı. Ne zaman istersen sana anlatırım."

Hailey biraz dalmış durumda. "Bize bir şey söylemeyi unutuyorsun. Unuttuğun bir şey var. Ya da belki de onların bilmesini istemiyorsun. Belki de her zaman unuttuğunu söyleyeceksin. Biz bildiğimiz halde. Ben biliyorum."

"Neden bahsediyor?" diye soruyorum onlara. Daha önce Everett'le hissettiğim o duygu yine içime sızıyor. "Varrick mi?"

Elizabeth sersemlemiş durumda. Dizlerinin üstüne çökmüş. Toprağa çizdiğim çizgiye bakıyor. "Addy, Everett ve ben Victoria'yı bebekle, Brayden'la birlikte bıraktığımızda... O zaman bilmiyordum... Farkında değildim."

"Neyi fark etmedin?" diye soruyorum.

"Hamileydim. Üçüzlere." Islak gözlerini silmeye çalışıyor ama makyajı çoktan yanaklarına akmış. "Connecticut'a dönmek istemedik çünkü Varrick gerçeği hiç bilmiyordu."

"Peki gerçek ne?"

Elizabeth söylemeye çalışır, ama sözleri boğazında takılır. Addison sözünü tamamlar: "Nova, Oliver ve Phoebe'nin onun çocukları olduğu."

Orada iğne düşse duyulurdu.

Ta ki Nova, "O bizim babamız mı?" diye bağırana kadar.

"Olamaz," diye mırıldanır Phoebe, geniş, dehşete kapılmış gözleriyle bakışlarını yakalar. Bütün bu lanet zaman boyunca onun babam olduğunu sanmışım. Elimi yüzüme sürerim. Onun onun babası olmasını istemiyorum — muhtemelen benim babam olmasını istemediğimden daha fazla.

"Ama Mattias," der Oliver, sözde babalarının adını anarak.

"O, dolandırıcılıktan hapse giren bir arkadaşımız," diyor Elizabeth. "Keşke... Keşke o senin gerçek baban olsaydı."

"Varrick üçüzleri artık biliyor mu?" diye soruyorum ona.

"Evet. Onların kendi çocukları olduğuna inanıyor. Sen buradayken bunu anladı. Connecticut'a gelmemi istedi. Stonehaven'da onunla yaşamamı istedi, ama ben... ben gelmeyeceğim."

Nova öfkeli. Merdivenlerin altında bir aşağı bir yukarı yürüyor, bu yüzden açık kapılardaki hareketi görmüyor.

Kalbim hızlanıyor ve birden ileri atılıyorum. "Trevor!"

Küçük kardeşim, palto kapüşonunu başına geçirmiş, merdivenlerden aşağı iniyor.

"Neredeydin sen?"

Trevor, sığınak ya da içindeki kimseyi neredeyse hiç fark etmiyor. Yavaşça nefes alıyor, yüzü ifadesiz. Boş. Sadece bana bakıyor. "Koning malikanesinde ayrılmak için otuz dakikamız var"

malikanesinden ayrılmak için otuz dakikamız var. Jake 9-1-1'i aramadan önce bize verdiği süre bu. Hemen gitmeliyiz." Dönmek üzere.

Bileğini tutuyorum. "Neden bu acele?"

"Çünkü bitti."

Endişem artarken kaşlarımı yavaşça kaldırıyorum. "Ne bitti, Trev?"

"Halatı çektim. Bitti. Hepinize hoş geldiniz." Elini sığınak içinde gezdiriyor.

Kimse tek bir kelime bile teşekkür etmedi.

"Ne yaptın?" diye soruyorum, sanki çivili bir yatak üzerinde duruyormuşum gibi. *Lütfen söyleme. Lütfen söyleme, Trev. Lütfen. Lütfen.*

"Claudia Waterford öldü. Onu ben öldürdüm."

OTUZ DOKUZ

Rocky

ON YIL ÖNCE

BOKTAN DURUM

Boston'ın Dışında Bir Yerde

Saat dokuzda ormanın derinliklerinde. Dolunay ve başımın üstünde patlayan havai fişekler sayesinde sadece ayaklarımın önünü görebiliyorum. Renkli ışıklar karanlığı kırmızı, mavi ve yeşil renklere boyuyor. Her adımda çamurlu zemin loaferlarımı ve bej pantolonumun paçalarını kirletiyor.

On altı yaşındayım.

Kendimi hep daha büyük hissetmişimdir, muhtemelen birden fazla kez yetişkinmiş gibi davrandığım içindir, ama bugün kendimi hiç bu kadar genç hissetmemiştim. Çünkü benim yaşımdaki hangi insan böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalır ki?

Yağmur durdu. Sabahki fırtına toprağı yumuşak ve engebeli bırakmış. Yakınlarda bir derenin şırıltısını duyuyorum. Öfkeli, ağır nefeslerim boğazımı kurutuyor, ama acele ediyorum.

Acele ediyoruz.

Ağır siyah brandayı tutuşumu düzeltirken pazılarım ağrıyor. Taşıdığım şeyin ağırlığı... şey, bir ceset. "Çok hızlı gidiyorsun," diye Oliver'a homurdanıyorum.

Diğer ucunu o tutuyor ve uzun bacakları benimkilerden daha hızlı. "Fazla vaktimiz yok —"

Ayak bileğime kadar gelen bir çukura basıyorum. Öne doğru sendeleyip cesedi düşürüyorum ve dizimden keskin, dayanılmaz bir acı geçiyor. Çıığı dişlerimin arasına gömüyorum. "Siktir."

"Kahretsin, *kahretsin*." Oliver bana yardım etmeye çalışıyor.

"İyiyim. İyiğim." Onu üstümden itiyorum. Kendimi toparlayıp dizime hafifçe basarken mide bulantısı hissediyorum. Kahretsin. Dize bakmıyorum. Diz kapağını yerine oturtmaya çalışıyorum ve gözlerimde yıldızlar parlıyor. Öksürüyorum. *Kahretsin*.

"Yürüyebilir misin?"

"Yanına gel," diyorum, kusma dürtüsü beni sararken yere tükürüyorum.

"*Tut, Oliver.*"

O durur ve yolumuza devam ederiz. Elbette, attığım her adım bacağıma yeni bir bıçak ve mermi saplanmış gibi hissettiriyor. Acı tüm vücuduma yayılıyor ama nefesime konsantre olup kritik bir göreve odaklanıyorum.

Nova'nın koordinatlarını takip ederek devrilmiş ağaçların olduğu bir alana varıyoruz. O, meşe ağaçlarının etrafındaki ıslak toprağı çoktan bir hendek kazmaya başlamış. On yaşındaki kardeşim bir ağaç gövdesine oturmuş, elindeki çürümüş kabuğı koparıp duruyor.

Oliver ve ben brandaya sarılmış cesedi kenara atıyoruz, sonra Nova'nın getirdiği iki ekstra küreği alıyoruz.

"Bunu izlemesi uygun mu?" Nova, ben küreğimi toprağa saplarken bana sessizce soruyor.

"Bunun için biraz geç kaldık galiba." Öksürüp arkamdan tükürüyorum ve akıntılı burnumu bileğimle siliyorum.

Nova yüzünü buruşturur. "Ne oldu sana?"

"Ayağım takıldı." Omzumun arkasına toprak attım. "Devam et."

"Lanet olsun," diye mırıldanır ve daha şiddetle kazmaya devam eder. Nova on beş yaşına göre güçlüdür ve hendeği iyi bir şekilde kazıyoruz.

Ter şakaklarımdan akıyor ve Trevor'a bakıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Hedefin göl evindeydik. Kahretsin, *hâlâ* buradayız. Tatil evlerinden sadece birkaç mil uzaktayız, muhtemelen *hâlâ* arazilerindeyiz.

Devasa bir 4 Temmuz partisi var. Arkadaşların arkadaşlarının arkadaşları... hepsi davetli. Yarım saat önce evdeydim. Havai fişekler patlamaya başladığında çocuklar her yerde havai fişeklerle koşuşturuyordu.

Trev'i bulamadım.

Aramaya devam ettim.

Bu benim sorumluluğumdur. Onu korumak. Dikkat çekmemeye çalışarak her yeri kontrol ettim. Şüphe çekmemeye çalışıyordum.

Evden biraz daha uzaklaştım. Eğimli tepeyi aşağı doğru yürüdüm. Gökyüzündeki renk patlamalarına hayran hayran bakan ve *hayretle izleyen* kalabalığın uzağına, göle doğru.

Göl kıyısından birkaç metre uzakta, kiremit çatılı bir kulübe vardı. İçinde havuz kimyasalları, ot ilacı, bahçe aletleri ve brandalar saklanıyordu.

İçeri girdiğimde Trevor'ı kapının yanında otururken buldum. Bana bakmak için zar zor başını çevirdi. Hollister adında bir üniversiteli serseriye bakıyordu. O, hedefin kızının bir arkadaşının bir arkadaşının arkadaşıydı. Lydia, Brown Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisiydi.

Hollister'ın boynunun yan tarafına budama makası saplanmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı. Hareket etmiyordu. Bedeni tamamen hareketsizdi.

"Trevor," adını tek nefeste söyledim.

Dizlerini tutuyordu, Hollister'dan gözlerini ayırmıyordu, ölü bedeninin altında kan birikiyordu. "Ona zarar veriyordu."

Lydia yerde baygın yatıyordu. Üzerinde kırmızı, fırfırlı bir yazlık elbise vardı ve iç çamaşırı ayak bileklerine kadar inmişti. Nabzını kontrol ettim. Hollister ona uyuşturucu vermiş olmalıydı. Rafta mavi Solo bardaklar vardı, sanki buraya birlikte gizlice girmişler gibi. Pantolonu inmiş ya da fermuarı açılmış bile değildi. Kafam allak bullak olmuştu.

Ben de Nova'yı aradım.

Saniyeler içinde geldi. Cesedi bir brandaya sardık. Makaslara çamaşır suyu döktü, kulübenin etrafındaki diğer kimyasallarla döşeme tahtalarını yıkadı. Oliver'ı aradı ve ikisi cesedi ormana gizlice götürdüler. Karanlıktı. Kimse görmedi.

Nova, mezar yeri aramak için kulübeden kürekler getirdi.

Lydia'yı kucağıma alıp ana eve geri götürdüm. "Onu dışarıda buldum, böyle baygın haldeydi," dedim, boğazındaki Tiffany kolyesine sıkıca sarılan annesine.

"Oh hayır. Ne kadar içti?" Gözleri temkinli bir şekilde arkadaşlarına kaydı. Utanarak biraz güldü, sonra "Onu benim için odasına götürür müsün? Teşekkürler tatlım," dedi. Martinisini yudumladı. "Bugünün üniversiteleri," diye arkadaşlarına gevezelik etti. "Yemin ederim, alkolün yasak olduğu kampüslerde bile çocuklar kendilerini sarhoş edecek yollar buluyorlar."

Öfke içimi yakıp kavurdu ve her yudumda asit boğazımdan aşağı süzüldü. Çünkü beni tanı mıyordu. Adımı bilmiyordu. Yaşımı bilmiyordu. Yalnızca, her yaştan yüzlerce kişinin katıldığı bir partide genç bir erkek olduğumu görüyordu.

Benden şüphe etmek için her türlü sebebi vardı. Yine de hiçbir şeyi sorgulamadı. Naif. Kibirli. Bu kadar kolay güven kazanmış olmak beni mutlu etmeliydi, ama keşke kızı nefes alıyor mu diye soracak kadar umursasaydı. *En azından.*

Küçük kardeşimin bir cesede bakarken yanına gitmek zorunda kalmamayı tercih ederdim.

Trevor'ın bir şiddet olayına tanık olup, bunu sonlandırmak için şiddet uygulamak zorunda hissetmesini tercih etmezdim.

Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmasaydım. Phoebe'den.

Onunla at nalı oyunu oynayıp, okulda nefret ettiğim bir kızmış gibi davranmayı tercih ederdim.

Onun büyük kahverengi gözleri havai fişeklerle aydınlanan gökyüzüne bakarken, ona gizlice bakmayı tercih ederdim.

Bunun yerine, diz kapağım çılgık atıyor. Küreklerin eski tahta sapından çıkan kıymıklar avuç içlerime batıyor. Çamur pantolonuma ve gömleğime sıçramaya devam ediyor.

"Gözlerini alabilir miyiz?" Trevor aniden ağaç gövdesinden sordu.

Oliver küreklemeyi bırakıp Nova'ya tedirgin bir bakış atar. "Tabii, bu makul bir istek." Nefes nefese kalmıştır. "Onları sen mi çıkaracaksın Nov, yoksa ben mi?"

Nova başını şiddetle sallıyor ve bu sefer toprağı daha agresif bir şekilde kazıyor. "Buna inanamıyorum lan."

"Ciddiyim," diyor Trevor.

"Öyle mi?" Oliver hafifçe diyor, sonra başını bana doğru eğiyor, sanki "*kardeşinde bir sorun var dostum*" der gibi.

Evet. "Neden onun gözlerini istiyorsun?" diye

inlerim. "Bence o gözlere sahip olmamalı."

Harika. Yine yana tükürüyorum. "Ne gördün, Trev?" diye soruyorum sonunda.

"Onları izliyordum. Kulübenin penceresinden. Kız onunla içiyordu, sonra bayıldı. Onu kollarının arasına aldı ama... ona yardım etmedi." Kaşlarını daha da çattı. "Ona yardım edeceğini sanmıştım."

"Hepsi bu mu?"

"Kızın kıyafetleriyle uğraşıyordu." Tırnağıyla ağaç kabuğunu kazıyor. "Geldiğimi görmedi... kimse beni görmez." Gri gözleri benimkilere bakıyor. "Onu boynundan vurdum."

Başımı şiddetle sallıyorum, her ağır nefes alışımında ciğerlerim yanıyor. O *on yaşında*. Sanırım annemiz ona cinsel saldırı hakkında bilgi vermiş, çünkü boktan şeyler yapan boktan insanlarla dolu bir mayın tarlasında yürüyoruz. Annemiz, başımıza bela olan insanların hiçbirimize bulaşmamasını sağlamak istemişti. Tecavüzden bahsetmiş miydi, bilmiyorum. Ona bunu önleyebileceğini söylemiyorum. Onu öldürdüğü için tebrik etmiyorum.

Sadece, "Bu aramızda kalacak. Dördümüz arasında," diyorum. Nova tereddüt ediyor.

"Babanın bilmesi gerek..."

"Hayır," diye tersliyorum. "O bu duruma nasıl yardımcı olacak ki? Kız kardeşlerimize bile söylememeliyiz. Onları... suç ortağı olma riskine atmak mı istiyorsun?"

Cinayete.

Yüksek sesle söylüyorum, "Meşru müdafaa. Ve tüm bunlar patlak verirse, bu şekilde devam edeceğiz. Konuşarak bu durumdan kurtulabilirim."

Nova pes eder, sonra yığına biraz daha toprak atar.

"En azından kulaklarını kesmeliyiz," diyor Trevor.

"Ölülerin duyabileceğini mi sanıyorsun?" diye sorar Oliver, sanki kardeşim şu anda bir cesedi parçalamayı hayal etmiyormuş gibi.

"Bir dahaki sefere," diyorum Trev'e, "dışarı koş ve bir yetişkini ara. Bu doğru yol değil." Trevor sadece başını sallıyor. "Üzgünüm, Rock."

Ona sarılmak istiyorum. Hendek. Ceset. Gömme. Vakit yok. Ceset toprağın altına gömüldüğünde, hepimiz göl evine geri dönüyoruz. Havai fişekler hâlâ gökyüzünde patlıyor ve yanmış dizimle, iskeleyle doğru topallayarak ilerliyorum.

İnsanların görüş alanına girer girmez normal yürümeye başlıyorum. Hatta koşuyorum ve karanlık suya atlayıp derinlere dalıyorum. Sonra su yüzüne çıkıp elimi yüzüme sürüyorum. Toprak —Toprakları yıkıyorum.

Gülüyorum ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyormuşum gibi bağıriyorum.

Bu, öğrencilerin yarısını tepeli aşağı koşturarak teşvik ediyor. Son sınıflar bombalı atlayışlar yapmaya ve göle sıçrayarak girmeye başlıyor. Gürültülü, kaotik bir ses çıkıyor. Nova ve Oliver de sanki grubun bir parçasıymış gibi katılıyorlar, ama onlar da temizlenmek için bunu yapıyorlar.

Trevor iskeleden mükemmel bir yay çizerek atlıyor.

Vücudumdaki tek rahatlama suyun verdiği rahatlama. Ve Phoebe'nin peşimden atladığını görmek.

Göğsümdeki kahkaha artık gerçek. O bana doğru yüzerken, kızgın gözleri benimkilere dalarken, ben onun etrafında su üstünde durup daireler çizerken, kahkaha içimde bir balon gibi şişiyor.

"Peggy," diye alay ediyorum.

"Kieran." Ağzına su doldurup yüzüme tükürüyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Olgun." Ben de ona su sıçratıyorum.

"En olgun olan." O bana su sıçratıyor, sonra ben onu suya batırıyorum ve etrafımızda yüzlerce kaygısız, hiçbir şeyden habersiz gencin yüzdüğü gölde güreşiyoruz.

Bir an için, onun bana sarıldığını hissediyorum. Beni kucaklıyor. Başının arkasını daha şefkatle avuçlarım ve onu öpmek isterim. Bunun işimizdeki konumumuzu mahvetmeyeceğini ve Phoebe'yi öfkeliendirmeyeceğini bilseydim, öperdim.

Sonra o kucaklaşmayı sonlandırıyor ve iki elini başıma koyup beni suya batırmaya çalışıyor. Ben onu belinden tutuyorum ve yeniden boğuşmaya başlıyoruz. Tekrar tekrar.

Tekrar tekrar.

Hızı kesildiğinde, yüzünden su damlaları süzülüp kirpiklerine takılıyor. Dudakları gölün yüzeyinin altına dalıyor.

Ona çok aşığım.

Bunu kontrol edemiyorum. Sadece büyüdüğünü, yoğunlaştığını, beni mahvettiğini hissediyorum. Ve umarım beni yok eder.

Hayatımın her bir günü.

KIRK

Rocky

şimdi

Claudia'nın cenazesine Emilia Wolfe'unkinden iki kat daha fazla kişi katılıyor. Trent Waterford bunu sağlıyor.

"Otopsi yapılmasını istemiyor. Kararlı," dedi Jake, Baubles & Bookends'in aşağısındaki çiçekçide. Cenazeden birkaç gün önce.

Orada buluştuk çünkü Trent, Jake'in anma töreni için yanlış çiçek siparişi vermemesini sağlamamı istiyordu. Hangi çiçek olduğunu hiç söylememişti ama lale, karanfil ya da lanet zambak olması fark etmezdi; Jake seçmediği sürece hepsi olurdu.

Çiçekçi tezgâhın önünde pembe şakayıkların saplarını kesiyordu. Phoebe'nin en sevdiği çiçektir. Çiçekçinin duyamayacağı bir mesafede, dükkânın vitrinindeki vazolara göz attık. "Dur tahmin edeyim, Trent cesedine dokunulmasını istemiyor," dedim sessizce.

"Evet," dedi Jake, aynı sessizlikle. "Bunu bir saygısızlık olarak görüyor ve adli tıp uzmanı şimdiden bunu felç olarak değerlendiriyor."

Bundan paçayı sıyracağız.

Kibir ve ego yüzünden. Çünkü Trent, bir saniye bile olsa cinayet ihtimalini düşünemez. Çünkü o gece oradaydı ve eğer cinayet olsaydı, bunu kesinlikle bilirdi.

Ama biz işleri böyle yürütmüyoruz. Bu, her şeyi mahvetti, planladığımız *her* şeyi. "Avukatlarla konuştun mu?" diye sordum.

"Yarın vasiyeti okuyacağız ve muhtemelen her şey benimle onun arasında yarı yarıya bölüşülecek. Bazı mülkler için kavga edebiliriz. Ama babam bana bunun yasal olduğunu söyledi. Vasiyeti beni de dahil edecek şekilde güncellemiş."

Görünüşe göre Claudia, en sevdiği oğluna artık her şeyi vermek istemiyordu. Çünkü ailesinin mirasının yüzde yüzünü, o kadar da önemsiz bir şey yüzünden – bir ses kaydı sızıntısı – çamurda sürüklenen oğlu Trent'e bırakmak akıllıca değildi. Ya dolabından daha çirkin bir iskelet çıkarsa? Addison ve Elizabeth günlerce Claudia'ya bunu vurguladılar. Risk almaması gerektiğini söylediler.

Claudia onları dinlemişti. Ve sonuçta, gerçekten de vaftiz annelere ihtiyacımız varmış.

Jake'in bir şeyler elde etmesi iyi oldu, ama Trent'in *hiçbir şeyi* olmaması gerekiyordu. Şimdi eskisinden on kat daha fazla güce sahip. Ve annesini öldürmesi, onu kasaba halkının gözünde daha da sevimli hale getirdi. Onun Claudia'nın en sevdiği oğlu olduğunu biliyorlardı ve o da onların acıma duygusunu sömürüyor.

Onu yavaş yavaş ateşe veriyorduk. Tek bir yanlış hamle ile söndü, ama o lanet küllerinden yeniden doğdu.

Jake bir orkide kopardı ve sapını parmakları arasında bükerek oynadı. Hailey'nin en sevdiği çiçektir. "Açıkçası dostum... Keşke onun yerine onu gömseydik."

Sertçe başımı salladım. "Ben de aynı şekilde düşünüyorum."

Phoebe, kardeşimin yanlış Koning'i öldürdüğünü söyledi. Seçme şansımız olsaydı, sanırım hepimiz Claudia yerine Trent'i hedef alırdık.

Trevor neden onu seçmişti? Bana dolambaçlı bir cevap vermişti. "Tek adımlık bir çözümdü. İşe yaradı, değil mi?"

Aslında pek değil.

Claudia hiçbir zaman şantaja uğramadı. Ölmeden önce Jake'i tek varisi yapmadı.

Trevor onu öldürmeyi seçti çünkü ya Phoebe başroldeydi ve ondan daha iyi icra edebileceğini göstermek istedi, ya da Claudia Sidney'i tehdit ediyordu. Ve Sidney Burke'ü sandığımdan daha çok önemsiyor.

Sebep ne olursa olsun, Koning ailesinin reisi artık yok.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Jake'e.

"Suçluluk duygusunu, üzüntüyü bekliyorum ama hissetmiyorum." Orkideyi yerine koydu. "Sürekli Kate'i düşünüyorum." Jake duvardaki devasa postere baktı.

Ben de onunla birlikte döndüm.

Posterde "VICTORIA'NIN EN ÜNLÜ ÇİÇEĞİ" yazıyordu ve üzerinde dev bir dağ defnesinin çizimi vardı; belirgin polen sapları, örümcek bacakları gibi morumsu pembe yapraklara doğru kavis çiziyordu. Dağ defnesi sokak lambalarının afişlerinde var. Country kulübünün logosunda var. Kasabanın broşürlerinde var. Her yerde var.

Claudia'nın kan dolaşımında bile.

Gülmeye başladım.

Jake bana yan gözle baktı, sonra o da gülmeye başladı. "Kardeşin ya şiiri seviyor ya da hastalıklı bir mizah anlayışı var."

"Muhtemelen ikincisi." Claudia'yı dağ defnesiyle öldürdü. Tüketildiğinde zehirli. Büyük miktarlarda öldürücü. Onu Claudia'nın yatmadan önce içtiği çaya karıştırdı.

Çiçekçiden ayrılmadan önce Jake bana sordu: "Peki kaç yaşındasın? Gerçekten?"

"Sanki gerçek yaşımlı biliyormuşsun gibi," diye fısıldadım ve güneş gözlüklerimi taktım. "Kaç yaşında olduğumu sanıyordun, Jake?"

"Benden daha genç olduğuna hiç inanmadım. Sadece bunu söyleyeceğim." "Öyle inanmaya devam edebilirsin." Sıkı bir gülümseme attım.

Jake, sanki ben aptal bir küçük kardeşmişim gibi sinirli bir ses çıkardı. "Ya da bana gerçeği söyleyebilirsin."

Gerçek. "On dokuzunda yirmi altı yaşına gireceğimi sanıyordum."

Kaşları havaya kalktı. "Vay canına," dedi gülerek, sanki ergenliğe yeni girmişim gibi.

Yüzümü buruşturdum. "Bu senden neredeyse hiç de küçük değil." O şu anda yirmi sekiz yaşında.

"Eh, oldukça genç sayılır." Dudakları yukarı kıvrıldı ve cüzdanını arka cebine tıktırdı. "Peki gerçek yaşı ne?"

"Yirmi yedi yaşına giriyorum." Addison ve Everett beni bir yaşındayken buldular, ama bana bir yaş daha küçük olduğumu inandırdılar. Aslında iki yaşındayken bir yaşındayım dediler. Ve böyle devam etti.

"1985 doğumlusun." Beni görmüş gibi gülümsedi. "Sana Brayden mi, Grey mi, yoksa Rocky mi demeliyim?"

"Senden duyduğumda, 'ahmak'ı tercih ederim." Kapıya doğru geri çekildim. "Victoria'nın Sevgilisi her küfrettiğinde, gökyüzünde bir yavru kuş ölür."

Gülerek, "Phoebe, kazlardan korktuğunu söylemişti." dedi.

"Tanrım." Gözlerimi devirdim.

"Hoşça kal, ahmak," diye seslendi.

"Hoşça kal, tatlım." Orta parmağımı göstererek çıktım.

Şimdi, birkaç gün sonra cenazede, olanların gerçekliği yavaş yavaş yerleşiyor. O gece olanların kesinliği. Sadece Claudia ile ilgili değil.

Ama fırtına sığınağında

olanlar. Her şey.

Biz.

Kalabalık dağıldıktan ve tabut gömüldükten sonra, kendimi uzaklaştırıp eski mezarlığı dolaşıyorum.

Birkaç dakika sürüyor. Ama

onları buluyorum.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokup, kötü oyulmuş yazıtların bulunduğu dört mezar taşına bakıyorum. İsimler ve tarihler neredeyse okunaksız. Doksanlarda mezarlığın daha arkasına yeniden gömülmüşler. Diğer Wolfe'lardan uzak.

Unutulmaya terk edilmişler. Tarihten silinmeye.

Bir tanesinin önüne çömeliyorum. Botlarımın altındaki toprak yumuşak; mezarın dibinden taze, beyaz bir gül alıyorum. Bana anlattıklarına göre, vaftiz anneler kasabaya her geldiklerinde, birkaç saatliğine de olsa, Wolfe ailesinin mezarlarına çiçek bırakmaya özen gösteriyorlarmış. *Taze beyaz güllerin olduğu mezarları bul. İşte o senin ailen.*

Boğazımda bir düğüm var. Bir ismin baş harflerini seçtiğimde gözlerim yanıyor. Ev... Evan için. Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve bir şekilde "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, ağabey" diyebiliyorum.

Nereden geldiğimi bilmenin bir önemi olduğunu düşünmemiştim. Umursayacağımı da düşünmemiştim.

Çünkü sahip olduğum ailemi başka bir aileyle değişmezdim, ama bu aile... bu aile yok olmuştu. Geriye sadece ben kalmıştım. Ve bunu yapan adam, onların tüm mirasını, nesiller boyunca inşa ettikleri her şeyi parazit gibi tüketmişti; *hepsi onun olmuştu.*

Onların tüm varlığı... *yok oldu.*

Onlar bizim avladığımız türden insanlar değildi.

"Mezarlıklardan nefret ederim çünkü ölüleri rahatsız etmeyi sevmem," diyorum sessizce. Kendi kendime konuşuyorum.

Onu yanımda hissediyorum. Phoebe dizlerini çimlere gömüyor.

"Ama umarım beni hissediyorlardır," diyorum. "Umarım geri döndüğümü biliyorlardır. Onları terk etmediğimi." *Siktir.* Gözlerimi sıkıp, içimi parçalayan, yakıcı duyguyu gömüyorum.

Elini uyluğuma koyuyor.

Omuzlarımızın üzerinden arkamıza bakıyoruz. Jake eski bir kavak ağacının yanında bekliyor, etrafı gözetliyor. Bakışlarımız birbirine dönüyor ve ben bacağımdaki eline dokunuyorum.

"Biliyorlar, Rocky... Biliyorlar olduğuna inanıyorum ve inandığım her şey doğrudur, o yüzden..." Yüzünde beliren gülümseme beni sarmalıyor ve içimi huzurla dolduruyor.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum.

Yutkunur. "Hâlâ inanamıyorum. Sanki bunu yüksek sesle söyledüğimde, o..."

"Saçma mı geliyor?"

"Ve berbat. Babam bütün aileni öldürdü." Keskin bir kahkaha atıyor. "Ben babam olsun istemedim bile. Babam olmadan kendimi hiç boş hissetmedim. Ve şimdi bir babam var, ama onu gerçekten geri vermek istiyorum."

"Öyle mi? Bunu nasıl yapacağız? Onu T.J. Maxx'ın iade ve değişim bölümüne mi göndereceğiz?"

"Onu taklit bir çanta karşılığında yüzde yüz iade ederdim."

Biraz gülüyorum, ama hiç tanımadığım iki kardeşin mezar taşlarına bakarken sesim sönüyor. Çocuklarının büyümesini göremeyen bir anne ve babanın mezar taşlarına. "Alcon mavi kelebeği," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Phoebe kaşlarını çatı.

"Hailey'nin bir keresinde bana karıncalar ve bu özel tırtıl hakkında anlattığı bir şey. Karıncaları, kendisinin kraliçe olduğuna inandırarak tüm koloniyi ele geçirebilmesi."

"Varrick'in yaptığı gibi," diye fark eder Phoebe.

Elini hala elimde tutarken ayağa kalkıyorum. O da beni takip ediyor ve mezar taşlarına bir kez daha bakıyorum. Christian, Josephine, Evan ve Griffith'e.

Savunmasız, şüphesiz, olgun, onun için kolay hedefler. Ama ben öyle değilim.

Ben o lanet kraliçeyi taklit etmek için yetiştirildim.

Jake'e doğru yürürken parmaklarım yavaşça, yavaşça, yavaşça onunkilerden kayıyor ve sonra yumruklarımı deri ceketimin ceplerine sıkıştırıyorum. Şu anda kamuoyu önünde hâlâ onun kız arkadaşı. Claudia öldüğüne göre sahte ilişkilerinin devam etmesi için bir neden yok, ama Phoebe'nin annesinin öldüğü hafta "erkek arkadaşından" ayrılması duygusuzca olur ve bu kasabadaki itibarına onarılamaz bir zarar verir. Hepimiz bu konuya biraz zaman tanımaya karar verdik.

Onlar benden uzaklaşırken, onun elinin onun elinde olmasına takılmamaya çalışıyorum.

Arkamı dönüp baktığımda, Phoebe'nin de bana bir bakış attığını fark ettim ve tutkulu, sevgi dolu, volkanik yıllardan oluşan gizli bir gülümseme paylaştık.

Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Ama elinin her zaman benim elimde kalması... o sonsuza kadar sürecek. Bir gün. Sadece şu anda değil.

Güneş gözlüklerimi takip tepeyi aşağı iniyorum. Sokakta rölantide duran Pontiac GTO'ya doğru. Nova, kollarını kavuşturmuş, sert çizgilerle dolu yüzünde gerginlikle dışarıda beni bekliyor. Bazı şeyler asla değişmez.

Ve bazı şeyler değişir. "Bıyık yok mu artık?" Çenesinin kenarlarında sakal uzamış.

Koyu kahverengi saçları, kısa kesim aşamasını bile bir iki santim geçmişti. "Bıyığı hiç sevmezdin."

"Evet. Ama *şimdi*, Crash Bandicoot'a benzediğin 11. sınıfa geri dönmenden endişeleniyorum."

"Beni arabayla götüreceksin, götürmeyecek misin?" diye karşılık veriyor. "Ben mi süreceğim?"

"Tabii ki hayır." Ön koltuğa oturur.

Dudaklarım seğiriyor ve mezarlığa son bir kez bakıyorum. Tarih. Benim tarihim. Sonra yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve Nova yola çıkıp şehre doğru sürerken önüme bakıyorum. Ev.

Evleri parçalayan şey sensen, bir yeri nasıl güvenli hale getirebilirsin? İlk kez, bunu öğrenmek istiyorum.

KIRK BİR

Phoebe

Hailey ve ben hastane yatağında yan yana oturuyoruz, kışlarımızın altında kağıt hışırdıyor. İkimiz de o ince desenli önlükleri giymiyoruz, ama dayanışma amacıyla onunla birlikte muayene ve kan tahlili yaptırdım.

Soluk yanaklarına renk geri dönmüş, tabii bu sadece allık olabilir. Kirpiklerine maskara sürmüş, hatta gözlerine dumanlı makyaj bile yapmış.

"Ailenizde uykusuzluk öyküsü var mı?" Dr. Kent, Hails'e soruyor. Bizi aynı odada kalmamıza izin verecek kadar nazikti.

"Bildiğim kadarıyla yok. Ben koruyucu ailede büyüdüm."

Ciğerlerim doluyor. Bu bilgiyi paylaşabilmesi ve bunun doğru olduğunu hissetmesi çok hoşuma gidiyor. Özellikle de Victoria İç Hastalıkları'nda. Buralarda bir yere gitmek, burada kalacağımız fikrini pekiştiriyor.

Burada kalıyoruz ve Varrick fırtınasını atlatmayı seçiyoruz. Her ne olursa olsun.

Artık kaçmak içimde yok ve sanırım kardeşlerim ve Rocky'nin kardeşleri için de birlikte kök salma fikri yerleşmiş durumda. Ebeveynlerinin sana karşı tamamen dürüst olmadıklarını öğrenmek, Gorilla Glue yapıştırıcısı gibi bir bağ oluşturabilir.

Zaten başından beri birbirimize oldukça bağlıydık.

Dr. Kent taburede otururken not defterine bir şeyler karalıyor. "Uyumana yardımcı olacak herhangi bir ilaç alıyor musun?"

"Hayır."

"Kafein alımınız nasıl?"

"Günde birkaç fincan kahve içiyorum. Çok fazla değil."

Yine not alıyor. "Şu anda uykuya dalmanıza yardımcı olan bir şey var mı?"

"Şey... seks. Bazen her şeyin kapandığı ve uykuya dalabildiğim noktaya kadar seks yapıyorum."

Bunu bilmiyordum ve belki de bilmemeliydim, çünkü şimdi onu uykuya daldıran kişinin Jake mi yoksa Oliver mı olduğunu merak ediyorum. Dr. Kent, Hailey'nin uyku taktiğini eleştirmeden not alıyor.

Birkaç soru daha soruyor, sonra kan tahlili sonuçlarıyla geri geleceğini söylüyor. "Onlarla barışacağını düşünüyor musun?" Hailey bana soruyor, siyah kargo pantolonundaki zincirler biraz hareket edince zincirleri tıkırdadı. "Annelerimizle mi?"

Çilek desenli yazlık elbiseme ve pembe bantlı topuklu ayakkabılarıma bakıyorum. *Bunlar sana çok yakışmış, canım.* Bu sabah kıyafeti seçerken Elizabeth'i... annemi düşündüm.

Kalbim sızlıyor. "Belki... artık o kadar kızgın değilim. Sanırım... neden öyle davrandıklarını anlıyorum. Ama belki de bundan daha fazlası var." Gözlerine bakıyorum. "Onlar olmasaydı

Rocky. Seni en iyi arkadaşım olarak kazanamazdım. Onlar olmasaydı. Ve ikinizi insan aklının alamayacağı kadar çok seviyorum — siz ikiniz kalbimi doldururken, o tür bir öfkeyi kalbimde tutmam imkansız.”

Hailey şakaklarını omzuma dayadı. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.” Acaba o da Trevor’ı mı düşünüyor?

Bu bana Paskalya hafta sonunu hatırlatıyor ve Claudia’nın beni yaktığı avucumdaki kabuğu parmağımla okşuyorum. Hepsi boşuna. Bu beni biraz kızdırıyor... dürüst olmak gerekirse, çok kızdırıyor. İp aslında hiç çekilmedi. Zaferin coşkusu hiç yaşanmadı.

Claudia’nın ölümünden zevk almıyorum.

Country kulübünde dökülen timsah gözyaşlarıyla bir Viking gemisi filosu yüzdürülebilir. Jake’in annesinin yokluğu işleri çözmüyor. İşleri daha da karmaşık hale getiriyor.

Beş dakika daha geçiyor. Sıkılıyoruz ve odada dolaşmaya başlıyoruz. *Health* dergisinin üstüne bırakılmış bir *Celebrity Crush* tabloidini karıştırıyorum. Sonra Hailey telefonundan müziği son ses açıyor. Gençliğimizden kalma eski bir Avril Lavigne şarkısını tanıyorum.

Birbirimize neşeli bir gülümseme atıyoruz, sonra da konser sahnesindeymişçesine zıplayarak, o hüzünlü sözleri haykırarak söylemeye başlıyoruz. Zıplarken ellerini tutuyorum ve sonra yüksek hızda daireler çizerek dönüyoruz.

Dr. Kent bizi bu halde bulur.

Yavaşlayıp dururuz, birbirimize çarparız ve Dr. Kent’in sert dudaklarını ve ciddi bakışlarını görünce müzik biraz farklı gelir.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

O hastane yatağını işaret ediyor ve Hailey ile ben yan yana koltuklarımıza geri dönüyoruz, altımızda kağıtlar hışırdıyor. Bu ses gerginliği artırıyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Hailey, sana uykusuzluğun için bir ilaç yazacağım ve seni bir psikiyatriste yönlendireceğim."

O gergin bir şekilde başını sallar.

Dr. Kent, dosyalarımızdaki kağıtları karıştırıyor. “İyi haber. İkinizin de tüm cinsel yolla bulaşan hastalık ve enfeksiyon testleri negatif çıktı.”

Tamam, harika, ikimiz de böyle bir sorunumuz olduğunu düşünmüyorduk zaten. “Bu olumlu... yani, olumsuz,” diyorum, “ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz.” Titrek bir şekilde gülüyorum. Neden bu kadar endişeliyim? Yüzü yüzünden. *Belli ki* bir sorun var.

Bana acıyarak gülümsüyor.

Harika.

"Bunun için buraya gelmediğinizi biliyorum, bu yüzden şok edici olabilir." Kime söylediğini anlayamıyorum. Dikkatini çizelgelerine veriyor. "Görünüşe göre hamilesiniz."

Nefesim kesiliyor. “Anlamadım?”

"Hayır, *hayır*," diyor Hailey kararlı bir şekilde. "*Her zaman* prezervatif kullandım."

"Ben de." Rocky'nin içimden çıkıp üzerime boşaldığı zamanlardan bahsetmiyorum.

"Oh, pardon..." Dr. Kent telaşlı ve utanmış bir şekilde dosyaları değiştiriyor. "Görünüşe göre sadece biriniz hamile. Ve prezervatifler hamileliği önlemede yüzde yüz etkili değildir."

Yüzümde dolaşan bu yararsız gerçeği kafamdan silkeliyorum. “Şey, hanımefendi, Dr. Kent, hangimiz hamile?” Sesim düşmanca çıkıyor. Bu bir hamilelik belirtisi mi? Sinirlilik—çünkü şu anda gerçekten çok sinirliyim!

"Ben olamam." Hailey yüzünü buruşturur. "Neredeyse hiç uyumadım. Stres altındayım. Böyle bir durumda ne büyüyebilir ki?"

Hamile miyim?

Rocky. Onu çağırmaya çalıştığımı hissediyorum. Yanımda olmasına duyduğum güçlü ihtiyaç, bana kafa kafaya çarpışır gibi çarpıyor.

Midem bulanıyor.

Sabah bulantısı mı? Daha sabah bile değil. Ona olan özlemimle, ona söyleme korkum arasında gidip geliyorum. Hiç böyle konuşmadık. Birlikte geçireceğimiz bir yılın nasıl olacağını hiç tartışmadık, çünkü hayatımızın bir vizyon panosu oluşturmadım. Tamam, Staples'a gitmem lazım. Karton almam lazım. Bant. Biraz renkli kağıt ve sevimli çilek çıkartmaları.

Ya ikimizden biri panoya *bebek resimleri* yapıştırmak istemezse? Ya ben asla minivan istemiyorsam? Bunlar cevaplayamadığım sorular. Hazır değilim, hazır değilim.

Hazır değiliz.

"Şaşıracaksınız," diyor Dr. Kent, yeniden düzenlediği dosyaları incelerken, "yeni bir hayatın ne kadar güçlü olabileceğine." Gülümsemesi bizi teselli etmeye çalışıyor. "Hailey hamile. Görünüşe göre yaklaşık yedi haftalık hamilesin."

Şaşkınlıkla nefesini tutar.

Elini sıkıca tutuyorum. Sonra aniden marketin önünde nasıl hasta olduğunu, son zamanlarda nasıl daha duygusal olduğunu hatırlıyorum ve tüm bu belirtileri yorgunluğa bağlamıştım.

"Peki Phoebe...?" diye soruyor.

"Hayır, Phoebe hamile değil."

Nefesimi veriyorum, ama nefesim kesik kesik çünkü bir de şunu hatırlıyorum: "Sana prezervatiflerimi vermiştim. *Benim* prezervatif kutumu kullanıyordun." Suçluluk duygusu göğsümde birikiyor. Ben mi... bunu ben mi yaptım? O ben olmalı mıydım?

O ben olmalıydım? Rocky prezervatif konusunda seçici olmasaydı, hamile olan biz olacaktık.

İşler böyle mi yürür?

"Elimde istatistik yok," diyor Hailey yumuşak bir sesle, "ama kusurlu prezervatifin olasılığı muhtemelen milyonda birdir, Phebs. Sen bilmiyordun."

Dr. Kent bize baş başa kalmamız için bir dakika verdiğinde, en yakın arkadaşıma dönüyorum. "Ben buradayım. *Neye* ihtiyacın olursa ya da ne yapmak istersen, ben buradayım Hails. Bunu bugün çözmek zorunda değilsin."

Başparmağını ısıırıyor.

"Kim olduğunu biliyor musun...?" diye sormaya başlıyorum.

O, başını şiddetle sallıyor. "Oliver'ın ya da Jake'in bebeği olmalı. İkisi de benimle ciddi bir ilişki istemiyor, Phoebe." Gözlerinden akan yaşları siliyor. Onu cesaretlendirip sakinleştiren sözlerimle Hailey biraz sakinleşiyor.

Ama ona, "Randevumu iptal edeceğim. Hadi evde kalıp bir sürü Rocky Road dondurması yiyelim." diyorum. Üzgün olduğunda dondurmayı çok sever.

"Hayır... hayır, sen git," diyor. "Seni üzmediğimi bilmek kendimi daha iyi hissettirecek."

"Hailey Thornhall. Seninle birlikte geçirdiğim zamanlardan keyif alıyorum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Gülümsemesi kahrkahaya dönüşür ve bu ses bizi doktorun muayenehanesinden dışarı taşır. Aynı zamanda beni saat 22:00'deki randevuma, bir korku filmi gösterimine de taşır.

Jake ile sahte bir ilişki yaşamaya başladıktan birkaç ay sonra, Koning ailesinin kasabadaki sekiz salonlu sinemanın sahibi olduğunu öğrendim. Jake'in oraya nadiren gitmesi göz önüne alındığında bu biraz şaşırtıcıydı, ama sanırım çocukluğunda, halka açık sinema, onun lüks özel ev sinemasına kıyasla biraz eski püskü görünüyordu.

Trent'in mal paylaşımı sırasında sinemayı almasının ne kadar kötü olacağını —çünkü büyük olasılıkla orayı bir tür erkekler kulübüne çevireceğini— dile getirdiğimde, Jake daha sık gitmemiz gerektiğini söyledi.

O, çok tatlı bir şekilde, geceleri korku filmleri gösterilmesini istedi.

Böylece karanlık sinemada *Elm Sokağı Kabusu* oynuyor ve ben, aralarında pek çok boş koltuk bulunan koltuğumda rahatça oturuyorum. Jake ve ben burada kelimenin tam anlamıyla tek kişiyiz, bu yüzden gece korku filmi gösterimleri pek kârlı bir fikir olmayabilir.

Ama ben patlamış mısır aldım.

O ise Sour Patch Kids bile aldı.

"Freddy!" diye bağıriyorum, ağzım patlamış mısırla dolu.

"Yapma!" Jake gülüyor.

Ve sonra Rocky'yi hissettiğimde nabzım saatte yirmi milden yüz mile çıkıyor. Cesaretimi toplayıp arkamı hızlıca kontrol ediyorum. Koltuğuna gömülmüş, ekranının parlak ışığıyla aydınlanan yüzünde kara kara düşünceler var. Karanlık bakışları bana yönelmeden önce başımı öne çeviriyorum.

Gülümsememi bastırıyorum.

O beni hiç terk etmedi. Bu işte kendimize meydan okuduğumuz tek bir an bile yoktu. Jake ile sahte ilişkimizi yavaşça sonlandırmak zorunda kaldığımda bile. O her zaman, her zaman burada olacak.

Bu bizim randevumuz. Ve on gün sonra nasıl olacağını merak ediyorum. Yoğunluk, ikimiz de patlayana kadar artacak mı acaba? Havada süzülen parçacıklar haline gelecek miyiz? Atomlar olarak birleşecek miyiz?

Arkamda sandalye gıcırıyor. Rocky öne doğru atılıyor ve onun baskın, tehlikeli varlığı bana yaklaşıyor. Ekrana konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum.

Nefesim kesiliyor ama "FREDDY! Hadi ama!" diye bağıriyorum.

Çenesi yanağıma değiyor ve fısıldıyor: "Kapa çeneni. Film izliyorum."

Gülümsemek istiyorum ama bunu bastırıp, "Burada kimse yok, o yüzden hayır, çenemi kapatmayacağım," diye karşılık veriyorum. Ağzıma bir mısır tanesi daha atıyorum, beklentinin beni tam gaz heyecanlandırmasıyla daha yavaş çiğniyorum.

O geri çekilmiyor.

Rocky kolunu omzumdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden kaydırıyor. Sıkı tutuşunun gücü beni koltuğa geri çekiyor. Boğazımdan bir inilti çıkıyor, özellikle de göğsümü avuçlayınca. *Jake tam orada*. Gözlerim sola kayıyor.

Jake içeceğini yudumluyor. Koltuğumun arkasındaki şeytana dikkat etmiyor. Dudaklarımın köşesini ısıriyorum.

"Gülümsüyorsun," diye fısıldıyor Rocky.

"Gülümsemiyorum," diye karşılık veriyorum. "Ve ben de senin filmi izlediğini sanıyordum, beni değil."

"Aynı anda iki kabusu da izleyebilirim." Diğer kolu da diğer omzuma kayıyor.

Sanki bana yapışmış gibi hissediyorum. Popcorn'umdan bir avuç çalıyor.

"Hırsız," diye suçluyorum. "Sinema görevlisine söyleyeceğim."

"Dene bakalım." Hatta sodamı da içiyor. "Masum olduğuma inanacaklarına dair içimde iyi bir his var."

Gözlerimi ekrana dikeyorum. *Dönüp ona bakma. Sakın yapma.* Kalbim deli gibi atıyor, nefes almamı gittikçe zorlaştırıyor. "Senin ne olduğunu biliyorum."

Fısıltısı kulağıma çarpıyor. "Peki neymiş o?" Rocky beni arkadan koltuğa bastırırken içimden bir elektrik akımı geçiyor.

Sanki dalıp serbest düşüşe geçecekmişim gibi kolçaklara sıkıca tutunuyorum. Sonra bırakıp, vücuduma daha da sıkı sarılan kollarına dokunuyorum.

"Sen de benim gibisin," diye fısıldıyorum.

Gözlerinin ekrandan bana doğru kaymasını hayal ediyorum ve dudakları yanağıma değiyor. "O zaman aynı şeyleri istiyor olmalıyız."

"Peki tam olarak ne istiyorsun?"

Bana baktığını hissediyorum. "Seni," diyor derin bir sesle. "Ve intikam."

Gülümsemem şeytani bir hal alıyor.

Teşekkürler

Buraya kadar okuduysanız, *çok teşekkür ederiz*. Geriye dönüp baktığımızda, gençlik halimizin, Rocky ve Phoebe'nin aşkını o kadar beğenip ikinci kitaba geçip sonuna kadar okuduğunuzu bilse çok ama çok mutlu ve duygulanacağını biliyoruz. Son teşekkür bölümünde de belirttiğimiz gibi, bu seri bizim aramızda çocukluktan beri var olan bir fikirdi ve on yıllar sonra onu hayata geçirmek gerçek bir mutluluktur. Ama sayısız okurumuz sayesinde, bu deneyim hayal edebileceğimizden çok daha etkileyici ve keyifli oldu.

Kitapçıya koşup kitapların arasına resim ve kitap ayrıçaları sıkıştıranlara teşekkür ederiz. Sizler en güzel insanlarsınız. *Dishonestly Yours* temalı pastalar yapmak için zaman ayıranlara teşekkür ederiz. (Çok lezzetli görünüyorlardı!) Turneye gelip bizi görmek için yol alanlara ve çilekli kıyafetlerle gelenlere teşekkür ederiz!! Sosyal medyada sanat eserleri yaratanlara. Hayran videoları çekenlere. Bize çilekli ürünler hediye edenlere. Phoebe ve Rocky hakkında paylaşım yapanlara. Her küçük şey bizim için çok değerliydi ve bu kadar çok okuyucunun yeni serimizin arkasında birleştiğini görmek, kariyerimizi tamamladı.

Bu muazzam bir sevgi gücüydü ve seriyle ilgili en çok hatırlayacağımız şey de bu olacak. Size minnettarlığımızı kelimelerle ifade edemeyiz. Ve herkesi tek tek saymamız imkansız. Ama şunu bilin ki, kim olduğunuzu biliyoruz ve umarız siz de bizim sevgimizi hissedersiniz.

Destructively Mine'ı yazmak bir sevgi emektir. Şimdiye kadar yazdığımız en zorlu romanlardan biriydi, ama kısa sürede en gurur duyduğumuz roman haline geldi. Kitaplarımızı yine çok daha iyi hale getirmemize yardım eden, zeki menajerimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz. Bu kitapta senin katkılarının olmadığını hayal edemiyoruz. Bizim için paha biçilmezdir.

Her zaman bize ilham veren anlar yaşatıp en iyi hikayeyi bulmamıza yardımcı olan muhteşem editörümüz Kristine Swartz'a teşekkür ederiz. Bize göre bu, şimdiye kadarki en büyük ilham anıydı! Aynı şekilde, Berkley ekibinin geri kalanına da teşekkür ederiz: Mary Baker, Rosanne Romanello, Kristin Cipolla, Jessica Plummer, Kim-Salina I ve Phoebe ile Rocky'nin hikayesinin tüm güzelliğiyle okuyuculara ulaşmasını sağlayan tüm editörlere, düzeltmenlere ve aradaki herkese.

En harika, en güzel annemize teşekkür ederiz. *Dishonestly Yours'u* kutlamak için turneye katıldığın için ne kadar mutlu olduğumuzu kelimelerle ifade edemeyiz. O zamanı seninle geçirmek bizim için *her şeydi*. Sen olmasaydın başımız belaya girerdi! Her zaman verdiğin tüm yardım ve sevgi için teşekkür ederiz. Ve Webs We Weave serisine verdiğin sarsılmaz destek için harika babamıza da teşekkür ederiz.

Jenn, Lanie ve Shea'ya teşekkür ederiz — siz üçü bizim için çok değerlisiniz. Başından beri süren dostluğunuz her zaman kalbimizde en büyük yeri tutacak. Tıpkı Phoebe'nin çilek sevgisi gibi, bu da asla kaybolmayacak! Yol boyunca tanıştığımız ve bu iki şapşal ikizin isteyebileceği en iyi destekçiler olan diğer olağanüstü arkadaşlarımıza da teşekkür ederiz: Haley, Alyssa, Juana, Andrea, Maria, Marissa, Rowena, Zoë, Angelina,

Abby, Andressa, Margot, Em, Laura, Marie, Sarah, Olivia, Kenny, Allyn ve daha nicelerine. *Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.*

En iyi arkadaşımız Ashley'e, Phoebe'mizin Hailey'i'ne teşekkür ederiz! Lansman etkinliğine katıldığı için ağabeyimiz Alex'e teşekkür ederiz! Seninle, yengemizle ve bebek yeğenimizle o anı yaşamak bizim için çok anlamlıydı. Bize verdiğin tüm destek için teşekkür ederiz.

Patreon'daki destekçilerimize sonsuz teşekkürler! Orası bizim mutluluk kaynağımız ve yazmaya devam edebilmemizin sebebi sizlersiniz. Bunu asla unutmayacağız ve umarız Phoebe ile Rocky'nin ateşli aşkını, bizim yazarken sevdiğimiz kadar siz de sevmişsinizdir!

Sevgililerimize — her adımda yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz. İkinci de *Destructively Mine'a* ne kadar emek, zeka, yürek ve kaç geç saatler harcadığını gördünüz ve bu, ikimizin ayrı olduğu ilk kitabımızdı. Size ihtiyacımız olduğunu söylemek yetersiz kalır. Yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz. Bize ne kadar cesur olduğumuzu ve imkansız gibi görünen şeyler dahil her şeyi yapabileceğimizi hatırlattığınız için teşekkür ederiz.

Sizlere, yani okuyucularımıza, bir kez daha teşekkür ederiz. Bu neşeli küçük kafir çetesinin kim olduğu konusundaki gizem sona ermiş olabilir, ancak onlar “ev”in ne anlama geldiğini keşfederken önümüzde hâlâ çok daha fazlası var. Phoebe ve Rocky, tüm o volkanik ihtiyaçlarıyla geri dönecekler ve biz de bir sonraki adımda neler olacağını görmek için sizin de orada olacağınızı umuyoruz. ;)

—xoxo, Krista & Becca

OKUMAYA DEVAM EDİN

DANGEROUSLY OURS

DANGEROUSLY OURS

DÖRT YIL ÖNCE

MELON DROP

Nashville, Tennessee

"Yeeeeeee-haw!" Oliver haykırır ve doğal koyu kahverengi saçlarının üzerine bir kovboy şapkası takar. "Bu tur benden, çocuklar." Geniş göğsüyle, Toronto'dan gelen ve büyük düğün gününden önce Nashville'in gece hayatını deneyimlemek isteyen bekar Bradley Wheeler'a çarpar.

Bradley de zengindir.

Özel jetle buraya gelecek kadar zengin. Barda en pahalı içkileri alacak kadar zengin. Chopard marka elmas saat takacak kadar zengin. Muhtemelen sadece bileğinde yirmi beş milyon dolarlık bir saat var.

Şansı yaver gitti ki, tesadüfen üç "Nashville yerlisi" ile karşılaştı. Harika bir sohbetin ardından Oliver, Rocky ve ben, bekarlığa veda partisini bir honky-tonk bar turuna çıkarmayı teklif ettik. Bradley ve sağdıçlarına *en iyi* müziği, *en iyi* içkileri ve *en iyi* zamanı yaşatmak için.

Bradley sırtarak, yeni arkadaşı Oakley'i (*ahem*, Oliver) takip ederek kalabalık bara doğru ilerlerken yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Limonlu tekila ister misin, Penelope?" Sağdıç Shane de bara doğru giderken bana sordu. Son üç mekanda bana shot ısmarlamıştı. İki Jägerbomb içtim, sonra kimse bakmıyorken üçüncüyü döktüm.

"Sadece su!" diye arkasından bağıryorum, Tennessee aksanım Oliver'inkinden daha hafif. Her zamanki gibi, kardeşim sınırları aşıyor. Umarım çok uzağa gitmez.

"Hadi ama!" diye bağıırır Shane. "Moral bozma! Sana tekila alacağım!!" Reddetme fırsatı vermeden, bekarlığa veda partisinin geri kalanıyla birlikte terli kalabalığın içinde kaybolur.

"Senin pantolonuna girmek istiyor," diyor Rocky boğuk bir sesle, dudaklarında bir kürdan, dirseği ise rahatça tahta bir fıçıya dayalı. O Rhett. Benim "üniversite arkadaşım". Oliver da öyle. Hepimiz sözde Vanderbilt'te birinci sınıfta tanışmıştık.

Rocky benimle kalır ve bir an için onun sessiz ve derin sesine kapılırım. Sanki birbirimize gizli notlar atıyormuşuz gibi.

"Biraz daha çaba sarf etmesi gerekecek. Ben evlenene kadar bekliyorum." Aksanımı kalınlaştırıyorum. "Tanrıya şükür."

Rocky yalanıma neredeyse gülümsüyor. *Neredeyse*. "Şükürler olsun."

"Şükürler olsun," diye şaka yapıyorum ben de, ama Rocky gözlerimin içine bakıyor. Hiçbir erkeğin yapmadığı kadar uzun süre gözlerimi kaçırmıyor. Bu, tüm vücudumu baştan aşağı süzen bir bakıştan daha samimi. Yanaklarım kızarmaya başlıyor.

Eğer çekicilik bir yanık ise, o zaman Rocky bana üçüncü derece yanıklar veren tek kişi. Onun keskin çene hattının fotojenik hatlarından, alnını hafifçe okşayan birkaç bukle ile sinir bozucu derecede mükemmel saçlarından daha fazlasına bağımlıyım. Barın geri kalanına “*Ona bulaşırsan, bana bulaşırsın*” diye emreden sert duruşundan daha fazlasına. Diğer erkeklerin bana yaklaşmasını engellemesinden daha fazlasına.

Sadece o yanımda olduğunda kendimi daha güvende hissetmemden daha fazlası.

Onun her şeyine bağımlıyım. Benim yanımda olmayı seçmesine. Gerçek, kaba doğasının çarpıcı yüz hatlarında sadece benim fark edebileceğim şekilde parıldamasına. *Sadece benim görebileceğim şekilde.*

Karanlık, yanan gözleri hâlâ beni, kolayca kaçamayacağım bir mengeneye sıkıştırıyor. Şu anda değil. Belki de hiç.

"Rhett," diye uyarıyorum, ama içimden gelmiyor, bakışlarını benden ayırmasını istemiyorum.

"Penelope." Diş çöpünü ısıtıyor, bakışlarını benden ayırmıyor. Kalbim daha sert, daha hızlı atıyor.

En son ihtiyacım olan şey, Rocky'nin bir yalana inanması; ona *aşık* olduğuma inanması. Ben, kucağına salya akıtıp lanet olası bir okşamaya yalvaran takıntılı bir köpek yavrusu değilim. Okşanmak istemiyorum. *Tahrip* edilmek istiyorum.

Ben sadece libidosu yüksek yirmi bir yaşında bir kadınam. Ve onun yanında libidomun en yüksek seviyeye çıktığını kendime itiraf edebilirim. Onun yanında hormonlarımın çılgına dönmesine engel olamıyorum. O benden birkaç santim uzaktayken, hızlanan, kayan, uçup giden nabzımın hissini *sevme* engel olamıyorum.

Bu insan doğası ve bunlar sadece *biyolojik* sorunlar.

Kendimi toparlayıp öne doğru bakıyorum. Bu gecenin eğlenceli kısmı, Rocky'den en iyi şekilde uzaklaşmamı sağlıyor.

Sahnedeki canlı country müziği yankılanıyor. Mavi ışıklar, dans pistinin yanı sıra bir gitaristi ve bir kemancıyı da aydınlatıyor. Cesur Daisy Dukes şortları ve sevimli deri çizmeler giymiş kızlar, kemer tokalı erkeklerle sıra dansı yapıyorlar. Çoğu bekarlığa veda partisi. Göz kamaştırıcı Barbie pembesi kovboy şapkaları, üzerinde LAST RODEO yazan kuşaklar ve penis şekilli pipetler görüyorum.

Bu geceyi keyifle geçirmeye çalışıyorum, özellikle de Nashville'deki son gecemiz olduğu için.

"Sence Hails gelir mi?" diye Rocky'ye daha sessizce soruyorum. Kız kardeşine mesaj attım bile. Bir içki içmek için bizimle buluşan bir üniversite arkadaşı olarak gelebilir. Bu, kolayca uygulanabilecek bir numara olurdu.

"Vaftiz anneler özellikle ona hayır dedi, yani hayır. İkiniz de kuralları çiğnemiyorsunuz." "Bu iyi bir şey," diyorum.

"İyi olmak, ezilmeni sağlar." Derin sesi, aksanıyla birlikte daha da boğuk çıkıyor. "Annenin topuklu ayakkabılarının tabanına bakmayı seviyor olmalısın."

"Hepimiz *her şeyi yakıp yıkmak* isteyen anarşistler olamayız."

Dudakları eğik bir gülümsemeye büründü. "Sanki her şeyi yakıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

O bizim hayatlarımızı ateşe vermiyor. Biz iyi organize olmuş bir aldatma makinesiyiz. "Kibrit çakmıyorsun," diyorum, ön kollarımı namluya dayayarak rahat bir şekilde eğiliyorum. Bu, dikkatini kıcıma ya da göğüslerime çekmiyor. Beni okurken odak noktası yüzümde kalıyor.

Bu çok müdahaleci. Yine samimi.

Ani bir an için, Rocky'nin arkamda hareket ettiğini, sahiplenici ellerini kalçalarımın kıvrımlarına kaydırıldığını ve beni namluya *sertçe* siktğini hayal ediyorum. Yüzümü taş gibi sertleştiriyorum.

O yüzden o arzuları okuyamıyor, ama ben dikkatli olmazsam beni yere sermek için elinde her türlü araç var.

Ona karşı dikkatli olmak istemiyorum. İşte bu, heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu olan kısmı. Yüz hatlarını incelerim. "Madem bu kadar çok istiyorsun, neden onları ele geçirmeye çalışmıyorsun?"

"Hepiniz denememi istemiyorsunuz." Seksi bir ses tonuyla konuşuyor ve dilini kullanarak kürdanı hareket ettiriyor.

Sanki şöyle diyor gibi: "*Çünkü onları nefret ettiğimden çok seviyorum.*"

Kalbim şişiyor ve sızlıyor, muhtemelen Rocky'den uzaklaşmalıyım — onunla vakit geçirmek yerine bekarlığa veda partisini eğlendirmeliyim. Yapmam gereken bir iş var, onun da öyle, ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Ne zaman birlikte bir girdap haline geldiğimizi merak ediyorum. EF5 rüzgârlarından çıkmak çok büyük bir çaba gerektiriyor ve ben doğanın çekimine ya da gücüne karşı mücadele etmiyorum.

"Hepiniz mi?" diye soruyorum nefes nefese. "Yani...?"

Onun şöyle demesini istiyorum: *Sen. Çoğunlukla sen. Seni tanıdığım herkesten daha çok seviyorum, Phoebe.*

Kürdanı tekrar oynatıyor. "Kim olduğunu biliyorsun."

Doğru.

Onun kardeşleri: bir kız ve bir erkek kardeşi. Benim kardeşlerim: iki ağabeyim — tabii ki, benden birkaç dakika büyükler.

Başımı sallayıp yüksek sesle söylüyorum, "Hails'i, vaftiz annelerini nefret ettiğinden daha çok seviyorsun."

"Zekice," diyor. Ama beni denkleme dahil etmiyor. Beni kız kardeşinin önüne koymuyor, neden koysun ki? Ben sadece onun en iyi arkadaşayım.

Ben de Hailey'i kendimden üstün tutardım.

Biraz daha eğilirim. "Algım keskin olduğu bilinir."

"Benden daha zeki değilsin," diyor boğuk bir sesle. Bunun bir meydan okuma mı yoksa bir flört mü olduğunu bilemiyorum.

Ona karşı çıkmak için ağızımı açıyorum. Bunun yerine, garip, kısa bir heyecan nefesini içime çekiyorum. Umarım bununla ilgili bir yorum yapmaz. Ve yapmıyor, sanki kendi içindeki cinsel bir şeyi kontrol ediyormuş gibi kaslarını gerginleştirirken.

İkimiz de sezgiseliz. Sanırım ikimiz de çekiciliğin var olduğunu, büyüdüğünü ve *korkutucu olduğunu* biliyoruz. Söylenmemiş şeyler yüzünden gerilim artıyor. Vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta, ama yine de ikimiz de ne uzaklaşıyoruz ne de yaklaşıyoruz.

Nefesim

hızlanıyor.

Onunki de öyle.

Duygular, kendimizi delmesine izin verdiğimiz dikenlerdir. Bazen Rocky ve benim birlikte kan kaybetmeyi sevdiğimize inanıyorum.

Sonunda dikleşiyorum ve o da kararmış bakışlarını benden kaydırıyor. Elinde bir bira olsaydı, muhtemelen şu anda onu bir dikişte içerdi.

Gerilimin kırıldığını söyleyemem. İçimde gömülü ve telefonuma bakarak onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

En iyi arkadaşımdan yeni mesaj yok. Kaşlarımı çatıyorum, Rocky'nin yanıldığını, kız kardeşinin gizlice kaçacağını umuyorum. *Gizlice kaçmak*, komik bir ifade. O da yirmi bir yaşında. Gizlice kaçmak bizim için normal bir şey olmamalı, ama sanırım bu daha çok işte alıkonulmak gibi bir şey. Ailemizin bir sonraki büyük dolandırıcılığını önceden planlamasına yardım ettiği için fazla mesai yapıyor.

Bundan sonra Miami'ye gideceğiz.

Telefonu yıpranmış kot şortumun ön cebine tikiyorum. Popom dışarı sarkıyor. Her barda hava çok sıcak olduğu için, rahatlığı nedeniyle bu daracık kıyafeti çok seviyorum. Ayrıca,

eşleşen mücevherli kot yelek gerçekten çok sevimli.

"Burada olmak istedi," diye kardeşine hatırlatıyorum. "Asıl plan daha iyiydi."

Hailey bir Bar Bill işi uydurmuştu. Bir hedef seçmek ve içimizden birinin barmen olarak işe alınması en az bir, hatta iki ay sürerdi, ama ailelerimiz bunu reddetti. Şimdi bu kısa dolandırıcılıkla Nashville'den sadece geçiyoruz.

Dün gece plan değişikliği bize söylendiğinde, Hailey çok yıkılmış görünüyordu ve "Keşke bunu neden iptal ettiklerine dair bana daha yapıcı bir geri bildirim verselerdi" dedi.

"Kişisel bir şey olmadığını söylediler," dedim ona. "Kötü bir dolandırıcılık ya da plan değildi."

Hailey, morali bozuk bir şekilde yatağa uzandı. "Henüz o seviyede bir iş planlayacak kadar hazır olmadığımı düşündüklerine eminim."

Onun yanına uzandım ve teselli edici bir şekilde gözlerine baktım. "Muhtemelen sadece zamanlama meselesi."

Hailey'in Bar Bill'deki işi olsaydı, bu gece Rowdy Rooster's Watering Hole'da bizimle eğleniyor olacaktı. Hatta mekanik boğaya bile binebilirdik.

Şimdi ise Ritz'de tek başına sıkışıp kalmış durumda — ki evet, burası bir Super 8 ya da karavan parkı değil. Ama Hailey'in kurnaz hayallerinin suya düşmesini görmek, en yakın arkadaşı olarak beni üzüyor. Evren ona daha iyi davranmalı.

Hailey sonunda üzüntüsünü bir pint Moose Tracks dondurmasıyla giderdi. Rocky dün gece ona dondurma almak için en yakın markete gitmişti. Sanırım biz buradayken o da kabın sonunu bitiriyordur.

"Asıl plan," diyor Rocky, hafif Tennessee aksanını hiç bozmadan. "En iyi arkadaşın bulduğu için mi hoşuna gitti? Yoksa onun burada olmasıyla mı ilgili olduğu için mi?"

"İkisi de. Ve Nashville yüzünden." Line dansçılarını izliyorum. "Gitmeye hazır değilim." Kemanın akılda kalan ritmi canlandırıcı. "Sen hazır mısın?"

Beni incelediğini hissediyorum. "Kalabilirim."

Gözlerimi ritmik hareket eden bedenlerden ayırmaya çalışıyorum ama kovboy çizmelerinin topuk-parmak vuruşlarına takılıp kalıyorum ve "Sonunda country müziğine mi aşık oldun?" diyorum.

"Evet," diyor ciddi bir ifadeyle. "Soğuk algınlığı gibi bana da bulaşıyor."

Burun kıvırıyorum. Neden burada daha uzun kalmak istesin ki? "Eminim ki kürdan yüzündendir," diye alay ediyorum. "Her zaman kemirecek bir şey istemişsindir."

Bana orta parmağını gösteriyor.

Gülüyorum ve dansçılara tekrar hayran kalmadan önce onun gülümsemesinin başlangıcını görüyorum. Kızlar topuklarını vurup ritme göre zıplıyor. Erkekler kovboy şapkalarını eğip yana doğru sallanıyor.

Rocky tahta fıçıyı itip aniden elimi yakalıyor ve beni dans pistine götürüyor. Kalbim hızla atıyor.

Neşeyle hızlanıyorum. Line dansçılarının arasına karışıyoruz ve yan yana, saniyeler içinde hareketleri taklit ediyor, başlangıcımızın kolaylığı karşısında gülümsüyoruz. Sağa kay, parmak uçlarına bas, topuk geriye, ellerimizi çırp. Dön. Kalçalarımızı sallayın.

Rocky, *Footloose'daki* yetenekli bir taşralı delikanlıya benziyor. Onun ne kadar zahmetsizce başka birine dönüştüğüne ve bu maskenin ardında onu hala ne kadar derinden görebildiğime, baş döndürücü bir an için büyüleniyorum. Bir bakıma, bu tamamen o, ve bu tamamen ben. Biz, öğrendiğimiz her beceri, uydurduğumuz her yalan, paylaştığımız her sırız.

Dans ederken bile dikkatli ve gözlemci. Dönerken gözleri bana, sonra Oliver'ın damada bir shot uzattığı bara, sonra da sahnedeki kemancıya takılıyor.

Birbirimize doğru süzülüyoruz. Müzik yüksek sesle çalarken, yeterince özel bir konuşma yapabiliyoruz, bu yüzden dans ederken ona soruyorum, "Çalışmıyor olsaydın bu gece ne yapardın?"

"Bu iş mi?" El çırpır, sonra yan yana döneriz.

Gözlerimiz hareketlerimizle birbirine kilitleniyor. "Buna *iş* denir."

Rocky yanımdan geçerken dudakları kulağıma değiyor. "Bu bir *yaşam tarzı*." Cildim elektrikleniyor, özellikle de "Bir düşün. Hiç dışarı çıkıp bunu yapmadığın oldu mu?" diye fısıldadığında.

Onu.

Yani

yalan

söylemek,

entrika

kurmak,

dolandırm

ak.

Hailey ve ben, onun çok sevdiği bir yeraltı heavy metal grubunun konserine bilet aldık ve o konserde bile, kız arkadaşının kafasına kasten içki döken o öfkeli herifi fena halde alt ettik. Kız mahvolmuştu. Ağlıyordu.

Biz de onun cüzdanını ve telefonunu (kilidi açık) çaldık ve Notlar uygulamasında yazılmış şifrelerini bulduk. ATM şifresi de dahil.

Hesabını boşalttık. Düşüncesizce

yaptık. Planlanmamış bir şeydi.

Ve o coşkuyla otele kadar gittik, orada oda servisinden tüm tatlı menüsünü sipariş ettik.

"Genelde yaparım," diye cevap veriyorum Rocky'ye, küçük ve büyük olaylarda her zaman hile yaparak günü atlattığımı bilerek. "Bunu yapmamayı hayal edemiyorum."

Yeniden bir araya gelip öne doğru eğildik.

"Aynı," diyor, kaşlarını kaldırıp indirerek.

Kalbim bir an durdu. Yan basamakta botlarımla tökezledim ve o anki koordinasyon eksikliğimi atlatamadan, Rocky dansçılarla senkronizasyonunu bozup kalçalarımı yakaladı. Beni göğsüne doğru döndürdü.

Nefesim kesilir.

Beni saran kolları tanıdık, sadık, koruyucu ve güçlü.

Ve diyor ki, "Hâlâ bunu yapardım. Bu benim için iş değil." Silah metal grisi gözleri içime dalıyor ve ellerinin yanaklarıma uzandığını hayal ediyorum. Beni güçlü, acı verici bir öpücükle ele geçirdiğini hayal ediyorum.

Bu onun için iş değil.

Rhett, Penelope'ye aşık olabilir.

Penelope, olmasa da Rhett'e karşı kesinlikle hisleri var. İş bittiğinde her şeyin sona ereceğini bilsede. Çünkü Rocky mesaisini bitiriyor.

Hala iş dışında beni hiç öpmemiştir. Gençken yaptığımız alıştırma sayılmaz.

Tam da onun yumuşadığını düşünürken, kulağıma eğilip fısıldıyor: "Sana su getireyim."

"Evet." Sinir bozucu kızarıklığı bastırarak birkaç kez emin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Tamam." İkimiz de barda bekarlığa veda partisini görüyoruz. Bizi arıyorlar.

İşi bitir, Phoebe.

Rocky muhtemelen onları barda tutmaya, benden uzak tutmaya çalışacak. Derin bir "Dikkatli ol" dedikten sonra ayrılıyor. Ve onun karanlık bakışlarının üzerimde dolaştığını hayal etmeme gerek yok.

, o yanımdan ayrılmadan önce, kızgın bir okşama gibi tüm vücudumu okşadığını hissediyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum. Sanki oksijenimi de yanında götürmüş gibi.

Bir dakika sonra, onun varlığını özleyorum. Tek başıma dans ederken aynı enerjiyi yakalamak zor.

Nefes almak için tuğla duvara kayıyorum.

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" diye soruyor bana, yüzü parıltılarla dolu, disko kovboy şapkalı bir kız.

"Hayır, o sadece..." *Rocky*. "...bir arkadaş."

Kız nefesini tutuyor. "Aman Tanrım! Bekar mı?!" Bu *müthiş* haberi paylaşmak için arkadaşlarını çağırmak üzere.

Yüzüm yanıyor, ciğerlerim ısınıyor. "Hayır," diye hemen yalan söylüyorum. "Bir kız arkadaşı var." Omuzları düşüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, burada değil. O da çok tatlı bir kız."

Bana attığı o bariz yan bakış haklı. Penelope, bir ilişkisi olan bir adamla biraz fazla samimi davranmıştı, ama ben ona verdiği isimle damgalamak istiyorum. Onun da bana verdiğim isimle *beni* damgalamasını istiyorum. *Phoebe*. *Rocky*. Çırpınan kalplerimizin üzerinde görünen derin, kalın, kanayan yara izleri. Mürekkepten daha kalıcı ve acı verici.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesim derinleşiyor ve dudakları benimkilere çarptığında, uzuvlarımız birbirine dolandığında ortaya çıkan kanlı karmaşayı hayal ediyorum. Herkesin birbirimiz için ne olduğumuzu görebileceğini hayal ediyorum — kök salmış, yerleşmiş, sağlamlaşmış.

Ve ona ne zamandır aşık olduğumu merak ediyorum.

Fotoğraf © Kelley Raye

Krista ve Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman tutkunu olan ikizler, yazmaya olan ortak tutkuları sayesinde çocukluktan beri zihin güçlerini birleştirmiş ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkını severler.

KRISTA VE BECCA RITCHIE'NİN WEB SİTESİNİ ZİYARET EDİN

KBRitchie.com

 [KBMRitchie](https://www.instagram.com/KBMRitchie)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

150943324

